Giới thiệu Giữa Chốn Phù Dung

Convert: ngocquynh520

Editor: Quỳnh ỉn, Nana Trang

Vì hồng nhan mà giận đỏ mặt nhưng hồng nhan lại vì tiền.

Nam chính: Gạt ta cũng được nhưng phải chú ý đến số lần.

Nữ chính: ôi chao, ai, ôi, ngươi làm sao?

Tại thời điểm mười ba năm trước, Mộc vương phủ đã phải chịu một tai họa ngập đầu.

Trong kỹ viện Phù Dung ở ngõ hẻm thứ chín tại Yên Kinh vào mười ba năm sau có một thiếu niên. Người thiếu niên này sống tại nơi tối tăm nhất trong kinh thành Tề quốc. Cũng chẳng ai biết được rằng A Mộc lại chính là một vị cô nương.

Cho đến khi vì hai thỏi vàng, nàng lật mình tến vào Tần vương phủ...

Chà, đá trúng thiết bản rồi!

Nhắc nhở: Nam chính rất cường đại, nữ chính rất cặn bã.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Trời trong nắng ấm, đây là thời tiết tốt.

Trên đường cái phía nam của yên kinh Tề Quốc, tiếng chiêng trống lớn làm trấn động trời đất, một đội ngũ đón dâu đi thật chậm. Tân lang cưỡi ngựa đi ở phía trước, hắn cao lớn tuấn tú nhưng lại không phải là nam tử yếu kém, vừa nhìn là biết đã hơn ba mươi. Lại nói kiệu tám người khiêng đi ở giữa, tân nương tử cũng là người rất nặng tình cảm, nhìn dân chúng náo nhiệt mà thấy kỳ lạ, nhắc tới đôi tân nhân, thật sự là cá nước thâm tình, sơ tâm không đổi.

Nói đến chuyện xưa, đây là một câu chuyện rất cảm động.

Mười tám năm trước, sáu nước đánh nhau không nghỉ, Triệu tiểu tướng quân Triệu Thị của Tề quốc xuất binh đi đánh Triệu quốc, sau đó sống chết không rõ.

Không ai biết sau này thế nào. Lúc đó tiểu tướng quân trọng thương mất trí nhớ, sau này được Mộ gia quân cứu, cơ duyên xảo hợp lại ở rể lấy vợ sinh con, người mà hắn cưới không ai khác, chính là thiên kim của Mộc vương phủ.

Thiên ý trêu người, mười tám năm sau, Triệu Thị bỗng phục hồi trí nhớ, hai nước giao chiến, hắn trong ứng ngoại hợp khiến Triệu quân thất bại thảm hại, quyết đoán hưu thế giận dữ rời khỏi Triệu quốc.

Lập được công lớn, trở lại Tề quốc, người thân ở Tề quốc đều khóc lóc nức nở, cha nương sắp xếp một bữa tiệc, huynh đệ tỷ muội ở xa đều trở về, sau nhiều năm chia lìa cuối cùng cũng được đoàn tụ, tiếc nuối duy nhất của hắn chính là Lâm tiểu thư - vị hôn thê thanh mai trúc mã của hắn năm đó, đã gả cho người khác, cũng sinh hai đứa nhỏ rồi.

Ai cũng không nghĩ tới, về sau đôi uyên ương số khổ gặp nhau trên đường, liền ôm đầu khóc rống. Sau đó khi về nhà, hắn quyết không thú thê, không phải là người đó thì không cưới, đương nhiên thanh mai đã gả đi, chẳng những gả, còn gả cho một người có tình cảm như Tần vương Lý Hạo. Hắn sủng thê như mạng, nhịn không được thấy ái thê đau khổ năm lần bảy lượt tìm chết cầu xin, liền đưa cho nàng một phong hưu thư thành toàn cho nàng.

Mười tám năm về sau, Lâm tiểu thư vứt chồng bỏ con, Triệu tiểu tướng quân biến thành Triệu đại tướng quân, hậu lễ tương sính, mùa đông năm đó liền tạo nên một đoạn kỳ duyên có một không hai.

Nhưng mà, ngay tại lúc dân chúng say sưa nói chuyện ở hai bên đường, bên trong một chiếc xe ngựa bị ngăn ở ngã tư, lại là một quang cảnh khác, trong xe mười mấy đứa nhỏ chen chúc, nam có nữ có, bởi vì sợ không khí trong xe không lưu thông nên không khóa cửa xe, mành cửa sổ treo lên, hai bên hai cái cửa nho nhỏ chính là nơi duy nhất để không khí lưu thông, bên trong xe mùi hơi người thối hoắc.

Tiếng nhạc vô cùng vui vẻ, xa phu dừng xe tránh ở ngã tư.

Bên ngoài có người ồn ào nói Triệu đại tướng quân tung tiền, thiếu nữ quần áo lộn xộng bên trong xe ngựa tới gần cửa sổ, chợt ngẩng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vừa thấy đã thương, hai mắt ảm đạm vô thần, ngơ ngác nhìn bên ngoài, thậm chí gió lạnh thổi vào mặt nàng, giống như tò mò nhìn đội ngũ đón dâu, không nhúc nhích. Một lát, ngay khi đội ngũ đi đến ngã tư, từ trong lòng nàng mọc ra một cái đầu nhỏ, bộ dạng của đứa nhỏ ba bốn tuổi, hai mắt to đen như mực, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay còn có hai cái lúm đồng tiền, mái tóc ngắn ngủn của nàng được tết thành hai bím tóc nhỏ, so với thiếu nữ mà nói, quần áo sạch sẽ chỉnh tề lại bị một cái áo bông lớn quấn thành bánh bao.

Gió lạnh thổi qua, nàng nhất thời rùng mình một cái, ôm cổ thiếu nữ: "A tỷ, ta lạnh."

Thiếu nữ vội vàng ôm nàng, vừa muốn ấn tiểu nhân nhi vào trong lòng, lại phát hiện trện mặt đứa nhỏ này rất nóng, trách không được lại mơ mơ màng màng ngủ lâu như vậy, nàng ôm chặt hơn một chút nữa, hôn lên trán tiểu gia hỏa một cái: "A Mộc ngoan, nhịn thêm một chút nữa."

Tiểu A Mộc bị tiếng reo hò bên ngoài hấp dẫn, quay đầu nhìn thoáng qua.

Vừa thấy, nàng liền mở to hai mắt, trong con ngươi đen giống như chiếu sáng người mặc đồ đỏ, tay nhỏ bé túm lấy người thiếu nữ: "A Tỷ, mau nhìn hắn..."

Một câu cha còn chưa nói ra miệng, thiếu nữ liền lập tức che mồm nàng lại: "A Mộc!"

Đúng lúc này, người ngồi trên con ngựa cao to đã đi quá xa, những đau khổ do chạy trốn của nhiều ngày qua tất cả đều trào lên trong lòng, nước mắt tiểu cô nương tí tách rơi lên tay của tỷ tỷ, nàng còn nhỏ trong lòng đã sớm phát hỏa, hận không thể thiếu chết nam nhân, cho xong hết mọi chuyện!

Đời này nàng không quên được, bởi vì mẫu thân một mình đuổi theo phụ thân, ngoại tổ liền phạt mẫu thân quỳ ở từ đường.

Nàng không biết vì sao phụ thân nhất định phải đi, trước khi đi cũng không hôn nàng một cái.

Sau đó, vào một ngày gió lớn, sấm sét vang dội, mưa to tầm tã, Mộc vương phủ bị hỏa hoạn, nửa đêm khi A Mộc bị tiếng sấm làm tỉnh giấc, lại kinh ngạc nhìn thấy ác nhân sắc mặt dữ tợn đứng ở ngoài cửa sổ đòi giết nàng. May mắn nhũ mẫu bảo vệ nàng, sau đó thị vệ xông tới đánh giết, ánh lửa cao ngất giữa trời, tỷ tỷ Mộc Kiếm Anh lôi kéo nàng chạy đi tìm mẫu thân, mẫu thân chỉ nói với các nàng sáu chữ, sau đó liền đẩy cả hai vào cửa mật đạo.

Nàng nói: "Đi Tề quốc, tìm cha ngươi."

Tỷ muội hai người vừa mới vào cửa mật đạo, liền có người tiến vào, A Mộc tận mắt nhìn thấy trường kiếm của người áo đen xuyên vào trong thân thể mẫu thân.

Nàng kêu không được, một tay của tỷ tỷ che miệng nàng, nàng cũng không nhìn thấy, nước mắt của tỷ tỷ rơi xuống mặt nàng, tay kia che khuất ánh mắt của nàng ấy, nên sau đó cái gì cũng không biết, ánh lửa cắn nuốt hết thảy, trong một đêm, tỷ muội các nàng từ thiên kim tiểu thư của Mộc vương phủ, biến thành những kẻ đáng thương không tên không họ.

Trong cuộc sống chạy trốn, cũng nghe được một chút chuyện xưa của Triệu đại tướng quân Triệu quốc.

Người Triệu quốc nói tổ tông của Triệu gia chính là người Triệu quốc, mấy năm trước là kẻ bán nước cầu vinh, không nghĩ tới nhiều năm sau hắn lại làm lại với Triệu quốc, nói hắn cố ý vào Mộc vương phủ. Hơn nữa còn cùng Mộc vương phủ thông đồng với địch bán nước, khiến Triệu quốc phải cắt đất nhường lãnh thổ, hơn một trăm người của Mộc vương phủ, đã chết sạch khiến cho hả hê lòng người.

Người Tề quốc nói, Triệu Thị chịu nhục mười tám năm, bây giờ áo gấm hồi hương, là tướng quân Thiết Huyết của người Tề quốc.

Về phần đứa nhỏ trước đây của hắn ở Mộc vương phủ. Có lẽ đã chết trong trận tai ương diệt môn kia, đa số người đều vui sướng khi người khác gặp họa, nói lên trong lòng rất hả hê!

Nói đi nói lại đều là hả hê lòng người.

Ngoại tổ phụ mẫu, tiểu di cữu cữu không biết thế nào, tỷ tỷ nói cho nàng biết, tất cả mọi chuyện đều bởi vì phụ thân, là hắn hại Mộc vương phủ, hại chết mẫu thân. Nghĩ đến mẫu thân trước khi chết thảm, khi nhắc đến người cha này, nàng ta hận không thể ăn thịt của hắn, uống máu của hắn! Còn tiểu A Mộc nhớ kỹ ở trong lòng, sau này luôn có người đuổi giết, hai tỷ muội cửu tử nhất sinh, trời xui đất khiến bị Dung nương cứu, cuối cùng vẫn đến Tề quốc, ai cũng không nghĩ tới.

Sau khi đội ngũ đón dâu đi qua, hơn một nửa dân chúng vội vàng đi theo xem náo nhiệu, xa phu lấy tay kéo mũ che khuất mặt, vung roi lên, trên xe xóc nảy một chút, rất nhanh liền rời khỏi phố. Không lâu sau, chiếc xe ngựa trở mười mấy đứa nhỏ này liền đi vào ngõ hẻm thứ chín Phù Dung.

Ngõ hẻm thứ chín của Yên kinh là nơi vàng thau lẫn lộn, là nơi phồn hoa nhất của kinh đô Tề quốc, trong đó có một nơi bướm hoa tấp nập nhất, gọi là Phù Dung, danh tiếng càng ngày càng truyền xa.

Tất cả mười mấy đứa nhỏ trên xe ngựa đều bị túm xuống, xa phu mang theo roi ngựa quát lớn, ở bên trong chọn chọn lựa lựa đông hai người, tây hai người, cuối cùng chỉ còn lại hai tỷ muội Mộc gia. Gió bắc thổi qua, bầu trời cũng bắt đầu có tuyết rơi.

Rất lạnh, lúc này một nam nhân từ bên trong đi ra, hắn một thân hoa phục, chỉ là sắc mặt tái nhợt.

Liếc mắt một cái còn có thể nhìn thấy hai vết sẹo trên trán hắn, giữa trán cũng có.

Xa phu lập tức tiến lên, cúi gập thắt lưng thở dài: "Tam gia, đây là hai đứa nhỏ mà Dung nương đưa tới."

Người nam nhân bị hắn gọi là Tam gia đứng ở trước mặt tỷ muội Mộc gia, tiếng khàn khàn như muốn phá vỡ cổ họng: "Tư sắc được, ánh mắt của Dung nương không tệ." Nói xong tay đưa ra giữ lấy cằm của Mộc Kiếm Anh, nhìn tới nhìn lui mặt nàng: "Đứa nhỏ, có biết đây là nơi nào không?"

Mộc Kiếm Anh ngước mắt, trong mắt tràn đầy oán hận: "Biết, ngươi bảo vệ tỷ đệ ta chu toàn, núi đao biển lửa mặc đại nhân sai khiến."

Phù Dung là hẻm hoa bướm, chính bởi vì biết nơi này là nơi nào, cho nên mới càng muốn bảo vệ muội muội, để nàng lấy thân phận nam nhi sống, trưởng thành sẽ tìm cơ hội thoát thân.

Cũng chỉ có ở loại địa phương này, mới tạm thời tránh được đuổi giết của hai người, chờ ngày sau có thời cơ sẽ báo thù rửa hận!

Nhưng mà, tỷ đệ?

Tiểu bất điểm trước mặt này, Dung nương đã sớm đưa thư đến nói là một nha đầu rồi.

Móng tay nam nhân này rất nhọn, xẹt một cái qua mặt thiếu nữ, một vết máu dài xuất hiện, A Mộc đứng ở bên cạnh nàng ta mơ mơ màng màng thấy, tức giận xông tới, hung hăng đẩy nam nhân, cánh tay cẳng chân nhỏ nhưng khí lực lại không nhỏ: "Ngươi buông A tỷ của ta ra!"

Hắn lại bị hài tử bốn năm tuổi đẩy ra, nam nhân cong môi lên, hạ thấp thân mình ngồi xổm xuống: "A, khí lực không nhỏ, Phù Dung cũng không dưỡng kẻ ăn không ngồi không, a tỷ ngươi có thể lưu lại, ngươi sẽ làm gì, nói nghe một chút?"

Mộc Kiếm Anh đưa tay kéo muội muội bảo vệ ở sau người: "Dung nương nói với ta đại nhân là Bồ Tát sống, nói vậy trong nhà đại nhân cũng có nữ nhân, có thể biết tiểu nữ mang theo đệ đệ rất khó khăn, cầu xin đại nhân..."

Lời còn chưa dứt, giọng nói của nam nhân đã lạnh xuống: "Ta không có nữ nhân, ta cũng không phải là Bồ Tát sống."

Hắn nhíu mày, hai vết sẹo trên thái dương liền trở nên dữ tợn, ngay cả xa phu đứng bên cạnh cũng cảm thấy rùng mình, rụt rụt cổ.

Biết mình nói sai, thiếu nữ khẩn trương đứng dậy, mím môi nắm chặt tay muội muội, dứt khoát bình nứt không sự bể, quật cường ngẩng mặt lên: "Dù sao ta cũng phải ở cùng với đệ đệ ta, nếu không thà rằng chết cùng nhau cũng coi như xong chuyện!"

Dù sao nàng cũng vẫn là một tiểu cô nương mười bốn tuổi, thật ra lời này cũng là nói nhảm tìm đường sống trong lúc tuyệt vọng thôi.

Nhưng hôm nay mẫu thân không ở bên cạnh, muốn làm nũng cho ai nhìn, nói qua nói lại nước mắt liền rơi xuống, nam nhân đối diện nhíu mày, tỏ ra vô cùng chán ghét.

Thói đời là như vậy, nam nữ có gì khác biệt, hai tiểu cô nương vào Phù Dung Lý, tương lai chính là tỷ muội trong Phù Dung Lý, điểm này không thể hoài nghi. Hắn liếc mắt nhìn xa phu bên cạnh, vừa muốn gọi hắn ném hai tiểu nha đầu này đi, đúng lúc này, Tiểu A Mộc thò đầu từ sau lưng tỷ tỷ ra: "Ngươi không có nhi tử, ta đây liền làm nhi tử của ngươi!"

Nàng nháy mắt, nở nụ cười với hắn, lúm đồng tiền bên môi như ẩn như hiện: "Được không?"

Nam nhân ngớ ra, lập tức cười ha hả.

Có lẽ vì lúc đó khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ này quá mức trong sáng, có lẽ là nàng cười rất đáng yêu, ma xui quỷ khiến, hắn vẫy vẫy tay với A Mộc.

Như thế, tiểu cô nương có cái tên Mộc Kiến Linh, liền thật sự biến thành A Mộc.

Mười ba năm trong Phù Dung biến ảo khôn lường, thay đổi lớn nhất, chính là A Mộc trưởng thành, thật sự trở thành một thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Mười hai mười ba năm, Lục quốc còn lại Tứ quốc.

Mấy năm nay Tề Triệu đánh tới đánh lui nhưng cũng đã vứt bỏ hiềm khích trước kia, bắt tay làm hòa.

Xuân năm nay, Thái Tử Triệu quốc Phù Tô lấy thân phận con tin ở lại Yên Kinh, từ đây hai nước kết liên minh, không còn chiến loạn.

Vào hạ, thời tiết khô nóng.

Tiếng chuông ở Linh Sơn vang lên, các tăng nhân bắt đầu niệm kinh.

Bóng đêm buông xuống, phía sau núi đã tối đen như mực, cả ánh trăng trên trời cũng trốn vào trong mây, buổi tối ở đây giơ tay cũng không thấy được năm ngón, phía sau sườn núi nhỏ bỗng xuất hiện một đốm lửa đang cháy.

Cành gỗ giản dị, phía trên còn có bốn củ khoai, một cánh tay thon dài đang nướng chúng, tư thái tao nhã lịch sự.

Chịu đựng lửa nóng muốn thiêu đốt.

Cởi bỏ y phục nữ tử, kéo bím tóc nữ tử lại lần nữa buộc lại tóc dài, qua ánh lửa có thể thấy hắn quả nhiên là mi đẹp như họa, mặt đẹp như tranh vẽ, một thân y phục màu xanh phong lưu, hợp với cách giả dạng thiếu niên. Hắn ngồi ở trên mặt thảm cỏ, vừa nướng khoai lang vừa hát, vẫn quy củ cũ không để lại chút dấu vết, giơ tay ném quần áo vừa thay ra vào trong đống lửa.

Bên trong một cái hố to gần đó, một thiếu niên khỏe mạnh đào đất, không lâu sau đó, mùi khoai lang khẽ bay đến, trên mặt hắn mồ hôi như mưa, gấp đến độ kêu la: "A Mộc! Khoai lang chín chưa?"

Thiếu niên ngồi ở bên cạnh đống lửa nướng khoai đúng là A Mộc, nàng vừa lật khoai lang vừa cười: "Chín rồi, nếu ngươi không đến ta sẽ ăn hết!"

Như vậy sao được, thiếu niên đào hầm liền giẫm lên một khối đất đi ra: "Để lại cho ta với, ta đói bụng quá!"

Nói xong liền vội vàng đi đến, còn kém chưa có đoạt lấy, A Mộc cười hì hì đưa tay ngăn cản hắn: "Đi làm việc nhanh lên, làm xong sẽ cho ngươi hai củ!"

Thiếu niên đào hầm lập tức dậm chân, nhìn nhìn khoai lang, ngoan ngoãn trở về đào hầm.

Lại một lát, khoai lang thật sự chín, A Mộc gạt một cái, lấy một cây đuốc đứng ở trên mặt hố to, bắt đắc dĩ nhìn người thiếu niên ngây ngốc đang vui vẻ ở bên dưới: "La Tiểu Vũ, ta đã nói bao nhiên lần, người chết chôn xuống hố là xong, khi còn sống không thể hưởng phúc, đến lúc chết là xong hết mọi chuyện, hố này của ngươi có thể chôn được vài người rồi!"

Thiếu niên ngẩng đầu, trên mặt đều là đất, trong bóng đêm cũng không thấy rõ khuôn mặt, chỉ lộ ra hàm răng trắng đang cười xán lạn: "Không có việc gì, ta đào to một chút, để cho vị tỷ tỷ này ở cho thoải mái."

Moi xong một tay ném xẻng dưới đất lên, người cũng dẫm xuống chỗ để lại đi lên.

Cây đuốc trên tay A Mộc động, lúc này chiếu đến mặt cỏ cách đó không xa, một cái bao tải lộ ra một nửa xiêm y màu xanh, nữ tử trẻ tuổi nằm bên trong đó sắc mặt xám trắng, dĩ nhiên là không còn thở.

Hai người đi đến gần, thiếu niên mà A Mộc gọi là Tiểu Vũ chấp tay hành lễ bắt đầu mặc niệm a di đà phật.

A Mộc cúi đầu, theo thường lệ nàng cẩn thận sửa sang lại y phục cho nữ nhân này, ngồi xổm xuống vén tóc rối bay loạn ở trên mặt nàng: "Đời sau nếu làm nữ nhân nhớ nhìn rõ, nam nhân có thể có cái gì tốt, đáng giá để ngươi và vợ cả hắn tranh tới tranh lui đến mức đánh mất tánh mạng, nếu không phải ta tân tân khổ khổ đưa ngươi đi, ngươi đã bị ném vào hồ cá làm thức ăn cho rồi biết không?"

Nói xong liền kêu Tiểu Vũ, hai người ăn ý mười phần, cùng nhau nâng cỗ thi thể này lên, thả vào trong hố.

A Mộc vỗ vỗ tay, ôm cánh tay đứng nhìn nàng: "Tiểu Vũ ngươi nhanh lên, một chút nữa khoai lang sẽ lạnh mất rồi."

Người thiếu niên bên người đã sớm chuẩn bị: "Được!"

Lửa bị dập tắt. A Mộc ở sau sườn núi bắt đầu vui vẻ ăn khoai lang nóng hầm hập.

Chờ khi nàng ăn đến củ thứ ba, La Tiểu Vũ thở hổn hển chạy tới: "A Mộc, khoai lang đâu!"

A Mộc cầm lấy một củ cuối cùng ném tới cho hắn: "Ai kêu ngươi đào hố hớn như vậy, bây giờ chỉ còn thừa lại một củ thôi!"

Ngốc Đại Cá cũng không để ý, giơ tay chộp lấy còn cảm thấy mỹ mãn cười với nàng: "Ha ha..." Hắn rất nhanh lột vỏ khoải lang, một tay cầm xẻng, trong mồm cắm khoai lang nên khiến lời nói ra không rõ ràng: "A Mộc, ngươi phẫn nữ nhân quá giống, mặc nữ trang cũng đẹp, nhưng khuôn mặt kia lại quá khó coi!"

A Mộc vỗ vỗ đất trên người, đứng lên: "Đẹp thì lần sau sẽ cho ngươi phẫn."

La Tiểu Vũ lau mặt, đụng đụng bên người nàng: "Không thể, ta không muốn, ta không bằng A Mộc, không đẹp mắt giống nữ nhân như A Mộc, cũng là ngươi tiến vào, ta chỉ làm việc tốn sức lực là được rồi."

A Mộc liếc hắn: "Tiến bộ."

La Tiểu Vũ ăn khoai lang, lại lần nữa hồi phục khí lực, giơ xẻng bước chân rất nhanh: "A Mộc, chúng ta đấu đi, xem ai chạy về Phù Dung trước!"

Đây là trò chơi hai người đã chơi từ nhỏ đến lớn, A Mộc đuổi kịp bước chân của hắn: "Được, ai thua người đó phải bưng nước rửa chân!"

La Tiểu Vũ lập tức đứng lại: "Được!"

A Mộc một bộ dạng nghiêm trang nhìn hắn: "Ta đây đếm đến ba... Một... hai..."

Còn chưa chờ chữ ba nói ra, nàng đã giơ chân chạy ra ngoài, mỗi lần đều là như thế, La Tiểu Vũ cười ha ha, đứng chờ ở phía xa truyền đến một tiếng ba, lúc này mới bắt đầu đuổi theo nàng.

Linh Sơn tự ở phía tây Yên Kinh, Phù Dung ở phía bắc Yên Kinh, đợi đến khi hai người trở lại Phù Dung, đã là giờ tuất, xa xa có thể nhìn thấy trên lầu đỏ rực một mảng.

Hai người tiến vào từ cửa nhỏ phía sau viện, sau đó mới tách ra.

Công việc lần này A Mộc ở bên ngoài ngây người tất cả ba ngày, vì thân phận của nàng đặc thì nên cũng không có người tìm nàng.

Từ sau viện lên lầu, phía trước là tiếng người ồn áo, vô cùng náo nhiệt.

Bên trong Phù Dung nổi tiếng nhất là có một ôn tuyền độc lập, bình thường khi trời tối, còn có người vì kết giao mà đến.

Ôn tuyền được thiết kế khéo lóe dẫn đến hơn mười nơi, mỗi nơi cách nhau một tấm bình phong, rất nhiều nam nhân đến đây rất thích loại thiết kế này, đã kêu hai tỷ muội cùng nhau xuống nước, cách vách nghe động tĩnh của cách vách, mọi người cùng nhau ì ạch ì ạch giống như là vô cùng hăng say.

Lại nói A Mộc lớn lên ở Phù Dung từ nhỏ đến lớn, đối với việc này cũng nhìn quen mắt.

Mỗi lần nghe thấy loại âm điệu ân y a nga các loại này, nàng đều có thể nhận ra tỷ tỷ nào đang ở bên trong.

Từ xưa đến nay nam nhân đều thích loại vận động như vậy, giống như nữ nhân là chúa tể, nhưng trên thực tế nào có nhiều sóng triều như vậy, toàn bộ đều do nữ nhân cố ý kêu to có lệ thôi.

Đi đến đầu hành lang dài thứ hai, nhờ ánh sáng cũng có thể thấy hơn mười mấy cái bóng người trắng đang ngâm mình trong ôn tuyền.

Nam nhân ăn chơi đàm điếm nàng nhìn cũng nhiều, nhiều đến mức hai mắt cũng không để ý, A Mộc bước đi chậm rãi, ánh mắt nhìn thân mình của người nam nhân phía dưới, bỗng nhiên lỗ tai bên phải đau xót, nàng vội vàng đưa tay bưng kín, đau quá, ai ôi ai ôi!

Nữ nhân giơ tay níu chặt lấy lỗ tai nàng đi về phía trước: "Ngươi đi theo ta!"

Tóc đen của nàng ấy buông thả trên vai, phía sau chỉ dùng một dây lụa nhỏ thắt lại, phần nửa nữ nhân ở Phù Dung đều ăn mặc lớn mật hở ngực lộ lưng, nhưng dung mạo xinh đẹp của nàng ấy lại không gì sánh nổi, một thân xiêm y ba tầng bao bọc kín đáo nghiêm cẩn, nhưng kể cả như vậy, cũng có thể thấy eo nhỏ đầy một nắm tay, dáng người tao nhã.

A Mộc bịt lấy lỗ tai đi theo nàng ấy: "Ôi chao, ai, ôi A tỷ tha mạng! Đau đau... Đau... A tỷ tha cho ta đi!"

Nữ nhân mím môi, vừa đi vừa dùng sức nhéo lỗ tai nàng: "Ta hỏi ngươi, mấy ngày nay ngươi đi đâu hả?"

A Mộc thuận miệng nói bừa: "Không đi nơi nào, không đi nơi nào, ta ở bên ngoài đánh bạc vài ngày!"

Nàng tin mới là lạ: "Đi nơi nào bài bạc? Khi nào đi? Có phải ngươi lại đi ra ngoài tiếp cái loại phần tử nhỏ để kiếm tiền không hả?"

Đương nhiên A Mộc sẽ phủ nhận, liên tục xua tay: "Không có, không có, thật sự không có! A tỷ không thích ta sẽ không đi qua đó nữa!"

A Mộc vừa mới mười năm, bên ngoài làm không ít việc riêng.

Hậu trạch ở yên kinh đều vô cùng không an tĩnh, rất nhiều phu nhân đứng đắn và các tiểu thư không thể ra mặt đều sẽ thông qua các loại con đường tìm người làm chút chuyện, tiểu thư nhà ai chưa cưới đã mang thai, lão gia nhà ai thu di nương, nhà ai có tên xui xẻo bị đánh chết cần xử lý tử thi, dù sao ở nơi có nữ nhân ắt sẽ có các loại tranh đấu, nàng luôn phẫn thành đủ loại nha hoàn, bôn tẩu trong đó, dựa vào đôi tay thần không biết quỷ không bay làm chút việc, kiếm thêm ít bạc cũng không thừa.

Đáng tiếc A tỷ của nàng, người đứng đầu bảng Phù Dung phát hiện bí mật của nàng, đối với việc này vô cùng phản cảm.

A Mộc cũng không muốn khiến nàng lo lắng, liền khăng khăng mình rửa tay chậu vàng cái gì cũng không phạm, từ hành lang dài trên ôn tuyền đi đến cửa chính trước Phù Dung viện, bên cạnh cửa gian sương phòng treo một lá bùa trừ tà, chính là phòng của nàng, nữ nhân giơ chân đá mở cửa phòng, đẩy A mộc đi vào, cửa phòng ầm một tiếng liền đóng lại.

Thiếu niên xoa lỗ tai còn đang giậm chân, bỗng nhiên nhìn trong phòng mình đèn sáng không nói, còn có một tiểu cô nương đang tròn mắt ngồi ở bên cạnh bàn ăn hạt dưa.

Vừa thấy nàng ta, nàng lập tức kêu không tốt, dùng sức nháy mắt với nàng ta: "Điềm Điềm, sao ngươi lại tới đây?"

Hồng Tụ đứng ở bên cạnh nàng, thiếu nữ cười duyên kêu một tiếng Hồng Tụ tỷ, sau đó giống như không phát hiện ám hiệu của A Mộc: "Mẹ ta kêu ta đến đưa bạc cho A Mộc, nói lần này cố chủ(1) vô cùng háo phóng, cho thêm hai thỏi bạc!"

1.Cố chủ: người đi thuê, chủ thuê.

Nói xong liền đưa chân đá cái túi bên dưới đất, bên trong xôn xao một tiếng, dễ dàng nhận thấy là số lượng không ít.

Hồng Tụ ở bên này cười lạnh: "Nhìn xem, trợn mắt nói lời bịa đặt với ta, A Mộc ngươi thật sự trưởng thành, không để A tỷ vào mắt đúng không?"

Thiếu niên nơi nào còn lo lắng đi thu bạc, chạy nhanh đến bắt lấy tay A tỷ, ống tay áo gần như muốn rủ xuống đất, nàng nắm lấy một góc nhẹ nhàng phe phẩy làm nũng trước mặt Hồng Tụ: "A tỷ đừng giận, A Mộc không chỉ để A tỷ vào trong mắt, còn để ở trong lòng nữa!"

Hồng Tụ vung tay áo phất nàng ra: "Đừng có cả này nói những lời dỗ ngọt ta! Ta hỏi ngươi, vì sao ngươi muốn mạo hiểm làm mấy chuyện này, nếu có một ngày sẩy tay, ngươi bảo A tỷ phải làm sao!"

A Mộc lần nữa nắm tay áo của nàng: "A tỷ không cần lo lắng cho ta..."

Nữ nhân lại phất áo: "Sao ta có thể không lo lắng! Trông mong ngươi chọc ít họa cho ta, bình an qua mười sáu sẽ đưa ngươi rời khỏi nơi này!"

Không nói ra còn tốt, thiếu niên ngẩng đầu đứng ở trước mặt nàng ấy: "A tỷ không đi ta cũng không đi! Ta sẽ kiếm núi vàng núi bạc rồi mang A tỷ đi!"

Tên đứng đầu bảng Phù Dung, mặc dù trong phòng nàng có tơ lụa, có vàng bạc châu báo, nhưng đều là bên trong Phù Dung.

Một khi đã vào trong sông này, nào có thể dễ dàng thoát thân, Hồng Tụ nghe thấy A Mộc nói đến chuyện này, chóp mũi chua xót, giơ tay giữ lấy tay của thiếu niên: "A Mộc, về sau đừng đi nữa được không?"

Làm sao A Mộc không biết tỷ tỷ lo lắng, nàng ấy sợ mình bại lộ thân phận nữ nhi, đang muốn trấn an hai câu, nước mắt nữ nhân đã không ngừng rơi xuống.

Hồng Tụ biết điểm yếu của A Mộc là chỗ nào, dùng một chút nước mắt còn hơn mắng nàng, còn khiến cho nàng khó chịu, A Mộc lập tức luống cuống tay chân trấn an tỷ tỷ: "A tỷ không muốn ta đi, ta sẽ không đi, ta cam đoan sẽ không đi nữa được không?"

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa dồn dập, tiểu nha đầu bên người Hồng Tụ đến tìm nàng: "Tiểu thư, tiểu thư! Lý đại nhân đến!"

Phía trên lầu có khách muốn gặp, Hồng Tụ đáp một tiếng đã biết, thu lại nước mắt, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên để cho hắn nhớ kỹ những lời chính mình vừa nói, sau đó không quay đầu lại rời đi.

A Mộc theo bản năng giữ lấy tay áo nàng, nhưng rốt cuộc lại không bắt được cái gì.

Mỗi lần thấy A tỷ đi ứng phó với đám nam nhân nàng đều hận, giống như lửa đốt trong lòng, cháy đau đến lục phủ ngũ tạng của nàng.

Lúc này thiếu nữ gọi là Điềm Điềm vỗ vỗ bàn tay khiến cho vỏ hạt dưa rơi đầy xuống đất, chắp tay sau lưng đi đến, nghiên đầu nhìn nàng: "Những lời cam đoan của ngươi với Hồng Tụ tỷ là thật hay giả?"

Thiếu niên phiền lòng, đi đến trước bàn xoay người mở túi giơ tay vuốt bạc, giọng nói kìm nén: "Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, về sau sự thành Tiểu Vũ ca sẽ đi đến nhà các ngươi lấy bạc, không cần đưa đến đây, ngươi nói hôm này ngươi đến đây để làm gì, cố ý đến cáo trạng với A tỷ ta sao? Đi nhanh đi, đi nhanh đi!"

Tiểu cô nương tức giận đến dậm chân, đi đến phía sau đá vào bắp chân hắn một cái: "Ta đến đây thật là dư thừa! Này! Lang tâm cẩu phế Mộc, mẹ ta có việc lớn hỏi ngươi có làm hay không? Vội vã nói ta đến đây hỏi ngươi!"

A Mộc quay đầu, nháy mắt nhìn nàng: "Trả bao nhiêu?"

Thiếu nữ hung hăng trừng nàng: "Hai thỏi vàng."

Hai mắt nàng tỏa sáng, mặt lập tức giãn ra: "Vậy thì phải đi rồi!"

Nói xong liền nhảy lên kéo bím tóc thiếu nữ: "Muội muội tốt, muội muội tốt, vừa rồi là ta hiểu lầm ngươi, ngàn vạn lần đừng giận ta!"

Tiểu cô nương chịu không nổi nàng, kiềm nén ý cười liếc mắt nhìn nàng: "Nhưng mà, ngươi cảm thấy tưởng của Tấn vương phủ, ngươi có thể đi sao?"

Tấn vương phủ?

Thiếu niên cười không nổi...

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Giữa chốn Phù Dung

Buổi trưa ngày kế, mặt trời treo ở trên trời giống như lửa, nơi nơi đều nóng.

Khắp nơi bên trong đổ phường đều là người la lối om sòm, A Mộc mặc áo ngắn tay của nam tử đặc biệt nổi bật, nàng mặc trường sam ngồi trên một cái ghế dài, cũng theo mọi người cùng nhau chờ mong nhìn chiếu bạc.

Nàng có một đôi tay kỳ diệu, đã đánh tất thắng, khác hẳn với bộ dạng vội vã của người khác, chỉ khi nào cảm thấy náo nhiệu mới kêu vài tiếng, mọi người chen lấn cùng nhau hăng say đánh cược, bỗng nhiên có một người đến vỗ vào sau lưng thiếu niên.

A Mộc nhìn chằm chằm chiếu bạc, cũng không quay đầu lại chỉ vẫy vẫy tay.

Người phía sau buồn bực muốn véo thịt trên lưng của nàng, nhưng một chiêu này còn chưa động đến thịt của nàng, phía sau thiếu niên giống như sinh ra một bàn tay chặn tay nàng ta lại.

A Mộc quay đầu, thấy Triệu Điềm đứng ở phía sau, bên cạnh đều là nam nhân, lúc này nàng mới nhảy xuống khỏi ghế dài, lôi kéo nàng ta đi ra cửa đổ phường.

Triệu Điềm bĩu môi, vén mành che chạy đi: "A Mộc ngươi lại bài bạc! Hôm qua ngươi đã nói với ta những gì ngươi đã quên rồi sao!"

Thiếu niên giống như làm ảo thuật lấy từ trong ngực ra một chiếc vòng bạch ngọc, đi theo: "Làm sao có thể, không phải muội muội muốn ta mua cho ngươi cái này, để cho Triệu di nương cấp cho ta chuyện tốt sao?"

Mẫu thân Triệu Điềm được xưng là tiểu loa ở Yên kinh, không chuyện gì ở hậu viện các nhà mà nàng ta không biết, ngoài ra nàng ta cũng là người dẫn mối, mười ba năm trước làm di nương cho một lão tiểu thương ở trong kinh, sau này đại lão gia chết, nàng ta liền bị chính thất đuổi ra khỏi Liễu gia, rồi không biết nhặt một đứa trẻ ở đâu, hai người nương tựa vào nhau sống qua ngày cũng coi như đầy đủ sung túc.

Triệu Điềm này chính là đứa trẻ đó, năm nay nàng mười ba tuổi, là một đứa bé lanh lợi.

Vòng tay bạch ngọc này có giá xa xỉ, thiếu nữ cầm ở trong tay giơ lên dưới ánh mặt trời cẩn thận đánh giá, khóe môi cong lên: "Hôm nay là ngày sinh thần của ta, coi như ngươi có tâm."

A Mộc nghĩ đến tiêu phí mất bao nhiều bạc nàng liền đau lòng: "Ngươi thích là tốt rồi."

Tiểu cô nương đeo vòng vào tay, quơ quơ đến trước mặt thiếu niên, nhìn người đang đứng yên nhìn, đột nhiên nàng ta xoay người lại kiễng chân hôm lên mặt A Mộc một cái: "Thích, cám ơn ngươi!"

Thiếu niên không nói gì, chống lại nụ cười tủm tỉm của nàng, mặt không đổi sắc lập tức khoanh tay: "Này, nam nữ thụ thụ bất thân, hôn là phải thành thân, đừng có mà hôn loạn!"

Triệu Điềm dù có lớn mật thế nào cũng chỉ là tiểu cô nương, vừa nghe A Mộc ngả ngón nói vậy mặt không khỏi đỏ lên: "Nhanh chút đi! Nương ta đang chờ ngươi đấy!"

Triệu di nương chờ nàng, thì chắc hẳn là đã đàm phán tốt với cố chủ.

Cái gọi là cố chủ, đương nhiên không có khả năng là phu nhân tiểu thư nhà nào, đơn giản chỉ là tâm phúc của họ.

Trong hậu trạch này có rất nhiều, rất nhiều chuyện không tiện để mình tự ra tay làm, tìm người làm mới là tốt nhất, một khi gặp chuyện không may liền đẩy ra ngoài liền xong chuyện.

Đi theo Triệu Điềm đến Hương Mãn Lâu, nói đến Hương Mãn lâu này là một tửu lâu cực kỳ có tiếng ở Yên kinh.

Mười ba năm trước Tấn vương Lý Hạo hưu thê giúp người thành toàn ước vọng, trong lúc nhất thời hắn nhận được sự hâm mộ của các đại cô nương tiểu tức phụ già trẻ lớn bé, nhà ai có thiếu nữ đến tuổi thành thân đều muốn tìm nam nhân giống như Tấn vương gia. Bao nhiêu cô nương trang điểm xinh đẹp giả ý đi ngang qua trước cửa Tấn vương phủ, khao khát có thể có một cuộc gặp bất ngờ với Tấn vương, thuận lợi gả tiến vào vương phủ làm kế nương của Thế tử.

Sau này có một ngày, đối diện trạch viện của Tấn vương phủ xuất hiện một tửu lầu ngắm cảnh, đương nhiên đó là tiền thân của Hương Mãn Lâu, hiện giờ trên phố này vô cùng náo nhiệt, càng phồn hoa hơn năm đó.

Triệu Điềm dẫn người đến Hương Mãn Lâu, lúc đi lên lầu có vượt qua một cô nương trẻ tuổi đi xuống.

Nàng một thân tơ lụa, bội ngọc đinh đang thoạt nhìn là biết người không phú tức quý.

A Mộc theo bản năng nhìn nàng ta một cái, vừa nhìn liền có thể biết nàng ta là nhất đẳng nha hoàn của một nhà nào đó, nàng nghiêng người tránh để cho người ta đi xuống lầu trước.

Nhã gian trên lầu im ắng, Triệu Điềm đứng ở ngoài cửa trông chừng, thiếu niên một mình tiến vào. Bên trong cũng không có người khác, chỉ có một nữ nhân ngồi bên cạnh bàn, nàng ta là người đẹp hết thời nhưng vẫn thướt tha thùy mị, trên đầu mang theo một đóa hoa đỏ thẫm, không cần nhìn kỹ cũng biết đây chính là Triệu di nương.

Nữ nhân bưng trà nhấp một ngụm, phá vỡ không khí yên ắng: "A Mộc lại đây ngồi đi."

Thiếu niên cũng không từ chối, nàng đi đến ngồi xuống trước cửa sổ: "Gần đây di nương phát tài không ít nha, vừa thấy mặt ngày lộ ra màu hồng, thật sự là có ngôi sao may mắn mà!"

Triệu di nương che miệng cười nham nhở: "Những đứa trẻ ta biết ở trong kinh này, ta thích ngươi nhất, hôm nay di nương đã vất vả để tìm giá cao cho ngươi, hiện giờ phải xem ngươi có dám đi vào Tấn vương phủ một lần hay không!"

Nàng vừa quay người vén vạt áo ngồi đối diện nàng ta: "Nói đi, lần này làm cái gì?"

Người tài ẩn dật trong Phù Dung, A Mộc từ nhỏ đã khéo nói, ngoài trừ một cha nuôi, còn nhận thức vài vị nghĩa mẫu, từ nhỏ đã lây dính tài vận, một đôi tay kỳ diệu có thể đổi trắng thay đen mà thần không biết quỷ không hay. Cũng như cửa sau, nàng có thần lực trời sinh, càng giống như có thần trợ giúp, mặc cho ai nhìn cũng chỉ thấy nàng là một thiếu niên nhanh nhẹn, cũng không thể tưởng tượng được tùy ý ra tay có thể đánh gục được hai đại hán, cho nên từ khi cùng Triệu di nương hợp tác đến này, nàng chưa bao giờ thất thủ.

Đương nhiên, những việc từ trước đến nay nàng làm đều là việc nhỏ.

Triệu di nương cầm khăn lau miệng, bĩu môi nhìn xuống phía dưới đài quan sát: "Thấy không, Tấn vương phủ được thủ vệ sâm nghiêm, nếu ngươi có thể trà trộn vào được, coi như đã hoàn thành được một nửa."

A Mộc cúi đầu, thấy phía trước hai con sử tử đá, có một chiếc xe ngựa: "Điềm Điềm nói trả hai thỏi vàng?"

Nữ nhân đáp: "Nếu thành, sẽ trả hai thỏi, ngươi một nửa, ta một nửa, nếu chuyện không thành vậy thì phải xem tạo hóa của ngươi rồi."

Lời này nói rất rõ ràng, nếu sự không thành, sinh tử đều không hề có bất kỳ quan hệ gì với người của cố chủ.

Bình thường nàng cũng không trực tiếp gặp mặt cố chủ, đều do Triệu di nương ở giữa chu toàn, dĩ nhiên A Mộc cũng hiểu rõ nguy hiểm bên trong, đang lúc do dự, nữ nhân lại nói tiếp: "Thật ra cũng không chỉ vì chuyện vàng, mấy năm nay không phải ngươi luôn nghĩ đến Triệu Thị sao, di nương có thể nói cho ngươi biết, nghe nói hắn cũng sẽ đến đây."

Triệu Trị sẽ đến, thiếu niên lập tức ngước mắt nhìn: "Nói một chút đi, muốn ta làm gì?"

Vị Triệu tướng quân này sau khi trở lại Tề quốc, thật sự rất ít khi ở kinh thành, nhất là hai năm trước Tề Triệu muốn kết liên minh, tất nhiên hắn muốn làm chỉ soái tiêu diệt Triệu quốc, năm nay không có chiến sự nên mới hồi Yên kinh.

Nói đến Tấn vương phủ, trong đầu của Triệu di nương liền có xuất hiện nhiều hình ảnh, năm đó nàng có thể coi như là danh kỹ ở ngõ hẻm thứ chín, từng đã dõng dạc nói qua một thế hệ đàn ông già trẻ từ vương công quý tộc đến tiểu thương quan lớn ở Yên kinh, cơ hồ đều từng ngủ qua với nàng.

Đương nhiên, trong lời nói của nàng có bao nhiêu khoa trương đều không cần phải nói, nhớ ngày đó Tấn vương gia yêu thê như mạng, cũng thật sự có thể tai nghe mắt thấy.

Sau này sự thật chứng minh, ai gả cho Tấn vương là người có phúc khí, hắn và Lâm thị sinh được hai nhi tử, sau này lại cưới người có tiếng là gái lỡ thì của Thái sư, thoạt nhìn tuy không đối đãi như phu thê nhưng cũng ân ân ái ái, sau khi vào cửa lại sinh thêm cho hắn một nam một nữ.

Hiện giờ Thế tử Lý Dục đã qua hai mươi tuổi nhưng vẫn chưa thú thê, hơn nữa có một người cha chiếu cố, khiến cho bao nhiêu cô nương ở Yên kinh đều thầm thương trộm nhớ.

Triệu di nương chống cằm: "Bảy ngày nữa chính là sinh thần của Thế tử, ngày đó sẽ có rất nhiều người đến chúc mừng, trong đó có tiểu thư của Triệu tướng quân Triệu Thị cố ý bám lấy mối hôm sự này, đến lúc đó tất sẽ có lúc ở một mình, hiện giờ chỉ cần ngươi trà trộn vào Tấn vương phủ, đến lúc đó cấp cho Thế tử một vao mê huyễn phấn là được."

Mê huyễn phấn là một thứ thường xuyên xuất hiện trong Phù Dung, sau khi dùng sẽ khiến cho người ta sinh ra ảo giác tình dục, tiếp đó sẽ bị kích thích.

A Mộc không nói gì: "Vị cố chủ này có ý gì, là muốn tác hợp Thế tử và Triệu tiểu thư sao?"

Triệu di nương mím môi cười: "Đây là tâm tư của tiểu cô nương mọi nhà, vậy nên ngươi đừng đoán."

Nếu tác hợp, làm như vậy không tránh khỏi quá rõ ràng, muốn gạo sống nấu thành cơm chín, nhưng nếu Thế tử trúng chiêu này tất sẽ tưởng Triệu gia làm mà sinh lòng chán ghét, việc hôn sự càng khó thành. Thiếu niên nghĩ lại, bỗng nhiên tâm sáng như gương: "Tâm tư của tiểu cô nương thật là phức tạp."

Có lời đồn đại thật ra Triệu di nương cũng từng là tiểu thư thứ xuất của Triệu gia, đáng tiếc nhiều năm trước đã thoát khỏi can hệ.

Nên đối với Triệu gia có địch ý, A Mộc cười cười, không trả lời.

Nàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, bỗng nhiên cửa lớn Tấn vương phủ mở ra.

Thị vệ chia ra đứng sang hai bên, hai người sóng vai đi ra, một người trong đó là tình nhân của đại đa số dân chúng của Yên Kinh Tấn vương Lý Hạo, A Mộc đã từng gặp qua.

Một người khác là chàng trai trẻ tuổi, bởi vì cách xa nên không nhìn thấy rõ, chỉ thấy cẩm y hoa phục, thân hình cao lớn, đang được người dưới đỡ lên xe ngựa, nàng thu hồi ánh mắt: "Đây là Thế tử Tấn vương phủ Lý Dục sao?"

Không biết từ lúc nào Triệu di nương đã đứng phía sau nàng: "Không đó là Thái Tử Phù Tô của Triệu quốc."

Nói xong xoay người cầm lấy một cuộc tranh ở trên chiếc ghế khác đưa đến trước mặt nàng: "Người trong tranh này là Thế tử, nhớ kỹ đừng nhận sai người."

A Mộc đưa tay mở tranh ra, trên bức họa là một công tử mày kiếm mắt sáng, dung nhan tuấn tú, đẹp đến mức có thể thay cơm, ánh mắt nàng đảo qua liền cảm thấy kinh sợ, bĩu môi nghĩ chỉ với khuôn mặt này thật có thể khiến có tiểu cô nương ái mộ không thôi.

Còn có thời gian bảy ngày, thiếu niên cất bức họa rồi rời đi.

Có thể xác định, buổi tối ngày sinh thần của Thế tử, gánh hát có tiếng nhất ở Yên kinh sẽ đến biểu diễn, cứ như vậy là có thể trà trộn vào dễ như trở bàn tay.

Chủ yếu là sau khi trà trộn vào làm sao nàng có thể tiếp cận Thế tử, lại làm sao để tiếp cận Triệu Thị, cuối cùng làm thế nào để thuận lợi đào thoát, còn có rất nhiều việc cần nghĩ đến. A Mộc giả vờ đi ngang qua trước cửa Tấn vương phủ, nàng đi từ cửa trước đến cửa sau, vòng vo mấy cái ngã tư mới nhớ rõ đường, bỗng nhiên nàng nghe được cuộc nói chuyện của hai nam nhân ở gần đó, đến buổi tối mới trở lại Phù Dung.

A Mộc biết tỷ tỷ thích ăn hạt dẻ rang đường nên mua một ít, tâm tình rất tốt xách trong tay.

Chờ tiểu tử mở cửa sau cho nàng, thiếu niên đi dọc theo hành lang hậu viện đi đến trong phòng tỷ tỷ ở trên lầu, nàng rón ra rón rén đi trên hành lang, vừa đến cửa phòng Hồng Tụ liền nghe thấy tiếng than nhẹ mềm mại đáng yêu đặc biệt của phái nữ, nối tiếp đó là tiếng trêu đùa trầm thấp của nam nhân, giống như khoan khoái, lại giống như ẩn nhẫn...

Hai tay nàng nắm thật chặt, xoay người xuống lầu giống như chưa bao giờ tới.

Vừa đến hậu viện, La Tiểu Vũ chạy tiến vào: "A Mộc, ngươi xem ta mang gì đến cho ngươi này!"

Thiếu niên liều mạng đá bao cáo trên cọc gỗ, ném hạt dẻ trong tay tới cho hắn, La Tiểu Vũ vui vui mừng mừng tiếp lấy, cũng đưa này nọ cho nàng.

Đó là một cây chùy thủ, mở mảnh vải bên ngoài ra dưới ánh trăng có thể thấy lưỡi dao còn phát sáng, trong đầu A Mộc thoáng xuất hiện gương mặt của Triệu Thị, giơ tay đâm thẳng vào bao cát, cát từ bên trong ào ào chảy ra.

La Tiểu Vũ ở một bên ha ha cười: "Thế nào, không tệ chứ?"

A Mộc gật đầu, lập tức vỗ vỗ vai hắn: "Có hai câu ta nghĩ muốn nói với ngươi, Tiểu Vũ Ca."

Ngốc Đại Cá trịnh trọng gật đầu: "Nói đi!"

Thiếu niên im lặng nhìn hắn: "Cưới vợ cưới đức không cưới sắc, giao hữu thổ lộ tình cảm không giao tài, Tiểu Vũ Ca ngươi bảo trọng."

La Tiểu Vũ: "Nói cái này làm gì, không phải ngươi đã nói sẽ tìm thê cho ta sao?"

Hắn đưa tay khoác lấy vai A Mộc, đã thấy mắt thiếu niên ửng đỏ, một mặt hận ý cắn răng gằn từng chữ: "Ngươi biết bạc ta để ở đâu, nếu lần này ta đi không về, tỷ của ta chính là tỷ của ngươi, ngươi thay ta chiếu cố nàng."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Hàn Tương Tử

Editor: Nana Trang

Trời mùa hè, nói đổi liền đổi.

Hai ba ngày liên tiếp trời đẹp biết bao, đột nhiên mặt trời lại hạ xuống.

Mây đen cuồn cuộn, gió Nam thổi lên làm bầu trời Yên kinh trở nên âm u, người đi đường không nhiều lắm, tất cả đều sợ bị mưa to xối ướt nên vội vã chạy về nhà.

Nơi cửa sau của phủ Tấn Vương, một chàng trai trẻ tuổi gánh đòn gánh đi theo sau lưng mấy hán tử cao to, trong đôi gióng bọn họ gánh đều là đồ ăn, sinh nhật Thế tử, phủ Tấn Vương đãi yến tiệc. Quản sự trong phủ chọn mua một vài thức ăn bên ngoài, gọi người đưa tới. Trước cửa có hai người kiểm tra thái nông*, chàng trai trẻ tuổi ở đằng sau cũng không nóng không vội kiên nhẫn chờ đợi, làn da hắn hơi thô ráp, bên cạnh mũi còn có sẹo, nụ cười lưu manh như tên lưu manh đáng đánh đòn.

(* người nông dân chuyên trồng rau)

Trong miệng hắn còn ngậm một cọng cỏ, cả người quần áo vải thô vô cùng bẩn, trên tay đều là nước của đồ ăn.

Quản sự ở đằng trước ghi sổ: "Người đằng sau, mau tới đây!"

Chàng trai trẻ tuổi phun cọng cỏ trong miệng ra, cúi đầu khom lưng cung kính, giọng nói khàn khàn trầm thấp: "Đại gia, đồ ăn này cam đoan đều là hàng tươi mới, ngài nhìn xem xem!"

Thị vệ hai bên tiến lên, một người trong đó tượng trưng vỗ vỗ trên người hắn, lại nâng cái giỏ rổ lên, không có gì khác thường, quản sự ghi sổ khẽ gật đầu: "Vào đi!"

Tổng cộng có năm người nối đuôi nhau mà vào hậu viện của phủ Tấn Vương.

Người sau cùng không phải là ai khác, chính là A Mộc cải trang thành, đi theo đám nam nhân phía trước đến thẳng trước cửa nhà bếp, một phụ nhân xoắn tay áo lên chọn thức ăn.

Gánh đòn gánh, A Mộc ngẩng mặt yên lặng ghi nhớ lối đi ở hậu viện, vị phụ nhân kia còn chưa tới trước mặt nàng chọn đồ thì có một tiểu cô nương thanh tú bước nhanh tới, nàng ta mắt hạnh mày liễu, mặt trắng eo thon, không đợi đi đến trước mặt đã kêu la lên trước: "Trương thẩm, tổ yến của Thế tử làm xong chưa?"

Giọng của cô nương này giòn giã, vị phụ nhân tên Trương thẩm vẫn đang chọn thức ăn, nghe vậy thì bà vội vàng đứng dậy: "Liên cô nương đợi chút, ta đi xem đã."

Nói xong thì quay đầu gọi ai đó, trong nhà bếp lập tức có người đáp lời: "Xong rồi, xong rồi đây."

Cái nàng tên là Liên cô nương cầm một cái khăn trong tay che mũi lại, những thái nông này đều là tráng hán, có hai người tò mò nhìn nàng ta, thấy bộ váy trên người nàng ta được cắt may tinh tế thì nhìn nhiều lần hơn, ánh mắt A Mộc khẽ lướt qua trên mặt nàng ta, nhớ kỹ dáng dấp nàng ta vào trong lòng. Những chỗ khác trên mặt nàng đều được cẩn thận làm giả, chỉ riêng đôi mắt này thì không làm giả được, trong lúc ngước mắt cũng có thể thấy phong nhã tài hoa của nàng, nàng đi lại ở trong Phù Dung đã quen, hơi có vẻ ngả ngớn.

Cô nương này lập tức giận dữ, hừ một tiếng: "Nhìn gì hả? Móc mắt chó của ngươi chừ đấy!"

Giọng nàng ta giòn giã ngọt ngào, A Mộc lập tức cúi đầu, không ngẩng đầu lên nữa, ngược lại người cao to đằng trước ngốc ngếch nở nụ cười: "Dáng dấp của cô nương thật là đẹp!"

Liên cô nương vừa tức vừa giận, chỉ vào hắn ta không nói lời nào, quản sự tiến lên đá một đá vào tên ngốc kia.

Chân A Mộc khẽ động, giỏ thức ăn của nàng ngã vào giỏ thức ăn của người phía trước, có một vài thức ăn rơi trên mặt đất, hai người luống cuống tay chân một hồi xoay người lại nhặt lên, quản sự mắt kiên nhẫn thưởng cho mỗi người hai xâu tiền rồi nhanh chóng đuổi đi.

Lúc đi ra thì nghe thấy một nha hoàn chạy tới hối thúc mang canh lên, A Mộc quay đầu lại liếc nhìn phục sức và tư thế đi đường của các nàng, rồi vội vàng rời khỏi phủ Tấn Vương. Đoàn người đi đến đầu phố rất xa mới tách ra, tên ngốc kia vẫn luôn đi theo A Mộc, hai người đi về phía Bắc, bảy rẽ tám quẹo lại chui ra khỏi một ngõ hẻm thì đã khôi phục lại diện mạo ban đầu. Thiếu niên đi ở phía trước, tên ngốc cười hì hì đi sau nàng.

Nàng quay đầu lại: "Suýt chút nữa thì gặp rắc rối rồi đấy? Không cho ngươi đi theo cũng muốn đi theo."

Tên ngốc kia không phải là ai khác, chính là La Tiểu Vũ, hắn mày rậm mắt to vô cùng khỏe mạnh: "Hì hì, nàng ta không đẹp bằng ngươi!"

Vừa dứt lời, A Mộc đá vào mông hắn một cái: "Ta đẹp thì ngày nào đó đoạn tụ với ta đi, ta ở trên ngươi ở dưới, giày vò ngươi đến chết!"

La Tiểu Vũ cười gượng hai tiếng lập tức che kín mặt, nghĩ một chút thấy không đúng lại che kín đằng sau: "Ha... Ha ta... không thể làm vậy!"

Hai người càng chạy càng xa, đến trước cửa Phù Dung, bởi vì đầu trưa nên cửa đóng chặt.

A Mộc đẩy La Tiểu Vũ bảo hắn về trước: "Chút nữa ta vẽ cho ngươi một bản đồ, nhớ kỹ nơi ban nãy chúng ta đi qua, ta có việc tối sẽ về."

La Tiểu Vũ vui vẻ chạy đi, A Mộc đi vào cửa sau tắm rửa một cái, thay một bộ quần áo sạch sẽ, búi tóc lên đỉnh đầu lần nữa, lúc này mới đi ra ngoài.

Bước chân A Mộc nhẹ nhàng, đi đến trước cửa của một căn nhà nhỏ ở đầu hẻm thì đứng lại.

Nàng vô thức lấy tay lau mặt, nhìn tay trái của mình đứng ngơ ngác hơn một khác. Tay A Mộc hết sức nhỏ, lại thanh tú xinh đẹp, nói ra không thể không nhắc tới cha nuôi Hàn Tương Tử của nàng. Người người ở trong Phù Dung đều kính trọng gọi một tiếng Tam gia, dường như có chút tiếng tăm ở Yên kinh, thân phận không tốt, tuổi tác không tốt, thậm chí là tướng mạo cũng không tốt nốt. Có người nói hôm nay Hàn Tam gia như năm mươi ngày mai như bảy mươi, hôm nay có tướng mạo đẹp ngày mai lại xấu quắc, rất là thần bí.

Nhưng trong mắt A Mộc, nam nhân thần bí này không hề thần bí chút nào.

Vừa đứng ở trước cửa tiểu viện này, bắp chân nàng có hơi nhũn ra, lúc nhỏ vì huấn luyện đôi bàn tay này mà không ít lần bị đánh. Mà khi đánh nàng, ông ta chỉ đánh có một chỗ, là cầm dây mây quất vào mông nàng, nàng nói nàng không muốn luyện tay để đi trộm đồ của người ta, bị đánh, bị quất hai lần, nàng nói không được quất vào mông nàng thì nàng càng bị quất nhiều hơn, như Hàn Tương Tử nói, làm con trai ông ta, ông ta muốn quất thì quất không được sao? Muốn làm con của ông ta, trước tiên phải làm tiểu tử ngoan!

Nam nhân này dạy cho nàng biết rất nhiều thứ, thật sự bồi dưỡng nên một A Mộc so với tiểu tử còn tiểu tử hơn.

Nàng theo cha nuôi học sắp xếp thảo dược, theo cha nuôi học làm mặt nạ dịch dung, học công phu quyền cước, cũng theo họ của ông, hiện tại gọi là Hàn Mộc.

Hàn Tương Tử không cho nàng gọi hai chữ cha nuôi này, chỉ cho gọi là cha.

Tiếng cha này A Mộc gọi mười hai mười ba năm rồi.

Lúc nhỏ nàng theo các tiểu tử ở đầu đường đánh nhau, lúc nào cũng bị đánh bầm dập trở về, sau đó nàng lại đi theo người ta đánh nhau, đánh đến lúc nào người ta phục mới thôi. Lớn thêm chút có du côn lưu manh đến trêu chọc nàng, nàng lại tiếp tục đánh. Có một lần bị đánh nát bươm, trên mặt sưng vù, trán và miệng đều bị rách da, trở về Hàn Tương Tử không trách phạt nàng, bảo nàng ngủ một giấc thật ngon, đợi mai tỉnh lại, sáu bảy lưu manh đều quỳ ở dưới mí mắt.

Nam nhân trước mặt nàng, chỉ một tay là có thể phân cân thác cốt, mỗi người đều bị tàn phế.

Lúc ông làm chuyện này là dùng tay trái, trong tay phải còn cầm Phật châu, khi đó Hàn Tam gia nổi danh Bồ Tát sống ở Yên kinh dùng đôi mắt thâm thúy lạnh lùng nhìn chằm chằm vào A Mộc.

Lúc ấy A Mộc vừa tỉnh từ trong mộng lại, sau đó bởi vì không muốn giết người mà bị phạt quỳ một đêm.

Dùng lời của Hàn Tương Tử nói, một ngày nào đó A Mộc sẽ vươn tay trái ra giết người.

A Mộc cũng không ngờ ngày nay lại tới nhanh như vậy, mây đen bất động, gió cũng dường như ngừng lại, chỉ có trên bầu trời như có dấu hiệu trời sắp mưa to. Nàng giơ tay lên muốn gõ cửa, cửa chính tiểu viện đột nhiên kẽo kẹt một tiếng mở ra, một phụ nhân làn da ngăm đen khom lưng thò đầu ra, là Dung nương chăm sóc cuộc sống cho nàng lúc nhỏ: "Ai ôi, Tam gia nói có một kẻ đần đứng trước cửa bảo ta ra ngoài xem thử, ta còn tưởng ai, thì ra là A Mộc đã về rồi!"

A Mộc cười cười, tiến lên ôm chặt bà còn hôn bà một cái: "Dung nương thật sự càng ngày càng trẻ ra!"

Dung nương đã gần sáu mươi, lúc này xoay người lại: "Tiểu tử này, đừng có hôn bậy, nam nữ thụ thụ bất thân, hôn thì phải thành thân đấy!"

A Mộc lập tức học theo, nàng cười hì hì: "Dung nương hiền lành như vậy, ai cưới vào nhà thì người đó có phúc đấy!"

Chọc cho Dung nương cười ha ha không ngừng.

Hai người đi qua đường nhỏ được lót gạch xanh, có thể nhìn thấy một thị vệ mang đao đứng ở dưới mái hiên. Trong viện này thường hay xuất hiện người kỳ quái, A Mộc đã quen rồi, nàng chỉ đi theo Dung nương đến trước cửa, nhìn thấy Hàn Tương Tử ngồi bên cạnh bàn đang chống cằm ở trong tiền đường, ván cờ trên bàn chưa được giải, hai chén trà nhỏ đặt ở một bên.

Dung nương liền vội vàng tiến lên: "Tam gia, A Mộc đã trở lại."

Nói xong thì đẩy A Mộc, ra hiệu nàng mau tiến lên nói chuyện.

Trên mặt nam nhân trơn bóng, da dẻ trắng nõn, A Mộc biết đây mới là diện mạo thật của ông.

Không có năm mươi cũng không có bảy mươi, khuôn mặt ông lạnh lùng, nhưng lại tuấn tú, nhìn dáng vẻ khoảng chừng hơn ba mươi.

Ngón tay thon dài gõ ở trên bàn cờ, mở miệng thì giọng nói lại như cái chiên vỡ: "Chịu về rồi sao?"

Lần này nàng không nói với ai liền biến mất mấy ngày, A Mộc khúm na khúm núm đứng ở phía sau ông, bắt đầu đấm lưng cho ông: "A Mộc biết sai rồi."

Hàn Tương Tử không hề động đậy, ánh mắt dường như vẫn đặt ở trên bàn cờ.

A Mộc nhìn Dung nương, Dung nương vừa muốn nói chuyện, nam nhân lại phất tay với bà, bà không dám ngỗ nghịch xoay người đi xuống.

Trải qua sống chết, có thể nói A Mộc không sợ trời không sợ đất chỉ sợ nam nhân trước mặt này, trong lòng bồn chồn, lực tay càng thêm cẩn thận.

May mà hôm nay dường như tâm tình của ông không tệ: "Đi đâu chơi?"

Nàng cụp mắt, lập tức trả lời: "Trong nhà của Vương Đại Thiện ở phía đông Yên kinh có một tiểu quả phụ mới mất, bảo đi nhặt xác, con giả làm nha hoàn nán lại đó ba ngày mua đồ xong xuôi rồi ra ngoài."

Nam nhân cầm một con cờ lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

A Mộc suy nghĩ một chút bổ sung thêm: "Con không động thủ, là La Tiểu Vũ đào hố."

Lúc này Hàn Tương Tử mới ừ một tiếng, bảo nàng ngồi xuống.

Bên ngoài dần dần có tiếng mưa rơi, A Mộc ngoan ngoãn đi tới ngồi ở đối diện ông, phát hiện trên bàn còn bày bánh ngọt nàng thích nhất, trong lòng mềm đi cầm bánh lên ăn.

Nam nhân đặt viên cờ xuống, vừa ngước mắt lên thấy trên tóc nàng vẫn còn ẩm ướt, khuôn mặt sạch sẽ, đầu trắng trơn bóng có một vét sẹo nhạt, rõ ràng là dáng vẻ thiếu niên nhưng khi mím môi lại xinh đẹp thanh tú hồn nhiên chân chất, ông lập tức nhíu mày.

Trên cổ tay phải của ông có đeo một chuỗi Phật châu, lúc này lấy xuống cầm ở trong tay.

Vừa mới chuyển một viên, cửa chính thùng thùng vang lên.

Dung nương từ cửa bên đi ra ới một tiếng, không đến chốc lát thì thấy một thiếu niên bộ dáng thư đồng che dù đi vào, dưới dù là một nam dáng người cao to, đôi mày kiếm vừa anh tuấn lại vừa đẹp, mắt phượng hẹp dài như thiên thành anh tuấn kiệt xuất, tựa như tiên nam tuấn tú từ trong thoại bản đi ra.

Quét mắt nhìn, trong miệng A Mộc còn cắn bánh ngọt, hai má hơi phồng lên.

Trong lúc nói chuyện người vừa tới đã đi đến tiền đường: "Phù Tô không mời mà tới, hiện tại Hàn đại phu đúng là có phần nhàn rỗi?"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Editor: Nana Trang

Bên ngoài tiếng mưa rơi lớn dần.

Hàn Tương Tử đứng dậy cười cười, trên mặt mang theo hào quang hoà nhã giống như Bồ Tát: "Hàn mỗ không biết Thái tử điện hạ giá lâm, không thể tiếp đón từ xa!"

A Mộc đâu biết người tới là ai, vừa nghe thấy bốn chữ Thái tử điện hạ này thì cuống quýt đứng dậy.

Tề quốc không có Thái tử điện hạ, lão hoàng đế có bảy người con trai, mấy năm nay chiến tranh đánh tới đánh lui chết đi ba người, người từng là Thái tử điện hạ đã sớm không còn ở nhân thế, đến nay vẫn chưa lập trữ. Người mới đến này tự giới thiệu là Phù Tô, chính là con tin Triệu Phù Tô của Triệu quốc rồi.

Dung nương nhanh chóng đi châm trà, A Mộc vụng trộm liếc hắn, liếm liếm môi liền cúi đầu đứng ở sau lưng cha nuôi.

Nam nhân đi vào, cậu thiếu niên đi bên cạnh tuổi cũng không lớn, gập dù lại đứng ở bên cạnh.

Hàn Tương Tử lập tức nhường chỗ ngồi: "Thái tử điện hạ mời."

Phù Tô cũng không khách sáo, quay người lại ngồi xuống: "Hôm trước hạ bàn cờ cùng Hàn đại phu, trở về vẫn luôn không thể giải được chỗ kì diệu kia, hôm nay lại tới thật sự là làm phiền rồi."

Trời mưa nên không khí hơi mát, đầu hắn mang quan ngọc màu trắng, mặc trường bào màu sẫm có tay éo hẹp, buộc đai lưng vàng khảm ngọc phú quý mãn đường, bên dưới còn treo ngọc bội kêu đinh đang, tất cả đều là trang phục quý tộc của Tề quốc, quả thật là nhập gia tùy tùng rồi. Cho dù không tận lực suy nghĩ, A Mộc cũng có thể nhớ rõ Hồ phục của Triệu quốc, cho dù nam nữ đều ít ràng buộc. Cũng chính vì vậy, mẫu thân là hòn ngọc quý của phủ Mộc Vương mới có thể sa trường giết địch, kén rể vào phủ.

Hàn Tương Tử đi qua ngồi ở vị trí A Mộc vừa ngồi. Dung nương bưng trà tới, đổi trà lạnh đi.

A Mộc đứng sau lưng cha nuôi, một miếng bánh ngọt xuống dạ dày mới phát hiện ra mình đói, ánh mắt không kiềm được nhìn chằm chằm vào bánh ngọt trên bàn, trong thoáng chốc dường như Phù Tô liếc nhìn nàng, sau đó nàng nghe thấy âm thanh Phù Tô còn mang theo ý cười nhạt truyền tới: "Đây là bánh ngọt đường hấp sữa đặc nổi danh ở Triệu quốc chúng tôi, hai ngày trước ta còn muốn ăn, đáng tiếc ở Tề quốc nhiều người không thích ngọt, nói tên cũng không có ai biết, không ngờ lại thấy ở trong nhà của Hàn đại phu, thật là duyên phận."

Hàn Tương Tử nhướng mày, mặt mày đều là ý cười: "Thật là trùng hợp, Dung nương biết làm món này, ngày khác làm nhiều chút tặng cho Điện hạ."

Lúc nhỏ có lần A Mộc sinh bệnh nặng, đứa trẻ này cho tới bây giờ đều không khóc lại khóc suốt vào lần đó. Ngoại trừ gọi tỷ gọi mẹ ra, còn luôn miệng khóc muốn ăn bánh ngọt, bánh ngọt làm ra kiểu gì đều không phải, sau đó vẫn là Hồng Tụ nhớ tới, đêm hôm phủ Mộc Vương gặp chuyện bất trắc, trước khi A Mộc ngủ, mẹ nàng vào bếp làm bánh đường hấp sữa dỗ dành nàng, Tề quốc không sản xuất đường cho nên có rất ít người biết. Đáng tiếc làm bánh đường hấp sữa đặc còn phải có sữa tươi, lại cần có đường không nói, còn phải có băng để đông lạnh nó, quả thật là rất quý giá. Nhắc tới cũng lợi hại, Hàn Tương Tử chỉ nghe Hồng Tụ miêu tả đơn giản, vậy là tối hôm đó giống như xiếc biến vật đó ra, A Mộc vẫn luôn thích ăn cái này.

Ánh mắt Phù Tô khẽ quét qua trên mặt A Mộc: "Đứa nhỏ này cũng thích ăn đồ ngọt của Triệu quốc chúng tôi?"

Hàn Tương Tử vô thức quay đầu lại, khóe môi A Mộc còn dính vụn bánh, ông lập tức lấy khăn từ trong ngực ra ném cho nàng, ý cười không ngừng hiện lên trên khóe miệng: "Không phải nó thích ăn đồ ngọt của Triệu quốc, mà là chỉ cần đồ ngọt nó đều thích ăn."

Phù Tô nâng chén trà lên nhập một ngụm: "Vậy vị tiểu huynh đệ này, hắn là..."

Lời còn chưa dứt, nam nhân đã trả lời trước nàng: "Đây là khuyển tử Hàn Mộc."

A Mộc lau miệng, không đợi cha nuôi nói đã sãi bước đi ra, quỳ ở trước mặt Phù Tô: "A Mộc khấu đầu ra mắt Điện hạ."

Nàng cung kính dập đầu, không một chút qua loa, A Mộc phản ứng thật nhanh, hoàn toàn không cho Phù Tô chút đường sống, hắn ta vốn có chuyện cầu giúp mới đến, lúc này cải trang ra ngoài không mang theo thứ gì quý giá. Hơn nữa bên ngoài truyền nói cũng biết trước kia Hàn Tương Tử đi lại trong cung, đã bị tịnh thân, làm gì có nhi tử. Thiếu niên trước mắt này nhìn bộ dáng hắn mười bốn mười lăm tuổi, bộ dạng trắng trẻo nõn nà, âm nhu mỹ mạo, nữa phần khí phú quý cũng không có, lúc quỳ xuống dập đầu còn nghe một tiếng cạch, không thưởng chút gì thật là áy náy.

Do dự một chút, Phù Tô vươn tay tháo ngọc bội bên hông xuống: "Phù Tô đường đột tới chơi nên không mang theo cái gì, ngọc bội này là vật tùy thân của ta, tặng cho tiểu công tử làm kỷ niệm."

Hàn Tương Tử không động đậy, lúc A Mộc dập đầu là thật tâm thật ý, lúc ngẩng đầu lên lại không luống cuống, nàng cũng không đẩy đưa, hai tay nhận lấy nhìn xem, mặt lộ vẻ vui mừng, cũng cười với Phù Tô một cái: "Tạ Thái tử điện hạ."

Nửa canh giờ sau, tiếng mưa rơi dần dần vơi đi.

Phù Tô và Hàn Tương Tử hạ hai bàn cờ, có một ván thắng, sau đó cáo từ rời đi.

Cha con Hàn gia tiễn ra ngoài cửa, trên xe ngựa lại có một cô nương trẻ tuổi mặc Hồ phục nhảy xuống, nhanh nhẹn phóng khoáng.

Nàng vươn tay nhận lấy cái dù, rồi khom người chào bọn họ.

A Mộc không nhịn được nhìn nàng ta mấy lần, đứng nghiêng sang bên.

Xe ngựa dần dần chạy đi, cực kì vững vàng.

Mãi cho đến khi xe ngựa khuất ở đầu hẻm, thiếu niên che dù bên cạnh Phù Tô mới xụ mặt xuống: "Hàn Tương Tử không phải là thái giám ư, ông ta có con ở đâu ra vậy, Điện hạ lại thật sự xem trọng tặng ngọc phối Lung Linh cho hắn, nếu lát nữa để Uyển tiểu thư biết còn không giận ngài à!"

Thái tử Phù Tô khép hờ hai mắt lại, chỉ thản nhiên nhìn lướt qua.

Trên xe có chút ngột ngạt, cô nương trẻ tuổi mặc Hồ phục vén màn xe lên: "Hàn Tương Tử có con trai? Điện hạ tặng ngọc bội Linh Lung cho hắn rồi?"

Cậu thiếu niên ừ một tiếng, gọi một tiếng a tỷ, lúc này mới khó chịu kể lại chuyện của Thái tử và cha con Hàn gia.

Hắn là con trai của nãi nương* Thái tử, tên Đông Sinh, nữ nhân là tỷ tỷ Xuân Mai, đều ở bên cạnh Thái tử từ nhỏ, trong lúc nói chuyện cũng ít chú ý đến

lúc nhanh lúc chậm. Giống nhau thời tiết, Tề quốc nóng hơn so với Triệu quốc nhiều, cậu thiếu niên một lòng ngóng trông có thể về sớm chút mới tốt.

(* bà vú)

Nữ nhân vươn tay ra chọc trên trán hắn một cái: "Đệ thì biết cái gì, liên minh chỉ là tạm thời thôi, Tề quốc càng ngày càng lớn mạnh, một khi xảy ra chiến tranh, chúng ta chính là một con cá chết, có trở về được hay không còn chưa xác định, cần ngọc bội này để làm gì!"

Đông Sinh mếu máo, ấp úng cúi đầu: "Không dùng cũng không cho hắn, hắn là cái thá gì chứ!"

Xuân Mai vỗ một cái vào ót của hắn: "Đệ bị ngốc hả? Đường hấp sữa đặc là cái gì? Đó là điểm tâm dùng băng để làm ra, gia đình bình thường ai mà ăn được bánh đó chứ, Hàn Tương Tử chịu cho hắn ăn như vậy đương nhiên là người rất quan trọng rồi!"

Thiếu niên bịt cái ót lại, uất ức kêu to lên: "A tỷ! Đau lắm đó!"

Xuân Mai không nhìn hắn, tay chân lanh lẹ lau giày cho thái Tử, trời mưa lầy lội, sợ hắn bị lạnh chân.

Đông Sinh vò đầu, ngẩng đầu lên lại thấy tỷ tỷ nháy mắt ra hiệu với hắn, hắn không dám dài dòng nữa, thì ra là Phù Tô ngồi trên nệm da hổ đã nhắm mắt ngủ lúc nào không hay.

Không nói đến xe ngựa đã rời khỏi chín ngõ hẻm này nữa, A Mộc trở lại trong nhà liền vội vàng lấy miếng ngọc bội Phù Tô cho nàng ra, cầm giơ lên trên đỉnh đầu. Trời mưa âm u, trong phòng vẫn cực kỳ tối, ngọc này vừa nhìn đã biết là vật hiếm có, bên trong có ánh sáng lung linh vấn vít, bên ngoài có bóng loáng oánh nhuận, xúc cảm trơn bóng như trứng, thật đúng là ngọc tốt!

Nàng vui mừng suy nghĩ, không ngờ đúng lúc Hàn Tương Tử đi qua, vươn tay cướp mất.

A Mộc nháy mắt: "Cái này là cho con mà."

Nam nhân xoay người ngồi xuống, vung tay ném lên trên bàn: "Biết là vật gì không, cho con con liền lấy."

A Mộc đi đến trước mặt ông, đánh giá: "Miếng ngọc này ít nhất có giá trị chừng này!"

Nàng chìa tay ra, ánh mắt vẫn dừng ở trên mặt cha nuôi, thấy vẻ mặt ghét bỏ của ông thì mới vươn tay ra cầm miếng ngọc lên, cười hắc hắc cất miếng ngọc vào trong ngực.

Hàn Tương Tử lườm hắn một cái: "Thiên hạ không có cái gì là của không, ăn mềm nhà người ta, đũa móc mà chòi mâm son, xem đến lúc đó người ta tìm con làm việc thì xử lý thế nào đây?"

A Mộc phớt lờ đi: "Nếu phụ thân không muốn A Mộc lấy thì đã sớm nói rồi, còn đợi đến bây giờ? Thứ này đối với con mà nói thì chẳng có tác dụng gì, không bằng mang đi bán đổi chút bạc mới chân thật hơn."

Hàn Tương Tử cười nhạo một tiếng, cuối cùng không để ý tới nàng nữa.

Trời còn chưa tối, lại có người đến đón Hàn Tương Tử, lúc đó Dung nương vừa mới bưng đồ ăn lên, A Mộc giúp đỡ bà mang chén, mông còn chưa dính vào ghế, cơm vẫn chưa ăn được miếng nào thì lại có người đến gõ cửa, thị vệ đeo đao vẫn luôn đứng bên ngoài đi ra mở cửa, một gã sai vặt lập tức bổ nhào tới: "Hàn đại phu có ở nhà không?"

A Mộc im lặng, không biết uy danh Bồ Tát sống vang dội đã biến thành đại phu có thể trị bệnh nan y phức tạp lúc nào.

Lúc này Hàn Tương Tử đã thay một khuôn mặt khác, vẫn là khuôn mặt có vết sẹo lúc trước, tang thương như đã bốn mươi năm mươi tuổi rồi: "Có chuyện gì?"

Gã sai vặt lộn nhào bò vào cửa, phịch một tiếng quỳ xuống: "Nô tài là Ngưu Nhị của phủ Tấn Vương, Vương gia nhà chúng tôi gấp gáp sai tiểu nhân tới đón ngài, nói có chuyện gấp mời ngài nhanh chóng qua một chuyến!"

Dung nương đã bới cơm cho hai cha con xong: "A Mộc có đói bụng không, mau ăn cơm đi."

Lúc này A Mộc nào có tâm tình ăn cơm, chỉ đi tới sau lưng Hàn Tương Tử khẽ kéo tay áo ông: "Phụ thân."

Nam nhân quay đầu lại: "Sao thế?"

A Mộc nhướng mày, nhỏ giọng nói: "Con cũng muốn đi."

Ông nhíu mày, không hỏi nàng muốn đi theo làm chi, chỉ quay người lại ngồi xuống bàn: "Ăn cơm."

Đương nhiên Ngưu Nhị đã vội đến không đợi được, quỳ lết hai bước chỉ thiếu ôm đùi ông: "Tam gia, Vương gia chúng tôi nói, dù có chuyện lớn cũng phải hoãn lại, mau đi theo tiểu nhân ạ, nếu chậm thêm hai bước Thế tử... sợ rằng sẽ không tốt."

Hàn Tương Tử không nhìn gã ta, trong lòng tự có tính toán.

Ông không nhanh không chậm bưng chén cơm lên, liếc nhìn A Mộc: "Mau ăn đi."

A Mộc cũng thật sự đói bụng rồi, nhưng từ bé nàng đã như vậy, cho bao nhiêu cơm vào trong miệng đều nhai nuốt cực kỳ chậm, đợi nàng ăn no đã qua nửa canh giờ rồi.

Ngưu Nhị sớm đã bị đuổi ra ngoài, sốt ruột đi qua đi lại trước cửa chính.

Dung nương mang nước đến, Hàn Tương Tử dùng nước súc miệng, cẩn thận lau sạch xong tự mình đến sương phòng cầm một hòm thuốc nhỏ vác ở trên vai.

A Mộc không đoán được tâm tư của ông nên không dám động đậy, chỉ giương mắt nhìn ông.

Hàn Tương Tử quay đầu lại dặn dò Dung nương đôi câu, không có gì khác ngoài bảo bà ngó chừng thời tiết, nếu nửa đêm có mưa thì đóng cửa sổ lại, sợ thảo dược ông đặt ở trước cửa sổ sẽ dính mưa.

Cuối cùng, ông đứng ở ngưỡng cửa quay đầu lại, nhìn thấy A Mộc nằm úp sấp ở bên bàn, vừa nhìn ông vừa nhúng tay vào trong nước trà vẽ vòng vòng trên bàn.

Ông trừng mắt nhìn nàng: "Không phải nói muốn đến phủ Tấn Vương sao, còn không qua đây?"

A Mộc hoan hô một tiếng, chạy nhanh tới: "Con vác hòm thuốc cho phụ thân!"

P/s: hình bên dưới là những mẫu Hồ phục t tìm thấy trên baidu, ko có hình nữ mặc nên t cũng chẳng hình ra được nữa~~

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Editor: Nana Trang

Nam tử trẻ tuổi nằm trên giường cả người đều là nước, dường như đang ngủ.

A Mộc đi theo sau lưng Hàn Tương Tử, nhô đầu ra nhìn hắn.

Mái tóc dài của hắn rối bời xõa ra, trên trán còn có một vết bẩn có dính chút máu, cho dù như vậy cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hắn.

Nghe nói lúc còn trẻ Tấn Vương Lý Hạo là mỹ nam tử nổi tiếng ở Yên kinh, Thế tử Lý Dục và đệ đệ Lý Quân là cùng một mẹ sinh ra, mẹ của bọn họ là Lâm thị năm đó cũng nổi danh ở bên ngoài, hai huynh đệ từ nhỏ đã khôi ngô tuấn tú, Lý Dục vốn sinh non, thân thể vẫn luôn ốm yếu không thể tùy tiện ra ngoài, nhưng lúc hắn mười ba tuổi thì nhất minh kinh nhân*.

(*nhất minh kinh nhân: Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc)

Từ khi Triệu thị trở về cho đến nay, trên dưới Triệu quốc giận không kềm được.

Hai nước tiếp tục trở mặt, vừa đúng lúc đó nước khác cũng rục rịch ngóc đầu dậy, trong lúc nhất thời quân Tề quốc thiếu của cải tiền bạc, dân chúng khổ không thể tả, thiếu niên Lý Dục đi sứ hai nước Yến Ngụy, chỉ dựa vào uốn ba tấc lưỡi có thể khiến cho ba nước kết thành đồng minh. Thì ra vào thời điểm đó, hắn là vì cơ hội kéo lại hơi tàn cho Tề quốc, quân Triệu gia thế như chẻ tre không ngừng dồn ép kinh thành Triệu quốc, buộc Triệu quốc dời đô. Sau đó qua hai năm, sáu nước chỉ còn lại bốn nước, lấy Triệu thị đại diện cho phái chủ chiến nhưng dân chúng vẫn khó khăn, Triệu quốc cắt đất giải hoà, đưa con tin Phù Tô sang, sau đó thì thiên hạ thái bình.

A Mộc chưa từng thấy qua Thế tử Lý Dục, nhưng nàng đã nhìn thấy chân dung của hắn.

Chỉ là khi đứng trước người thật, nàng không nhịn được mà cảm thán, trên bức họa chỉ có tuấn tú nhưng lại không có phong thái say mê hấp dẫn.

Lý Dục nam sinh nữ tướng*, nhưng lại vì bệnh tật mà thân hình thon gầy càng có vẻ đẹp âm nhu gầy yếu, làn da y trắng nõn, nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy đáy mắt, hai hàng mi hơi run lên như sắp tỉnh lại.

(* sinh ra thì dáng vẻ con trai nhưng tướng mạo dáng vẻ như con gái)

Hàn Tương Tử châm kim cho hắn, hai hạ nhân quỳ ở một bên nơm nớp lo sợ, Tấn Vương Lý Hạo ngồi bên cạnh bàn, sắc mặt điềm tĩnh.

A Mộc cầm mảnh vải thuốc, nàng chăm chú nhìn khuôn mặt Thế tử, lúc nào cũng có một ảo giác giống như hắn sẽ lập tức tỉnh lại, quả nhiên đang nhìn chằm chằm, nam nhân đó thật sự mở hai mắt ra, trong lúc nhất thời dường như hắn nhìn thấy cha con Hàn Tương Tử vẫn có chút thẫn thờ, ánh mắt dại ra.

Giọng nói như cái chiêng của Hàn Tương Tử vẫn khó nghe như cũ: "Hài tử, con cảm thấy thế nào rồi?"

Lý Hạo thấy con trai đã tỉnh lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng tiến lên trước: "Dục nhi," nói xong quay đầu lại phẫn nộ quở trách: "Còn không qua đây thay quần áo cho Thế tử!"

Hai gã sai vặt quỳ dưới đất nhanh chóng bò tới hầu hạ, kết quả người trên giường lại đột nhiên lăn vào trong góc giường, hắn ôm hai đầu gối, dường như bị kinh hãi cực độ, trong đôi mắt đẹp lưu chuyển lộ vẻ hồn nhiên ngây thơ.

Dễ nhận thấy hắn không muốn để cho bất kỳ ai đụng vào hắn, ngay cả lời nói ra cũng không có chút sức lực: "Tránh ra!"

Tấn Vương đành phải tiến lên dụ dỗ hắn: "Dục nhi đừng sợ, sẽ không ai hại con đâu."

Trên tóc Lý Dục còn nhỏ nước: "Con thỏ của con thành tinh, nàng ở trong nước, còn muốn kéo con xuống, con không xuống, không xuống đâu!"

Hai gã sai vặt đi qua bắt lấy hắn: "Thỏ tinh đã chết rồi, Thế tử nên thay y phục thôi."

Sau đó hắn dễ dàng bị hai người đè xuống, Tấn Vương lắc đầu thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ngược lại Hàn Tương Tử rất bình tĩnh, theo thói quen dọn dẹp cái hòm thuốc ở bên cạnh.

A Mộc cúi đầu, trong lòng không khỏi thương tiếc.

Người đẹp như vậy lại có bộ dạng yếu ớt đần độn này, đáng tiếc cho khuôn mặt kia của hắn, thật sự không có chút khí thế của Thế tử.

Không bao lâu, hai gã sai vặt bắt Thế tử nhà bọn họ đi rửa mặt thay quần áo, Tấn Vương Lý Hạo cũng đi ra ngoài.

Hàn Tương Tử để A Mộc trông coi hòm thuốc ở lại trong phòng đợi ông, còn ông rời khỏi căn phòng này một mình, A Mộc nhàm chán đủ kiểu đánh giá khắp nơi, nàng thật sự không ngờ bản thân có thể dễ dàng tiến vào phủ Tấn Vương như vậy.

Lúc nàng còn nhỏ cũng đã nghe nói qua đại danh của Thế tử.

Lúc Lý Dục thuyết phục các nước, A Mộc đang chịu khổ ở trong sân Hàn Tương Tử, còn từng hâm mộ sự tự do của hắn.

Cũng khó trách lúc dân chúng Yên kinh nhắc tới Thế tử, đã biết hắn thiên phú dị bẩm, nhưng lại không có ai dễ dàng nhìn thấy người thật, không ngờ là một kẻ ngốc. Trên bàn có hai dĩa điểm tâm khác nhau, óng ánh trong suốt, nhìn hết sức kỳ lạ quý hiếm. Trong phòng không có người khác, A Mộc vươn tay cầm một cái cắn.

Mùi vị không tệ, ngọt ngào mềm mại, nàng không dám ăn nhiều, bèn nhìn đi chỗ khác, cách trang trí trong phòng Lý Dục không xa hoa như trong tưởng tượng, A Mộc ngồi bên cạnh bàn, lắc lắc hai chân, cầm kéo nhỏ trên bàn cắt móng tay của mình.

Không đến một lát, có một người đi từ gian ngoài vào.

Hắn toàn thân đồ trắng, tóc dài tản trên vai, trên trán còn có một vết đỏ hiển nhiên là vết thương được tạo thành tối hôm qua, A Mộc ngẩng mặt mắt đối mắt với hắn.

Lý Dục ngồi đối diện nàng, sau đó ánh mắt đảo qua mặt bàn, lại tiếp tục dời đến trên mặt nàng: "Bánh thạch anh ăn ngon không?"

A Mộc suýt chút nữa cắt luôn đầu ngón tay: "Úi..."

May là Thế tử ngốc không vặn hỏi thêm nữa, ngược lại hắn cầm một miếng bỏ vào miệng cắn, nhìn vào đôi mắt trừng lớn của A Mộc cho là nàng cũng muốn ăn, lập tức rộng rãi cầm miếng khác đưa tới trước mặt nàng, ngón tay Lý Dục thon dài, khuôn mặt hơi ngây ngốc.

A Mộc mím môi, nhanh chóng khước từ: "Cảm ơn, ta không ăn."

Nàng còn đang suy nghĩ vừa rồi Thế tử ngốc này hỏi nàng bánh thạch anh ăn có ngon không có lẽ là nàng nghĩ nhiều rồi, kết quả người ta trực tiếp chọc thủng ảo tưởng của nàng: "Không phải vừa rồi người ăn một miếng rồi sao? Sao giờ lại không ăn?"

A Mộc: "..."

Tay của Thế tử ngốc vẫn nâng ở trước mặt nàng, A Mộc vươn tay nhận lấy, cũng cắn một miếng.

Lý Dục hài lòng nở nụ cười, lộ ra vẻ vô cùng vui thích, mặt mày đều là ý cười sung sướng, ý cười này giống như gió xuân, phất qua ngực ngay cả điểm tâm trong miệng cũng ngọt thêm ba phần, A Mộc cười cười với y, trong lúc đó ánh mắt quét lên người hắn một vòng, cuối cùng dừng lại trên sợi dây đỏ lộ ra ở trên cổ hắn.

Lúc nãy khi hắn nằm trên giường, dây đỏ ẩn ở dưới lớp áo nên không nhìn thấy, vừa rồi thay quần áo lại để sợi dây ra ngoài, bên trên có treo một khối ngọc.

Nếu nói Phù Tô tiện tay cho nàng một khối ngọc thượng phẩm thì khối ngọc này cũng không kém chút nào, có trách thì trách ở giữa vòng tròn khối ngọc được điêu khắc ký tự ngoằn ngoèo kỳ lạ, nói trắng ra là như nét chữ nguệch ngoạc, cực kỳ quái dị, nhưng nói cho cùng, A Mộc nhìn lập tức đưa ra kết luận: Ngọc này cũng rất đáng giá!

Có thể là vì nàng nhìn mãi, Lý Dục lập tức phát hiện: "Ngươi nhìn ta làm gì?"

Đồ ngốc này nhạy cảm vậy, A Mộc nghi ngờ hắn giả ngu: "Thế tử cũng nhìn ta mà, nếu không sao biết ta nhìn ngươi."

Bánh thạch anh trong miệng nàng đã trôi xuống dạ dày, vừa vặn trên bàn có sẵn nước trà, cũng mặc kệ ai đó, A Mộc cầm chén trà qua rót hai chén, nàng giữ một chén, còn chén kia thì đẩy qua, nhếch môi cười: "Thế tử uống trà."

Nói xong cầm lấy chén trà của mình uống ực ực.

Đương nhiên Lý Dục không uống trà, hắn chẳng những không uống trà, mà còn cổ quái nhìn nàng.

A Mộc cũng không bị hù dọa, điệu bộ kia của Hàn Tương Tử, rõ ràng chính là phủ Tấn Vương muốn cầu cạnh ông, nếu ông mang theo nàng tới đây, vậy nơi này hẳn nên an toàn, dầu gì cũng là con trai của ông, cũng coi như là một nữa khách rồi.

Nàng thản nhiên nhìn lại, chỉ là vừa ngước mắt lên, Lý Dục ở đối diện đột nhiên choàng tình nhíu mày: "À, vừa rồi ngươi nhìn ngọc của ta."

Trong lòng A Mộc đột nhiên có một cảm giác quái quái, từ nhỏ nàng đối với nguy hiểm có cảm ứng vô cùng chuẩn, một cảm giác sởn tóc gáy đột nhiên khiến nàng lạnh cả người, mà ngay tại lúc này Lý Dục đã muốn đứng lên, hắn đi đến trước mặt A Mộc đột nhiên nở nụ cười.

Lại là ánh mắt đơn thuần này: "Ngươi thích khối ngọc này?"

A Mộc cũng đứng lên: "Ngọc của thế tử rất đẹp, nhìn xem, ta cũng có một khối ngọc xinh đẹp này."

Nàng cúi đầu, vươn tay khều đồ trang sức treo trên eo, miếng ngọc treo phía trên là khối Phù Tô cho nàng, A Mộc thấp hơn Lý Dục một cái đầu, trong lúc cúi đầu như vậy, trên cổ nàng có thêm một khối ngọc. Là Lý Dục tháo ngọc đeo trên cổ của mình xuống đeo lên cổ hắn, A Mộc kinh hãi, vội vàng muốn kéo xuống: "Thế tử, cái này không thể!"

Lý Dục đè lại, còn nhét khối ngọc vào trong cổ nàng: "Ngươi thích thì tặng cho ngươi."

Cái này sao có thể được, A Mộc chỉ cảm thấy quỷ dị, không đợi nàng tiếp tục từ chối thì cửa phòng gian ngoài vang lên một tiếng, nàng nghe thấy giọng như cái chiêng của Hàn Tương Tử vang lên: "Thời gian cũng không sớm..."

Lần đầu tiên cảm thấy giọng nói này thật sự rất êm tai, tinh thần A Mộc buông lỏng quay đầu lại...

Nàng chỉ cảm thấy cần cổ đau xót, người sau lưng đột nhiên phát lực, sợi dây đỏ trên khối ngọc kia giống như lưỡi dao, nếu phản ứng chậm nửa bước e rằng cắt vỡ cổ họng của nàng rồi!

May mà từ bé A Mộc bị đánh thành quen, thân thể vô thức phản ứng, hai tay nắm lấy sợi dây đỏ, trở khuỷu tay đánh một kích, thân thể như cá trạch tránh ra, khối ngọc này lập tức tiến vào trong cổ áo nàng lần nữa. Nàng trợn mắt nhìn, nhưng Lý Dục đã quay người lại ngồi bên cạnh bàn, không biết trong tay cầm một miếng bánh thạch anh từ lúc nào, nháy mắt vô tội nhìn nàng, giống như một màn vừa rồi là ảo giác vậy.

Có thêm nhiều người tiến vào, Tấn Vương Lý Hạo dẫn đầu đi vào: "Dục nhi!"

Lý Dục ăn bánh ngọt: "Hả?"

Hàn Tương Tử cũng nhìn A Mộc: "A Mộc, tới đây."

A Mộc sãi bước đến bên cạnh ông, ông ta khẽ vươn tay, sớm đã có một thị vệ đi qua cầm hòm thuốc tới.

Trong ngoài có đồ gì đều kéo ra, sau đó hai người liền rời khỏi phủ Tấn Vương, Hàn Tương Tử vẫn không mở miệng, A Mộc cũng không hỏi câu nào. Thẳng đến khi lên xe ngựa, trên đường đi rời khỏi phủ Tấn Vương, Hàn Tương Tử vươn tay đè cổ áo của nàng xuống, rồi nhíu vậy: "Sao thế này? Hắn đả thương?"

A Mộc biết hắn trong miệng ông chính là Lý Dục, lúc này mới dựa vào tường xe né tránh sự đụng chạm của ông, vươn tay nâng cổ áo che vết đỏ lại: "Dạ, hắn muốn ghìm chết con."

Hàn Tương Tử cười nhạo một tiếng, biết trước nói: "Không phải con muốn đến phủ Tấn Vương sao? Không phải con muốn nhìn bộ dạng của Thế tử à? Bên cạnh Thế tử của phủ Tấn Vương sao có thể không có ai hầu hạ, một mình hắn tiến vào phòng thì ngươi liền không nghĩ tới, gã sai vặt bên cạnh hắn đều đi đâu rồi? Cũng may từ nhỏ con mạng lớn, nếu không chết thế nào cũng không biết."

A Mộc mím môi, quả thực một lời của ông đã trúng đích. Khoảng khắc kinh hồn vừa rồi dường như vẫn còn trước mắt, A Mộc chưa bao giờ cảm thấy mình cách cái chết gần như vậy. Sự gan dạ trước kia như một câu chuyện cười, Thế tử gì đó biến thái, nàng vẫn còn chìm đắm ở trong cảm giác cổ họng ngạt thở đau đớn không có cách nào kiềm chế, cắn răng oán hận muốn lần sau vào phủ Tấn Vương không trộm đồ của hắn thì cũng phải cho hắn một đống mê hương!

Đang buồn bực, Hàn Tương Tử nhìn thấy chút tâm tư nhỏ của nàng: "Thế tử chắc chắn không đơn giản như con nghĩ đâu, cách xa hắn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Nana Trang

Trên cổ trắng noãn có một vết hồng.

Mười ngón tay hết sức nhỏ của nữ nhân nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ cho nàng, đâu chỉ có vết hồng, còn trầy cả da, vừa mở miệng cuống họng vô cùng đau đớn, A Mộc bi thống phát hiện giọng nói của mình có điểm giống Hàn Tương Tử rồi, càng không kiềm được cơn giận.

Nàng nằm ở trên đùi Hồng Tụ, hai mắt hơi mở ra: "A tỷ chạm nhẹ chút, đau đó."

Không nói đau còn đỡ, đầu ngón tay chọc chọc ở trên trán nàng: "Muội còn biết đau, nói cho muội biết bao nhiêu lần rồi, bớt tiếp cận đến bên cạnh Tam gia đi, tỷ tìm cơ hội sẽ đưa muội đi."

A Mộc trở mình ngồi dậy, nàng quỳ xuống, chăm chú nhìn vào hai mắt nữ nhân: "Muội cũng nói rồi, a tỷ ở đâu muội sẽ ở đó."

Nói xong thì bu lại tựa vào vai nữ nhân, còn vươn tay ôm cổ nàng ấy.

Hồng Tụ im lặng, chỉ vỗ vỗ sau lưng nàng: "Đã lớn rồi còn như vậy, để người khác nhìn thấy không chê cười muội mới lạ đấy."

A Mộc ngẩng mặt, vươn tay quấn lấy tóc dài rủ xuống bên mặt tỷ tỷ vòng mấy vòng: "Còn lâu mới sợ đấy, muội muốn ở chung với a tỷ, cha nuôi đối với muội cũng tạm, muội muốn đợi muội lớn hơn chút nữa, cho dù muội muốn mang tỷ tỷ đi ông ấy cũng sẽ không làm khó muội đâu."

Trên mặt A Mộc, da thịt bóng loáng như tuyết.

Nữ nhân nhếch môi, vươn tay khẽ vuốt mặt nàng: "Đứng lên đi, hôm nay tỷ đặc biệt làm hai món muội thích, Tiểu Lan xem chừng độ lửa đấy!"

A Mộc dựa vào trên vai nàng ấy không thích di chuyển, nhưng Hồng Tụ đẩy ra thì vặn người nằm xuống giường.

Nàng ngã xuống giường lần nữa, nhìn vòng eo thon thả của nữ nhân qua lại ở trước mắt, đủ loại nhàm chán mà đá cái chăn ở sau lưng nàng ấy: "Hôm nay muội muốn ngủ với a tỷ!"

Hồng Tụ không thèm để ý đến nàng, tự mình đi ra ngoài.

Không bao lâu, nữ nhân mang theo hộp cơm trở về, Tiểu Lan còn cầm rượu, quả thật hiếm lạ.

Bình thường a tỷ đều không cho nàng uống rượu, A Mộc nhảy xuống giường, mang giày vào nhảy nhảy ra ngoài, trên bàn bày biện bốn mặn một canh đơn giản, còn có một bát mỳ trường thọ.

A Mộc ngơ ngẩn, "Sao lại nấu mỳ cho muội? Cũng không phải là sinh nhật muội nha!" Tỷ tỷ của nàng sinh vào mùa đông, còn nàng ngược lại sinh vào mùa hè, nhưng còn mấy ngày nữa mới đến, A Mộc nghi ngờ nhìn tỷ tỷ của mình: "Đây là làm cho muội?"

Hồng Tụ cũng ngồi xuống, vì che dấu vẻ ảm đạm của mình mà cố tình suy nghĩ một chút mới cười: "Hà hà đúng vậy, tỷ nhớ nhầm rồi, cách sinh nhật của muội còn hơn mười ngày nữa, dù sao cũng đã làm rồi, muội xem như sinh nhật sớm đi!"

Làm sớm thì coi như sớm thôi, muốn để cho A Mộc vui vẻ rất đơn giản.

Chính là để nàng cùng ăn cùng uống gì đó với tỷ tỷ. Chỉ cần có thể nhìn thấy tỷ tỷ, thế giới này vẫn tốt đẹp như trước, A Mộc cơm no rượu say, lạ là ở trong Phù Dung nói chuyện với tỷ tỷ một hồi, nhưng sau đó vẫn bị đuổi về phòng của mình.

Lúc trước Hàn Tương Tử muốn dẫn nàng đi, yêu cầu duy nhất của nàng chính là ở cùng với tỷ tỷ.

Vì vậy ông sắp xếp cho nàng một căn phòng cách không xa phòng của a tỷ nàng, lúc nào không muốn trở về tiểu viện kia thì ở đây. A Mộc đương nhiên

vui vẻ, đáng tiếc sau đó nam nhân tiến vào phòng tỷ tỷ dần dần trở nên nhiều hơn, nàng dần dần lớn lên, thật sự là ngày này đau đớn hơn ngày kia, đau không thể tả.

Ai cũng nói trí nhớ của trẻ con lúc bốn năm tuổi đều không nhớ lâu, lớn lên sẽ quên sạch. Đó là vì nổi đau không đủ, nếu đau đớn thống khổ thì sẽ nhớ rõ, giống như A Mộc vậy, nàng chưa bao giờ quên, ánh lửa kia phóng tận lên trời.

Sau khi trò chuyện ấm áp với tỷ tỷ đã hơn nửa ngày, sáng sớm hôm sau, A Mộc liền đi tới cửa lớn Triệu gia.

Nàng tới cũng sớm, trời mới vừa tờ mờ sáng thì nàng đã ngồi trên ghế đá ở cửa, quả nhiên, ngồi một lát, cửa chính lặng lẽ mở ra một kẽ nhỏ, một nam nhân áo xanh đột nhiên chui ra khỏi cửa, nam nhân này đang muốn đóng cửa lại, A Mộc đi lên phía trước đè vòng cửa lại: "Ôi chao ta nói di nương thức dậy sớm thật đấy!"

Nữ nhân bên trong cánh cửa dứt khoát mở cửa chính ra cho nàng đi vào: "Đồ ranh con, tới sớm thế làm gì?"

Nam nhân kia tựa như có người truy đuổi hắn, nhanh chóng chạy đi, A Mộc nhìn bóng lưng hắn cười không ngừng: "Ánh mắt của di nương không tệ, ta thấy vị đại ca này tốt hơn người trước nhiều đấy!"

Nữ nhân trừng mắt nhìn nàng: "Đừng ở đó mà nói bậy, nói đi, đến tìm ta có chuyện gì?"

A Mộc nhìn nàng ta, cười toe toét: "Ta nhớ di nương có qua lại với tỷ muội Lưu Tam của đoàn hát nhỉ, lão ngài nể mặt, bảo hắn dẫn ta làm phủ Tấn Vương đi!"

Triệu di nương quyến rũ cười một tiếng, cười xong lại vò vò đầu tóc, xoay người rời đi: "Không có cửa đâu, tỷ muội Lưu Tam và ta đã sớm thanh toán xong* hết rồi!"

[* 两清[liǎngqīng] thanh toán xong (trong buôn bán)]

Thanh cái gì toán thế, A Mộc hấp tấp đi theo sau lưng nàng ta: "Dù sao di nương cũng giúp ta suy nghĩ biện pháp đi."

Lưu Tam tỷ là diễn viên nổi tiếng ở Yên kinh, hắn ta tuy thân nam, nhưng đều diễn vai tỷ muội, bởi vì vai vế sư huynh đệ ba người nên gọi là tỷ muội Lưu Tam, vài năm trước Triệu di nương thích nghe hắn ta diễn, không biết hai người cấu kết qua lại từ lúc nào, ngươi tới ta đi hai năm, sau đó mới từ từ cắt đứt liên hệ.

Những chuyện này A Mộc đều biết, lúc này mới tìm đến Triệu di nương nghĩ biện pháp.

Hai ngày tới Phủ Tấn Vương có mời đoàn bọn họ qua hát tuồng, A Mộc bèn suy nghĩ đánh vào mặt này.

Đáng tiếc di nương không mua nợ: "Muốn vào phủ Tấn Vương hả, vậy trở về tìm cha nuôi ngươi đi, có ai mà không biết cha nuôi ngươi có giao tình không ít với phủ Tấn Vương chứ!"

Hai người cùng đi vào tiền đường, bà tử vẩy nước quét nhà cũng mới dậy, nhanh chóng đi nấu nước.

A Mộc cũng không khách sáo, đi vào liền tự động ngồi ở một bên: "Tính tình cha nuôi ta thế nào di nương cũng không phải không biết, từ sáng đến tối gây phiền phức cho ông, ông không những không giúp ta còn đánh gãy chân ta, chuyện này không thể nói cho ông ấy biết được, cũng không thể nói cho a tỷ, dù sao nếu di nương không giúp ta, ta sẽ ăn vạ ở nhà di nương không đi."

Trên bàn còn sót lại nước trà của tối hôm qua, nàng cầm ấm trà lên muốn rót một cốc uống, nhưng nhìn thấy cốc nước không sạch liền để xuống.

Triệu di nương vẫn bảo dưỡng được dáng vẻ thướt tha thùy mị lắc mông đi qua đi lại ba lần ở trước mặt nàng, vừa quay đầu lại muốn từ chối thì chợt phát hiện trên bàn có thêm hai khối ngọc, một khối ngọc bích trơn bóng oánh nhuận, một khối được chạm trổ quanh co khúc khuỷu cẩn thận tinh xảo tuyệt vời còn có thêm một sợi dây đỏ.

A Mộc chống cằm: "Hai khối ngọc này đều không phải là vật phẩm bình thường, đều có chút nguồn gốc, nhưng nói một câu không xuôi tai, đồ vật có chút nguồn gốc ở Phù Dung còn không phải là bị ta đổi thành bạc à? Vẫn là quy tắc cũ, di nương sai người cầm mang đi bán, khi về bà ba ta bảy."

Nữ nhân mím môi mỗi tay cầm một khối lên cẩn thận xem xét: "Mặt ngọc hơi nhỏ một chút, mặc dù không phải giá trị liên thành, nhưng quả thực là đồ tốt, kiếm ở đâu ra vậy?"

A Mộc nháy mắt: "Di nương bà hỏi nhiều lắm rồi đấy."

Nữ nhân cười hà hà: "Được được được, di nương không hỏi nữa, nhưng nguồn gốc thứ này không tốt ta sợ sau này sẽ có phiền toái, mà ta chỉ được ba thôi..."

Lời còn chưa dứt, A Mộc đã vươn tay ra trước mặt nàng ta: "Vì gặp tỷ muội Lưu Tam mới cho bà ba phần."

Nữ nhân quắc mắt qua, chỉ là nhìn hai khối ngọc này do dự lát, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa tới gần, nữ tử chạy nhanh đến, như một làn khói chạy vụt từ hậu viện tới đằng trước, mặt đỏ bừng, tóc vẫn chưa chải búi chỉnh tề, chỉ thấy nàng ta cười tươi chạy tới: "A Mộc thật sự đến rồi! Bà vú nói ngươi đã đến ta còn không tin, đến sớm vậy tìm ta có việc gì sao?"

Nha đầu này đầu không chải mặt không rửa, váy cũng không mặc chỉnh tề đã chạy ra đây.

Mấy năm nay Triệu di nương chỉ có một người thân này, sợ nhất là nàng ta tức giận mình, sợ A Mộc nói ra lời không xuôi tai nào đó, liền vội vàng kéo váy nàng ta sửa lại cho ngọn: "Ta bảo A Mộc tới đây là có chút việc, lát nữa con cùng đi đến Đại Hồ Đồng một chuyến với hắn, tìm tỷ muội Lưu Tam nói chuyện đi."

Từ trước đến nay Triệu Vạn có năng lực chạy chân rất giỏi, vừa nghe có liên quan đến A Mộc, đương nhiên bằng lòng, Triệu di nương cho con gái một cây trâm để mang đi, nàng ta mè nheo lại ăn mặc một phen, lúc hai người đi ra khỏi Triệu gia thì trời đã sáng choang. Đến Đại Hồ Đồng tìm tỷ muội Lưu Tam, vừa lấy cây trâm Triệu di nươngcho ra, hắn ta liền sảng khoái đáp ứng yêu cầu của A Mộc.

Ra khỏi Đại Hồ Đồng, hai người đều có hơi đói bụng.

Triệu Vạn quấn lấy A Mộc nói muốn ăn mì hoành thánh lúa mạch của nhà Lưu đại nương, A Mộc đành phải mang theo nàng ta quanh quẩn một vòng ở trên đường cái, mì hoành thánh của nhà Lưu đại nương mở ở trên phố Tây, suốt dọc đường tiểu cô nương này như một đứa bé không ngừng luyến thoắng với nàng, nàng đang có tâm sự nên cũng tùy tiện ừ mấy tiếng phụ họa nàng ta cho xong, lúc hai người đi đến phố Tây thì mặt trời đã lên cao rồi. Lưu đại nương cũng sắp dọn quán, trời mới vừa mưa nên trên đường cái phố Tây khắp nơi đều là nước, Triệu Vạn và A Mộc là khách quen của quán, vừa thấy bọn họ thì lập tức bưng hai bát mì lớn lên.

Mặt trời vẫn chưa nắng gắt, Triệu Vạn vui mừng rạo rực bưng tô mì lên: "A Mộc, ngươi biết vì sao ta thích mì hoành thánh của Lưu đại nương không?"

A Mộc đã sớm mở miệng ăn nên ậm ờ hỏi nàng ta: "Tại sao?"

Triệu Vạn mím môi cười, nhìn nàng chớp chop mắt: "Ta không nói cho ngươi biết!"

A Mộc: "..."

Được rồi, thích sao thì thích đi.

A Mộc còn đang suy nghĩ nếu sau khi tiến vào phủ Tấn Vương phải hành sự thế nào mới có thể thuận lợi chạy thoát, nên hoàn toàn không có tâm trạng nói chuyện phiếm cùng nàng ta.

Triệu Vạn ngồi bên cạnh nàng, không biết nghĩ tới cái gì mà cười toe toét không ngừng, đợi nàng ăn xong một tô mì lớn rồi nàng ta vẫn đang chống cằm nhìn nàng.

A Mộc im lặng, đã tốn không ít thời gian với nàng ta, bèn đứng dậy: "Cô ăn đi, ta đi trước đây."

Lúc này tiểu cô nương mới phản ứng lại, tức giận không thôi: "Ta còn chưa ăn, ngươi đợi ta một chút!"

Nàng ta vươn tay nắm lấy cổ tay A Mộc, ngẩng mặt nhìn nàng.

A Mộc xoay người lại, cách phố Tây không xa có một loạt tiếng vó ngựa truyền đến, không biết là ngựa nhỏ nhà ai trật dây cương phi thẳng đến bên này, vũng nước dưới chân có hơi sâu, lúc bàn của Lưu đại nương bị lật tung trên mặt đất, Triệu Vạn nhảy dựng lên, nước bùn bắn tung tóe dính lên người nàng ta rất nhiều, chỗ vạt váy bị bẩn một mảnh.

Con ngựa nhỏ màu nâu ngún nguẩy, Lưu đại nương bị dọa không hề nhẹ, nhìn đống bừa bộn trên đất thì gấp đến độ không làm được gì.

Triệu Vạn quay đầu lại cầm lấy roi da trên xe lừa của Lưu đại gia, quất một roi về phía con ngựa nhỏ kia. Trong lúc hỗn loạn này, một tiếng huýt gió khẩn cấp vội vàng vang lên, ở đầu phố hiện lên làn váy bách điệp đỏ rực, hai con khoái mã lao đến.

Bộ lông của con ngựa nhỏ bị đánh này phát sáng, tất nhiên là có chút lai lịch, A Mộc vừa muốn kéo Triệu Vạn lại, thì nghe thấy một tiếng quát khẽ, gió to ở sau lưng lùa đến.

Thiếu nữ ở phía sau ghìm chặt dây cương: "Dừng tay! Ai cho ngươi đánh ngựa của ta!"

Nói xong, nàng ta quật một nhát roi xuống đất, vô số bọt nước tóe lên, bắn hết vào người Triệu Vạn. Giọng nàng ta như Hoàng Oanh, A Mộc quay đầu lại, đập vào mắt chính là một thiếu nữ toàn thân y phục đỏ, xinh đẹp động lòng người, nhìn tuổi hẳn mười hai mười ba tuổi, vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo. Nam nhân bên cạnh nàng ta dĩ nhiên đã xuống ngựa: "Ngựa của phủ Thuận Thiên tướng quân, há lại để các ngươi muốn đánh thì đánh?"

Hắn xải bước đi qua thuận lợi bắt lấy con ngựa nhỏ kia, sau đó quay đầu bày ra vẻ mặt vui vẻ: "Tiểu thư đừng tức giận, con ngựa con này còn cần phải dạy dỗ."

Thiếu nữ hạ mắt nhìn vết bùn dính trên người con ngựa con, là chỗ mới bị Triệu Vạn quất roi, nàng ta lập tức giận lên: "Là ai quất nó!"

Lưu đại gia và Lưu đại nương đứng ở một bên không dám đi qua, Triệu Vạn cả người bùn đất tức giận tới mức giậm chân, nhưng cũng biết mình không thể chọc vào người ta, hai mắt đỏ lên cúi đầu giải thích: "Lúc con ngựa này chạy tới đây không biết là của phủ tướng quân, nó... nó đá ngã bàn ghế, thiếu chút nữa đạp trúng ta, làm cả người ta đầy bùn..."

"Thiếu chút nữa?" Thiếu nữ áo đỏ ngồi ở trên lưng ngựa, chỉ cười khẩy một tiếng: "Cho dù thật sự đạp trúng ngươi thì sao, còn dám quất ngựa của ta, ta thấy ngươi chán sống rồi đấy!"

Nàng ta ngoan độc quất một roi qua, Triệu Vạn hét lên một tiếng, sợ tới mức che mắt vô thức ngửa ra sau.

Phủ Thuận Thiên tướng quân là do Hoàng đế ngự tứ, để ban thưởng Triệu thị lập được chinh Triệu mà xây nên.

Nghe đồn sau khi thành thân ông ta chỉ có một nữ, được nuông chiều từ bé, ngang ngược tùy hứng, thích nhất là mặc y phục màu đỏ.

Cũng chính lúc này, A Mộc kịp thời vươn tay ra, nàng một tay vịn chặt Triệu Vạn xém ngửa ra sau đẩy ra phía sau mình, một tay bắt được roi ngựa của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Nana Trang

Phủ Thuận Thiên tướng quân là do Hoàng đế ngự tứ, để ban thưởng Triệu Thị lập được chinh Triệu mà xây nên.

Nghe đồn sau khi thành thân ông ta chỉ có một con gái, được nuông chiều từ bé, ngang ngược tùy hứng, thích nhất là mặc y phục màu đỏ.

Tên nàng ta là Triệu Thù, A Mộc biết nàng ta, nhưng chưa từng gặp mặt.

Nghe nói vị này là thiên kim của Triệu tướng quân, sau khi sinh ra thì được nuông chiều cực độ, muốn trời muốn trăng cha nàng ta sẽ không đi hái sao.

Nàng ta sinh vào năm đại hung, theo tập tục phải khai trước một năm, nhưng năm sinh ảo nhỏ hơn một năm nên năm nay chỉ mới mười ba.

Triệu Vạn trốn sau lưng A Mộc, túm lấy tay áo nàng, nhỏ giọng gọi một nàng: "A Mộc, hình như đây là đại tiểu thư của phủ tướng quân, làm sao bây giờ?"

A Mộc vẫn cầm roi ngựa trong tay, nàng ngẩng mặt chăm chú nhìn vào mặt của thiếu nữ ngồi trên ngựa: "Nếu một roi này của Triệu tiểu thư gây ra án mạng thì thật không tốt chút nào, dưới chân thiên tử luôn có luật pháp, cho dù phủ tướng quân có thần thông quảng đại đi chăng nữa e rằng cô cũng sẽ ngồi trong tù giam vì một mạng người hôm nay, về phần sau này cô thế nào thì là chuyện của sau này, phủ tướng quân sẽ chắc chắn mất hết thể diện rồi!"

Triệu Thù giận dữ, nhưng nàng ta có dùng lực thế nào cũng không kéo roi ngựa trở về được: "To gan!"

Lực chú ý của nam nhân đang dắt ngựa lập tức bị hấp dẫn tới, quả nhiên là người cùng một phủ, ngay cả bộ dạng quất roi ngựa cũng giống hệt, hắn thấy A Mộc vẫn luôn kéo roi ngựa của Triệu đại tiểu thư không buông tay thì lập tức quất một roi tới! Triệu Vạn "A" một tiếng. Nhắm mắt lại nghiêng người bổ nhào lên người A Mộc muốn cản cho nàng, A Mộc chỉ vừa quay người, tránh thoát khỏi tiểu cô nương chỉ có làm trở ngại chứ không giúp gì, vẫn như cũ một phát bắt được roi ngựa. Từ nhỏ nàng đã luyện được sức lực toàn thân, chỉ vừa dùng lực thì Triệu Thù ngã ngồi không yên trên lưng ngựa, trên lưng ngựa không có yên ngựa, nàng ta bắt đầu hối hận vì sự phô trương ngày hôm nay nhưng lại sợ bị té, nắm lấy dây cương thả roi ngựa ra.

Nam nhân kinh hãi, tiểu mã tông bên cạnh lại ngún nguẩy thích đùa vui, hắn dắt dây cương, A Mộc phủ đầu quất một roi qua, cây roi hung hăng nện vào người hắn.

A Mộc cười nhạt: "Phận làm nô tài nô tỳ, cậy vào phủ tướng quân thì dám ức hiếp dân chúng sao? Nếu đến tai tướng quân các người, ta không tin ông ta không hỏi tội tiểu thư, nhưng sẽ không hỏi tội ngươi!"

Khi nói chuyện, một cây roi lại đến, nam nhân che đầu lại, Triệu Thù trên lưng ngựa mặt trắng không còn chút máu.

Chỉ nghe thấy nàng ta hét lên một tiếng, con ngựa dưới thân vốn dịu dàng ngoan ngoãn lại hí một tiếng, thiếu nữ không có roi ngựa, chỉ có thể nắm dây cương thật chặc, sau đó theo con ngựa lao ra ngoài.

A Mộc nhướng mày cười một tiếng, lại kéo dây cương trong tay nam nhân qua, sau đó phi người lên ngựa.

Triệu Vạn đứng sau lưng nàng, thấy hành động mờ ám búng cây đinh vào thân ngựa của nàng là vì trả thù thiếu nữ kia thì đắc ý vụng trộm vui vẻ, nhưng lại thấy A Mộc nhảy lên ngựa thì lúc này giậm chân: "A Mộc! Ngươi đi theo làm gì!"

Đáng tiếc lúc gã sai vặt của phủ tướng quân đang đứng ở đó cũng luống cuống tay chân kéo ngựa nhỏ muốn đuổi theo, A Mộc đã đuổi theo thiếu nữ áo đỏ rồi, nàng vung roi ngựa lên, bay nhanh như gió chạy đi. Có thể là thiên tính của con người Triệu quốc, từ nhỏ A Mộc đã thích cưỡi ngựa, vì muốn có một con ngựa con, nàng đi theo Hàn Tương Tử chịu không ít khổ, không biết vị cha nuôi thần bí này dùng cách gì từng vào doanh địa ở ngoại ô sống

một thời gian ngắn, sau đó huấn luyện hơn nữa năm, lúc rời khỏi doanh địa, binh trưởng tặng ông ta một con.

Con ngựa con này cũng có màu nâu, lúc đó A Mộc mười hai tuổi, Hàn Tương Tử để nàng tự nuôi. Nàng nuôi không nổi liền bán nó lấy bạc mua một đôi vòng tay cho a tỷ, ngồi trên lưng ngựa không hiểu sai lại nhớ tới con ngựa con kia của mình, rõ là chuyện đã qua vậy mà lại ngay trước mắt. Mắt thấy thiếu nữ liên tục thét chói tai kéo dây cương của con ngựa như bị điên sắp ngã xuống, A Mộc đã chạy đến gần ngay bên cạnh, lúc nguy cấp, nàng thả người nhảy một cái, một tay ôm eo thiếu nữ, một tay mơn trớn thân ngựa rút đinh ra.

A Mộc ở phía sau ôm lấy thiếu nữ, duỗi tay ra giành lấy dây cương trong tay nàng ta.

Triệu Thù chưa tỉnh hồn, người sau lưng vội vàng ghìm cương ngựa dừng lại, lại khẽ vuốt thân ngựa, làm ngã vô số quầy hàng con ngựa mới ngừng lại được.

Hai chân nàng ta như nhũn ra, suýt chút nữa là trượt xuống, A Mộc đỡ lấy đầu vai nàng ta, nhét dây cương vào lại trong tay nàng ta rồi nhảy xuống lưng ngựa.

Lúc này, phía sau nam nhân đã chạy đến: "Tiểu thư, không sao chứ!"

Sắc mặt Triệu Thù trắng bệch, dần dần phiếm hồng lên, kéo dây cương cúi đầu nhìn A Mộc: "Này, ngươi tên là gì? Nhà ở đâu?"

A Mộc nhướng mày cười một tiếng, nhưng lại xoay người rời đi.

Thiếu nữ ở sau lưng vẫn kêu nàng, nàng quay lưng đi thì nụ cười tắt hẳn, trở lại quán mì hoành thánh của Lưu đại nương, quả nhiên Triệu Vạn đứng ở bên đường đá mấy cục đá, vẫn đang chờ nàng.

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn thấy nàng thì vươn tay ra đấm lên vai nàng hai đấm: "Ngươi quản nàng ta làm gì, để nàng ta ngã chết mới đúng!"

A Mộc giữ nắm đấm của nàng ta lại, im lặng nhìn nàng ta: "Nàng ta mà ngã, chuyện này còn có thể giải quyết đơn giản sao?"

Nàng đẩy nàng ta ra một chút, rủ mắt nhìn bùn đất dính trên chiếc váy mới Triệu Vạn thích nhất, ngay sau đó hào phóng vỗ vỗ đầu vai nàng ta: "Đi, ca dẫn ngươi đi mua váy mới, thích kiểu gì thì mua kiểu đó!"

Chút cảm xúc của Triệu Vạn lập tức tiêu tán không còn một mống: "Ừ!"

Đưa Triệu Vạn về nhà, A Mộc lại vẽ cho La Tiểu Vũ một địa đồ thô sơ, để hắn nhận rõ đường chạy trốn từ phòng bếp đến cửa sau của phủ Tấn Vương, đến lúc đó tìm cơ hội gây hỗn loạn, nếu gặp chuyện bất trắc thì nhân cơ hội chuồn đi.

Phấn mê đã được cải tiến, A Mộc vẫn còn nhớ thù với Thế tử Lý Dục.

Buổi sáng ngày thứ bảy, A Mộc ở ngoài cửa dập đầu với Hàn Tương Tử, mang theo nữ trang và chủy thủ đi ra cửa.

Nàng lần mò vào sân sau của Phù Dung Lý, không dám kinh động đến người gác cửa, lúc này A Mộc đã giả thành một cô nương trong đoàn kịch, nàng nhẹ nhàng đi lên lầu hai. Lúc này trong lầu vô cùng yên tĩnh, hai ngày trước lúc nàng mua đồ mới cho Triệu Vạn, cũng mua cho a tỷ một bộ, tối qua mới cầm về, nàng mở cửa phòng ra, nhét vào phòng qua khe cửa, sau đó không quay đầu lại đi xuống lầu.

La Tiểu Vũ đợi nàng từ sớm, A Mộc cũng dịch dung cho hắn.

Hai người bước nhanh ra khỏi Phù Dung Lý đi thẳng đến lầu kịch Đại Hồ Đồng, vì đã chào hỏi từ sớm nên tỷ muội Lưu Tam không hỏi gì liền trực tiếp phân hai người làm công việc tạp vụ, cầm đạo cụ cho ca nhi và tỷ muội hát hí khúc.

La Tiểu Vũ có sức lực nên gánh nhiều việc nặng hơn.

A Mộc mặc áo váy màu xanh, buộc chặt đai lưng hiện ra vòng eo mảnh khảnh, để buổi tối có thể dễ dàng thay đổi nên bím tóc cũng vô cùng đơn giản, cho dù như vậy, thiếu niên đứng bên cạnh nhìn nàng vẫn luôn cười ngây ngô với nàng: "A Mộc, nếu ngươi là nữ thì thật là tốt."

A Mộc móc bánh bao ở trước ngực ra có ý muốn nhét vào trong miệng hắn, hắn sợ tới mức chạy thật nhanh. Mấy năm nay nàng có ăn dược để trì hoãn dậy thì, cho nên đặc tính của phái nữ cũng không mấy rõ ràng, ở bên trong lại quấn vải nên càng phẳng lì hơn. Buổi tối phải hát tuồng ở phủ Tấn Vương, tỷ Lưu Tam dẫn theo gánh hát và đoàn tạp kỹ đến phủ Tấn Vương thật sớm, vẫn có người đợi ở cửa sau dẫn bọn họ nuối đuôi đi vào. Đội thị vệ của phủ Tấn Vương đi qua đi lại không ngừng dò xét, ở giữa đình viện khắp nơi đều là người.

Đài cao đã được dựng xong, A Mộc và La Tiểu Vũ trà trộn trong đám người đi theo làm chút việc nặng.

Tỷ muội Lưu Tam dặn đi dặn lại nhiều lần bọn họ không nên chạy loạn, tất cả đều đồng ý, bận bịu đến trưa, cường độ tuần tra của phủ Tấn Vương càng gia tăng, buổi trưa A Mộc và La Tiểu Vũ nhận được bốn cái bánh màn thầu, hai chén cháo và một đĩa dưa muối, hai người tranh thủ thời gian ngồi dựa vào phía sau đài tạp kỹ ăn trưa.

Chậm chạp nhịn đến màn đêm buông xuống, khách mời dần dần đến.

Chỉ nghe thấy đằng trước ồn ào như ong vỡ tổ nối thành một mảnh, A Mộc lấy cái đi tiểu tiện dựa vào màn đêm vòng đến đằng trước, ở phủ Tấn Vương

gã sai vặt nhiều hơn nha hoàn, nàng không khỏi thầm hô thất sách. Cũng may vì hôn sự của Thế tử, Thiên tử cũng phí sức suy nghĩ, tối nay trong phủ Tấn Vương sẽ có Bách Hoa yến, đa số các tiểu thư của mỗi phủ trong Yên kinh đều tham dự, cũng khó trách cố chủ nói tiểu thư Triệu gia muốn có cơ hội ở chung với một mình Thế tử, A Mộc cúi thấp đầu, mượn bóng đêm có thể nhìn thấy Triệu Thù và một cô nương trẻ tuổi cao gầy đang ngồi cùng nhau líu ló cười nói.

Triệu Thù và Thế tử Lý Dục vốn có huyết thống tình thân, đương nhiên sẽ giới thiệu bọn họ quen biết nhau.

Nàng trốn đằng sau đào kép và tạp kỹ lui tới, nhìn từ xa không kiềm được mà thầm cười khảy.

Trên đài cao tỷ muội Lưu Tam đã bắt đầu rồi, diễn viên nổi tiếng ở Yên kinh này xác thực danh bất hư truyền, một tiếng chiêng vang lên, vở kịch hay lập tức bắt đầu.

A Mộc đứng trong chỗ tối ở dưới đài, vậy mà lại nhìn thấy Thái tử Phù Tô của Triệu quốc cũng ở trong đám khách mời của phủ Tấn Vương.

Yến tiệc được bày ở giữa đình viện, liếc nhìn xung quanh một vòng, lại không thấy tung tích của Triệu Thị, trí nhớ của A Mộc rất tốt, nàng tự nhận là chỉ cần nhìn qua là sẽ nhận ra người đó, đáng tiếc cẩn thận từ trên xuống dưới, từ trái sang phải đều không phát hiện người của Triệu Thị, nàng không nhịn được mà vô cùng thất vọng.

Kiên nhẫn chờ đợi, đa số quan viên đương triều đều đến để tỏ tâm ý, sau đó lục tục rời đi, nàng chú ý quan sát một hồi, ghi nhớ rõ đường lối làm việc của đám tiểu tư* nha hoàn. Hát bốn năm vở kịch, đoàn tạp kỹ** khéo léo lên đài, hai canh giờ trôi qua, A Mộc vỗ La Tiểu Vũ bảo hắn đi ra phía sau phòng bếp trốn, còn mình thì đổi thành trang phục đại nha hoàn của phủ Tấn Vương, đến bộ dáng cũng giống Liên cô nương ngày đó hô to gọi nhỏ ở hậu viện bảy tám phần.

(* tiểu tư: gã sai vặt

** tạp kỹ: xiếc ảo thuật, ca hát tạp kỹ)

Hai người chọn đúng thời cơ, chỉ đợi có một nha hoàn tới lấy đồ ăn sẽ nhảy ra đáng ngất nàng ta. A Mộc nhét vải vào miệng nàng ta, trói chặt tay chân rồi ném vào trong phòng củi để La Tiểu Vũ trông chừng, còn A Mộc thì bưng nồi đồ ăn mới bước nhanh đuổi kịp nhóm người đằng trước. Hạ nhân trong phủ Tấn Vương nhiều, đều không dám lên tiếng lần lượt mang đồ ăn lên, những khách nhân trước đó đều đã rời đi một ít, gánh hát của tỷ muội Lưu Tam cũng đã dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị xuống đài.

Sớm đã có người mang bàn thấp tới, trong đình viện hậu hoa viên ở phủ Tấn Vương bắt đầu Bách Hoa yến. Trên bàn đều là cành hoa trong hoa viên, tiểu thư các phủ đều dày công trang điểm, giống như muôn hoa đua thắm khoe hồng. A Mộc bước nhẹ đi theo nha hoàn phía trước, nàng vốn có ý định tiến tới gần trước mặt Thế tử, lúc bày món ăn khéo léo tránh qua mấy người, cách hai vị trí nữa là sẽ vòng đến trước mặt hắn.

Trước đó Lý Dục không tham dự, chỉ nói rơi xuống nước bị chút phong hàn thân thể không được tốt.

Lúc này một đám tiểu thư nổi tiếng và quý giá mong ngóng trông chờ hắn mới xuất hiện dưới sự vây đỡ của mọi người.

Đáy lòng A Mộc cười nhạt, bệnh như vậy làm sao có thể xuất hiện trước mặt người khác, không ra được chẳng qua chỉ muốn che chút xấu xí mà thôi.

Nàng hờ hững liếc một cái, cúi đầu chia thức ăn.

Thái tử Phù Tô gõ chiết phiến, ngữ điệu làm như thờ ơ: "Thế tử cũng biết dân chúng phố phường lo lắng, lời đồn đãi gần đây lại dâng lên rồi!"

Thì ra hai người đang nói chuyện phiếm, A Mộc đứng dậy, lại mím môi, Thế tử như vậy có thể tán gẫu như thường với hắn ta mới là lạ đấy.

Sau lưng có người nâng khay dài, nàng xoay người lại lén động tay động chân lên bánh ngọt thạch anh trên khay kia, áo váy Tề quốc có ống tay rộng, lúc chia thức ăn mượn tay áo che lại, vẩy chút phấn mê vào trong cốc của Lý Dục, chỉ trong giây lát lập tức đứng thẳng người.

Trời dần tối, chỉ có đèn mầu ở trên cao chính giữa đình viện, thiếu nữ cười duyên, thiếu nam hoạt bát trong bữa tiệc dưới ánh đèn ấm áp, bầu không khí rất tốt đẹp.

A Mộc xoay người lùi đi, lại nghe Thế tử hờ hững nói: "Phu thị không có hổ; nhưng ba người nói mà thành hổ*, hôm nay hai nước Triệu kết minh, lời đồn khai chiến cũng không dừng ở thành thị, dân chúng khó khăn sống lưu lạc vẫn chưa khôi phục, hôm nay lại lo lắng không thôi, khó có thể yên giấc, thật là khiến lòng người đau đớn."

[* Nguyên câu của nó ý là (theo t suy đoán): Trong chợ không có hổ, nhưng ba người nói thì trong chợ lại có hổ. Tức là một người nói thì không tin nhưng ba người nói lại tin]

Lúc nàng đứng dậy lại liếc hắn một cái.

Chỉ thấy tư thái đó giống như trích tiên, nhưng rồi lại không giống, so với Lý Dục nàng đã từng thấy trước đó, thì đây là một người có đôi mắt thâm thúy, trong lời nói mang theo hờ hững cự tuyệt người khác từ ngàn dặm. Rõ ràng không giống cùng một người, Lý Dục bị bệnh vẻ mặt như trẻ con khiến cho người ta không hề có chút phòng bị, mà Thế tử Lý Dục thì lại giống như lời đồn đãi trong chợ.

A Mộc cũng không suy nghĩ nhiều, không dám nán lại lâu.

Nàng đi theo nha hoàn đằng trước cầm lấy khay xoay người lại, vừa lúc đó, trên tiệc không biết là ai kêu một tiếng "Được", chỉ nghe một tiếng cầm vang lên, một nữ tử ôm kiếm đi lên. Nữ tử Tề quốc luôn bị giữ trong khuê phòng, nhưng Triệu quốc lại không giống vậy, nữ tử Triệu quốc từ nhỏ đến lớn đều thích mặc Hồ phục, không có phép tắc tam tòng tứ đức gì, tình hình của hai nước từ trước đến nay đều không giống nhau, đều tò mò lẫn nhau, ví dụ như nam tử Triệu quốc thường giễu cợt nữ tử Tề quốc chân nhỏ, còn nam tử Tề quốc lại thường làm vui cho nữ tử Triệu quốc múa đao múa kiếm.

Lúc xoay người, A Mộc chỉ nhìn thấy nữ tử toàn thân Hồ phục, song kiếm trong tay. Dáng dấp của nàng ta chỉ có thể gọi là thanh tú, nhưng dáng người xinh đẹp, dù cho giả trang thành nữ tử Triệu quốc nhưng cũng hiện ra vẻ xương mềm. A Mộc đi theo sau lưng các nha hoàn bĩu môi, bước nhanh hơn.

Chỉ nghe một tiếng "ting", tiếng đàn trong trẻo cao sơn lưu thủy* trút nghiêng mà ra.

(* tri âm tri kỷ. Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: 'Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!")

A Mộc đi nhanh, nghe thấy trên tiệc có người ở bên hì hì cười nói: "Mau nhìn xem, Triệu tướng quân tới đón con gái bảo bối kìa!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: To gan lớn mật

Editor: Nana Trang

A Mộc vô thức quay đầu lại, chỉ thấy ở giữa đình viện quả thực có một nam nhân cao lớn đi tới.

Mọi người tụ tập lại ở giữa, Tấn Vương đi lên nghênh đón, nàng mím môi, không đợi nàng đứng lại thì thấy Thế tử Lý Dục liếc nhìn về phía nàng, ngay sau đó hai người phía sau hắn cứ vậy mà đi về phía nàng. Trong lòng A Mộc biết không ổn càng bước nhanh hơn.

Đi xa được một chút, tiểu cô nương kia đằng trước quay đầu lại nhìn nàng: "Liên tỷ tỷ, mấy ngày qua tỷ đi đâu vậy!"

A Mộc cũng không trả lời, cô nương này thoạt nhìn có quan hệ không tệ với "nàng", vừa đi vừa liếc mắt nhìn nàng: "Thật đúng là được Thế tử cưng chiều sao!"

Người phía sau càng lúc càng đến gần, A Mộc lấy hỏa chiết từ trong ngực ra đốt lên ném về phía trước, chúng tiểu cô nương lúc này kêu to chạy trốn, mọi người đều mặc y phục giống nhau, A Mộc lập tức nhân cơ hội chui vào trong đám nha hoàn.

Bóng lưng đều hao hao nhau, người phía sau lập tức quát lên: "Đứng yên! Thế tử có lệnh, các ngươi đều trở lại bữa tiệc!"

Trở lại là đứa ngốc, A Mộc nhấc chân mượn bóng đêm chạy về phía phòng củi.

La Tiểu Vũ ở bên trong tiếp ứng, đã sớm chuẩn bị xong quần áo cho nàng, A Mộc ôm tỳ nữ bị nàng làm cho hôn mê ra, lúc này La Tiểu Vũ mặc quần áo tiểu tư của phủ Tấn Vương, hắn muốn ra ngoài để A Mộc thay đồ, nhưng không đợi hắn đi ra, A Mộc đã cởi quần áo nhanh chóng mặc quần áo khác lên, kéo lớp mặt nạ ra, lại thay đổi thành khuôn mặt than của tiểu tư trẻ tuổi, nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Tỳ nữ hôn mê kia vừa lộ diện, bên ngoài lập tức lộn xộn.

A Mộc ném một cây hỏa chiết vào phòng củi, nhìn thấy khói bốc lên, lúc này mới chạy đi.

La Tiểu Vũ đã chuẩn bị xong, hai người đồng thời trốn sau cây liễu to ở cửa sau, khách mời đằng trước vẫn còn, ở cửa sau cho dù thật sự bắt lửa cũng không dám lớn tiếng kêu la, huống chi lửa này cũng không lớn, sẽ mau chóng chạy tới.

Đội thị vệ tuần tra càng thêm chặt chẽ, hai người không nhúc nhích, lúc này bắt kể cửa chính hay cửa sau đều canh phòng nghiêm ngặt, xa xa có thể nhìn thấy trong đình viện phía trước vẫn đang múa kiếm hăng say. La Tiểu Vũ ngồi ở trên chạc cây, tựa vào thân cây cảnh giác nhìn xung quanh, A Mộc lại nắm chặt cánh tay của hắn.

Chỉ đợi đội thị vệ tuần tra đi qua, hai thị vệ truy tìm nàng không được bèn chạy về bên người Thế tử, lúc này La Tiểu Vũ mới cúi đầu: "A Mộc, ngươi làm sao vậy?"

A Mộc mím môi, trong bóng tối, thị lực của nàng vô cùng tốt, có thể nhìn thấy nữ tử phía trước ôm song kiếm đầy sinh lực múa kiếm, cương nhu lưu loát đẹp vô cùng: "Tiểu Vũ ca, ngươi tìm cơ hội chạy ra ngoài, ta cứ vậy mà chạy đi thật sự không cam lòng."

Hôm nay phủ Tấn Vương quá nhiều người, có thể gặp Triệu Thị ở chỗ này, quả thật là cơ hội ngàn năm một thuở.

La Tiểu Vũ nào biết tâm sự của nàng: "Ngươi không chạy đi sao?"

A Mộc gật đầu: "Ta còn có chút chuyện khác, không cam lòng rời đi."

Từ trước đến nay La Tiểu Vũ luôn nghe lời của nàng, vươn tay dùng sức buộc chặt bao đồ sau lưng hắn, lập tức trượt xuống cây liễu, ném móc treo qua tường cao kéo chặt dây thừng phi thân nhảy qua tường. Sau khi A Mộc trông thấy hắn bình an đáp xuống đất mới quay đầu lại. Cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nàng không nhịn được nhìn nữ tử múa kiếm kia mấy lần, hiện tại nàng mặc áo vải xám của tiểu tư trong phủ Tấn Vương, trên mặt là tấm mặt nạ mặt than của người qua đường, lại qua thêm một khắc, mắt thấy trong yến tiệc có nam có nữ trẻ tuổi tụm ba tụm năm lại cùng nói chuyện, mà Thế tử lại không thấy bóng dáng của hắn đâu, đội thị vệ tuần tra đi qua dưới tàng cây, nàng mới dán sát vào thân cây tuột xuống.

Bóng đen dày đặc, trước tiên A Mộc vẫn trà trộn vào trong đám tiểu tư tới lui như cũ, ở vào thời điểm này, bọn hạ nhân đều cúi thấp đầu, rất khó phân biệt.

Nàng đến gần đình viện, nghe các thiếu nam thiếu nữ líu ríu nói chuyện, có người đi về có người ở lại, Thái tử Phù Tô đứng ở dưới dây đằng mạn, từ biệt với Thế tử.

A Mộc quan sát khắp nơi, không kiềm được sờ sờ cây chủy thủ sắc bén ở trong ngực.

Có hai thiếu nữ đứng bên cạnh Triệu Thị, dường như hôm nay ông vẫn luôn có vẻ rất lo lắng.

Một người trong đó có vóc dáng hơi thấp, chính là con gái Triệu Thù của ông, A Mộc bước nhanh hơn, khẽ nhếch môi.

Nàng chỉ có một mong muốn duy nhất, chính là giết ông ta, nếu lúc này nàng có thể giết Triệu thị, như vậy cho dù nàng có bị bắt giết chết cũng đáng lắm.

Mắt thấy sắp đuổi kịp cước bộ cha con bọn họ, đột nhiên bọn họ ngừng lại.

Nữ tử múa kiếm vừa rồi hình như đụng phải Triệu Thù, nữ tử xoa bả vai lập tức nổi giận, Triệu thị ở bên dường như trấn an nàng ta đôi câu, sau đó nữ tử múa kiếm khom lưng, không biết nhặt cái gì ở dưới đất lên đưa cho ông: "Triệu tướng quân, ngài rớt đồ."

Nàng ta vừa mở miệng, đầu A Mộc ông ông một tiếng.

Tất cả điều quái dị vừa rồi xâu chuỗi lại với nhau, trong lòng nàng nhảy dựng lên, quả nhiên, trong lúc Triệu thị vươn tay ra, nữ tử đột nhiên đâm về phía trước!

Triệu Thị hành quân nhiều năm, dùng một chương đánh văng người đó ra.

Lúc này Triệu Thù la hoảng lên, không biết là ai hô một tiếng có thích khách, đội thị vệ của phủ Tấn Vương ùn ùn kéo tới.

A Mộc cũng chạy theo, nàng nhớ hai ngày trước a tỷ làm cho nàng một bát mì trường thọ, không nhịn được cắn chặt răng.

Khó trách nàng vẫn luôn khó hiểu, cảm thấy nữ tử múa kiếm này nhìn rất quen mắt, hiện tại nhớ lại, đây rõ ràng chính là a tỷ đã sớm lên kế hoạch, thừa dịp cơ hội lần này tiếp cận Triệu thị, sau đó tùy thời giết ông, không biết chủy thủ đâm vào lồng ngực nam nhân kia sâu bao nhiêu, A Mộc chạy đến phía dưới tàng cây trước.

Chỉ là một nữ nhân mà thôi, cho dù là Lý Dục hay Phù Tô đều vẫn không kinh hãi.

Phủ Tấn Vương xảy ra chuyện, Thế tử nên tiến lên: "Dẫn người tới đây!"

Dưới ánh trăng, sắc mặt hắn đóng băng, môi mỏng khẽ động, hơi có vẻ tức giận.

Phù Tô nhìn hắn tới trước hai bước, không khỏi bật cười.

Còn nói cái gì mà phủ Tấn Vương giống như thùng sắt...

Chỉ trong chốc lát, một tiểu tư mặc áo đơn vải xám lảo đảo chạy tới, sau đó bình tĩnh gọi một tiếng Thái tử điện hạ.

Lúc hắn ta tới đây cũng chỉ dẫn theo Đông Sinh, lúc này rướn cổ nhìn nữ thích khách trước mặt, rồi vội vàng nói: "Trong phủ..."

Khắp nơi đều là tạp âm, âm thanh của cậu ta đột nhiên nhỏ đi nhiều, nghe không rõ.

Phù Tô bước lên trước: "Ngươi nói..."

Hai chữ còn chưa nói ra, đột nhiên một thanh chủy thủ màu bạc đặt ở ngực hắn, ngay sau đó, thiếu niên trước mặt lưu loát vặn tay hắn bắt chéo ra phía sau, sau đó nhảy ra sau lưng hắn.

Nam nhân nhíu mày, chủy thủ đặt ở ngực lại đặt lên cổ hắn: "Đi lên phía trước."

Là một thiếu niên, giọng nói có chút khàn.

Vóc dáng lùn hơn hắn, chỉ lộ ra đôi mắt ở trên vai hắn, cực kì cảnh giác.

Chiều cao như vậy vừa vặn trốn ở phía sau hắn, trên lưỡi đao còn mang theo khí lạnh, Phù Tô không dám không nghe theo, đành phải đi về phía trước hai bước.

Rất nhanh có người phát hiện sự khác thường của hắn, thiếu niên sau lưng cũng lên tiếng: "Để Thế tử của các ngươi tới đây!"

Thái tử Triệu quốc bị người ta uy hiếp trong phủ Tấn Vương, nào phải là chuyện nhỏ, Lý Dục bất chấp nữ thích khách giãy dụa không dứt, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy bọn họ.

A Mộc hung hăng vặn một cánh tay của Phù Tô, chủy thủ cũng hơi dùng lực: "Lý Dục ngươi nghe đây, lập tức thả người ra, nếu không ta lập tức rạch gân cổ của Thái tử!"

Giọng A Mộc hơi trầm xuống, còn mang theo kiên định không được nghi ngờ.

Các khách mời đã sơ tán ra, Triệu Thị bị thương cũng được người dẫn tới đây, lập tức trong đình viện lặng ngắt như tờ.

Thế tử Lý Dục chắp hai tay sau lưng, chỉ bình tĩnh nhìn A Mộc qua bả vai Phù Tô: "Nếu ta không thả thì sao?"

A Mộc cười nhạt: "Ngươi cũng có thể thử xem, ta đếm ba tiếng, nếu ngươi không thả người, ta sẽ giết Thái tử trước rồi tự sát sau!"

Nói xong nàng kiễng chân lên: "Một..."

Thế tử Lý Dục không hề động đậy.

Nàng rất nhanh mở miệng: "Hai..."

Nói thì chậm nhưng làm thì nhanh, thiếu niên không thèm đếm đến ba, dưới tay vừa muốn dùng sức, Lý Dục đột nhiên lên tiếng: "Khoan đã!"

Hắn vung tay lên, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào A Mộc: "Thả người."

Nữ thích khách không phải là người khác, chính là Hồng Tụ cải trang thành, lập tức có người cởi trói cho nàng ta, nàng ta đương nhiên cũng nhận ra A Mộc, lập tức chạy đến phía sau nàng.

Phù Tô vẫn luôn rất phối hợp, lúc này thấy nữ nhân cũng vặn cánh tay trái của mình, không khỏi bật cười.

A Mộc ở sau lưng đá vào chân hắn ta một đá: "Ngươi cười cái gì!"

Đội thị vệ đều đã bao vây ba người, Lý Dục thản nhiên nói: "Người ta đã thả, ngươi lập tức buông Thái tử ra."

A Mộc cười lạnh một tiếng, đẩy Phù Tô đi lên phía trước: "Đợi chúng ta ra khỏi phủ Tấn Vương, dĩ nhiên sẽ thả người."

Hồng Tụ cũng không dám kêu tên nàng, chỉ ở phía sau Phù Tô nhỏ giọng nói: "Lát nữa đi ra ngoài đệ mau chạy trước, đệ chạy nhanh, bọn họ sẽ không bắt được đệ."

Thiếu niên một mực đẩy Phù Tô, phía trước không có ai dám ngăn cản, không bao lâu đã đi đến cửa lớn.

Phù Tô lại cười: "Các ngươi là người Triệu quốc?"

Hắn ta có thể nghĩ như vậy rất là bình thường, ám sát ở trong phủ Tấn Vương, không phải Thế tử cũng không phải Thái Tử, người muốn giết lại là Triệu Thị, lúc nữ thích khách này múa kiếm hắn ta đã phát hiện ra kiếm hoa này cực kì kỳ dị tinh xảo, giống như lang linh* Triệu quốc, hận Triệu Thị như vậy rất có thể chính là người Triệu quốc.

[* lang linh có 3 chữ 儿郎令. Hai chữ 儿郎 là binh sĩ, chàng; chữ cuối 令 ([líng] Hán Việt: LINH, LỆNH) là lệnh, khiến]

Hồng Tụ đương nhiên không trả lời hắn ta, điệu múa kiếm hôm nay đúng là lang linh Triệu quốc.

Là một loại biên vũ trượng phu xa nhà đánh giặc, thê tử tiễn biệt, năm đó lúc mẫu thân của nàng ta và Triệu Thị vẫn còn ân ái, thường xuyên ở cùng nhau múa kiếm, chính là múa điệu múa này.

A Mộc nhìn bốn phía: "Tỷ câm miệng!"

Phù Tô đi không nhanh, thái độ cực kỳ tốt, tới cửa chính hắn ta liền bất động, hắn ta đè giọng rất thấp nghiêng mặt nói với A Mộc: "Ta cũng nhắc nhở ngươi, ra khỏi cánh cửa phủ Tấn Vương, sinh tử của ta đã không có quan hệ gì với phủ Tấn Vương rồi, Tề quốc có bao nhiêu người ngóng trông ta chết, ngóng trông hai nước trở mặt, các người có biết không, muốn chạy trốn thì đừng để ta ra khỏi cánh cửa này."

Nói cũng phải, A Mộc quay đầu lại nhìn a tỷ: "Tỷ chạy trước."

Đương nhiên Hồng Tụ mặc kệ: "Cùng đi!"

Thiếu niên mím môi, lạnh lùng bình tĩnh nói: "Tỷ nghe đệ nói, trở về tìm người tới cứu đệ, người đó có thể cứu đệ, lại không thể cứu tỷ, cho nên tỷ chạy trước."

Nữ nhân hiểu được một chút, thừa dịp A Mộc chắn ở cửa lớn phủ Tấn Vương, xoay người bỏ chạy.

Thiếu niên nắm chặt chủy thủ lần nữa, dán chặt vào Thái tử Phù Tô: "Đắc tội."

Bây giờ nàng có thể kéo dài được thì kéo dài, chắn ở cửa chính phủ Tấn Vương, cầu nguyện a tỷ có thể thuận lợi chạy trốn, thật ra Hàn Tương Tử có tới cứu nàng hay không, có cứu được hay không, nàng vốn không biết.

Ánh trăng mềm dịu chiếu rọi mặt đất, Lý Dục từng bước từng bước đi tới đối diện.

Hắn bước không nhanh không chậm, sắc mặt ẩn nhẫn. Người khác có thể không nhìn ra điều gì, nhưng thiếu niên lại nở nụ cười, tối hôm nay vốn không thu hoạch được gì, nhưng ít nhất phấn mê nàng thưởng cho Thế tử dường như có tác dụng rồi, ha, nếu không phải hiện tại bị nhiều người cầm kiếm chỉ vào như vậy, nàng nhất định sẽ cười to ba tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10

Editor: Nana Trang

Bộ dạng của hắn trông thật đẹp.

A Mộc ngẩng mặt, chớp chớp mắt rất có dáng vẻ thấy chết không sờn.

Sắc mặt nam nhân ửng hồng, lạnh lùng trong đáy mắt đều bị quyến rũ thay thế, ngồi ở trên ghế bành mặt mày sáng quắc.

A Mộc bị trói hai tay lại, mặc dù quỳ ở trước mặt của hắn, nhưng so với hắn còn thản nhiên hơn.

Tấn Vương Lý Hạo ngồi ở bên cạnh: "Ai phái ngươi tới?"

A Mộc vẫn trong dáng vẻ tiểu tư trong phủ: "Hồi vương gia, không ai phái ta tới cả, ta hận Triệu Thị, không giết ông ta thì không thể xả hận."

Lý Hạo nhíu mày: "Ngươi họ gì tên gì người ở đâu?"

Giọng A Mộc hơi khàn: "Hồi vương gia, ta và Triệu Thị có cừu oán, không ai xúi giục ta, lời này ta chỉ nói một lần."

Hai cha con trao đổi ánh mắt, lần này cho dù Tấn Vương hỏi cái gì, A Mộc thật sự không lên tiếng nữa.

Ở phủ Tấn Vương ám sát Đại Tướng quân Tề quốc, còn uy hiếp Thái tử Triệu quốc, điều này có thể tuỳ tiện được sao?

Lý Hạo nhìn về phía con trai, không ngờ lại phát hiện sắc mặt Lý Dục càng lúc càng khó coi: "Sao vậy?"

Lý Hạo bỗng nhiên đứng dậy, phất tay áo nói: "Dẫn hắn đến thư phòng."

Dược hiệu càng lúc càng phát tác rồi, A Mộc thờ ơ nhìn bóng lưng của hắn, sau đó bị người ta nhấc lên.

A Mộc bị đẩy về phía trước, lảo đảo đi theo Lý Dục đến thư phòng của hắn, một tiểu tư chưa từng nhìn thấy bưng cho hắn một cái chậu, hắn tự tay vẩy nước rửa mặt, tiếng nước chảy rào rào bên tai không dứt.

A Mộc vẫn quỳ trên mặt đất, nam nhân cầm khăn tay lau mặt và tay, nhưng lại càng lau càng nóng, càng lau càng miệng đắng lưỡi khô, toàn thân không hề có chút sức lực, toàn thân đều rầm rĩ muốn làm chút chuyện không hài hòa nào đó.

Hắn xoay người lại ngồi trên ghế, rũ mắt nhìn A Mộc: "Ngươi cho ta ăn cái gì?"

A Mộc vẫn ngẩng mặt nhìn hắn như cũ, nhưng lại không mở miệng.

Lý Dục định lực, chẳng mảy may nhúc nhích: "Nha hoàn trước đó cũng chính là do ngươi giả sao? Nếu mục đích là ám sát Triệu Thị, hà cớ gì bỏ thuốc vào trong rượu của ta?"

A Mộc bình tĩnh nhìn hắn.

Vẫn là ý nghĩ đó, dáng dấp của nam nhân này thật đẹp.

Mặc dù sinh nhật mười lăm tuổi của nàng vẫn chưa tới, nhưng ăn mì trường thọ của a tỷ cũng miễn cưỡng coi như mười lăm rồi, lại được nuôi lớn như một nam hài, bây giờ A Mộc có tám phần tâm tính thiếu niên, hai phần nhu tình còn lại đều cho a tỷ. Chưa từng thấy nam nhân nào nhìn đẹp hơn Thế tử Tấn Vương, cứ vậy mà nhìn hắn, nghĩ đến cảm giác hít thở không thông ngày đó ghìm chặt cổ nàng, lúc này mới lạnh lùng bình tĩnh hơn nhiều.

Làm thế nào nàng cũng không mở miệng, Lý Dục đột nhiên nghiêng người.

Nam nhân vươn tay ra ấn cổ áo A Mộc xuống thấp, mặc dù A Mộc vô thức ngửa ra sau, nhưng vệt đỏ bên trong cổ áo vẫn lộ ra bên ngoài.

Lý Dục nhướng mày, giọng nói đã bị dục vọng hành hạ đến khàn đi: "Ta đã gặp ngươi."

A Mộc bị trói hai tay nên không thể động đậy, chỉ mở to hai mắt, đối diện trước mặt nàng là chân bàn, ngay sau đó hai má bị nam nhân nắm lấy khiến nàng phải ngoái đầu nhìn vào đôi mắt ở đối diện.

Đôi mắt của thiếu niên trong veo thấy đáy.

Chỉ có chút tức giận, thế nhưng con ngươi của nam nhân lại thâm sâu không thể thấy đáy, tuyệt đối không phải là Thế tử ngày đó nàng nhìn thấy.

Nghĩ đến ngày đó là suýt chút nữa nổi cáu, bên ngoài lại có tiếng bước chân vang lên.

Một tiểu tư dẫn Phù Tô đi vào, phía sau hắn ta còn có Đông Sinh chưa tỉnh hồn đi theo.

Thái tử Triệu quốc bị kinh hách và bị uy hiếp ở phủ Tấn Vương, đương nhiên không phải là chuyện nhỏ, đại phu kiểm tra cho hắn ta một lát, sau đó mới tới đây bắt mạch cho Lý Dục.

Phù Tô đương nhiên không sao, hắn ta quay người lại ngồi ở bên cạnh bàn.

Nếu không phải có nghị lực kinh người, chỉ sợ nam nhân đã sớm bị điên rồi, đương nhiên cũng chính vì nghị lực kinh người kia, cho nên đại phu hoàn toàn không dò ra được bệnh nào, chỉ nói mạch tượng của hắn nhanh hơn lúc thường, cái khác thì...

Có người đến đưa trà, Phù Tô nâng tách trà lên, cúi đầu nhìn A Mộc: "Trước mắt bao người, tất cả mọi người đều nhìn thấy, thích khách này uy hiếp ta, cho nên ta có một yêu cầu quá đáng, có thể để cho ta dẫn hắn đi, toàn quyền xử lý không."

Âm thanh của hắn ta không cao không thấp, lại tựa hồ như một câu nói đùa.

Lý Dục nhìn lão đại phu gần năm mươi tuổi lắc đầu với hắn một cái, ý bảo không dò ra được điều gì khác, cũng cụp mắt xuống: "Điện hạ bị kinh hãi, hiện tại thích khách vẫn còn có một người trốn thoát, đợi thẩm tra có kết quả, phủ Tấn Vương sẽ cho Điện hạ một công đạo hài lòng."

Phù Tô ngước mắt: "Nhưng..."

Lời còn chưa dứt, bên ngoài lại có tiếng thiếu nữ kinh hô, trước đó Triệu Thị suýt chút nữa bị đâm trúng chỗ hiểm vốn phải đưa tiễn ông hồi phủ, lúc này ông lại muốn gặp A Mộc. Triệu Thù chỉ có thể vịn ông đi tới, chỉ là còn chưa tới trước cửa, thiếu chút nữa ông ta lại ngã xuống.

"Mau, có ai không!"

"..."

Lý Dục nhíu mày, lập tức có người ra cửa xem xét, không đến một lát, Triệu Thị được con gái dìu đỡ đi vào.

A Mộc ngẩng đầu nhìn thấy ông, mí mắt nhảy dựng lên.

Mặt nàng không đổi sắc nhìn nam nhân kia, hận không thể nhảy lên bổ thêm cho ông một đao, sắc mặt Triệu Thị tái nhợt, tự mình đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn nàng: "Ta hỏi ngươi, cô nương kia đi đâu rồi?"

A Mộc ngẩng mặt nhìn ông, đột nhiên mở miệng: "Đại nhân đến gần thêm chút nữa, ta sẽ cho ông biết."

Triệu Thị nhíu mày, chậm rãi khom lưng.

Cái cúi này suýt chút nữa lấy mạng của ông, nhưng có một chuyện càng làm ông khiếp sợ, khiến ông không quan tâm tới đau đớn nhanh chóng chạy tới, nhưng vừa động một chút, lập tức đau đến đầu đầy mồ hôi.

Trên mặt thiếu niên vẫn còn ý cười, không đợi Triệu Thù đỡ người dậy, đột nhiên dùng sức phun nước miếng vào Triệu Thị.

Thật sự là phun vào mặt ông, nam nhân hơi khựng lại, vuốt mặt xém chút nữa tức đến bất tỉnh, ông đứng thẳng người lại, sắc mặt hết sức khó coi.

Triệu Thù tức giận, vung tay cho A Mộc một bạt tai: "Xem ta làm thịt ngươi!"

A Mộc quật cường trừng mắt nhìn nàng ta, cuống họng khàn khàn hờ hững nói: "Có gan thì bây giờ cô giết ta đi."

Nàng ta thực sự cực kỳ tức giận, rút chủy thủ bên hông ra, nhưng không đợi nàng ta khoa tay múa chân ở trước mặt thiếu niên, cổ tay lại bị người ta bắt được.

Triệu Thị hất cánh tay nàng ta ra, đau đớn nhíu mày: "Hồ đồ!"

Lý Dục ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, ánh mắt Phù Tô dừng ở trên người nàng ta, trên mặt Triệu Thù có chút khó coi, dậm chân chạy ra sau lưng phụ thân: "Con chỉ hù hắn thôi mà!"

Ông làm lơ vẻ mặt làm nũng của con gái, lau mặt của mình, quay đầu nhìn về phía Lý Dục: "Thỉnh Thế tử giao toàn bộ người cho phủ Tướng quân, còn một thích khách kia tung tích không rõ, còn cần phải thẩm tra."

Một bên của A Mộc đau rát, cười khảy một tiếng.

Lý Dục chịu đựng giày vò, chỉ có hắn mới biết, hắn kiên cường giữ cho mình tỉnh táo đến mức nào, đương nhiên không thể thả người đi: "Chuyện này là do phủ Tấn Vương mà nên, cho nên nhất định phải do phủ Tấn Vương hạ xuống, mời Đại Tướng quân về phủ điều dưỡng thân thể, ít ngày nữa điều tra rõ ràng sẽ phái người đến mời."

Nói xong lập tức vung tay gọi thị vệ: "Trước tiên nhốt lại, sáng sớm ngày mai đưa vào đại lao Hình bộ tái thẩm."

A Mộc lập tức bị người nhấc lên, nàng ở phủ Tấn Vương đợi quá lâu rồi, nếu cha nuôi có thể tới cứu nàng thì sớm đã tới rồi, từ nhỏ đến lớn nàng đều luôn không hy vọng vào điều này, thản nhiên bị đẩy đi về phía trước, cũng không ngẩng đầu lại.

Có người tranh chấp, Phù Tô lập tức đứng dậy cáo từ.

Triệu Thị cũng nghe thấy câu Hình bộ kia, cướp người đương nhiên có thể đến Hình bộ cướp, không hề do dự điều này, ông nhanh chóng trở về nhà.

Trong tay Lý Dục vẫn còn nắm tách trà, nhìn lão đại phu đứng thẳng ở một bên: "Không nhìn ra được?"

Lão đại phu nhíu mày: "Có lẽ phải nhờ các vị đại nhân ở Thái Y Viện hội chẩn."

Hai hàm răng của hắn đều phát run, nhắm mắt lại.

Bọn họ đương nhiên không nhìn ra được, loại độc dược nặng trọng lượng này A Mộc luôn lấy làm kiêu ngạo, chỉ có thể càng khiến người ta thêm say mê, ở trong say mê mà không hề tự biết, cổ giả* ở Thái Y Viện đều hội chuẩn bệnh tật chính thống, sao có thể chẩn ra được cái này.

(* cổ giả là những lão già chuyên nghiên cứu)

Đợi một lát, sau khi những người không liên quan được đưa đi, lúc này Lý Dục mới vẫy tay gọi thị vệ lần nữa: "Dẫn người vào!"

Chỉ trong chốc lát, thiếu niên bị ném vào phòng củi lại được nhấc lên mang tới lần nữa, nam nhân đã chuẩn bị xong một bầu rượu và bánh thạch anh.

A Mộc lập tức phát giác hắn muốn làm gì, không nhịn được trừng lớn hai mắt.

Lý Dục ngoắc tay, lập tức có người đến giữ lấy A Mộc, nàng trực tiếp hô lên: "Ta tự mình tới!"

Dù sao cũng là một đao, sao nàng có thể để người khác đổ rượu nhét bánh thạch anh vào miệng, không bằng tự mình ra tay, còn có thể ăn no.

Hai mắt Lý Dục đều đỏ lên: "Buông hắn ra."

Hai tay A Mộc được thả ra, nhưng hai chân vẫn bị trói.

Nàng lăn đến trước bàn, dựa vào bàn đứng lên, quay người lại ngồi xuống đối diện Lý Dục, trên bàn bày một bầu rượu, một đĩa bánh thạch anh, A Mộc làm như trên mặt không có gì, nhưng miệng đã bắt đầu ăn.

Ánh mắt Lý Dục nặng nề, không biết tại sao, chỉ nhìn đôi môi nàng khẽ động, lại rất muốn xé nàng ra!

Trong lòng hắn mặc niệm mấy câu A Di Đà Phật, lúc mở mắt lần nữa, thần sắc lại thay đổi như thường: "Cho dù như vậy, cũng không chịu nói ra là thuốc gì sao?"

A Mộc cười hắc hắc, còn lâu mới nói thật với hắn: "Thuốc gì, đương nhiên là thuốc độc khiến tim của ngươi đập tới chết, có thể đi Tây Thiên cùng Thế tử Tấn Vương, thật sự không tồi đâu!"

Trong miệng nàng vẫn còn bánh thạch anh, cười đến mức hết sức vui vẻ.

Lão đại phu lập tức bị dọa không nhẹ: "Điện hạ, không bằng đi mời Hàn đại phu đi!"

Trước đó Lý Dục từng nói đã nhìn thấy A Mộc.

Nhưng A Mộc lại không rõ, tại sao hắn không hề nhắc tới chuyện cha nuôi nàng.

Thật ra trí nhớ đêm hôm đó Lý Dục chỉ nhớ mang máng, lúc này lão đại phu nhắc tới Hàn đại phu, linh quang trong đầu Lý Dục hiện lên, chợt nhớ tới chút ký ức thưa thớt: "Có phải ngươi là A Mộc."

A Mộc lập tức ngừng cười.

Đúng lúc này, bên ngoài có người gõ cửa: "Thế tử Điện hạ, Hàn đại phu đến để xem bệnh cho ngài."

Lý Dục lập tức ngước mắt: "Cho ông ta vào đi."

Sau khi Hàn Tương Tử vào cửa, A Mộc đã đứng lên, nàng không sợ trời không sợ đất chỉ sợ người cha nuôi này, trước mắt hai chân đã bị trói, chỉ có thể ngượng ngùng nhìn ông, không dám nói câu nào.

Trên trán Lý Dục đã toát ra mồ hôi dày đặc, Hàn Tương Tử nhìn vào khuôn mặt trắng ngần kia, nhíu mày nói: "Hôm nay Thế tử Điện hạ tức giận trong lòng không có chỗ tiết, sợ sẽ nguy hiểm tánh mạng."

Cả người Lý Dục giống như bắt lửa, chỉ nhắm mắt không nói gì.

A Mộc không dám nói chuyện, lại thấy Hàn Tương Tử bước lên trước, vén áo quỳ xuống: "Hàn Tương Tử chỉ có một đứa con trai này, còn phải nhờ hắn chăm sóc cho ta khi về già, mong Điện hạ khai ân."

Lúc này người ngồi trên ghế mới mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Editor: Nana Trang

Nam nhân nằm ở trên giường, chỉ mặc áo trong.

Có thể nói sự nhẫn nại của Lý Dục là nhất tuyệt, Hàn Tương Tử châm kim cho hắn, rút ra chút tà hỏa, lúc này đã ngủ mê man rồi.

Đã phân phó nấu thuốc, trong phòng cũng không có người khác, thiếu niên ở một bên say sưa ăn bánh thạch anh, bởi vì cha nuôi đang ở trước mắt, dù sao trước khi sống hay chết, đều phải ăn no trước đã rồi tính sau.

Hàn Tương Tử thu kim châm lại, ngồi ở bên giường bắt mạch cho Thế tử.

A Mộc lau miệng, lấy bầu rượu bên cạnh rót một chén uống, vừa ngước mắt liền bắt gặp ánh mắt thản nhiên của cha nuôi, nàng lập tức đứng lên.

Nàng cúi thấp đầu, nhìn lén Hàn Tương Tử: "Phụ thân, A Mộc biết sai rồi."

Lúc này A Mộc đã khôi phục lại tướng mạo vốn có của mình, chỗ má phải bị Triệu Thù đánh đã sưng lên.

Hàn Tương Tử nhìn nàng, một tay vẫn đang đặt trên cổ tay Lý Dục: "Sai thế nào?"

A Mộc cẩn thận nghĩ: "Không nên giấu phụ thân."

Hàn Tương Tử mím môi: "Còn gì nữa."

Nàng lắp bắp đi tới bên cạnh ông: "Con không nên hạ thuốc Thế tử nặng như vậy."

Hàn Tương Tử xoay mặt qua, đẩy tay của Lý Dục trở về: "Vậy ta hỏi con, tại sao giấu ta?"

A Mộc đương nhiên ăn ngay nói thật: "Đương nhiên không thể để cho phụ thân biết rồi, một khi phụ thân biết được, tất nhiên con sẽ không đi được."

Hàn Tương Tử ậm ờ ừ một tiếng: "Hạ thuốc Thế tử cũng thôi đi, tại sao lại hạ nặng thế?"

A Mộc buồn bực nói: "Ai bảo lần trước hắn suýt chút nữa siết chết con!"

Nam nhân lạnh nhạt nói: "Vậy con sai chỗ nào?"

Ặc...

A Mộc: "Con..."

Hàn Tương Tử đứng dậy, vươn tay ra mươn trớn má phải hơi bị sưng của nàng: "Ai đánh?"

A Mộc không biết nên giải thích với ông về chuyện Triệu Thị như thế nào, đành mím môi không nói.

Ánh mắt nam nhân sáng quắc, nhấn bả vai của nàng một cái: "Con sai là sai ở chỗ, chuyện gì cũng dễ kích động, phủ Tấn Vương to lớn có ở đâu cũng không tránh được một thời ba khắc, chờ cơ hội tiếp tục chạy trốn là được, sao có thể dễ dàng để người ta bắt được!"

A Mộc cúi đầu: "A tỷ của con bị bắt, sao con có thể không vội được."

Lý Dục tạm thời không thể tỉnh lại, Hàn Tương Tử nắm lấy xương vai của nàng, ánh mắt quét qua vụn bánh thạch anh dính trên khóe môi: "Nghe đây, Hồng Tụ là con cờ ta sắp xếp thăm dò Triệu Thị, không có quan hệ gì với con."

A Mộc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông: "Phụ thân."

Tiếng phụ thân này cứ thế mà kêu lên, đáng tiếc Hàn Tương Tử lại không có chút ấm áp nào: "Cấp trên vốn có ý kiến với ông ta, thăm dò là chuyện sớm muộn thôi."

A Mộc mím môi, thân thế của nàng và a tỷ không biết Hàn Tương Tử đã biết bao nhiêu, nhưng nam nhân này lại chưa từng hỏi câu nào, lúc sau trở về a tỷ nói với ông thế nào nàng không biết, nàng chỉ biết vừa rồi cha nuôi quỳ ở trước mặt Thế tử, đã nhiều năm rồi cha nuôi chưa từng quỳ ai.

Hàn Tương Tử không nghĩ ra được là từ nhỏ nàng đã biết.

Tin đồn nói ông từng là một thái giám ở trong hoàng cung, cho nên không thể giao hợp không có vợ không có con, mãi cho đến khi có đứa con nuôi là A Mộc mới tuyên bố với bên ngoài là con trai ruột.

Mỗi tháng sẽ có vài ngày nam nhân này sẽ vào cung, có một lần uống rượu say, nhìn trăng mà hát còn từng cười nói với nàng, nói hiện nay trên đời này, ngoại trừ Đương kim thánh thượng, cũng chỉ có A Mộc là người thân, trong thành Yên Kinh, thậm chí cả Đại Tề, dưới một người, trên vạn người còn có cái gì không thỏa mãn đây!

A Mộc vẫn luôn nhớ lại buổi tối hôm đó, nói xong câu đó, ông lại rơi lệ.

Hôm nay chợt nhớ tới, nàng không nhịn được nhìn ông mấy lần.

Đến nay Đương kim thánh thượng chỉ có hai đứa con trai.

Mẹ ruột của Đại hoàng tử có địa vị thấp, còn Nhị hoàng tử năm nay gần sáu tuổi.

Hoàng đế đã qua bốn mươi, tần phi hậu cung tuy nhiều, nhưng lại không sinh được con, ngay cả công chúa cũng không có.

Con cháu hoàng thất suy bại như thế, cũng khó trách ông coi trọng Thế tử Lý Dục như vậy.

A Mộc ngây ngốc đứng đó, Hàn Tương Tử đã trở lại bên cạnh hòm thuốc: "Từ nhỏ Thế tử đã có bệnh, trong phủ có nhiều loại thuốc, con ở đây chờ ta, ta đi tìm chút thuốc cho con, đi lát sẽ về ngay."

A Mộc gật đầu, đưa mắt nhìn ông rời khỏi phòng.

Trong bình rượu còn chút rượu, nàng đi tới rót cho mình một chút, Thế tử trúng thuốc mê phiên bản nặng của nàng, có thể một mực chịu đựng không ngất đi cũng coi như hắn lợi hại.

A Mộc đắc ý uống chút rượu, Lý Dục còn muốn hạ độc nàng, nhưng ai cũng không biết A Mộc vốn là nữ, dùng thuốc này nhiều lắm chỉ khát chút nước, cũng không có cảm thụ gì nhiều. Nàng vui vẻ mân mê bình rượu, không ngờ vừa quay đầu lại đã đối diện với một đôi mắt.

Nàng sợ tới mức suýt chút nữa ném luôn bình rượu, không biết hắn tỉnh dậy lúc nào đã ngồi ở bên giường, một tay của hắn nắm chặt cái mềm che quần khố dưới lớp quần áo màu trắng. Màu con ngươi đen như mực, cứ hờ hững nhìn chằm chằm vào A Mộc, một cảm giác vô cùng quỷ dị lập tức lan tỏa trong lòng. A Mộc âm thầm kêu khổ, vậy mà lúc này cha nuôi không có ở đây, trong phòng ngay cả người thứ ba cũng không có.

Đùa gì thế, A Mộc chậm rãi để bình rượu xuống, chỉ cảm thấy có chút sởn tóc gáy, do dự kêu một tiếng: "Thế tử Điện hạ?"

Nam nhân nhếch môi với nàng: "Ngươi gọi ta?"

Có thể không cười được không!

Ánh mắt Lý Dục lưu chuyển, dung mạo như vẽ.

Người này nhất định không phải là người ban ngày, A Mộc vô thức lùi về sau, nhưng mắt thấy Lý Dục đứng lên, đi tới về phía nàng: "Ngươi chạy đi đâu?"

A Mộc rất muốn nhanh chân bỏ chạy, nhưng lại chỉ có thể nhìn chằm chằm vào động tác của hắn, chậm rãi lui về phía sau.

Nam nhân không chuyển động nữa, vịn cái ghế đứng lại: "Ngươi sợ ta?"

Nói xong quay người lại ngồi trên ghế, cái đĩa trên bàn chỉ còn lại hai miếng bánh thạch anh cuối cùng, hắn tự tay cầm một miếng lêm, há miệng cắn.

A Mộc đứng ở cửa ra vào nhìn hắn, lúc này mới nhớ tới, hắn bị thuốc mê hành hạ cả buổi, lúc này hẳn là không còn sức, lá gan chợt to lên chút.

Lại nói, điều này cần phải cảm ơn Hàn Tương Tử.

Từ nhỏ đã dạy cho nàng thành dáng vẻ không sợ trời, không sợ đất.

A Mộc tò mò nhìn nam nhân, lại phát hiện hắn đi chân trần, ngồi ở bên cạnh bàn hai chân cũng dài hẳn, chân này gác lên chân kia khẽ lắc ở trên mặt đất.

Cả buổi trời hắn không có tiếng động khác, lá gan A Mộc dần dần to lên: "Điện hạ, một mình ngươi ở đây đợi đại phu trở lại, ta... đi trước nhé!"

Lý Dục quay đầu lại, vô cùng thành khẩn nhìn nàng: "Ta không có sức, ngươi lại đây, ta cho ngươi đường."

A Mộc nghẹn lời.

Thế tử Điện hạ tài giỏi lạnh lùng, tại sao còn có mặt này?

A Mộc hơi do dự một lát, sau đó chậm rãi đi tới.

Thật ra Lý Dục nói rất có thể là thật, bởi vì vừa mới bị hành hạ lâu như vậy, Hàn Tương Tử hạ hỏa cho hắn, lúc này toàn thân đều mệt lả, thật sự không thể có sức lực gì, nếu như đánh nhau, phần thắng của nàng rất là lớn.

A Mộc đến gần một chút, Lý Dục chỉ vào một túi gấm treo trên đầu giường: "Cái đó, lấy ra cho ta."

A Mộc vươn tay lên lấy xuống, lắc lắc một chút bên trong phát ra tiếng động.

Nàng đứng ra xa chút, ném cái túi cho Lý Dục.

Chẳng mấy chốc, Lý Dục thật sự lấy hai viên đường ở trong túi ra, hắn xòe tay ra để trong lòng bàn tay hướng về phía nàng: "Cho ngươi."

A Mộc đá giày ở dưới đất qua cho hắn, sau đó ngồi đối diện Lý Dục, rất không khách khí cầm đường ở trong tay hắn.

Nàng không dám ăn, nhưng vẫn làm bộ ném vào trong miệng, giấu nó vào trong tay áo.

Lúc ngửa cổ, vết đỏ ở cổ A Mộc hiện ra rõ, Lý Dục chăm chú nhìn: "Ngọc ta đưa cho ngươi đâu?"

Cái gì gọi là cho nàng ngọc, đó là ngọc lấy mạng đấy?

A Mộc thản nhiên nói dối: "Ngày đó vừa ra khỏi phủ Tấn Vương, đã bị kẻ cắp nhìn trúng nên mất rồi."

Nàng cố tình hơi phồng má lên, giống như thật sự đang ăn kẹo.

Lý Dục tựa như không nhìn thấy: "Ăn ngon chứ! Hả?"

A Mộc kéo kéo khóe môi: "Cũng được."

Vừa dứt lời, cái túi gấm đường kia được ném tới trước mặt nàng, Lý Dục hơi nhướng mày, cười vô cùng vui vẻ với nàng: "Gặp lại chính là có duyên, không bằng chúng ta làm bằng hữu đi, thế nào?"

Thế tử này có bệnh, không được tốt lắm!

A Mộc bĩu môi, nhưng không đợi nàng mở miệng, Lý Dục đã nằm sấp ở trên mặt bàn: "Ta biết ngươi tên gì, nhưng ngươi vẫn không biết ta, cái này rất không công bằng."

A Mộc không nói gì: "Điện hạ biết ta?"

Lý Dục quay đầu lại, ra vẻ đương nhiên: "Ngươi tên A Mộc."

Đừng nhớ kỹ nàng có được không?

Khóe mắt A Mộc nhảy lên: "Đúng, ta tên A Mộc."

Nàng nghe thấy tiếng cửa khẽ động, dường như cha nuôi đã trở lại, không khỏi thả lỏng tâm lý, liền muốn đứng dậy, thân hình Lý Dục khẽ động, dùng động tác nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi nhảy trở lại trên giường, nằm xuống lần nữa: "Đừng để Hàn đại phu ghim châm cho ta, ta rất nghe lời."

A Mộc không kịp nghĩ nhiều, nhưng vừa muốn xoay người lại nghe thấy người trên giường nhỏ giọng nói: "Ta tên Trọng Gia, A Mộc nhớ kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Nana Trang

A Mộc tựa như bị kinh hãi.

Trong tay Hàn Tương Tử cầm cao lạnh vừa mới bào chế xong, lúc này liền đi vào.

Người trên giường nhắm mắt lại như đang ngủ, không nhúc nhích, giống như tất cả vừa mới xảy ra đều không phải là thật.

Nam nhân bước tới, vươn tay về phía A Mộc: "Dùng cái này bôi lên mặt trước, tạm thời chúng ta không đi được."

A Mộc cầm lấy, vụng trộm chỉ chỉ Lý Dục trên giường, lặng lẽ nói ba chữ với cha nuôi: "Hắn tỉnh rồi."

Hàn Tương Tử quay người lại ngồi bên giường, ông lấy một kim châm dài trong bọc ra muốn ghim vào cổ tay Lý Dục, vừa mới kéo tay áo lên, người trên giường liền tránh đi, bật người ngồi dậy.

Lý Dục lắc lắc hai tay, ra vẻ vô cùng vô tội: "Hàn đại phu đừng ghim ta, đừng ghim ta."

Hàn Tương Tử vẫn giơ châm dài lên: "Thế tử lại bướng bỉnh rồi, nhìn xem đã lúc nào rồi sao còn chưa ngủ?"

Lý Dục co mình ở trong góc giường, ánh mắt nhẹ nhàng: "Ta sẽ ngủ ngay, ngủ ngay mà."

Nói thì nói như thế, nhưng hắn vẫn nhìn A Mộc.

A Mộc đứng ở bên cạnh cha nuôi, cũng tò mò nhìn hắn.

Hàn Tương Tử vẫn rất bình tĩnh: "Muốn ta đi mời Tấn Vương gia tới đây sao?"

Lý Dục lập tức nằm xuống, không cam tâm tình nguyện vươn tay ra, A Mộc thấy cha nuôi cực kỳ nhanh chóng nắm lấy cổ tay hắn, sau đó đâm liên tiếp lên mấy huyệt vị, đến cổ và đầu, chỉ chốc lát sau, Lý Dục đang mở mắt liền từ từ nhắm mắt lại.

Hàn Tương Tử nhìn hắn thật sự đã ngủ say, lúc này mới quay đầu lại.

Mặt bên mặt của A Mộc vẫn còn sưng: "Phụ thân, chúng ta phải đi sao?"

Nam nhân đắp chăn lên cho Lý Dục, sau đó đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống: "Không thể đi, tối nay cần phải canh chừng Thế tử, để tránh cho tinh thần hắn bị thương, rồi lại làm chuyện sai trái nào đó."

A Mộc muốn nói lại thôi, bí mật của cha nuôi quá nhiều, từ nhỏ đã biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi.

Lần này Hàn Tương Tử không giấu nàng nữa: "Nhìn đi, Thế tử động kinh, hơn nữa hiện tại bệnh cũng không nhẹ."

A Mộc đi theo phía sau ông: "Con chưa từng thấy người như vậy."

Giọng của Hàn Tương Tử vẫn ồm ồm như cũ: "Lúc hắn còn nhỏ vẫn chưa phát hiện căn bệnh này, là sau này mới có, hiện tại hắn đã phân ra thành hai người, một người là Thế tử Lý Dục bình thường tất cả mọi người đều thấy được, còn người kia thì trước đó con cũng đã gặp ở phủ Tấn Vương rồi, là

người khi nãy đấy.”

A Mộc nhìn ông: “Hình như hắn rất sợ cha.”

Hàn Tương Tử lấy Phật châu xuống, để ở trong tay vân vê từng hạt: “Đừng để vẻ vô tội của hắn mê hoặc, hắn rất độc ác.”

Đương nhiên A Mộc đã được lĩnh giáo, cũng ngồi bên cạnh chống cằm: “Con thấy cho dù là Thế tử nào cũng đều không phải là đèn đã cạn dầu, vừa rồi hắn nói với con hắn là Trọng Gia, còn nói muốn làm bạn với con, cho con hai viên đường.”

Hàn Tương Tử nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Người từng tiếp xúc với Thế tử Trọng Gia không còn lại mấy người đâu.” Ông suy nghĩ, lại thở dài: “Lần trước dẫn con vào phủ, thị nữ duy nhất là Liên Đệ ở bên cạnh Thế tử, cũng bởi vì bò lên giường của hắn mà bị Trọng Gia ấn vào trong hồ.”

A Mộc chợt trợn mắt, lúc này mới hiểu ra.

Nàng giả dạng thành Liên cô nương kia, tại sao bị người ta nhận ra nhanh như vậy, thì ra là người đó đã sớm chết rồi.

Lý Trọng Gia nói cái gì mà trong nước có thỏ ngọc tinh muốn hại hắn, thì ra là nói nàng ta.

Trước đó Thế tử đã ra lệnh, không cho phép bất cứ ai đi vào phòng của hắn.

Hàn Tương Tử ghim châm cho hắn, trước tiên để hắn mơ màng ngủ thiếp đi, chuyện ám sát Triệu Thị cứ vậy mà bỏ mặc không giải quyết, phủ Tấn Vương vẫn còn phải cho Thái tử Triệu quốc một công đạo, lúc này A Mộc không thể đi, chỉ có thể ở lại lẳng lặng đợi Lý Dục tỉnh lại, tiếp tục làm chủ.

Ông bảo A Mộc ngủ giường ở gian ngoài, còn ông thì gác đêm bên cạnh Lý Dục.

A Mộc lắp bắp không chịu đi, nghĩ đến thân thế của mình và a tỷ như nghẹn ở cổ họng: “A tỷ đâu rồi, hiện giờ tỷ ấy đang ở đâu? Con có lời muốn nói với phụ thân.”

Rất rõ ràng, Hàn Tương Tử không có ý muốn tiếp tục đề tài này với nàng, liền nhắm mắt lại: “Đừng nói gì cả, con chính là Hàn Mộc, không có qua lại.”

A Mộc mím môi, muốn đi qua đấm bóp lưng cho ông hỏi chút chuyện của a tỷ, nhưng lại thấy vẻ mặt xa cách của ông, rốt cuộc xoay người đi ra ngoài.

Trên giường lành lạnh, A Mộc nằm xuống, bần thần với vầng trăng sáng ngoài cửa sổ.

Không biết lúc nào Lý Dục sẽ tỉnh lại, ngoài cửa có thị vệ canh gác, cách cửa sổ có thể nghe thấy tiếng dế kêu ở trong sân, tiếng đầu cao hơn tiếng sau, trừ tiếng đó ra thì không còn tiếng nào nữa, nỗi băn khoăn của A Mộc cũng vơi đi, không bao lâu dần dần chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng mị, A Mộc bị một tiểu tư đánh thức.

Trên người nàng vẫn mặc quần áo tiểu tư của phủ Tấn Vương, nàng nhanh chóng nhảy xuống giường.

Lý Dục đã dậy rồi, Hàn Tương Tử ngồi ở một bên uống trà, không đợi A Mộc đi qua đã vẫy tay với nàng.

Lý Dục đang được người hầu hạ rửa tay, lúc quay đầu lại có thể thấy con ngươi thâm thúy của hắn, vẻ mặt nhạt nhẽo.

Từ trước đến nay A Mộc đều tùy mặt gởi lời, chạy nhanh qua làm lễ: “A Mộc khấu đầu Thế tử Điện hạ.”

Nàng theo quy củ quỳ xuống đất dập đầu, làm ra vẻ mình là một tiểu tư ngu ngốc.

Lý Dục tựa như không nhìn thấy nàng: “Ai sai ngươi hạ thuốc này?”

A Mộc láo liếng: “Một tiểu thư của phủ Tướng quân mà ta không quen, nàng ta nói chờ cơ hội bỏ vào trong rượu và thức ăn của Thế tử, chuyện thành công sẽ cho ta hai thỏi vàng.”

Chán ghét chợt lóe lên trong mắt Lý Dục, lúc này mới cho nàng đứng lên: “Đứng lên đi.”

Hàn Tương Tử mân mê trà: “A Mộc vô công rỗi nghề, mỗi ngày ra khỏi Phù Dung Lý đều gây rối gây chuyện khắp nơi, Điện hạ giúp ta giáo huấn nó một chút cũng được.”

Chuyện lớn như vậy mà đến trong miệng ông thì đã biến thành gây rối, nói là giáo huấn một chút, nhưng trên mặt lại không có vẻ gì, Lý Dục không tài nào hiểu được. Nhưng hắn cũng không thèm để ý đến. Hàn Tương Tử nói thích khách là do ông phái tới thăm dò Triệu thị, nói A Mộc chỉ là đánh bậy đánh bạ, quen với nữ nhân trong Phù Dung Lý mà thôi, hắn nhíu mày, chỉ nhìn A Mộc đứng phía sau Hàn Tương Tử, khóe môi hơi cong lên.

Vung tay lên, tiểu tư hầu hạ hắn bưng chậu nước đi ra ngoài.

Ánh mắt Lý Dục nặng nề, vừa nhìn về phía A Mộc: “Hắn cho ngươi đường rồi à? Còn nói muốn làm bạn với ngươi?”

A Mộc kịp phản ứng lại biết hắn đang nói ai, lập tức gật đầu một cái: “Ừ, hắn nói hắn tên Trọng Gia.”

Lý Dục khẽ rũ mắt xuống: "Hiện thích khách đã bị mang đến Hình bộ rồi, Hàn đại phu đâu thể ngày ngày ở phủ Tấn Vương với ta, không bằng để A Mộc ở lại, buổi tối cũng có thể chăm sóc một phần."

Có ý gì?

A Mộc đứng sau lưng Hàn Tương Tử lén kéo vạt áo phía sau ông, đương nhiên nàng không muốn ở lại phủ Tấn Vương, chỉ sợ sẽ bị chơi đùa đến chết cũng không biết.

Hàn Tương Tử không để ý tới hành động mờ ám của nàng, cũng do dự một lát: "Việc này e rằng không ổn đâu Điện hạ, A Mộc không biết châm cứu."

Lý Dục đã định chủ kiến: "Nếu là con trai của ngươi, để bên cạnh ta đương nhiên sẽ được đối đãi khác, yên tâm đi."

Hàn Tương Tử cười: "Cũng được, để A Mộc ở phủ Tấn Vương cũng được bảo vệ, Thế tử Điện hạ bận tâm rồi."

Nếu đồng ý để A Mộc ở lại phủ Tấn Vương, đương nhiên không thể thay đổi sự thật này.

Hàn Tương Tử thản nhiên dẫn A Mộc rời khỏi phủ Tấn Vương, bên ngoài Hà Kỳ Chính đánh xe ngựa đợi cả đêm, A Mộc nghênh ngang đi ra, người trong phủ cũng không ai biết, từ trước đến nay nàng đều luôn thích ứng trong mọi tình cảnh, chuyện có vào phủ Tấn Vương hay không đều không sao cả, dù sao đều đã có cha nuôi tính, miễn còn sống là được rồi, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun.

Lên xe ngựa, A Mộc mới miễn cưỡng kéo cái lưng mỏi.

Hàn Tương Tử cả đêm không ngủ, lúc này nhắm mắt lại chợp mắt một chút.

Ngược lại A Mộc tràn đầy khí lực, rèm xe vén lên gục trên khung cửa sổ xe nhìn người đi trên phố, một buổi sáng người đi đường vội vàng, quầy hàng buôn bán hai bên hét lớn càng lúc càng nhiều.

Hà Kỳ Chính đánh xe không nhanh, không bao lâu liền nhìn thấy tấm bảng lớn Phù Dung Lý, La Tiểu Hổ đứng ở phía sau cánh cửa nhìn xung quanh, đã không biết là đứng sao lâu rồi, A Mộc liếc một cái là thấy hắn, ở xa vẫy vẫy tay với hắn. Nàng quay đầu nhìn Hàn Tương Tử: "Phụ thân, con đến Phù Dung Lý, buổi tối sẽ quay về."

Hàn Tương Tử ừ một tiếng, A Mộc liền chui ra khỏi xe.

Từ trước đến nay nàng không ưa nhìn bảng mặt thối của Hà Kỳ Chính, lúc này nhìn lại vậy mà cảm thấy vô cùng thân thiết, đi lên vỗ vỗ đầu vai của hắn, rồi nhảy xuống xe ngựa.

Hà Kỳ Chính nghiêng đầu nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Nhưng A Mộc đã chạy đi xa.

Lúc A Mộc chạy tới, La Tiểu Hổ đã tiến lên đón.

Hai người đập tay nhau, đều vui vẻ không thôi.

La Tiểu Hổ đánh vào đầu vai của nàng: "Hai thỏi vàng, chia cho ta bao nhiêu?"

A Mộc đấm hắn một quyền: "Tên ngốc, là ba thỏi vàng, bây giờ ngươi qua chỗ Triệu di nương lấy, trở về rồi tới tìm ra, ta đi thăm a tỷ của ta trước đã!"

La Tiểu Hổ gật đầu một cái: "Được, trở về sẽ tới tìm ngươi!"

A Mộc nhìn hắn vui vẻ chạy đi, bèn đi cửa sau vào Phù Dung Lý.

Ban ngày Phù Dung Lý hoàn toàn yên tĩnh, nàng chạy lên lầu, gần như là chạy đến trước cửa phòng a tỷ, nhưng nàng đứng ở trước cửa không nghe thấy bên trong có tiếng động gì, đẩy cửa phòng ra, đừng nói là a tỷ, ngay cả Tiểu Lan cũng không ở đây, A Mộc lơ đễnh đi vào trong dạo một vòng.

Trong phòng của Hồng Tụ hơn phân nửa là màn sa mỏng, cửa sổ duy nhất ở phía Nam đã sớm mở ra, trên bàn còn có Tiểu Hoa tỷ nuôi, là lá non xanh biếc tên thuyết bất xuất*, trước giờ không nở hoa. Trên bàn còn có quyển sách chưa xem hết, văn phòng tứ bảo ở bên cạnh, trên bàn trang điểm đủ loại trang sức được bày ra, dưới chân còn có một hộp nữ trang lớn, đều là bảo bối hắn mua cho a tỷ.

(* nói không nên lời)

Gió nhẹ chầm chậm, trong phòng a tỷ luôn có mùi thơm trên người nàng ấy, nghe một cái liền thấy thoải mái.

A Mộc nằm ở trên giường tỷ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nàng chờ a tỷ trở về, đáng tiếc a tỷ lại không quay về nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Editor: Nana Trang

Tên đứng đầu bảng của Phù Dung Lý, vẫn là tên Hồng Tụ như cũ.

Nhưng Hồng Tụ là Hồng Tụ, nhưng không bao giờ là Hồng Tụ trước kia.

A Mộc hỏi ai, ai cũng không biết a tỷ của nàng đi đâu.

Nàng chạy một mạch về tiểu viện, Hà Kỳ Chính toàn thân áo bào tro, eo đeo kiếm dài, đứng ở trước cửa phòng Hàn Tương Tử.

A Mộc vừa chạy đến trước mặt hắn, Hà Kỳ Chính liền duỗi tay ra ngăn nàng lại.

A Mộc chạy đến thở không ra hơi: "Hà Kỳ Chính ngươi làm gì thế hả!"

Hà Kỳ Chính không nhìn nàng, vẻ mặt đờ đẫn: "Tiên sinh có lệnh, không để ngươi đi vào quấy rầy ngài."

A Mộc nắm lấy cổ áo hắn, kiễng chân để kéo tới gần hắn: "A tỷ của ta đâu? Ngươi có biết tỷ ấy đi đâu không?"

Hà Kỳ Chính mím môi lại đẩy nàng ra: "Ta không thể nói."

Con lừa ương ngạnh Hà Kỳ Chính này chưa bao giờ nói dối tỷ muội nàng.

Cũng chính vì vậy, hắn mới nói là ta không thể nói, mà không phải ta không biết, rất rõ ràng là hắn biết, nhưng người bên trong không để hắn nói, A Mộc lập tức nóng nảy, cúi đầu muốn xông ào vào phòng, đáng tiếc Hà Kỳ Chính nắm lấy cổ áo sau của nàng, chỉ dùng tí lực A Mộc liền bị hắn ném ra ngoài.

Bên trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, mỗi một lần A Mộc chạy tới đều bị Hà Kỳ Chính vô tình ném ra.

Từ nhỏ nàng đã ở cùng a tỷ, a tỷ chính là tất cả của nàng, lúc này a tỷ đột nhiên mất tung tích, sao có thể không nóng ruột chứ, đáng tiếc cho dù nàng đánh nàng chửi nàng mắng thế nào đều không có ai trả lời nàng, nàng ngửa mặt nằm dài trên mặt đất, nhớ tới ngày ngày đêm đêm ở cùng a tỷ, thật sự không nhịn được khóc lên.

Mặt trời lên cao, ánh nắng ấm áp chiếu vào trên người nàng.

A Mộc dần dần mất đi sức lực, trừng mắt nhìn trời khóc lớn lên: "A tỷ! A tỷ! A tỷ!"

Ánh mặt trời chói mắt, nước mắt không ngừng ứa ra hốc mắt chảy xuống, nàng như một đứa bé bất lực không làm gì được.

Trên thế giới này mặc dù có muôn vàn ác, vạn ban ác, chỉ có a tỷ là người nhà của nàng.

Trên thế giới này mặc dù có muôn vàn đẹp, vạn ban đẹp, không có a tỷ, nàng chỉ có một mình.

Cửa phòng kẽo kẹt một tiếng, bị người bên trong mở ra.

Một người đi ra, chỉ chốc lát đi đến trước mặt nàng.

Dung nương cúi đầu nhìn mặt nàng, cúi người kéo tay nàng: "A Mộc mau đứng lên, khóc một hồi sẽ hỏng người đấy."

Từ khi nàng đến viện này của cha nuôi, nàng có chịu khổ thế nào cũng chưa từng khóc lớn như lần này.

Tim A Mộc như bị đao cắt: "Dung nương, a tỷ của con đâu? A tỷ của con đâu!"

Từ trước đến nay Dung nương đều yêu thương nàng, lúc này cũng dậm chân nhìn vào trong phòng: "Tiên sinh!"

Hà Kỳ Chính trở lại đứng canh trước cửa, lúc này không biết cái gì bị quăng trên mặt đất, tiếng vỡ nát trong trẻo truyền vào lỗ tai ba người.

Cổ họng A Mộc vốn đau, lúc này càng khàn hơn, bắt đầu kêu phụ thân.

Sau đó rốt cuộc Hàn Tương Tử cũng đi ra, ông mặc áo dài xanh, trong tay cầm chuỗi Phật châu ông thường đeo trên cổ tay.

Dung nương giương mắt nhìn ông: "Tiên sinh, A Mộc còn nhỏ, thân thể lại không tốt, ngài thương hại mấy năm nay nó chịu không ít khổ, bảo nó đừng khóc nữa."

Hàn Tương Tử bước nhanh, vạt áo bay theo gió, đứng ở trước mặt A Mộc.

Ông cúi đầu, một tay vẫn vân vê Phật châu: "Con xác định con muốn khóc tiếp như vậy?"

A Mộc đứng lên, nghiêng người ôm lấy bắp đùi của ông: "Phụ thân, a tỷ của con đâu, tỷ ấy đi đâu rồi?"

Cả người nàng đầy đất, Hàn Tương Tử lạnh lùng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đầy nước mắt của nàng: "Nếu a tỷ con không ở đây, còn làm thế nào?"

Mặt A Mộc dính vào đùi ông, nghe ông nói như vậy lúc này càng ôm chặt hơn: "Sao a tỷ của con có thể không ở đây? Sẽ không..."

Hàn Tương Tử tức giận nhưng không có chỗ phát, muốn rút chân nhưng lại không động: "Bây giờ nàng ấy đã không còn ở đây!"

A Mộc nước mắt ròng ròng: "A tỷ không ở đây! A tỷ không ở đây con cũng không sống được!"

Nàng vừa khóc vừa dùng đầu đập vào đùi Hàn Tương Tử, ông duỗi tay xách cổ áo của A Mộc, trợn mắt nói: "Gây ra họa lớn như vậy, con có thể hỏi cha con chút xem ta như thế nào, a tỷ con vẫn luôn che chở con thì khi nào con mới lớn? Nếu con sớm trưởng thành, nàng ấy cũng không mỗi ngày quan tâm tới con!"

A Mộc bị ông rống thì nghẹn ngào: "Vậy... Vậy a tỷ con đi đâu?"

Nàng hỏi câu này nhiều lần, vẫn không ra được đáp án.

Nhìn dáng vẻ không có a tỷ thật sự không thể sống được của A Mộc, Hàn Tương Tử đang rất tức giận thì có người gõ cửa, Dung nương đi ra mở cửa, ông xụ mặt không dỗ dành A Mộc, chỉ lạnh lùng quát: "Còn không buông tay!"

A Mộc ngã ngồi dưới đất, ông chặt lấy đùi ông không buông: "Con không buông!"

Hàn Tương Tử: "..."

Thái tử Phù Tô vừa mới vào cửa: "..."

Dung nương quay đầu lại nhìn: "..."

Thật sự không lay chuyển được, ông chỉ có thể dỗ dành, Hàn Tương Tử dùng chút lực, lập tức kéo người dậy: "Nàng ấy không sao, tối nay sẽ nói với con."

Hai mắt A Mộc đỏ bừng, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phù Tô, nàng hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Cha nuôi bất đắc dĩ, cúi đầu vỗ đất trên người nàng, cuối cùng đẩy nàng cái một cái: "Mau, xéo ngay cho ta!"

A Mộc hơi cúi người làm lễ với Phù Tô, sau đó kéo tay áo phụ thân lắc lư: "Phụ thân đừng gạt con."

Mặc dù vẻ mặt Hàn Tương Tử lạnh nhạt, nhưng vẫn ừ một tiếng.

Lúc này A Mộc mới bị Dung nương kéo đi, nàng lăn qua lăn lại trên mặt đất sớm đã bẩn không chịu được, lúc này mặt bẩn vô cùng mắc cười, ánh mắt mọi người đều ở trên người nàng, nàng đi cũng không nhanh, bị Dung nương xách lỗ tai, đi vào sương phòng.

Hàn Tương Tử thở dài, lúc này mới quay đầu lại khom lưng: "Để Điện hạ chê cười rồi, A Mộc vẫn còn con nít."

Phù Tô cười: "Lệnh lang như vậy... cũng rất đáng yêu."

Hai người vào nhà, tiểu tư Phù Tô dẫn đến cũng đứng ở ngoài cửa với Hà Kỳ Chính, không bao lâu, Dung nương lột sạch A Mộc ném vào trong thùng tắm lớn, bưng trà đi qua. Hàn Tương Tử nhớ tới bánh ngọt đường, thế nên bảo bà xuống dưới chuẩn bị. Ông vẫn như cũ dọn bàn cờ lên, Phù Tô rất phối hợp, hai người cầm cờ lên hạ cờ xuống, tổng thể chưa hoàn chỉnh, A Mộc rửa mặt một phen liền chạy ra, nàng ở trong sân nhìn chung quanh, gọi Dung nương.

A Mộc mặc áo ngoài màu đen càng tôn lên làn da trắng nõn, nàng mới tắm xong tóc dài đều xõa trên vai, lúc đi qua đi lại khẽ theo gió nhẹ nhàng tung bay.

Trong tay Phù Tô vẫn cầm một con cờ, không nhịn được nhìn nàng nhiều hơn.

A Mộc không phát hiện, còn đi đến trước cửa hỏi Hà Kỳ Chính có nhìn thấy Dung nương hay không, Đông Sinh đứng bên cạnh sững sờ nhìn nàng, nàng tặng cho tên tiểu tư này một cái liếc mắt.

Bỗng chốc trong phòng có người gọi hắn: "A Mộc!"

Nàng ở ngoài cửa thò đầu vào: "Phụ thân."

Hàn Tương Tử mím môi: "Con lại đây."

A Mộc ở ngoài cửa nhảy vào, bước nhanh đi đến trước mặt ông, làm lễ với Phù Tô trước, rồi mới đến trước mặt Hàn Tương Tử.

Ánh mắt nàng bất thiện, đầu mũi cũng hơi ửng đỏ, đôi môi mín lại tỏ rõ tâm trạng không vui.

Phù Tô vẫn chưa hạ cờ xuống, chỉ nhìn nàng, khẽ nở nụ cười: "Dáng vẻ này của A Mộc ngược lại rất giống một muội muội của ta khi còn bé."

Hàn Tương Tử lại trầm mặt: "Càn quấy! Ở trước mặt khách quý mà tóc tai bù xù như vậy còn ra thể thống gì!"

A Mộc vô tội nhìn ông: "Con không biết chải tóc."

Nói đến A Mộc khéo tay, người cũng thông minh, nhưng thật sự kỳ quái, nàng không hề biết chải tóc, mười lăm tuổi có thể cột tóc, nhưng sau này nếu không phải Dung nương xử lý mái tóc giúp nàng thì chính là a tỷ chải tóc cho nàng, lúc nhỏ nàng từng thích rất nhiều kiểu bím tóc, lúc tâm trạng Hàn Tương Tử tốt cũng sẽ chải tóc cho nàng.

Hàn Tương Tử cũng biết điểm này, khom người xin lỗi Phù Tô, sau đó dẫn A Mộc vào nội đường.

Hiện tại A Mộc ước gì được ở riêng một mình với ông, đương nhiên bước chân nhanh hơn, vào bên trong, Hàn Tương Tử cầm lấy lược, đẩy nàng đến trước mặt, cầm lược chải lên mái tóc nàng. A Mộc không nhịn được cúi đầu hỏi ông: "Phụ thân, a tỷ của con khi nào trở lại? Rốt cuộc tỷ ấy đi đâu?"

Động tác Hàn Tương Tử dần dần mềm mỏng: "Ừ, con đừng gây chuyện, rất nhanh có thể gặp được nàng ấy."

A Mộc biết cha nuôi nói một là một, đương nhiên vui vẻ: "Được, con chờ."

Nói tới lại hiếu kỳ, không nhịn được quay đầu lại: "Thật sự không thể nói cho con biết, rốt cuộc tỷ ấy đi đâu sao?"

Hàn Tương Tử đẩy nàng lại: "Nàng ấy có nhiệm vụ, gặp cũng không thể nhận nhau, con nhớ kỹ là được."

A Mộc rầu rĩ dạ một tiếng, biết bí mật này thật sự tạm thời không thể cho nàng biết.

Không bao lâu, hai người đi ra nội đường, lúc này dáng vẻ của A Mộc đã thay đổi, Hàn Tương Tử quả nhiên diệu thủ, A Mộc đi sau lưng ông, phát quan chỉnh tề, lộ ra vầng trán đầy đặn, quả nhiên dung mạo như vẽ, có tư thế anh tuấn kiệt xuất.

Phù Tô giật mình, ánh mắt lại quét qua trên người nàng lần nữa.

Hàn Tương Tử ngồi xuống bàn lần nữa: "Điện hạ xin mời."

Phù Tô cười, hạ một con cờ xuống: "Vừa rồi ta chợt nhớ tới một chuyện, hai ngày trước có tặng cho A Mộc một mảnh ngọc, vậy có còn không?"

Sớm đã không còn rồi, A Mộc cúi đầu: "Hồi điện hạ, ngọc này cực kỳ hiếm có, đáng tiếc hai ngày trước ra đường bị người ta cướp mất, nên mất rồi."

Phù Tô tựa như không để ý, trong mắt đều là ý cười: "Ta nói, hôm nay đi lại trên chợ, phát hiện một mảnh ngọc có thể ghép thành một đôi với mảnh ngọc kia, nghĩ tới dù sao cũng đã tặng ngươi, không bằng tặng một đôi nên mua về."

Nói xong hắn thò tay vào ngực, lấy mảnh ngọc được bọc trong khăn ra, duỗi tay ra: "Nếu gặp mặt, chính là có duyên, ngọc này vẫn nên tặng cho A Mộc."

A Mộc ngượng ngùng: "Cái này..."

Hàn Tương Tử cũng vội từ chối: "Có thể mất mẹ từ nhỏ, được ta dạy dỗ, từ nhỏ đứa bé này đã lỗ mãng, không xứng với ngọc tốt như vậy, cho một lần cũng thôi, nếu đã đánh mất thì đã không có duyên phận, Điện hạ vẫn nên giữ lại cho mình đi!"

Phù Tô không nhúc nhích, vẫn tay: "A Mộc, cầm lấy."

A Mộc do dự một chút, ngay cúi người: "Vậy thì cám ơn điện hạ rồi."

Móng tay nàng oánh nhuận căng tròn, khớp xương rõ ràng, lúc cầm ngọc chạm vào lòng bàn tay hắn, mặc dù xúc cảm vô cùng nhẹ nhàng, nhưng vẫn thoáng nhận ra.

Phù Tô nhất thời nhíu mày, nhìn nàng cười: "Ngươi thích là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ngày hè nắng ấm, A Mộc ngồi trên nóc nhà.

Nàng ôm hai đầu gối, có thể nhìn thấy ngói vuông ở lầu gác Phù Dung Lý, đã quen thuộc lại thấy lạ lẫm.

Hai nam nhân từ trong nhà đi ra, Phù Tô quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt ưu thương hơi lộ vẻ phiền muộn, không khỏi cười nói: "A Mộc, hôm khác trở lại thăm ngươi."

A Mộc cúi đầu nhìn hắn rời đi, lập tức nhảy xuống nóc nhà.

Bên hông nàng treo một khối mỹ ngọc, lúc đi lại sẽ đung đưa: "Cung tiễn Điện hạ."

Phù Tô không biết nhớ ra cái gì, khóe môi nhếch lên: "Chỉ có điều, A Mộc mười lăm rồi, lần sau đừng lăn lộn giống con nít nữa."

A Mộc ngại ngùng cười cười, tiễn hắn ra cửa.

Sau khi đưa mắt nhìn theo xe ngựa rời đi, lúc Hàn Tương Tử quay người, nụ cười nhạt dần: "A Mộc, con tới đây."

A Mộc vội vàng đuổi theo cước bộ của ông: "Phụ thân."

Hàn Tương Tử vẫn luôn vân vê chuỗi Phật châu, động tác càng lúc càng nhanh tỏ rõ sự nôn nóng của ông: "Ta phải xa nhà một chuyến, con phải đến phủ Tấn Vương, nếu hắn đã đồng ý với ta, vậy sẽ không làm khó con."

Bây giờ không muốn đi cũng phải đi, nàng biết cha nuôi có thể dọn dẹp cục diện rối rắm này cho nàng đã hết sức không dễ dàng rồi.

Nàng luôn miệng đáp ứng, nhưng vẫn còn băn khoăn về a tỷ: "Vậy lúc nào con có thể gặp a tỷ?"

Hàn Tương Tử nhíu mày, lúc này dậm chân.

A Mộc vốn ở phía sau ông, ông đột nhiên dừng lại làm hại A Mộc xém chút nữa đâm xầm vào lưng ông: "Khi nào phụ thân trở lại?"

Ông nghe vậy sắc mặt hơi giãn ra, Hàn Tương Tử nhìn vết sẹo cũ hình bán nguyệt nho nhỏ ở trên trán nàng: "Tai họa của con chưa dứt, không thể chạy loạn khắp nơi, ngoan ngoãn ở bên cạnh Thế tử, ta sẽ mau chóng trở về, thời điểm quan trọng hơn tuyệt đối nhớ rõ..."

Còn chưa dứt lời, A Mộc liền cười khà khà: "Giữ được mạng nhỏ quan trọng hơn!"

Hiển nhiên nam nhân bị bộ dạng không tim không phổi này của nàng làm cho tức giận, khẽ phất tay áo đi vào nhà, A Mộc vẫn lo cho a tỷ, nàng không có được câu trả lời, vậy thì phải ra ngoài thăm dò tìm hiểu. Nàng quấn lấy Dung nương hỏi rất lâu, đáng tiếc bà chỉ khuyên nàng nói tiên sinh sẽ không hại nàng ấy, ngược lại lần này hai tỷ muội nàng hại tiên sinh chịu khổ, nàng hỏi bà hại như thế nào nhưng Dung nương vẫn không chịu nói.

A Mộc lại chạy đến trước mặt Hà Kỳ Chính hỏi hắn, gã nam nhân như khúc gỗ này thích a tỷ của nàng, nàng biết.

Đáng tiếc bất kể nhìn chằm chằm hắn thế nào, hắn chỉ nói một câu hắn không thể nói, nàng tức giận đến mức muốn quất chết hắn!

Buổi chiều nàng lấy cớ đi ra ngoài mua ít đồ, chạy ra khỏi tiểu viện, quả nhiên La Tiểu Vũ lĩnh ba thỏi vàng về, A Mộc hỏi chuyện a tỷ nàng, hắn ta lại hoàn toàn không biết chút tiếng gió nào, Hồng Tụ ở trên lầu Phù Dung Lý kia có dung mạo giống a tỷ nàng đến tám chín phần, hỏi nàng ta từ đâu tới, nàng ta chỉ lạnh lùng nhìn nàng khiến nàng lạnh run cả người.

Trời mùa hè, nói đổi liền đổi.

Thật sự là đến mùa mưa rồi, trời vẫn chưa tối, mà ở xa xa đã có thể lờ mờ nhìn thấy ánh sáng tia chớp ở nơi chân trời.

A Mộc tìm a tỷ không có kết quả, trở lại tiểu viện.

Xe ngựa dừng ở cửa lớn, Hàn Tương Tử khôi phục lại tướng mạo vốn có của mình, chờ nàng đã lâu.

Dung nương tỏ ý bảo A Mộc lên xa, nàng nhụt chí nhìn cha nuôi: "Là muốn đưa con đến phủ Tấn Vương sao?"

Hàn Tương Tử ừ một tiếng: "Thế tử Trọng Gia rất ít xuất hiện, con thông minh cơ linh một chút, khi cần thiết có thể đánh."

A Mộc gật đầu, ân cần nhìn cha nuôi hơi có vẻ kinh hoảng: "Phụ thân cũng phải rời khỏi Yên kinh?"

Lần này Hàn Tương Tử không hề giấu nàng: "Hiện tại hai nước Tề Triệu đang ở thời điểm mấu chốt, Triệu Thị mượn chuyện ám sát lần này chủ trương phát động chiến tranh, ta theo quân đi sứ, tạm thời không về được."

A Mộc ngơ ngẩn: "Phụ thân cũng tham gia chính sự?"

Hàn Tương Tử thở dài: "Những chuyện này con không cần biết, bây giờ không phải là lúc có thể khai chiến, ngoan ngoãn đợi ta trở về là được."

A Mộc mím môi, uể oải đáp ứng, cúi đầu không nói gì thêm nữa.

Hai người ngồi trong xe, trong lúc xóc nảy bội ngọc trên bên hông A Mộc đụng qua bên, "đinh" một tiếng.

Ánh mắt nam nhân lập tức quét tới, xoay chuyển một vòng ở trên người nàng, không nhịn được cảm thán thời gian trôi qua quá nhanh, trong nháy tiểu bất điểm đã trưởng thành, không để ý đã trở thành thiếu... niên. Một khi ông rời khỏi Yên kinh, nếu không lưu lại ai có thể trông chừng A Mộc, ông thật sự không thể an lòng.

Không bao lâu thì đến cửa lớn của phủ Tấn Vương, Hàn Tương Tử không xuống xe.

Lý Dục sớm đã phái người đến cửa lớn đón, A Mộc đi về phía trước hai bước thì quay đầu lại.

Nam nhân ở trên xe khẽ gật đầu với nàng, nàng cố nén không đành lòng vẫy tay từ biệt với Hàn Tương Tử, lúc này mới đi theo quản sự vào cửa chính của phủ Tấn Vương.

Quản sự chính là người quản sự kia, ông đi ở phía trước, không ngừng nhắc nhở nàng: "Thế tử thích yên tĩnh, tiểu công tử đừng nên đùa giỡn ở trước mặt hắn."

Đến địa bàn của người ta rồi, đương nhiên A Mộc phải làm theo quy tắc nhà người ta, nàng đáp một tiếng, lại rũ mắt xuống lộ vẻ chán ghét. Phủ Tấn Vương là nơi nào, từ nhỏ nàng đã kiên quyết nhớ rõ chuyện này, Triệu Thị Triệu quốc trở về, lập được đại công, quân đội ăn mừng. Phu nhân xinh đẹp như hoa của Triệu Thị trước kia được gả cho Tấn Vương gia Lý Hạo, nói cách khác, Thế tử Lý Dục chính là con trai của Lý Hạo và nữ nhân kia, vừa nghĩ tới đây A Mộc liền hận không thể ném những người này vào trong trận lửa lớn.

Quản sự dẫn nàng đi vào Thư Hương Các, Thế tử Lý Dục đang ngồi ngay ngắn ở đó, một tiểu tư đứng ở bên cạnh nâng tranh cuốn cho hắn.

Trên bức họa là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, hắn nghe thấy tiếng bước chân thì ngước mắt lên, tiếng gió đã ngừng, mây đen cuồn cuộn dừng ở trên bầu trời Yên kinh, ở chân trời hiện lên một đường ánh sáng =, tiếng sấm ầm ầm từ xa tới gần rồi truyền tới đây.

A Mộc rùng mình một cái, vội vàng bước nhanh đến trước mặt Lý Dục, buộc bản thân dời đi lực chú ý: "A Mộc ra mắt Thế tử Điện hạ."

Lý Dục ừ một tiếng, cũng không có ý định để nàng hành đại lễ gì: "Ngươi tới đây một chút."

A Mộc theo lời đến gần, có thể nhìn rõ cô gái được vẽ trong bức hình chính là biểu tỷ của Triệu Thù, A Mộc hơi rướn cổ, hơi có vẻ hiếu kỳ.

Lý Dục nhướng mày: "Ngươi biết nàng ấy sao?"

A Mộc mím môi: "Từng gặp."

Đương nhiên, nàng không hề nói láo chút nào, đích thực đã gặp cô nương này.

Nếu nàng nói thẳng đây là cố chủ của nàng, có người tin nàng mới lạ đấy, từ nhỏ nàng đã đi theo Hàn Tương Tử, từ trước đến nay nói chuyện đều ngang nhiên nói xằng nói bậy.

Lý Dục cười nhạo một tiếng, vẫy vẫy tay.

Tiểu tư cầm tranh cuốn lập tức buông xuống, lại nâng một bức khác lên.

Lần này là thiếu nữ hai tay đánh đàn, họa sư vẽ rất tuyệt vời, biểu hiện trên mặt giống như in, nhìn vào vừa điềm tĩnh lại có một chút dí dỏm.

Nhưng tư sắc này ở trong mắt A Mộc đương nhiên không bì kịp một nửa a tỷ, từ trước đến nay nàng đánh giá nữ nhân luôn hạn hẹp, thấy ai cũng đẹp, cho nên khi Lý Dục hỏi nàng vị khuê tú này như thế nào, nàng lắc lắc đầu, qua loa gắt gỏng nói câu không đẹp.

Trên bàn để hơn mười mấy bức họa thiếu nữ, Lý Dục bảo tiểu tư mở hết ra cho nàng xem.

A Mộc nhìn toàn bộ, sau đó tỏ vẻ không thích ai.

Đương nhiên, đây đều là để cho Thế tử xem, nàng có thích hay không đương nhiên không quan trọng, tiểu tư đứng bên là Trường Lộ bên cạnh Tấn Vương gia, vậy mà hắn lại không muốn một ai.

Nhưng Lý Dục lại bảo hắn thu toàn bộ tranh lại.

Trường Lộ gấp gáp: "Điện hạ không vừa ý một ai, ta trở về làm sao giao phó với Vương gia đây!"

Trong ánh mắt Lý Dục mang theo chút đắc ý trêu chọc: "Không nghe thấy lời của hắn sao? Cứ nói như vậy đi."

A Mộc nhận được ánh mắt hình lưỡi đao lạnh buốt của Trường Lộ, nhưng nàng cũng không để ý đến.

Lý Dục sai người dọn dẹp giường ngoài trong phòng hắn, trải chăn đệm mới lên cho nàng, trên bàn thấp bên cạnh có bày một dĩa bánh thạch anh, trên giường còn có hai bản kịch được truyền lưu rộng rãi trên phố, suy nghĩ cho nàng vô cùng chu đáo.

A Mộc từng ngủ ở trên giường này, nhưng hôm nay không có Hàn Tương Tử gác đêm, làm sao nàng ngủ được.

Phòng trong là nơi của Lý Dục, bên cạnh hắn chỉ có Ngưu Nhị hầu hạ, sau khi rửa mặt cho hắn xong cũng rời đi, nhưng bên ngoài lại có người canh gác, A Mộc mở cửa sổ ra nhìn đường đi của hậu viện này, bỗng chốc ở chân trời lại có sấm sét nổi lên, nàng sợ tới mức lập tức ôm lấy đầu!

Trí nhớ khi còn bé chính là ác mộng của nàng, mỗi lần khi có sấm sét, nàng đều nhát như cáy.

Lúc này lại còn ở cạnh cửa sổ, A Mộc ngồi ở trên giường, bọc lấy mình thật kín, im lặng gọi mẹ, hiện tại nàng không có a tỷ không có cha nuôi không có Dung nương không có bất kỳ người nào... Trong lúc sấm sét vang dội, A Mộc run rẩy rốt cục cũng nhịn không được nhảy xuống giường.

Nàng không chút nghĩ ngợi xông vào phòng trong: "Điện điện điện hạ!"

Thình lình có người thét lên một tiếng đầy kinh hãi, một cái gối mềm mại nếm nện về phía nàng, trong góc giường, Lý Dục cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu, cũng lấy mền che kín người, đang cảnh giác nhìn nàng.

Một tiếng sấm vang lên, A Mộc lập tức nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Sấm sét lại đến, ban đêm trong phủ Tấn Vương cực kỳ yên tĩnh.

Thời gian đã không còn sớm, Ngưu Nhị ở phòng bên cạnh còn đang vui mừng, vui mừng là vì Thế tử Điện hạ đã ngủ sớm, nếu không với thời tiết này, hậu viện này lại náo loạn lên. Người biết càng ngày càng ít, mà ở bên cạnh Thế tử cũng càng lúc càng nguy hiểm, hắn ta vừa lòng thỏa ý uống chút rượu, lại không biết Lý Dục đã sớm tỉnh lại.

Ầm một tiếng, tiếng sấm như nổ vang ở trên đỉnh đầu, hai người A Mộc và Lý Dục đang đấu sức không nhịn được đều run rẩy một cái.

Hai tay A Mộc vặn trên người hắn, chân dài của Lý Dục cũng quấn lấy nàng, trong giây lúc A Mộc nhảy lên giường, Lý Dục đã động thủ, đáng tiếc từng trận sấm sét bên ngoài cũng khiến hắn có chỗ cố kỵ, mà A Mộc xuống tay độc ác, nghe được tiếng khớp xương vang lên.

Tóc dài của Lý Dục xõa trên vai, cả người quần áo trong màu trắng càng nổi bật sắc mặt tái nhợt của hắn: "Sao ngươi lại ở đây?"

Cả người A Mộc quần áo màu đen, quấn quít cùng một chỗ với hắn, không chút nhường nhịn: "Thế tử buông tay, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Hai chân hắn đau nhức, dưới tay càng thêm dùng sức, Lý Dục lăn lộn cùng nàng: "Ngươi buông ra trước."

A Mộc tin hắn mới là lạ: "Ngươi buông trước!"

Lại một tia sấm xẹt qua trên không, hai người át chế quyền cước đối phương dường như càng quấn chặt hơn.

A Mộc vừa cúi đầu, vừa chống lại hai mắt hoảng sợ của Lý Dục, đương nhiên nàng cũng không khá hơn chút nào, bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thanh kêu lên: "Cùng buông!"

Lần này A Mộc không do dự nữa, đồng thời buông Lý Dục ra, hai chân được tự do, mục tiêu của hai người lại đồng thời biến mất, cái chăn vừa rồi khoát trên người Lý Dục lúc này đương nhiên hai người không tranh tới tranh lui nữa, mà là cùng khoác trên người, lại đồng thời phát hiện nhét chung một chỗ càng có cảm giác an toàn hơn, cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Bên ngoài tiếng sấm ầm ầm, tia chớp không ngừng xẹt qua, A Mộc bắt đầu lực chú ý của mình.

Nàng ôm đầu gối, níu chặt góc chăn: "Điện hạ rất sợ sét đánh sao?"

Lý Dục kề sát nàng, ánh mắt lại dừng ở trên vớ của nàng: "Vớ của ngươi bẩn."

Cũng khó trách bị bẩn, cuống cuồng chạy thẳng vào trong, từ nhỏ A Mộc lớn lên trong đống đất cũng không thèm để ý, cúi đầu nhìn quả thật lòng bàn chân có chút bẩn, vươn tay kéo cái vớ ra ném xuống đất, hai chân nàng xinh đẹp tuyệt trần, trên móng chân còn sơn do a tỷ quét cho nàng, thoạt nhìn trông rất đẹp mắt.

Ánh mắt nam nhân vốn ghét bỏ lập tức thay đổi: "Chân ngươi đẹp thật."

A Mộc nhìn màu nhạt trên móng chân, nhớ tới a tỷ, tâm trạng lại sa sút, quay đầu quơ quơ quả đấm về phía hắn, đối với Trọng Gia biến thái này dù sao cũng không cần cố kỵ gì, liền tặng cho hắn một ánh mắt xem thường: "Đẹp thì ngươi ráng sức mà nhìn!"

Nàng không có cấm kỵ gì về nam nữ, hoàn toàn không có khái niệm đó.

Ngón chân oánh nhuận còn biết linh hoạt chuyển động, Trọng Gia lập tức ngây dại: "Sao,sao có thể động thế?"

A Mộc im lặng, nhấc chân lên rút trâm cài tóc trên mũ của tóc mình, sau đó dùng ngón chân kẹp trâm cài vạch xuống ở trước mặt nam nhân: "Đâu chỉ chuyển động, còn có thể giết người đấy!"

Đương nhiên, nàng nói lời này cũng chỉ dọa người ta mà thôi.

Trọng Gia và nàng nhét chung một chỗ: "Ngươi từng giết người?"

A Mộc mím môi, ôm lấy hai đầu gối: "Chưa từng."

Nói xong rút chân về, tiện tay cắm cây trâm lên đầu, lại co vào trong chăn: "Điện hạ từng giết người sao?"

Bây giờ Trọng Gia có một cảm giác tri kỉ với nàng: "Ta cũng không có."

Đây là lời nói dối sáng ngời, A Mộc khinh bỉ nhìn hắn: "..."

Mưa rơi lộp bộp trên cửa sổ, thỉnh thoảng mang theo từng tiếng sấm vang lên, hai người chen chúc cuộn thành cục tròn vo, Trọng Gia đột nhiên nắm lấy tay nàng, nắm thật chặt: "Người đã ăn đường của ta, vậy là người của ta rồi, trước kia thủ hạ của ta có mấy người, tối nay ta giới thiệu bọn họ cho ngươi làm quen."

A Mộc muốn rút tay của mình về, nhưng sức lực nam nhân cực kỳ mạnh, kiên quyết nắm chặt.

Tiếng mưa rơi bên ngoài lớn dần, nhưng tiếng sấm lại hồi lâu vẫn không vang lên tiếng nào, có thể là vì có người ở cùng, khác với lúc trước là lúc này lại không hề thấy sợ hãi. Người này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, A Mộc còn lâu mới trúng kế của hắn: "Cảm ơn Thế tử Điện hạ rồi, ta muốn đi ngủ."

Nàng muốn đi, đáng tiếc nam nhân lại không có ý định cứ vậy mà bỏ qua cho nàng, lúc này cũng không kéo chăn nữa, mà quay người lại đánh đòn phủ đầu vặn hai tay A Mộc: "Ta là Trọng Gia, không phải tên khốn Lý Dục kia, ngươi nhớ cho kỹ!"

A Mộc chỉ cảm thấy người này quá nguy hiểm, vô thức muốn chạy trốn, sau khi đánh khuỷu tay thì chính là tay đấm chân đá.

Lúc mới bắt đầu, Lý Trọng Gia còn có ưu thế, về sau hai người uốn éo thành cục tròn, quả thật là lăn qua lăn lại rồi.

Trâm cài tóc trên đỉnh đầu là tùy tiện đâm lên, không bao lâu liền rơi xuống một bên, mái tóc dài của A Mộc tán ra, lông mày như mực con ngươi như nguyệt, quả nhiên sắc thái thanh tú.

Nam nhân vừa mở mắt ra thì nhìn thấy cảnh tượng này.

A Mộc nằm ngủ ở bên cạnh hắn, vừa mới tỉnh dậy, một chân của nàng vẫn còn đặt lên trên mặt hắn, hai người gần như nằm thành hình chữ thập, tư thế ngủ quả thật tệ đến mức không có cách nào hình dung. Lý Dục mím môi, đáy mắt giận dữ cuồn cuộn.

Đá một cước văng chân A Mộc ra, A Mộc cũng tỉnh ngủ, lập tức ngồi dậy.

Lý Dục ngồi ở bên giường: "Đi gọi Nguru Nhị tới đây."

A Mộc cũng sợ tới mức mơ hồ, buổi tối hai người đánh đến tiếng sấm không còn, có quỷ mới biết nàng ngủ thiếp đi như thế nào, còn ngủ say như vậy!

Nàng nhanh chóng nhảy xuống giường, nhưng nhảy xuống mới phát hiện mình không mang vớ, còn để chân trần.

Đương nhiên Lý Dục cũng nhìn thấy, sắc mặt hắn càng trầm hơn: "Đứng lại!"

A Mộc rũ vai đứng ở bên giường: "Điện hạ ta có thể giải thích một chút không?"

Ánh mắt Lý Dục như lưỡi dao:" Giải thích cái gì?"

A Mộc buông tay, nói nhanh: "Đêm qua Trọng Gia Điện hạ vẫn luôn la hét nên ta liền chạy vào xem, không phải Điện hạ bảo ta bảo vệ tốt cho hắn sao? Ta đương nhiên không thể ngồi nhìn mặc kệ hắn được, nhưng hắn nói hắn sợ sét đánh nên bảo ta ở lại bên cạnh hắn, riết hồi không biết sao ta lại ngủ mất."

Lý Dục nghe nàng nói tới Trọng Gia thì sắc mặt hơi giãn ra: "Trong phòng ta có hương an thần, có trợ giúp giấc ngủ. Lần này ngươi làm rất khá, từ nay về sau ngươi ở lại bên cạnh ta, ta đổi ý rồi, đi theo Ngưu Nhị cẩn thận học hỏi."

A Mộc ngước mắt: "Học cái gì?"

Lý Dục vươn tay kéo tiếng chuông bên giường một cái, không đến một lát, Ngưu Nhị bưng nước rửa mặt tiến vào: "Điện hạ rửa mặt ạ."

A Mộc im lặng, chẳng lẽ muốn nàng học làm sao phục vụ vị này sao?

Lý Dục đứng dậy, cũng không nhìn nàng: "Mang vớ vào."

A Mộc vội vàng chạy ra ngoài, may mà Ngưu Nhị vẫn không quên nàng, còn mang nước rửa mặt cho nàng. A Mộc rửa mặt xong thì bước qua bước lại ở phòng ngoài.

Đợi Lý Dục thay bộ đồ mới, đi ra phòng ngoài thì nhìn thấy một thiếu niên bất lực tóc tai bù xù.

A Mộc lúng túng nhìn hắn: "Trâm cài tóc của ta dường như rớt ở trên giường Điện hạ rồi."

Ngưu Nhị ở bên cạnh Lý Dục cúi đầu xuống, cảm thấy khó ở hết sức!

Lý Dục nhíu mày: "Ừ."

Lúc này muốn đi lướt qua, đáng tiếc A Mộc lại ngăn ở trước mặt hắn: "Cái đó... Điện hạ thứ lỗi, có thể tìm giúp ta một nha hoàn chải tóc không, ta không biết chải tóc."

Nam nhân che dấu sắc mặt giận dữ: "Lần này phụ thân ngươi đến Triệu quốc, ta phải bảo vệ ngươi chu toàn, muốn cái gì cứ nói, bảo Trường Lộ đi làm."

Nói xong liếc nhìn Ngưu Nhị, đương nhiên Ngưu Nhị đáp ứng: "Ta sẽ chuyển lời đến Trường Lộ."

A Mộc quẫn bách: "Vậy hôm nay?"

Bản thân Lý Dục ghét đụng chạm với nữ nhân, trước nay đều tự xử lý mái tóc dài của mình, nhưng hắn gần như lập tức nhìn về phía Ngưu Nhị, Ngưu Nhị nhướng mày: "Ta sẽ tìm nha hoàn tới đây ngay."

Buổi sáng A Mộc ở bên cạnh Lý Dục, đi theo hắn làm quen phủ viện của phủ Tấn Vương.

Ngoài viện được tường cao vòng quanh bảo vệ, liễu xanh làm đệm, ba gian lầu cửa, bốn mặt hành lang. Trong nội viện lối giữa* liên tiếp nhau, núi đá tô điểm, hòn non bộ chiếu vào giữa hồ nước, đường nhỏ gói xanh kéo dài làm nên một phong cảnh khác.

(* xưa quan đi, đắp đường cao hơn hai)

Tấn Vương Lý Hạo là một nam nhân tốt ai ai cũng biết, A Mộc cũng thấy được tính cách tốt của ông, ông có bốn người con, trưởng tử Lý Dục thứ tử Lý Uẩn, tam nữ Lý Mẫn, tứ tử Lý Tương. Lý Dục và Lý Uẩn là cùng một mẹ sinh ra, sau đó mùa đông năm ấy thì bị hưu, Lý Uẩn thân thể không tốt bị bệnh nặng chết yểu. Về sau lấy vợ kế là một gái lỡ thì mạnh mẻ, sau khi vào phủ phu thê cũng coi như ân ái, lại có một gái một trai.

Gia phong phủ Tấn Vương cực kì ấm áp, cả nhà còn ngồi vây chung một chỗ ăn cơm.

A Mộc đứng sau lưng Lý Dục, nàng quả thật không thể tin được đây là bầu không khí ở phủ Tấn Vương.

Trí nhớ khi còn bé của nàng chỉ còn lại trận lửa lớn kia, hoàn toàn không nhớ nổi cảnh tượng người một nhà cùng nhau vây quần, hôm nay ở phủ Tấn Vương này, nàng nhìn chằm chằm vào cái bàn tròn lớn kia hơi bần thần. Trên bàn bày biện bát đũa, Lý Hạo bồng hai đứa bé trên người, đứa lớn là bé gái, nhìn dáng vẻ chừng năm sáu tuổi, trên đầu là hai búi tóc bánh bao, ôm lấy ông níu chặt râu mép ông, còn đứa nhỏ thì ôm lấy bắp đùi ông chơi, Tấn Vương phi khoảng chừng ba mươi, tính tình cũng trẻ con ở một bên chơi đùa.

Trường Lộ chỉ huy hai nha hoàn bưng thức ăn lên, món nguội được mang lên trước sau đó tới món nóng, không bao lâu cả bàn đầy ắp món ăn.

Lý Dục vừa đi tới ngưỡng cửa, Lý Mẫn quay đầu lại nhìn thấy hắn thì trượt xuống gối phụ thân, chạy ào tới, ngay sau đó, tiểu bất điểm ôm đùi phụ thân cũng đi theo phía sau bé gái chạy tới, A Mộc trợn to hai mắt, lại nhìn thấy Lý Dục mặt than lạnh băng này nở nụ cười.

Nụ cười của hắn nhạt hơn so với Trọng Gia, nhưng lại có thể nhìn ra cảm giác ấm áp.

Tiểu cô nương giang hai cánh tay, ngây thơ nói: "Ca ca ôm!"

Tiểu bất điểm ở đằng sau chạy sắp đến rồi, chân ngắn người ngốc suýt chút nữa thì ngã xuống, Lý Dục vừa mới ôm lấy muội muội, mắt nhanh chân nhanh duỗi chân ra chặn bé trai lại, sau đó khẽ cong người, một tay một đứa ôm hết vào trong lòng.

Nhìn hai tỷ đệ chen lấn hiến hôn cho Lý Dục, A Mộc cũng nhớ tới a tỷ của mình.

Nàng cúi đầu, Tấn Vương phi đã đi đến trước mặt: "Ơ, đứa nhỏ này là ai vậy, bộ dáng thật khôi ngô."

Tấn Vương gia đã biết lai lịch của nàng rồi, gọi nàng tới ngồi xuống ăn sáng.

A Mộc khổ sở trong lòng, đi theo Lý Dục ngồi xuống, lại nghe thấy tiểu cô nương Lý Mẫn kia đọc "Lễ Ký-Khúc Lễ".

Lý Mẫn: "Cộng thực bất bão, cộng phạn bất trạch thủ, vô bác phạn, vô phóng phạn, vô lưu ca, vô trá thực, vô ngão cốt. Vô phản ngư nhục, vô đầu dữ cẩu cốt. Vô cố hoạch, vô dương phạn, phạn thử vô dĩ trứ...*"

(* Lễ Ký – Khúc Lễ của Khổng Tử, không biết dịch sau nên ta bơ nguyên Hán Việt vô TT^TT)

Nàng mơ hồ nhớ tới, lúc mình còn nhỏ dường như cũng từng đọc.

Nhà của nàng cũng từng náo nhiệt như vậy.

Mẹ của nàng cũng từng cười vui vẻ như vậy.

A tỷ của nàng cũng từng, ôm nàng như vậy...

Vụng trộm nắm thành quyền, A Mộc cứ thế mà bần thần, Trường Lộ sải bước từ bên ngoài đi vào, vội vàng đi đến bên cạnh Lý Dục: "Thế tử, Hình bộ có tin tức nói nữ thích khách kia đã bị bắt, Triệu tướng quân xem thường luật pháp muốn dẫn người đi, làm sao bây giờ?"

A Mộc bỗng nhiên ngước mắt.

Lý Dục nhất thời nhíu mày: "Chuẩn bị xe."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Sau khi xuống xe, nam nhân dừng bước.

A Mộc nhảy xuống theo sau, đứng ở phía sau lưng hắn, Trường Lộ cho rằng Lý Dục phân phó gì đó, nhanh chóng khom lưng tiến lên.

Nhưng hắn lại nghiêng mặt: "A Mộc."

A Mộc đi nhanh về phía trước: "Điện hạ."

Lý Dục liếc nàng một cái: "Một lát gặp Triệu Thị, nếu bại lộ bí mật, ai cũng không thể cứu được ngươi."

A Mộc mới không lo lắng chuyện này, hơi cúi đầu: "Yên tâm, ông ta sẽ không nhận ra."

Lúc này nam nhân mới lên trước, đã sớm có người chờ ở cửa, nghe nói Triệu Thị đã đợi đến không nhịn được, suýt chút nữa xông vào trong đại lao thì bị người kéo lại. Lý Dục bước nhanh, dẫn A Mộc đi vào. Trong đại lao âm u ươn ướt, gần như vừa vào cửa, A Mộc liền nhíu mày, nhếch môi.

Ngục tốt trông coi phạm nhân cũng không dám cản đường, để người đi vào.

Trong lòng A Mộc thình thình nhảy dựng lên, mặc dù trước đó chính miệng Hàn Tương Tử từng nói, a tỷ nàng không có chuyện gì, nhưng nghe nói đã bắt được nữ thích khách vào đại lao thì khẩn trương lên.

Nói đến cũng khéo, mới vừa vào đến đại lao, bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to, sau đó có một ngục tốt chạy ra, vừa nhìn thấy Lý Dục thì lập tức quỳ xuống: "Thế tử Điện hạ, thích khách uống thuốc độc tự vận."

Lý Dục nhíu mày, càng bước đi nhanh hơn, đợi đi đến phòng giam bên trong, quả nhiên có một nữ tử tay chân đều bị còng xiêng xích, ngã xuống đất.

A Mộc tiến lên một bước, cẩn thận nhìn dung mạo nàng kia.

Quả nhiên bộ dạng hết sức giống a tỷ ngày đó, nhưng nàng chỉ nhìn một cái liền biết không phải là a tỷ.

Sống lưng a tỷ từ trước đến nay luôn thẳng tắp, dù cho là lúc chật vật cũng có thể nhìn ra cốt cách rắn rỏi của tỷ ấy, thấy không phải là a tỷ nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài ra trong phòng giam khác còn có thế thân của nàng, vẫn đang diễn trò: "Tỷ ấy bị sao vậy? Có ai không, thả ta ra!"

A Mộc lùi về sau lưng Lý Dục, không hề chú ý đến nữa.

Đã có người đi kêu đại phu đến, đáng tiếc lúc ấy đã muộn, nữ tử đã không còn hơi thở.

Cùng lúc đó, Triệu Thị cũng đến.

Rốt cuộc cũng không bị ngăn cản, vết thương trên người ông dường như đã không còn đáng ngại, ông bước nhanh đi thẳng vào phòng giam.

Lý Dục nghiêng người tránh qua: "Triệu tướng quân đến chậm một bước, thích khách tự vận, nhưng ngươi vẫn có thể phân biệt, người ngày hôm ấy đâm ngươi có phải là nàng ta hay không."

Cửa phòng giam mở ra, ngục tốt quỳ ở một bên, Triệu Thị không chút do dự bước vào. A Mộc ở sau lưng Lý Dục, nhìn thấy Triệu Thị cúi người nâng mặt nữ nhân lên, tay của ông gần như run rẩy, tiếp đó cẩn thận dò xét khuôn mặt nghi phạm, hồi lâu mới đứng lên.

Chắc là vết thương chưa lành hẳn, sắc mặt của ông hơi trắng, dường như rất khó nhọc.

Thân thể đã như vậy mà còn vội vã chạy tới đây!

A Mộc đứng vững ở sau lưng Lý Dục lần nữa, khẽ rũ mắt xuống.

Giọng nói Lý Dục vang lên ở trước mặt hắn: "Thế nào?"

Dường như Triệu Thị nhẹ nhàng thở ra, sau đó nghiêm mặt nói: "Chính là người này."

Ông không liếc nhìn nữ nghi phạm này thêm nữa, chỉ quay đầu lại nhìn thiếu niên giậm chân đối diện: "Ngươi..."

Thiếu niên vừa khóc vừa cười, bắt đầu chửi ầm lên: "Triệu tướng quân có thể không biết ta, nhưng ta biết tướng quân, tướng quân ở nước Đại Triệu ta quả thực là người người đều biết đấy, ha ha, hễ ai nhắc tới tên khốn kiếp cưới thiên kim Mộc Vương Phủ chúng tôi kia đều có nói, người ta cứu ông, ông hại cả nhà người ta, ông thật sự là biết cách có ân tất báo! Cái mạng này của ông đều dựa hết vào người ta mới có được, kết quả hơn một trăm nhân mạng từ trên xuống dưới của Mộc Vương Phủ, à đúng rồi, kể cả hai đứa con kia của ngươi toàn bộ đều chết thảm, ngươi thật sự là con mẹ nó có tài mà! Ném ở trên đường cái đến chó cũng không thèm ăn, ta phi..."

Từng câu mắng chửi bậy bạ tuôn ra xối xả, hắn mắng to Triệu Thị vong ân bội nghĩa, mắng ông bỏ vợ bỏ con, mắng ông hẳn nên đi xuống Địa ngục, đợi Triệu Thị mở cửa phòng lao đi vào nắm lấy cằm của hắn, hắn lại chỉ còn mỗi tiếng cười ha ha, hàm răng khẽ cắn, máu tươi liền túa ra, cũng uống thuốc độc tự vận.

Triệu Thị đi lại chậm chạp, sắc mặt cực kém.

A Mộc cúi thấp đầu, những lời kia đều vang lên ở bên tai nàng, đã bao nhiêu lần nàng muốn xông tới trước cửa lớn phủ tướng quân mắng ra những lời này.

Muốn mắng ông vô tình vô nghĩa lòng lang dạ sói, mắng ông không xứng làm một người cha không xứng làm một người chồng, mắng cha mẹ ông mắng tổ tông mười tám đời nhà ông, thế nhưng nàng chưa bao giờ đi qua.

Một mặt là những năm này Triệu Thị quanh năm không ở nhà, mặt khác là cha nuôi Hàn Tương Tử cho dù coi nàng là con trai mà nuôi nấng, nhưng không cho phép nàng nói lời thô tục, cũng chính vì vậy nàng lăn lộn ở trong phố phường mười năm cũng không nói ra một câu thô tục nào.

Hôm nay nghe thấy những lời này, A Mộc nắm chặt thành quyền, hận không thể đi lên tiếp tục bổ thêm một đao vào tim Triệu Thị!

Đương nhiên Lý Dục cũng nghe thấy những lời mắng của thiếu niên kia, chỉ cụp mắt: "Tướng quân mời trở về đi."

Người của Triệu Thị đều chờ ở ngoài đại lao, nghi phạm đã chết, ông đã không cần thiết phải tiếp tục ở lại chỗ này nữa.

Nam nhân khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Ngục tốt đã mang hai thi thể ra ngoài, Lý Dục quay đầu lại liếc nhìn A Mộc: "Trước tiên giao cho ngỗ tác, đến tối ném ra bãi tha ma đi."

(*ngỗ tác: tên một chức quan lại để khám xét các người tử thương)

A Mộc chỉ cúi thấp đầu không nói gì.

Ám sát mệnh quan triều đình, thích khách thế thân có thể là tử tù hành hình, nhưng nếu có thể làm đến mức này e rằng rất khó.

Ngoại trừ a tỷ ra, sợ rằng đều không có ai biết thân thế của bọn họ

Nhưng lúc này những lời mắng chửi Triệu Thị được một thế thân nói ra, khiến nàng cảm thấy vui buồn lẫn lộn, xử lý thi thể cũng chỉ cuốn vào một chiếc chiếu rồi ném ra bãi tha ma.

Nàng sao có thể không bận tâm.

Đi ra khỏi đại lao Hình bộ, Lý Dục trở lại phủ Tấn Vương ăn điểm tâm.

A Mộc đi theo ăn một chút, cả ngày đều mệt mỏi, qua trưa Lý Dục có việc tiến cung, chỉ dặn dò nàng có thể tùy ý ra vào phủ Tấn Vương, nhưng cố gắng hết mức không nên đi ra ngoài. A Mộc đồng ý từng việc, vất vả đến xế chiều, quả nhiên Lý Dục vẫn chưa trở về, nàng trở lại Phù Dung Lý, gọi La Tiểu Hổ, sau đí hai người chạy thẳng tới bãi tha ma ở vùng ngoại ô.

Hai ngày này La Tiểu Hổ ở bên ngoài làm chút việc nặng, kiếm được một khoản tiền.

Hắn làm người bảo vệ sân viện ở Phù Dung Lý, có được chút tiền liền la hét muốn mời A Mộc đi uống rượu, đến bãi tha ma cần phải hơn một canh giờ, không thể cưỡi ngựa đánh xe nếu không có thể dẫn tới chú ý gây rối loạn.

Ngày trước hai người thường so đấu từ phía bắc đến phía nam Yên kinh.

Đến được bãi tha ma thì trời đã sắp tối.

Hai người trốn ở trên tàng cây, dọc đường A Mộc đã nói với hắn tới đây để làm gì, nhưng cho dù La Tiểu Hổ từ trước đến nay đều là người ngốc can đảm, đến nơi này cũng không khỏi ôm chặt thân cây, cả người rét run. Từng trận gió lạnh, A Mộc nhéo đùi hắn, chuyện đến bãi tha ma nhặt xác người ta cũng không phải chưa từng làm một hai lần, nào biết cái gì gọi là sợ~

Hai người đến sớm một bước, đợi không đến nửa canh giờ, thật sự có người của Hình bộ đến ném xác người.

Ánh mắt A Mộc lạnh lẽo ngồi trên tàng cây nhìn, hai chiếc chiếu cứ vậy mà bị ném vào bãi tha ma, người tới vẫn còn mắng xúi quẩy, sau đó nghe thấy tiếng bánh xe cạch cạch đi xuống núi.

Chờ bọn họ đi xa, A Mộc kéo La Tiểu Hổ: "Chúng ta đi xuống xem chút."

La Tiểu Hổ vẫn ôm cây bất động như cũ, trước đó hắn ra ngoài vẫn chưa lạy, có chút thiếu tự tin: "A Mộc, hôm nay ta dương khí không đủ, trong lòng không yên, ở phía dưới có thể có quỷ đó!"

A Mộc nghẹn lời: "Yên tâm, ta rất đủ dương khí, có quỷ cũng bị ta dọa chạy."

La Tiểu Hổ: "Có thật không? Này A Mộc, hôm nay cho ta thêm chút tiền công."

A Mộc đã trèo xuống dưới: "Không xuống thì thôi, có quỷ cũng đều bay ở trên tàng cây."

Nói xong nương theo ánh trắng đi về hướng hai chiếc chiếu kia.

Dưới ánh trăng, xương trắng trên bãi tha ma trắng xóa một vùng, La Tiểu Hổ chấp tay hành lễ lẩm bẩm A Di Đà Phật, nhanh chóng nhảy xuống: "A Mộc chờ ta một chút!"

Hai người kéo hai chiếc chiếu qua bên, bên trong quả nhiên có hai thi thể.

A Mộc mở một chiếc chiếu ra, là nữ nhân, nàng mở khăn trùm đầu nữ nhân đang che, sờ soạn trên mặt nàng ta một lát, quả nhiên tìm được điểm đầu mối, vươn tay kéo một cái, lập tức kéo ra một mặt nạ da mỏng, nàng cúi đầu nhìn, lại thấy cô nương này không phải là ai khác, chính là Triệu Vạn!

A Mộc cực kỳ hoảng sợ, vội vàng vươn tay ra dò xét mạch của nàng ta.

Quả nhiên là mạch chết, trước đó cha nuôi đã từng dạy nàng, đây là mạch tượng người sống giả chết, nàng vội vàng lấy kim châm trong túi ra, đâm sau gáy nàng ta mấy châm.

Nàng dùng sức ấn xuống, không bao lâu, thiếu nữ đột nhiên ho khan một tiếng, sặc ra một búng máu, lúc này mới mở hai mắt ra.

A Mộc vội vàng đỡ nàng ta dậy: "Vạn Vạn, sao ngươi lại ở đây!"

Triệu Vạn nhìn thấy là hắn, lập tức ôm lấy cổ hắn: "A Mộc! Ta thật sự nhìn thấy ngươi!"

Trên người nàng ta vẫn mặc áo mỏng trong ngục, nhanh chóng lấy áo choàng đã sớm chuẩn bị bọc lấy nàng ta.

La Tiểu Hổ ở bên hoảng hồn thốt lên, A Mộc ngoái đầu nhìn lại, dưới ánh trăng cái chiếu còn lại đã được mở ra, thì ra thiếu niên được bọc bên trong đã

sớm không biết tung tích, bên trong chỉ đựng một con chó máu thịt be bét.

Có người nửa đường ngăn chặn, nơi này không nên ở lại lâu.

A Mộc cầm lấy mảnh vải, buộc chặt Triệu Vạn yếu ớt ở sau lưng La Tiểu Hổ, ba người nhanh chóng rời khỏi bãi tha ma.

Một ngày Triệu Vạn không có ăn uống gì, lại bị quất vài roi, đã không còn chút sức lực nào, nhưng vẫn ngắn gọn kể lại cho A Mộc nghe chuyện đã xảy ra, thì ra nàng ta kiếm A Mộc không thấy, vẫn luôn lo lắng A Mộc đến phủ Tấn Vương gặp chuyện bất trắc, bèn chạy đến tiểu viện của Hàn Tương Tử hỏi ông, ông nói A Mộc gặp nạn, nếu như muốn thấy nàng, vậy thì phải giả chết.

Nhiệm vụ cuả nàng ta là thế thân thành A Mộc trước đó đã bị nhốt vào đại lao sau đó mắng những lời đó cho Triệu Thị nghe. (đoạn này đáng lẽ TV phải thế thân thành a tỷ ms đúng chứ nhỉ? Ko bk bà tác giả có nhớ nhầm ko nữa)

Ba người đi trở về, một ngày sau dông tố, ánh trăng đặc biệt đẹp.

A Mộc lại khiếp sợ, tại sao phải để cho thế thân của nàng nói những lời đó.

Tại sao Hàn Tương Tử phí hết sực lực sắp xếp màn kịch này, Triệu Vạn giả chết sống lại, hiện tại lại có người ngán chân mang thiếu niên kia đi, điều này nói lên điều gì?

Nói rõ Hàn Tương Tử đã biết thân thế của nàng.

Nói rõ hiện tại ông đang ung dung xếp đặt một ván cờ lớn, mà Triệu Thị rất hiển nhiên đã thành một con cờ trên bàn cờ đó.

La Tiểu Hổ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cõng Triệu Vạn đi nhanh: "A Mộc chúng ta đi đâu?"

Nếu cứ đưa Triệu Vạn về như thế, Triệu di nương không nổi điên lên mới lạ, thiếu nữ nằm ở trên lưng La Tiểu Hổ hấp hối, A Mộc đưa tay gõ gõ đầu nàng ta, muốn dùng thêm chút lực nhưng rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm: "Đi đến tiểu viện trước, để Dung nương xem mạch cho Vạn Vạn."

Vừa nói xong, khu rừng vốn đen kịt đột nhiên có hai ánh hồng sáng lên bên rìa mép rừng.

Ánh trăng trốn vào trong mây, có một chiếc xe ngựa không biết dừng ở bên ven rừng bao lâu, ánh hồng vừa mới sáng lên, ba người vẫn không chú ý đến, lúc nhìn thấy ở trước mặt mới phát hiện ra.

Chân La Tiểu Hổ bắt đầu nhũn ra: "Đều nói hôm nay ta không đủ dương khí, không nên gọi ta đến, nhìn xem gặp quỷ rồi kìa!"

A Mộc đánh vào ót hắn một cái: "Người còn đáng sợ hơn quỷ nhiều! Quỷ đâu ra!"

Một người thấp lùn trong đó giơ ánh đèn bước lên trước, hóa ra là một thiếu niên toàn thân đồ đen, trong tay xách theo một đèn lồng.

Là Đông Sinh đã từng gặp trước kia, "Lên xe đi, Điện hạ chúng tôi đợi đã lâu."

Vừa dứt lời, màn xe đã bị người vén lên, ngọn đèn lồng trên xe phát ra, chiếu vào ánh mắt mang theo ý cười của nam nhân.

Trong mắt phượng hẹp dài tràn đầy trêu chọc, Phù Tô chống cằm: "A Mộc, động tác của các người cũng thật chậm."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17

Trong xe lắc lư, Triệu Vạn núp sau lưng A Mộc, len lén nhìn Phù Tô.

Ánh mắt nam nhân nhẹ nhàng, dường như cũng đang nhìn nàng ta.

Nàng ta vừa mới từ bãi tha ma trở về, hiện tại nhớ tới hai ngày qua thì cực kì sợ, nàng ta cũng không biết lúc ấy lấy dũng khí ở đâu ra, một cánh tay khác cầm lấy tay áo thiếu niên lặng lẽ ôm lấy sau lưng A Mộc, dán sát bên tai nàng nhẹ giọng thì thầm: "A Mộc, hắn là ai vậy."

A Mộc trấn an vỗ vỗ tay nàng ta: "Ngươi đừng hỏi nhiều như vậy, ta đưa ngươi về trước."

Từ khi La Tiểu Hổ lên xe miệng không khép lại được, hai mắt dính chặt vào người Xuân Mai. Xuân Mai ở bên quạt cho Phù Tô, nàng ta vẫn luôn mặc hồ phục, ở giữa đám người lộ vẻ vô cùng chướng mắt. Trong xe oi bức, trong lòng A Mộc cũng nhảy thình thịch.

Cố tình Phù Tô còn hỏi bọn họ đi đâu, hoàn toàn không có ý nói chuyện khác với nàng.

A Mộc để bọn họ đưa trở về tiểu viện của Hàn Tương Tử, xe ngựa đi qua phố Nam.

Nửa canh giờ sau, xe ngựa dừng ở cửa tiểu viện, La Tiểu Hổ dắt Triệu Vạn xuống xe trước đi tìm Dung nương, A Mộc để bọn họ vào trước, bản thân cũng xuống xe.

Nam nhân vén rèm xe lên, vẫy tay với nàng: "Đi vào đi."

A Mộc nghi ngờ nhìn hắn: "Tại sao ngươi giúp ta?"

Phù Tô nhếch môi:" Ngươi tới gần chút, ta nói cho ngươi biết."

A Mộc nửa tin nửa ngờ tiến về trước hai bước, Phù Tô thò người ra chút, hơi vươn tay ra điểm lên trán nàng một cái.

Đầu ngón tay hắn hơi lạnh, giọng đủ thấp chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe thấy: "Bởi vì ngươi là người Triệu quốc."

A Mộc lập tức nở nụ cười, ôm cánh tay: "Điện hạ nói đùa gì thế, ta là người Tề quốc chính thống."

Phù Tô có chút hứng thú nhìn nàng: "Tại sao có thể khẳng định như vậy?"

A Mộc im lặng nhìn hắn: "Ta sinh ở Tề quốc nuôi ở Tề quốc, cha ta cũng là người Tề quốc, Điện hạ nghĩ sao?"

Phù Tô điểm cái nữa, thấy lần này nàng không nhúc nhích, nhướng mày: "Tiểu huynh đệ thật sự thích nói giỡn, Hàn đại phu chính là người Triệu quốc chúng ta."

A Mộc lập tức ngẩn người, nam nhân ở bên cửa xe đã buông rèm xuống, xe ngựa chậm rãi rời đi. Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên mặt đất, A Mộc xoay người đi vào tiểu viện, Hà Kỳ Chính vẫn cầm kiếm canh giữ ở trước cửa phòng, nàng chạy thẳng vào trong, không nhìn thấy Hàn Tương Tử, chỉ có Dung nương cầm khăn mặt đang lau mặt cho Triệu Vạn, nàng ta đã sớm thay quần áo rồi, La Tiểu Hổ ngồi ở bên bàn nhai nuốt ngấu nghiến ăn điểm tâm, thấy nàng thì nhanh chóng gọi nàng tới ăn.

A Mộc khá lo lắng cho Triệu Vạn, đi đến trước mặt nàng ta thì thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt: "Dung nương, nàng ấy thế nào rồi? Không sao chứ?"

Dung nương lại bắt đầu chải đầu cho Triệu Vạn: "Không có gì đáng ngại, về nhà dưỡng vài ngày là có thể nhảy tưng tưng lại được rồi."

Tiểu cô nương cũng đói, cầm miếng bánh ngọt trên tay, nhìn thấy A Mộc quan tâm nàng ta thì lập tức bỏ bánh ngọt xuống, vươn hai tay về phía nàng: "A Mộc, ôm."

A Mộc dùng đầu ngón tay chọt chọt trên mặt nàng ta: "Ôm gì mà ôm! Lần này bỏ qua, lần sau cho dù là vì chuyện gì cũng không được làm chuyện ngu ngốc kiểu này nữa đấy!"

Triệu Vạn ha ha cười ngây ngô: "Không phải ta đã không sao rồi sao."

A Mộc liếc nàng ta một cái: "Nếu như ta không đến bãi tha ma, ngươi nói ngươi còn có thể sống trở về không? Ngỗ tác lười biếng rồi, nếu không bổ cho ngươi một dao từ đầu đến chân ngươi còn có thể sống được à? Có phải là ngươi bị ngốc không?"

Rất hiển nhiên Triệu Vạn không nghĩ nhiều như vậy, vừa nghe thấy hắn nói như vậy, nước mắt liền rơi xuống: "Ta... Còn không phải là vì ngươi sao!"

Rốt cuộc A Mộc cũng mềm lòng: "Haiz, ăn chút gì đi, lát nữa để tiểu Hổ ca đưa ngươi về."

Triệu Vạn mếu máo: "Ngươi đưa ta về không được sao?"

A Mộc: "Bây giờ ta không phải là người tự do, lúc này nên trở về phủ Tấn Vương rồi."

Nói xong lại đi lên phía trước ôm Dung nương: "Dung nương cho con túi bánh ngọt, con mang về ăn."

Dung nương chải tóc cho Triệu Vạn, bất đắc dĩ xoay người: "Đúng là không tim không phổi, chỉ có biết ăn thôi."

A Mộc đi đến bên cạnh La Tiểu Hổ vỗ vỗ ót của hắn: "Người nói là hắn phải không?"

La Tiểu Hổ liếc nàng một cái: "A Mộc ngốc."

Chẳng mấy chốc, Dung nương cầm một bao bánh ngọt đi ra, đưa cho A Mộc: "Đang phủ Tấn Vương cẩn thận mà sống, đừng gây thêm phiền toái cho tiên sinh, nhớ rõ chưa?"

A Mộc cười ha ha: "Dung nương yên tâm."

Nàng biết Lý Dục đã có ý định sẵn, đơn giản là lấy nàng làm con tin, bản thân A Mộc cũng không biết Hàn Tương Tử có quan trọng với hắn hay không,

nhưng một khi cha nuôi đã để cho nàng đi, nàng liền phải đi. Về phần Phù Tô nói ông là người Triệu quốc, coi như thả rắm rồi, người nước nào thì có liên quan gì chứ... Cầm lấy túi bánh ngọt kia, nàng nhanh chân rời đi, vừa qua khỏi giờ Tuất, không biết lúc này Thế tử Lý Dục đã trở về chưa.

A Mộc chạy thẳng một mạch chạy về phủ Tấn Vương.

Mỗi ngày trước cửa chính của phủ Tấn Vương chỉ có hai người thay phiên nhau canh giữ, cửa son đóng chặt, hôm nay đi đến trước cửa vô thức muốn vòng qua đi cửa sau vào trong, chợt nhớ tới Lý Dục nói nàng có thể tùy ý ra vào phủ Tấn Vương, bèn ưỡn ngực ngẩng đầu đi tới. Một nhuyễn kiệu dừng ở cửa chính, A Mộc không hề để ý tới, nhưng lúc đến trước mặt mới phát hiện cửa lớn của phủ Tấn Vương rất náo nhiệt.

Là đang ầm ĩ đến náo nhiệt.

A Mộc đi lên, chỉ thấy ở trước cửa lớn có một thiếu nữ áo đỏ đang ầm ĩ, bảo Tấn Vương phi ra nói chuyện!

Tiểu cô nương này A Mộc đã từng thấy, nàng ta mặc váy áo màu đỏ, diện mạo xinh đẹp, chính là Triệu Thù con gái của Triệu Thị. Không biết là ai đang ngồi trong nhuyễn kiệu, rèm buông thỏng, có một kiệu phu và một ma ma đứng bên cạnh, hai tay quản sự của phủ Tấn Vương khép ở trong tay áo, đứng ở trước cửa: "Triệu tiểu thư, ta thấy hôm nay ngài trở về đi, Vương gia chúng ta không có ở trong phủ, Thế tử cũng không có ở đây, còn Vương phi sẽ không ra gặp các ngài."

Triệu Thù nhất quyết không tha vung roi ngựa: "Nếu biết ta là Triệu tiểu thư, còn không cho chúng ta vào? Thế tử và Vương gia không có trong phủ đám nô tài các ngươi ỷ vào Vương phi ngăn cản chúng ta, đợi bọn họ trở về xem có lột da các ngươi không!"

Quản sự làm như không thấy: "Mời Triệu tiểu thư về cho."

Thiếu nữ tức giận không thôi, giơ roi lên chỉ vào quản sự: "Có tin ta quất chết ngươi không! Nô tài ngươi thật to gan! Muốn chúng ta trở về cũng phải gọi Vương phi các ngươi ra nói!"

Quản sự kiên trì: "Mời Triệu tiểu thư về cho."

Triệu Thù quất roi trên mặt đất, tức giận chạy về bên cạnh nhuyễn kiệu. Không biết nàng ta thò người vào nói cái gì, chỉ thấy rèm được vén lên, một nữ nhân chậm rãi xuống cỗ kiệu. Thân hình nữ nhân này gầy gò, dung mạo thanh nhã, trong bóng đêm có thể nhìn thấy cây trâm hoa lụa mềm mại xinh xắn trên đỉnh đầu. A Mộc mơ hồ đoán được thân phận của nữ nhân này, nàng đứng bên cạnh sư tử đá nhìn bọn họ.

Chẳng mấy chốc, nữ nhân được Triệu Thù dìu đỡ đi tới: "Lý quản sự, thoáng cái đã nhiều năm không thấy, có phải không nhận ra ta hay không."

Quản sự ngước mắt, hơi khom người: "Triệu phu nhân."

Người tới chính là mẫu thân của Triệu Thù, phu nhân Lâm thị của Triệu Thị: "Ta nhớ nhiều năm trước lúc rời khỏi vương phủ, cũng là ngươi tiễn ta đi, Vương gia nói như thế nào ngươi còn nhớ rõ nhỉ, ta có thể trở về vương phủ bất cứ lúc nào. Hiện tại sao cả cửa chính của vương phủ cũng khó vào thế?"

Giọng bà ta không nặng, âm thanh êm dịu tiêu chuẩn của nữ nhân.

Lý quản sự ngẩng đầu: "Không phải nô tài không để phu nhân tiến vào, thật sự là Vương gia có lệnh, không tiếp khách nữ."

Nói xong liếc một cái thấy A Mộc đứng bên cạnh sư tử đá, giật mình nói: "A Mộc, ngươi còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, còn không đi vào dọn dẹp, lát nữa Thế tử trở lại e rằng phải gọi ngươi đấy."

A Mộc đáp một tiếng, liền đi lên thềm đá.

Triệu Thù liếc mắt nhìn thấy là nàng: "Ôi sao ngươi lại ở đây?"

Nàng quay đầu lại liếc nhìn thiếu nữ áo đỏ, sau đó đứng sau lưng quản sự.

Nữ nhân bước đến trước mặt: "Cho dù bây giờ Vương phi các ngươi đi ra, cũng phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta không tin Vương gia và Thế tử của các ngươi trở về nhìn thấy sẽ châm chọc ta, hôm nay tôi có việc gấp cầu kiến, đừng sinh sự nữa."

Nói xong bước lên tiếp một bước.

Một tay Triệu Thù đẩy quản sự: "Còn không tránh ra!"

Trong lúc nói chuyện trong nội viện truyền đến tiếng kinh hô của bọn nha hoàn, chỉ nghe thấy có người hô mau trở lại mau trở lại, một tiểu bất điểm liền vọt ra.

Lúc A Mộc quay đầu lại, Lý Mẫn cầm một thanh mộc kiếm nhảy đến trước mặt mọi người!

Năm nay cô bé chỉ mới sáu tuổi, trời sinh là một tiểu cô nương bướng bỉnh, không biết nghe ai nói linh tinh, thừa dịp không ai chú ý chạy ra ngoài, cô bé kia giơ kiếm gỗ lên chỉ vào mẹ con Lâm thị, dáng vẻ mạnh mẽ cực kỳ giống mẹ của cô bé: "Này! Yêu nghiệt ở đâu ra đến phủ Tấn Vương ta làm càn! Còn không mau mau hiện hình!"

A Mộc suýt chút nữa bật cười, mấy nha hoàn đằng sau đã sợ hãi, nhanh chóng đi lên ôm cô bé: "Công chúa, chúng ta mau vào thôi!"

Lý quản sự cũng nhanh chóng ngăn cản Lý Mẫn: "Tiểu tổ tông, buổi tối có gió lạnh, đừng để bị lạnh."

Sau khi Lý Mẫn ra đời, là đứa bé gái duy nhất trong hoàng tộc, thiên tử ngự tứ phong hào Thái Bình công chúa, vinh sủng vô hạn.

Đứa bé lanh lợi này, trong phủ Tấn Vương không ai không thích. Chỉ lo bận rộn bắt cô bé, tiếng vó ngựa dừng lại, xe đến trước cửa phủ Tấn Vương, cha con Lý Hạo trước sau xuống xe, Lý Mẫn nhìn thấy liền chui qua kẻ hở, chạy ra ngoài nghênh đón Lý Dục: "Ca ca!"

Cha cô bé lập tức lên án: "Không nhìn thấy phụ thân sao?"

Lý Mẫn đã ôm lấy chân Lý Dục: "Ca ca ôm."

Lúc này hai người cũng dời mắt sang, nhìn thấy mẹ con Lâm thị, Lý Dục duỗi tay ra bế Lý Mẫn lên.

Triệu Thù cũng nhỏ giọng kêu một tiếng ca, Lâm thị đứng ở một bên, khẽ cúi người thi lễ với Tấn Vương gia, kêu một tiếng Vương gia.

Lý Dục ôm cô bé đi qua trước mặt hai người bọn họ, tựa như không nhìn thấy bọn họ vậy.

Ngược lại hắn nhìn thấy thiếu niên sau lưng quản sự: "Còn không qua đây?"

Không đợi A Mộc đuổi kịp cước bộ của hắn, một nha hoàn từ trong nội viện chạy ra cửa lớn: "Vương gia hữu lễ, vốn Vương phi đã ngủ rồi, nghe thấy tạp âm bên ngoài lại thức giấc, hỏi bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

Tấn Vương Lý Hạo đi đến trước cửa: "Mau đi bẩm báo với Vương phi, nói không có chuyện gì."

Nha hoàn kia xoay người chạy đi, nam nhân đứng ở trước cửa son, ánh mắt nhìn Lâm thị nhàn nhạt: "Có chuyện gì thì cứ nói Triệu tướng quân tới tìm ta, phu nhân và ta duyên phu thê đã hết, không thích đáng để gặp mặt, trở về đi."

Nói xong sãi bước đi vào đình viện.

A Mộc đi sau lưng Lý Dục, nghe lạch cạch một tiếng không khỏi quay đầu lại.

Cửa son đóng chặt, người tới bị cự tuyệt ngoài cửa, cửa chính phủ Tấn Vương đóng lại ở trước mặt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: Nana Trang

Lý Mẫn được nha hoàn ôm về, Tấn Vương Lý Hạo cũng vội vàng đi bồi người bên gối.

Hậu viện phủ Tấn Vương đã khôi phục lại bình yên, A Mộc vẫn luôn đi theo bên cạnh Lý Dục, trong tay còn cầm túi bánh ngọt kia.

Thấy rõ từ trong cung trở về, tâm trạng của Lý Dục không được tốt cho lắm, hắn vẫn chưa ăn cơm tối, Trường Lộ sai ngươi mang cơm tới, Nguru Nhị bày ra ở trên bàn gian ngoài, hai nguội hai nóng còn có một bát canh, một bộ bát đũa.

A Mộc rửa tay, thả bánh ngọt trên bàn thấp bên giường. Nàng cũng đói bụng rồi, nhưng đây là ở trong nhà người ta, đương nhiên không thể đói thì ăn mệt thì ngủ, thế nào cũng phải tôn trọng người ta. Mở bọc giấy ra, bánh ngọt Dung nương cho nàng để lâu không ăn giờ đều đã tan ra, dính dính, chỉ là nàng không để ý đến, cầm đũa trộn ăn. Vừa mới ăn một miếng, Lý Dục thay thường phục, đi ra gian ngoài.

Nguru Nhị vội vàng nghênh đón: "Điện hạ ăn chút gì đi ạ."

Lý Dục ngồi xuống, nhưng lại không động đũa: "Ta sai ngươi đi tìm người sao rồi? Vẫn chưa tìm thấy?"

Nguru Nhị cúi đầu: "Đã giam lại, hiện tại dẫn lên sao?"

Lý Dục ừ một tiếng, đợi sau khi Nguru Nhị rời đi mới liếc nhìn A Mộc: "Không ăn gì sao? Đến đây đi."

A Mộc ước gì nghe thấy hắn nói câu này, thoáng chốc nhảy tới trước mặt hắn, chẳng quan tâm bát đũa trên bàn là của hắn, liền vươn tay ra cầm qua.

Không ăn cũng uống, nàng qua loa cảm tạ một tiếng rồi bưng bát cơm lên.

Không thể không nói, đầu bếp phủ Tấn Vương không tồi chút nào, rượu cũng ngon nữa, A Mộc khẩu vị tốt, càng ăn tâm tình càng tốt.

Vui vẻ ngún nguẩy ăn chút cơm uống chút rượu, Nguru Nhị đẩy một người cao gầy đi vào, sau đó đá một cước giẫm lên chân bắp chân người nọ để người đó quỳ xuống, người nọ có chút mụ mị, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Lý Dục thì phản ứng ngay, cuống quít dập đầu: "Thế tử Điện hạ, khấu kiến Thế tử Điện hạ."

A Mộc vẫn nên ăn thì ăn nên uống thì uống.

Lý Dục lại ừ một tiếng: "Khỏi cần dập đầu, nói chút xem, khối ngọc ngươi bán có lai lịch gì?"

Nam nhân cao gầy nào dám ngồi dậy, chỉ cúi phục người lên tiếng: "Điện hạ tha mạng, tôi cũng không biết đây là đồ của phủ Tấn Vương, nếu biết đánh chết cũng không dám để lại!"

A Mộc mân mê rượu, vẫn không phát hiện đã xảy ra chuyện gì, Lý Dục lấy từ trong ngực ra một sợi dây đỏ.

Bên trên sợi dây đỏ này có treo một khối ngọc, chạm trổ tinh xảo tuyệt luân, mặt trái phải đều có một chữ tối... Tấn, nam nhân lạnh lùng nói: "Ngẩng đầu nhìn cho kỹ, không biết khối ngọc này, vậy chữ trên khối ngọc này cũng không nhận ra? Hả?"

Vừa nghe nói ngọc, lúc này A Mộc mới dời ánh mắt qua, nhưng chỉ liếc mắt một cái, liền sặc rượu trong miệng!

Nàng ho mạnh mấy tiếng, nam nhân quỳ trên mặt đất cũng đang hô tha mạng.

Lý Dục quay đầu lại nhìn về phía A Mộc: "Ngươi nghĩ kỹ rồi hãy nói, khối ngọc này tại sao lại rơi vào trong tay hắn?"

Sáng sớm nam nhân này từng thuận miệng hỏi nàng, nàng cũng nói giống như lần trước nói với Phù Tô. Lúc ấy Lý Dục không nói gì, lúc này lại trực tiếp dẫn người tới, nói thật người này A Mộc không biết, từ trước đến nay đồ nàng vứt đi đều do Triệu di nương xử lý, Triệu di nương cũng có người dưới, bình thường không dễ gì tra được. Nhưng A Mộc cũng không dám thêu dệt vô cớ, một khi tra ra hậu quả có thể rất nghiêm trọng.

Nàng ấy à, thật ra nói dối không chớp mắt đấy.

Nhưng nói hưu nói vượn cũng chia đẳng cấp, nửa thật nửa giả mới có thể để cho người ta tin tưởng.

A Mộc cúi thấp đầu, ra vẻ có hơi khiếp đảm: "Điện hạ thứ tội, ta ta ta có lời muốn nói riêng với Điện hạ."

Lý Dục nhìn chằm chằm vào mặt nàng, vẫy tay để Nguru Nhị dẫn người ra ngoài.

Không đến một lát, trong phòng chỉ còn hai hai người bọn họ, A Mộc đứng dậy đi đến trước mặt Lý Dục, nhìn trộm ánh mắt của hắn một cái: "Ta không biết khối ngọc này quan trọng như vậy, suy nghĩ bán kiếm chút bạc hiếu kính cha ta nên liền bán."

Lý Dục cười nhạo một tiếng: "Gọi Nguru Nhị dẫn người vào!"

Đương nhiên, Nguru Nhị ở ngoài cửa chờ lệnh.

A Mộc quýnh lên, tiến lên nắm lấy tay áo hắn: "Điện hạ, bán ngọc cũng là do ta nhất thời tức giận mà làm, không liên quan đến ai cả."

Nàng không sợ chuyện khác, chỉ sợ thật sự bắt được Triệu di nương đến đây thì sẽ không tốt chút nào.

Lý Dục nhàn nhạt liếc nhìn A Mộc: "Nói dối không chớp mắt, ngươi chỉ bán mỗi khối ngọc này? Chắc mỗi năm bán kiếm không ít bạc nhỉ? Hừm? Đồ của phủ Tấn Vương ta ngươi tùy tiện bán lại, lá gan không nhỏ ha."

Nói xong cất giọng gọi Nguru Nhị!

Bên ngoài có người đáp một tiếng, nhưng không đợi Nguru Nhị đi vào, A Mộc "bịch" một tiếng quỳ xuống.

Nguru Nhị mới vừa vào cửa, Lý Dục liền khoát tay bảo hắn ra ngoài.

A Mộc ôm hai chân Lý Dục, ngẩng mặt lên, hai mắt đều đỏ ửng, quả thật diễn rất giống một mỹ thiếu niên tiểu bạch thỏ vô tội: "Điện hạ tha mạng, thật ra... thật ra đêm hôm đó Thế tử Trọng Gia suýt chút nữa giết ta, ta tức giận quá nên không muốn cầm đồ của hắn, không dùng cũng để không nên mang đi bán."

Từ trước đến nay Lý Trọng Gia làm việc âm hiểm ác độc, lại thích giả làm người vô tội.

A Mộc thoạt nhìn còn vô tội hơn so với hắn, Lý Dục lười nghe chuyện của nàng, vươn tay đưa khối ngọc đến trước mặt nàng: "Được rồi, chuyện này ta không truy cứu nữa. Nếu hắn đưa cho ngươi, ngươi cầm đi, giữ lại nói không chừng ngày nào đó hắn nhớ tới hắn hỏi ngươi mà ngươi không có, lại xảy ra chuyện."

A Mộc ngượng ngùng tiếp nhận: "Tạ điện hạ."

Lý Dục hơi ghét bỏ nhìn bộ dạng tiểu nhân đáng thương tội nghiệp của nàng: "Tối nay ngươi gác đêm, trông kỹ hắn."

A Mộc cười: "Vâng!"

Mặt mày nàng toàn là ý cười, trong nụ cười còn mang theo chi ý thân cận nịnh nọt.

Lý Dục càng nhíu mày, lúc đứng dậy bày ra vẻ mặt chán ghét, phất tay áo đi vào trong phòng.

A Mộc giơ dây đỏ lên, thở dài nhận mệnh đeo ngọc ở trên cổ. Nàng quay trở lại đi đến giường nhỏ, bánh ngọt trên bàn thấp đã dính lại thành một mảng, A Mộc lại thích bánh này nên tiếp tục cầm đũa khuấy lên.

Nàng có khẩu vị tốt, nhưng mới ăn được một miếng đột nhiên cảm thấy có đồ gì đó mắc kẹt ở trong miệng, bèn phun ra.

Còn chưa đợi cẩn thận nhìn xem, cửa phòng kẽo kẹt một tiếng mở ra.

Ngưu Nhị dẫn một nha hoàn đi tới thu dọn bàn, một tay A Mộc cầm lấy tờ giấy nhỏ nhét vào sau lưng, một tay chống cằm: "Ngưu đại ca, có cần ta giúp gì không?"

Ngưu Nhị đẩy một nữ nhân trẻ tuổi tới: "Đây là Đằng Lan, sau này để nàng ấy đi theo ngươi."

A Mộc vò đầu, cười với Đằng Lan: "Lan tỷ tỷ."

Đằng Lan thoạt nhìn mười tám mười chín tuổi rồi,, rất có chừng mực: "Tiểu công tử gọi ta Đằng Lan là được rồi."

A Mộc cười, lại ngọt ngào kêu một tiếng Đằng Lan, nhưng mặc dù nàng cười rất ngọt, nhưng người ta lại không có phản ứng gì chỉ nhanh chóng dọn dẹp bát đũa.

A Mộc nghĩ tới tờ giấy, nhẫn nại đứng bên. Không bao lâu Ngưu Nhị mang nước đi vào, nàng liền ngồi nghiêng ở trên giường đọc sách, lặng lẽ lấy tờ giấy để trong cuốn sách nhìn xem, lật qua lật lại nhìn trên nhìn dưới nhưng chỉ có một chữ, khái. Sau đó nàng liền xé nát, chữ này có ý gì hoàn toàn nghĩ không ra, Dung nương không thể vô duyên vô cớ đưa cho nàng một chữ như thế, mấy ngày nay tin tức nàng muốn đọc nhất chính là có liên quan đến a tỷ, nhưng chữ khái này có quan hệ gì với a tỷ chứ?

Còn có thiếu niên bị người mang đi giữa đường kia đang ở đâu?

Nàng nghĩ không ra, buổi tối còn phải bảo vệ Lý Dục nên cầm lấy quyển sách xem.

Trong phòng này có đốt hương an thần, cứ vậy mà mơ mơ màng màng nằm, sau đó lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trọng Gia cũng không nửa đêm đi ra, một giấc thẳng đến hừng đông.

Đương nhiên buổi sáng nàng lại dậy trễ, chờ A Mộc mặc quần áo rửa mặt xong, Thế tử Điện hạ đã sớm đi ra ngoài.

Đằng Lan là đại nha hoàn vô cùng xứng chức, cầm chậu rửa mặt hầu hạ A Mộc, làm nàng hết sức ngại ngùng, rửa mặt một phen mặt trời cũng đã lên cao rồi.

Phủ Tấn Vương đều chuẩn bị quần áo mới cho nàng, quần áo đẹp đến mức nàng chưa bao giờ mặc qua.

Ăn điểm tâm cũng không thấy bóng dáng Lý Dục, thật sự là một ngày không thể tốt đẹp hơn.

Nhưng rõ ràng nói nàng có thể tùy ý ra vào vương phủ, A Mộc muốn chạy ra ngoài, quản sự lại không cho phép.

Chỉ nói phải đợi Điện hạ trở về, ngăn cản không cho nàng đi.

Không cho ra ngoài thì không ra.

A Mộc tản bộ từ sân sâu đến sân trước, nhìn thấy Tấn Vương gia đang làm thuyền nhỏ bằng gỗ cho Lý Mẫn.

Trong viện của ông có một hồ nước, bên trong có nuôi hoa sen và cá, hai ngày qua Lý Mẫn náo loạn muốn học bơi, nhất định phải ra ngoài nghịch hồ. Chuyện này đương nhiên người làm cha không thể yên tâm, lúc trước biết làm chút đồ gỗ, cho nên mời một thầy thợ mộc về cùng làm một chiếc thuyền cho con gái bảo bối.

Nam nhân xoắn tay áo, đang đóng đinh trên gỗ.

Con trai nhỏ của ông lại đi tới quấy rối bò lên lưng ông lắc qua lắc lại chơi đùa, Lý Hạo dùng trán đỡ mặt con trai nhỏ, chọc cậu bé cười khanh khách.

Một lát, Tấn Vương phi cầm chổi lông gà đuổi theo Lý Mẫn chạy tới, tiểu cô nương thét tiếng phụ thân cứu mạng, chạy nhanh tới chui đến sau lưng phụ

thân.

Tấn Vương phi xách chổi lông gà chống nạnh, tức giận tới mức hô lên: "Lý Mẫn! Con đi ra cho ta!"

Lý Hạo nhanh chóng bảo vệ con gái: "Diệu Diệu, đứa bé còn nhỏ, nói chuyện khuyên nó là được rồi, đừng đánh con bé ha!"

...

Nàng đứng ở một bên nhìn, Trường Lộ đi ngang qua chỉ lạnh lùng liếc nàng một cái, A Mộc liền lập tức trở về hậu viện.

A Mộc vừa đi vừa cẩn thận nhớ lại, lúc nàng còn nhỏ có từng bị mẹ cầm chổi lông gà đánh hay không, thế nhưng trong đầu trống rỗng, thậm chí ngay cả bộ dáng của mẹ nàng cũng không nhớ rõ. Thật ra nàng có rất nhiều người thân, chỉ là có thể nhớ tới cũng chỉ có dì nhỏ có cậu có ông bà ngoại, nhưng ở trong trí nhớ, nàng chỉ có thể nhớ a tỷ, nàng bị bệnh a tỷ cõng nàng, được a tỷ ôm sau lưng rất ấm áp.

Nàng nắm chặt hai tay, bước nhanh hơn.

A tỷ từng nói, tỷ sẽ vĩnh viễn không rời bỏ A Mộc, nàng tin.

A tỷ cũng từng nói, A Mộc vui vẻ, tỷ cũng vui vẻ, nàng tin.

Sẽ tìm được, nàng biết.

Bên cạnh sương phòng phía Tây hậu viện, bên trong một căn gác xép không ngừng truyền ra tiếng hi hi ha ha.

Đó là nơi tụ tập tiểu tư của phủ Tấn Vương, Nguru Nhị thường tới lui đến đây, A Mộc đảo mắt, nhướng mày đẩy dửa đi vào.

Trong phòng năm sáu tiểu tư đang đặt tiền chơi bài, Nguru Nhị một chân giẫm bàn một chân giẫm ghế, vừa quay đầu lại nhìn thấy nàng không nhịn được bối rối: "Tại sao tiểu công tử A Mộc lại đến đây?"

A Mộc tò mò nhìn bọn họ:" Các người đang chơi gì đó, dường như rất thú vị ha!"

Nguru Nhị liếc nhìn A Mộc từ trên xuống dưới: "Cái này là đánh bạc, tiểu công tử mau trở về phòng đi, ha."

A Mộc nhanh chóng móc túi: "Bạc ta có, ngươi dậy ta chơi như thế nào đi!"

Nàng nháy mắt, rõ ràng là một thiếu niên đần độn.

Nguru Nhị cười hắc hắc: "Vậy thua tiền không thể đổi ý đâu nhé!"

A Mộc cũng cười, sau đó một canh giờ sau thỏa mãn thắng một túi bạc nhỏ đi ra khỏi gác xép.

Đương nhiên, nàng cũng không vui vẻ bao lâu, cúi đầu cầm vạc áo ôm bạc vụn trở về, vừa mới quẹo một cái liền đụng phải người, bạc vụn ào ào rơi đầy đất, Lý Dục đứng ở trước mặt, tranh cuộn trong ngực Trường Lộ cũng rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Editor: Nana Trang

Ào một tiếng, bạc vụn đều ném lên mặt bàn.

Nguru Nhị phịch một tiếng quỳ ở trước mặt, vẻ mặt cầu xin: "Điện hạ, lúc chúng nô tài rảnh rỗi không có chuyện làm mới mở hai bàn, là A Mộc vừa mới chơi thì vận may tăng lên, bình thường đều thắng thua ngang nhau!"

Nói xong thì kể lại hết tất cả mọi chuyện, từ lúc bắt đầu chơi, rồi làm sao A Mộc tham gia vào sòng, lại thua trước thắng sau, sau đó còn cảm thán số của tiểu tử này quá đỏ rồi...

Nam nhân ngồi bên cạnh bàn, Trường Lộ đi qua hung hăng đá mông gã ta một cái: "Điện hạ nói bao nhiêu lần rồi, ngươi còn dám đánh bạc!"

Nguru Nhị ỷ vào đi theo bên cạnh Lý Dục nhiều năm, chỉ đau khổ cầu khẩn: "Không dám tiếp tục nữa, cầu xin Điện hạ tha cho nô tài lần này đi! Điện hạ nể mặt mẹ nô tài, tha cho nô tài lần này được không?"

Đệ đệ Lý Dục chết non, sau khi Lâm thị rời đi vẫn luôn do mẹ Ngưu Nhị chăm sóc hắn.

Cũng vì vậy phủ Tấn Vương đối đãi với Ngưu Nhị khác với những người khác, nhưng cái này cũng không có nghĩa bộ dáng hèn nhát của cái đuôi Ngưu Nhị này có thể thay đổi, hai ngón tay của nam nhân gõ nhẹ trên bàn, trời vừa sáng đã bị gọi tiến cung, nhét cho một đống tranh thiếu nữ cầm trở về, vừa về đến cửa nhà thì nhìn thấy phụ thân tự làm thuyền nhỏ cho muội muội, đệ đệ nhỏ nhất vừa lăn vừa bò ở bên cạnh, Lý Mẫn bị người gọi là mẹ kế kia xách lỗ tai đi, cả nhà vô cùng náo nhiệt, chỉ có hắn là hơi lộ vẻ dư thừa.

Một đống con giận ở trong lòng, quẹo khúc quanh liền đụng phải một thiếu niên.

Trường Lộ vì đở hắn, tranh cuộn rơi đầy đất.

A Mộc ôm lấy bạc vụn bước chân nhẹ nhàng, Lý Dục nhìn thấy rõ vẻ tinh ranh cùng đắc ý trong mắt nàng.

Hắn tức giận không có chỗ phát tiết, trực tiếp gọi người xách Ngưu Nhị đến đây, ánh mắt lại dừng ở trên cửa phòng.

Ánh mặt trời chiếu xuống cánh cửa, thiếu niên bị phạt đứng bên ngoài không biết bẻ một lá sen lớn từ lúc nào giơ lên đỉnh đầu, bóng dáng kia chiếu lên ô vuông cửa sổ, hình ảnh hơi buồn cười.

Ngưu Nhị vừa mới cầu xin cho mình, nhìn thấy bóng dáng thiếu niên bên ngoài, bóng dáng bị phạt đứng kia cực kỳ vô tội, mỹ thiếu niên này là bị hắn liên lụy... Lòng mền nhũn không quản được miệng của mình: "Cũng xin Điện hạ tha cho hắn ạ, đều là do nô tài dạy hư hắn."

Lời vừa thốt ra, thành công hấp dẫn ánh mắt Lý Dục.

Nam nhân xì cười ra tiếng, Trường Lộ ở một bên nhịn không được dùng sức đánh vào đầu Ngưu Nhị: "Từ nhỏ A Mộc đã trà trộn trong phố phường, ngoại trừ kỹ viện thì chính là sòng bạc, đầu óc ngươi bị gì mà cho là hắn không biết đánh bạc? Hả? Hiện tại bị hắn thắng hết sạch còn cầu xin giúp hắn? Ngươi ngu đến hết thuốc chữa rồi."

Ngưu Nhị nháy mắt, lại nghe thấy giọng Lý Dục vang lên ở đỉnh đầu: "Đánh 20 hèo trước mặt mọi người, dùng cái này làm giới nghiêm, không cho phép đánh bạc trong phủ."

Ngày hè chói chang, Ngưu Nhị cứ vậy mà bị xách ra ngoài.

A Mộc giơ lá sen cực lớn, trán bắt đầu đổ mồ hôi, đánh trọn 20 đại bản ở trước mặt nàng, Ngưu Nhị kêu la cực kỳ bi thảm, ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm vào nàng, đánh không bao lâu thì bị tróc da tróc thịt, sau đó bị hai gã sai vặt lôi đi, hậu viện này mới yên tĩnh lại.

Sau khi Ngưu Nhị bị bắt đi, lúc này Lý Dục mới bảo người gọi nàng đi vào.

Bạc vụn nàng đánh thắng vẫn còn ở trên bàn, A Mộc lắp bắp đi tới, khẽ khom người: "Điện hạ, bên ngoài nóng thật đấy."

A Mộc mặc quần áo màu sậm, thân hình gầy gò nhìn như chỉ mười ba mười bốn tuổi, chắc là phát triển không đầy đủ, hầu kết không rõ lắm, giọng nói hơi khàn khàn, Lý Dục liếc nhìn nàng đang mím môi: "Hôm nay số ngươi đỏ, có hứng thú đánh bạc, chơi rất vui sao?"

A Mộc cười hì hì: "Không đỏ lắm, thắng chút thôi, rất vui đấy." Giương mắt nhìn thấy Lý Dục cười khẩy, nàng lập tức bổ sung thêm một câu: "Đánh nhỏ, đánh nhỏ cho vui thôi mà!"

Lý Dục thấy nàng cười cười, vươn tay ước lượng bạc vụn: "Đến đây, chúng ta cũng đánh một ván. Nếu ngươi thắng, ta cho ngươi số bạc gấp đôi chỗ này, nếu ngươi thua, số bạc này thuộc về ta, thế nào?"

Tiếng kêu thảm thiết của Ngưu Nhị vẫn còn quanh quẩn ở bên tai, A Mộc lập tức kinh sợ: "Điện hạ thích nói đùa, không phải không cho đánh bạc sao."

Lý Dục để Trường Lộ đi lấy xúc xắc đến, thả lăn lốc trên bàn: "Từ nhỏ ta đã học rất nhiều thứ, mỗi ngày không hề có chút sai lầm nào, những thứ oai ma tà đạo này không đụng vào, A Mộc có thể động tay động chân."

A Mộc: "..."

Lý Dục cầm xúc xắc qua, nhướng mày: "Cũng không cần quy tắc gì, chỉ cần ném xúc xắc này, ai nhiều điểm hơn sẽ thắng, thế nào?"

Thiếu niên nhìn đống bạc vụn trên bàn, hơi đau lòng: "Được."

Rất rõ ràng, trong khoảnh khắc nàng đụng phải Lý Dục, nàng đã nhìn thấy lửa giận trong mắt nam nhân này rồi.

Tâm trạng của Thế tử Điện hạ không tốt, vừa rồi mới đánh Ngưu Nhị một trận, mặc dù hiện tại giọng điệu bình thường, nhưng con ngươi mắt thâm thúy, nàng nào dám thắng chứ, hai con mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào ngón tay thon dài của nam nhân.

Lý Dục để một chân trên chân bàn, một tay tùy ý ném lên trên bàn, chỉ thấy xúc xắc kia đầu tiên là xoay tròn cực nhanh, sau đó nhảy mấy cái, cuối cùng dừng lại, mặt trên xuất hiện rõ hai chấm.

Nam nhân chỉ liếc một cái, sắc mặt như cũ: "Đến ngươi."

A Mộc cầm xúc xắc trong lòng bàn tay, cười nói: "Điện hạ ném sổ nhỏ như vậy, e rằng phải thua rồi!"

Nói xong thì tùy tay ném xúc xắc, xúc xắc vững vàng rơi ở trên mặt bàn, chỉ thấy một chấm cực lớn hướng lên trên, thiếu niên cúi đầu nhìn, lập tức ảo não: "Hả hả!"

Không ngờ là một điểm, Lý Dục rũ mắt xuống, A Mộc đứng bên cạnh đau đớn giậm chân.

Vẻ mặt thiếu niên khoa trương, làm ra vẻ như khoét thịt nàng, nhìn có chút buồn cười.

Trên thực tế, Lý Dục cũng thật sự bật cười, hắn cố ý nảy hai điểm, để nhìn xem nàng ứng đối như thế nào, mượn cớ muốn chỉnh nàng, kết quả người ta tiện tay ném một cái liền thua hắn.

Vốn muốn nghiên cứu trái tim của thiếu niên này, vừa nhìn thấy vẻ mặt nhúm lại vì thua tiền của nàng, hắn nhếch môi cười: "Như vậy cũng có thể thắng, thật sự mở mang kiền thức rồi."

Trường Lộ dùng sức vơ vét, bạc vụn trên bàn đều vào trong ngực hắn.

Trong đó còn có tiền vốn của A Mộc nữa đấy, A Mộc đau lòng đột độ, giương mắt nhìn Lý Dục: "Điện hạ, ta đau lòng quá, lát nữa có thể để cho ta ra ngoài đi dạo không, quản sự đại thúc nói không để ta ra ngoài một mình..."

Lý Dục liếc nhìn nàng, Trường Lộ ở bên cạnh thúc giục: "Điện hạ, nên đến phủ Thái tử rồi."

Con cháu dưới gối Hoàng đế Tề quốc rất ít, chỉ có một Đại hoàng tử vì mẫu thân có địa vị thấp nên không được chào đón, thiên tử cũng cực kỳ không muốn gặp hắn ta, đã sớm ném qua phủ Thái tử, chưa bao giờ qua nhìn xem.

Chẳng những như thế, có một lần thiên tử say rượu, còn quở trách hắn ta ở trước mặt mọi người, không thừa nhận có con trai như vậy, chỉ cho phép người khác gọi hắn ta là công tử. Dần dà, dân chúng Yên kinh đều gọi Đại hoàng tử là Đại công tử, Đại công tử tự sinh tự diệt cũng coi như có cuộc sống phóng khoáng, quanh năm qua lại giữa đám hội văn nhân nhã sĩ, hễ là thứ người thường thích hắn ta đều thích, cũng thích sưu tầm, nghe đồn trong nhà hắn ta có rất nhiều người đẹp, nhưng chúng mỹ nhân từng vào phủ hắn ta rồi đi ra ngoài đều vô cùng ghét bỏ nhắc tới vị Đại công tử này, nói hắn ta có bệnh.

Quan hệ của Lý Dục và hắn ta cũng coi như tạm.

Buổi sáng sau khi rời hoàng cung trở về, lại có người của phủ Thái tử đến mời.

Phủ Thái tử gì đó A Mộc không có hứng thú, hiện tại nàng chỉ muốn đi ra ngoài.

Nam nhân ừ một tiếng, nhìn thấy nàng mím môi, bèn nói: "Được rồi, nếu ngươi muốn ra khỏi phủ, vậy thì cùng đi với ta đến phủ Thái tử một chuyến đi."

A Mộc: "..."

Vẻ mặt Trường Lộ: Ngươi còn không tạ ơn Điện hạ nhà ta đi, A Mộc vội vàng nói một tiếng "Tạ điện hạ".

Xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong, ba người cùng đi ra phủ Tấn Vương, A Mộc tung tăng theo sát Lý Dục, nàng lên xe ngựa liền vén màn xe nhìn ra bên ngoài, không ra ngoài được, không biết nghĩa phụ đã đi chưa.

Còn chữ "Khái" đó, không biết là có ý gì.

Xe ngựa di chuyển, gió nhẹ thổi qua mặt nàng, trên đường đông nghịt, Phù Dung Lý không có a tỷ thì vẫn là Phù Dung Lý, thế giới này không có A Mộc nàng thì thế giới vẫn như vậy, sao không để người ta bi thương chứ?

Lý Dục ngước mắt, nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của nàng, vẫn luôn hâm mộ nhìn bên ngoài, hắn chỉ thấy trong lòng lại có chút dễ chịu.

Không bao lâu, Trường Lộ đánh xe đến trước cửa chính của phủ Thái tử, đây là phủ viện Thái tử của Thiên tử năm đó, gói xanh ngói đỏ, cũng lộ ra vẻ tan hoang, không thể nào so được với cảnh sắc hấp dẫn của phủ Tấn Vương, không có gì để xem.

A Mộc nhìn trộm, không dám dừng bước chân.

Đi qua tiền sảnh ở phía trước, Đại công tử trong truyền thuyết đang múa kiếm ở sân sau, dưới bóng cây, bốn nha hoàn đứng hai bên, trong tay bưng khăn mặt, chậu nước, còn có một bầu rượu, một đĩa trái cây. Ở trong đình không xa, một mỹ nhân nằm nghiêng trên quý phi tháp, dường như đang nhìn bên này, bên cạnh nàng ta cũng có hai nha hoàn đang đứng quạt.

Lý Dục bước vài bước lên trước: "Ca ca thật có nhã hứng đấy!"

Nam nhân thu kiếm, lập tức có người tiến lên lau mặt cho hắn ta, hắn ta ném trường kiếm qua bên, vỗ vỗ vai Lý Dục: "Vào trong rồi hẵng nói."

Khi nói chuyện cũng không quên quay đầu lại nhìn về phía đình: "Ta luyện kiếm thế nào? Phu nhân nói nghe xem?"

Nha hoàn quạt cho mỹ nhân, có một người vội vàng chạy tới, nàng ta không hét hô hét ở trong đình, rất sợ làm kinh hãi mộng đẹp của mỹ nhân, đợi đi đến trước mặt, mới khẽ nhún người với Đại công tử: "Phu nhân đã sớm ngủ, nô tỳ không dám đáp lời."

À, thì ra đã sớm ngủ mất rồi.

Nam nhân không để tâm đến: "Đi thôi, vất vả lắm nàng ấy mới ngủ được, đừng đánh thức nàng ấy."

Nói xong cùng sóng vai với Lý Dục, lại nắm lấy đầu vai hắn: "Hôm nay ca gọi đệ tới, thật sự là vì trái tim vỡ nát của đệ, có một việc, đệ không thể trách ca, có một người đệ nhất định phải gặp mặt."

A Mộc cùng Trường Lộ đều theo ở phía sau, đám nha hoàn của phủ Thái tử cũng đồng thời đi phía sau, dáng dấp của mỗi người các nàng đều xinh đẹp thanh tú, nhìn vào thật sự cảnh đẹp ý vui, đáng tiếc Trường Lộ không biết thưởng thức mắt cứ nhìn thẳng, A Mộc vụng trộm làm mặt quỷ với hắn rồi nhìn đông ngó tây, bước chân nhẹ nhàng.

Thời tiết nóng bức, mà quần áo của đám nha hoàn phủ Thái tử lại hết sức bảo thủ, toàn thân trên dưới đều che kín mít.

A Mộc đang nhàm chán đoán các nàng mặc mấy lớp quần áo mà không nóng, bỗng chốc nam nhân phía trước đột nhiên dừng chân, đầu nàng đụng phải lưng Lý Dục.

A Mộc xoa trán, thò người ra xem, chỉ thấy bên trong phòng khách có một nữ nhân đang đứng đưa lưng về phía bọn họ.

Thiếu nữ áo đỏ bên cạnh bà vui mừng nhảy tới: "Ca ca!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Triệu Thù toàn thân áo đỏ, nhảy tới trước mặt Lý Dục: "Ca ca! Tại sao ca không gặp mặt muội và mẹ!"

Bình thường hai người cực kì ít gặp mặt nhau, nàng ta vẫn luôn muốn gần gũi một chút, đáng tiếc Lý Dục lại hết sức hờ hững, chỉ chuyển mắt nhìn sang trên người Đại hoàng tử đang ở một bên uống trà cười trộm: "Đây là người ca muốn ta gặp?"

Lâm thị xoay người lại, hai mắt đẫm lệ ướt át: "Dục nhi, mẹ biết, trong lòng con vẫn còn trách mẹ, đúng không?"

Bà cầm khăn lau nước mắt, dáng người mảnh mai càng lộ vẻ khổ sở động lòng người.

Nhưng dù bà khóc thế nào, cũng không lay chuyển được ý chí sắt đá của nam nhân, Lý Dục bước lên trước hai bước ngồi xuống, hắn nhớ mang máng lúc trước nữ nhân này rời khỏi phủ Tấn Vương cũng khóc lóc vô cùng thảm thiết, giống như người bị ruồng bỏ là bà vậy.

Lúc đó đứa nhỏ chết yểu kia đang bị bệnh, Lâm thị vụng trộm gặp Triệu Thị, thà chết cũng muốn rời khỏi trượng phu và con trai, chuyện này lập tức trở thành truyện cười trà dư tửu hậu của dân chúng Yên kinh. Lý Dục vẫn nhớ rõ, lúc đó hắn đau khổ cầu xin, cầu xin bà ôm đệ đệ, đứa bé kia khóc đến miệng sùi bọt mép, cả người co giật, bà cũng không quay đầu lại. Một tờ hưu thư của phụ thân, đâu chỉ thành toàn cho bà, cũng là thành toàn cho cha con bọn họ.

Đã bao nhiêu năm, Lâm thị vì tránh hiềm nghi để người Triệu gia yêu thích mà chưa từng quay lại thăm hắn, ngay cả con thơ chết yểu cũng qua hai năm sau mới biết được từ miệng người khác. Nói ra, Lý Dục cũng thấy may mắn, may mắn là bà chưa từng trở lại, bởi vì mỗi năm mỗi tháng hắn đều không muốn nhìn thấy bà.

Chuyển tầm mắt, nữ nhân lau nước mắt, xoay người ngồi đối diện với hắn: "Dục nhi, mẹ cũng không có cách nào, hiện tại con đã lớn, vốn ta muốn bàn bạc với cha con về hôn sự của con, dù sao ta cũng là mẹ ruột của con, có mấy lời nhất định phải nói với con."

Lý Dục nhìn Đại hoàng tử uống trà ở bên cạnh, cực kỳ hờ hững: "Từ xưa tới nay, hôn nhân đại sự đều là lời của mối mai lệnh của cha mẹ, hôn sự của ta cũng không ngoại lệ."

Nữ nhân nghe thấy hắn nói như vậy, lập tức nở nụ cười: "Vậy thì tốt, mấy năm nay không giây phút nào ta không nghĩ tới con, trong lòng vẫn ngóng trông nếu con có thể cưới tiểu thư Triệu gia, vậy thì cũng coi như người một nhà không phải sao? Thời gian trước con cũng thấy, biểu tỷ của Thù nhi, con bé..."

….

A Mộc bị Triệu Thù vươn tay ngăn cản: "Này, lần trước ta có hỏi ngươi rồi, ngươi làm người hầu ở phủ Tấn Vương sao?"

Không có ai nhìn thấy Triệu Thù ngăn nàng, A Mộc lập tức làm mặt quỷ với nàng ta, sau đó sải bước đi theo Trường Lộ đứng bên cạnh Lý Dục, đang nghe phu nhân Triệu gia nói luyến thắng thổi phồng vị tiểu thư Triệu gia kia, thật là buồn cười mà.

Dường như nữ nhân này vĩnh viễn không nhìn thấy được sự chán ghét trong mắt Lý Dục.

A Mộc yên lặng đếm số ở trong lòng, quả nhiên không đợi nàng đếm tới hai mươi, Lý Dục thực sự mở miệng: "Triệu phu nhân, ta đã nói rồi, hôn nhân đại sự không phải là trò đùa, lời của mối mai lệnh của cha mẹ, hôm nay cha mẹ vẫn còn, mẹ của ta chính là con gái của Thái Phó, không liên quan tới bà."

Nữ nhân không dám tin nhìn hắn: "Dục nhi!"

Lý Dục mất kiên nhẫn, lại xua tay: "Các người đi ra ngoài trước, đợi ta ở bên ngoài."

Trường Lộ vội vàng kéo A Mộc, mặc dù muốn cùng A Mộc ở lại xem náo nhiệt nhưng thật sự không thể ở lại được, cho nên nhanh chóng đi ra ngoài. Hai người vừa mới đi ra ngoài, Triệu Thù và Đại hoàng tử mang theo toàn bộ nha hoàn cũng đều đi ra.

A Mộc đứng dưới bóng cây, ngoan ngoãn mắt to trừng mắt nhỏ với Trường Lộ.

Một lát, Triệu Thù lại đi đến trước mặt nàng: "Này, nói với ngươi đấy, ngươi tên gì?"

A Mộc nhướng mày: "A Mộc."

Thiếu nữ áo đỏ bẻ một nhành cây liễu, lắc lắc ở trước mặt nàng: "Có tin ta quất ngươi hay không! Hỏi ngươi tên là gì, chẳng lẽ ngươi họ A sao!"

A Mộc chỉ dùng đôi mắt to đen nhánh nhìn nàng ta, không nói năng gì.

Dung mạo của nàng như vẽ, cứ nhìn chằm chằm vào nàng ta như thế, mặt Triệu Thù ửng hồng, thẹn quá hoá giận, quất cành liễu về phía người A Mộc: "Ngươi nhìn cái gì! Nhìn nữa ta móc mắt của ngươi ra!"

A Mộc sớm có phòng bị, khẽ vươn tay bắt được cành liễu: "Ta đang nhìn Triệu tiểu thư, dáng vẻ đẹp mới nhìn."

Nói xong lại dùng lực, kéo tiểu cô nương đi qua, hai người suýt chút nữa đụng vào nhau, Triệu Thù vô thức buông lỏng tay, lui về phía sau hai bước mới đứng vững người:"Ngươi dám đùa giỡn ta!"

A Mộc không nhìn nàng ta nữa, vươn tay lên bẻ hai ba cành liễu, quấn lại với nhau rất nhanh bện thành một vòng tròn, sau đó đi lên trước cách đó không xa, ở cuối đường chỗ cái đình gói xanh có một bồn hoa lớn, nàng vươn tay chỉ, cười nói với Triệu Thù: "Cô đi hái mấy đóa hoa lại đây, ta làm một vòng hoa cho cô."

Có thể A Mộc cười hết sức đẹp, tiểu cô nương bị nàng làm cho mặt đỏ tim đập, không biết trong miệng mắng câu gì, thực sự ngoan ngoãn chạy đi.

Không bao lâu, Triệu Thù hái mấy đóa hoa trở lại, A Mộc cầm cắm vào giữa cành liễu, cuối cùng cũng làm xong, lúc này mới đưa cho thiếu nữ: "Thế nào, đẹp không?"

Từ khi Triệu Thù được sinh ra cho tới nay đều ăn sung mặc sướng, mặc dù được mọi người xem như hòn ngọc quý nâng trên tay, nhưng chưa từng có người hết lòng làm cái này cho nàng ta, lúc này cầm lấy vòng hoa đội lên đỉnh đầu, đóa hoa năm màu sáu sắc ở giữa cành liễu xanh biếc lộ ra vẻ vô cùng xinh đẹp tươi mát, làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, thật sự rất đẹp.

Nàng ta ngước mặt lên: "Rất đẹp sao?"

A Mộc gật đầu: "Rất đẹp."

Tiểu cô nương vui mừng lấy xuống cầm ở trên tay: "Ngươi thật sự tên A Mộc?"

A Mộc gật đầu: "Ừ."

Triệu Thù trừng mắt nhìn nàng một cái: "Thật là đầu gỗ."

Nói xong hừ nàng một cái, xoay người đi tìm ma ma của mình.

Trường Lộ đứng dưới tàng cây, im lặng nhìn A Mộc: "Ta cảnh cáo ngươi, cách xa nàng ta một chút."

Vừa rồi A Mộc rắc chút phấn gọi côn trùng, lúc này tâm tình rất tốt: "Tại sao?"

Trường Lộ nhìn chằm chằm nàng: "Phủ Tấn Vương chúng ta cần phải giữ khoảng cách với người của phủ Tướng quân, bớt chọc cho Thế tử tức giận."

Hai người ở bên này nói chuyện, mỹ nhân trong đình vừa mới tỉnh ngủ, Đại hoàng tử cũng đi đến bên cạnh nàng ta.

Hắn ta nghiêng người về phía trước ôm lấy nàng ta, ánh mắt của nàng ta lại dừng ở dưới táng cây bên kia.

A Mộc nhàm chán lại ngắt hai cành liễu bện thành vòng hoa, hoạt động của nàng cực nhanh, lúc làm xong còn xoay một vòng trên đầu ngón tay, cực kỳ nghịch ngợm. Nữ nhân bình tĩnh nhìn nàng, bởi vì đình nghỉ mát cách cái cây một đoạn, trên người nàng ta có thương tích, lúc này làm ổ trong lòng nam nhân nhìn A Mộc, không hề động đậy chút nào. Đáng tiếc lực chú ý của A Mộc vẫn không dừng ở trên người nàng ta, lúc này đang nhào nặng mặt than của Trường Lộ nói chuyện. Nàng cố gắng phá biểu cảm đờ đẫn không lộ ra vẻ gì trên mặt Trường Lộ, nhưng rất tiếc là, cho dù nàng nói gì, tên này đều nhìn nàng bằng bộ dạng nhàm chán, thật sự không có sực lực gì.

Không đến một lát, cửa phòng được mở ra lần nữa, đi ra đầu tiên lại là Triệu phu nhân Lâm thị, hai vai bà ta vẫn còn hơi run run, hai mắt ửng đỏ, gọi Triệu Thù vội vàng đi tới.

Hai mẹ con này bước đi nhanh, ngay cả nha hoàn phủ Thái tử đi tiễn cũng không đuổi kịp bước chân của bọn họ.

Chẳng mấy chốc, Lý Dục cũng đi ra, đương nhiên, thoạt nhìn tâm trạng hắn không có gì đặc biệt, Đại hoàng tử dẫn theo mỹ nhân đưa tiễn, cực kỳ đáng tiếc là không đợi đi tới trước mặt, hắn đã mang theo Trường Lộ và A Mộc ra khỏi phủ Thái tử. Xe ngựa phủ Tấn Vương đợi ở bên ngoài, cả người nam nhân cuồn cuộn cơn giận dữ, vội vàng lên xe, khắp người đều là hơi thở lạnh lẽo ai cũng đừng chọc ta.

Còn lâu A Mộc mới muốn chọc hắn, nàng tình nguyện đi nhào nặng mặt than Trường Lộ ngồi bên ngoài kia hơn, cứ thế mà trở về phủ Tấn Vương.

Lý Dục ngồi trong thư phòng rất lâu, A Mộc thấy lực chú ý của mọi người đều ở trên người Thế tử Điện hạ, vui vẻ lăn qua lăn lại trên giường của mình, ban ngày nàng thắng rất nhiều bạc, kết quả tiền mất tật mang ngay cả tiền vốn cũng không cầm về được. Người không để nàng thoải mái, rất đương nhiên cũng sẽ không được thoải mái, thật là tốt mà, nhất là cái người luôn được gọi là Thế tử Điện hạ này.

Ai kêu trong người hắn chảy máu Lâm thị, A Mộc phẫn hận mà nghĩ.

Nàng lăn lộn trên giường không được bao lâu liền ngủ mất, đương nhiên, A Mộc đã quên bên ngoài phòng này cũng có hương an giấc, một giấc này ngủ thẳng hơn ba canh giờ, nàng mặc nguyên quần áo mà ngủ, lăn qua lăn lại lăn lại lăn qua sau đó lại lăn đến phía dưới cái bàn thấp...

Gió nhẹ chầm chậm, mây trong trăng sáng.

Không biết qua bao lâu, A Mộc đang ở trong mộng gặp lại tỷ tỷ, đang cảm thấy mộng đẹp là mộng tự huyễn, đột nhiên phát hiện hô hấp khó khăn, bên cạnh có người, còn che miệng mũi của nàng, A Mộc giật mình tỉnh lại. Nàng không biết mình ở dưới cái bàn thấp, chợt ngẩng đầu lên, cốp một tiếng, vội vàng bưng đầu ai u kêu đau.

Nam nhân ở bên cạnh nàng đang nháy mắt nhìn nàng, cực kỳ vô tội: "A Mộc, ngươi tỉnh rồi hả!"

Vừa nghe giọng điệu này của hắn, nàng biết là Trọng Gia.

A Mộc che trán, vội lui về phía sau giữ khoảng cách an toàn với hắn: "Trọng Gia Điện hạ, sao ngươi vẫn chưa ngủ?"

Nam nhân để tóc dài, cả người quần áo trong, rõ ràng là cùng một diện mạo với Lý Dục ban ngày, nhưng vẻ mặt lại như trẻ con: "Ta không ngủ được."

A Mộc im lặng, ngồi xổm trong góc giường: "Điện hạ mau đi ngủ đi, ta gác đêm cho Điện hạ."

Trọng Gia lập tức xoay người lên giường nhỏ, cũng chen lấn ngồi bên cạnh nàng: "Ta có tâm sự, không ngủ được."

Lời này là sao chứ, A Mộc qua loa đụng bả vai hắn: "Có tâm sự có thể nói cho ta nghe xem chút, nói ra ta nhớ kỹ giúp ngươi."

Trọng Gia quay đầu lại, trong mắt đều là ý cười: "Được được được, ngươi giúp ta nhớ kỹ chuyện này, ta muốn để Lý Dục mau chóng thành thân, hắn thành thân sẽ không có thời gian để ý đến."

A Mộc: "..."

Vẻ mặt Trọng Gia phiền muộn: "Đáng tiếc ánh mắt hắn quá cao, ai cũng chướng mắt."

A Mộc: "..."

Hai tay Trọng Gia chống cằm: "Ban ngày ta thường không ra được, cũng không thấy được mấy mỹ nhân, A Mộc có biết trong Yến kinh này, tiểu thư nhà ai có dáng vẻ đẹp nhất không?"

A Mộc mím môi, thật ra ở trong lòng nàng, ai cũng không có bằng a tỷ.

Trọng Gia thở dài: "Chắc hẳn ngươi cũng chưa từng nhìn thấy mỹ nhân nào."

A Mộc liếc mắt: "Sao ta chưa từng thấy? Ta đã thấy mỹ nhân đẹp nhất trên đời này, ánh mắt tỷ ấy tựa như suối trong biết nói chuyện, lông mày cong giống như lá liễu... Dù sao, dù sao tỷ ấy là đẹp nhất, ai cũng không sánh bằng cả."

Nghĩ đến a tỷ lại thấy lo lắng, nàng vô thức vẽ một cái vòng trong trước mặt, viết ra chữ khái kia.

Trọng Gia vẫn luôn chú ý đến đầu ngón tay của nàng, vươn tay học theo dáng vẻ của nàng cũng vẽ một cái vòng, sau đó viết chữ khái bên trong.

A Mộc mím môi: "Điện hạ học theo ta làm gì?"

Trong nháy mắt Lý Trọng Gia trở mặt: "Ngươi thật to gan, không biết tục danh hoàng tử cần phải cấm kỵ sao? Ta muốn đi cáo trạng, để bọn họ bắt ngươi lại!"

A Mộc vẫn chưa hiểu gì, thấy hắn nhảy xuống thì biết không phải là chuyện tốt gì, đành phải bổ nhào về phía trước, lập tức ôm lấy người từ đằng sau: "Không phải Điện hạ nói ta là người của ngươi sao? Vậy ngươi là đại ca của ta, lẽ ra nên trông nom ta mới đúng nha!"

Nàng ôm chặt, Lý Trọng Gia không thoát được: "Ngươi buông tay!"

Linh quang hiện ra trong đầu A Mộc: "Điện hạ nói cho ta biết đó là tục danh của ai, ta sẽ buông tay ngay."

Trọng Gia thích chơi trò chơi này, thích thú nói: "Ngươi buông tay ra trước, ta sẽ nói cho ngươi biết."

A Mộc rất muốn ôm chặt hắn, hôn hắn hai cái, cảm kích tổ tông mười tám đời của hắn.

Bởi vì không đợi Trọng Gia trả lời, nàng đột nhiên nghĩa ra.

Trước đó không biết tên của hắn ta, hiện tại nhớ tới, duy nhất chỉ có thể tránh kiêng kị, vậy nhất định Đại hoàng tử Lý Khái.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Editor: Nana Trang

Khuôn mặt nam nhân trong cái gương nhỏ có chút mơ hồ.

Thế tử Trọng Gia đội một vòng liễu, nhìn trái nhìn phải nhìn mặt của mình.

A Mộc đứng sau lưng kéo tay áo hắn: "Điện hạ, muộn rồi, ngươi mau đi ngủ đi, ta gác đêm cho ngươi."

Trọng Gia lườm nàng một cái: "Khó khăn lắm ta mới thức dậy được, lại để ta đi ngủ, thật sự xem ta là heo sao?"

A Mộc: "..."

Trọng Gia quay người lại ngồi lên giường, cũng không quên cầm cái gương trong tay hết soi trái đến soi phải nhìn mặt mình: "Nhưng lại nói, hôm nay tâm trạng Lý Dục rất tệ đấy, hà hà!"

A Mộc: "..."

Trọng Gia có vẻ vui sướng khác thường, để cái gương nhỏ xuống sau đó ngẩng mặt lên, không biết trong đầu đang mơ mộng đến cái gì, cười ha ha, vươn tay kéo cổ tay của A Mộc: "A Mộc, chúng ta là người một nhà, ban ngày ca của ta làm gì ngươi nói nghe ta xem?"

A Mộc: "Ca của ngươi là ai?"

Trọng Gia trừng mắt: "Lý Dục đấy!"

A Mộc im lặng: "Được rồi, hôm nay ca của ngươi đã đi đến một nơi."

Tâm tư nàng rối loạn, làm gì còn tâm tình đi dỗ dành Lý Trọng Gia ác độc âm hiểm này, nếu Đại hoàng tử thật sự tên Lý Khái, vậy không phải đồng nghĩa với việc tỷ tỷ đang ở trong phủ Thái tử sao? Còn có thiếu niên thế thân kia, bị người bắt đi sau này không có chút tin tức gì, cha nuôi nói rời khỏi Tề quốc, nhưng không biết đã đi chưa...

A Mộc thêm mắm thêm muối kể lại chuyện ban ngày, Trọng Gia nghe mà hai mắt sáng lên, hai người kề vai ngồi cạnh nhau, hắn cúi đầu nhìn thấy sợi dây đỏ đeo trên cổ A Mộc: "Lý Dục nhìn thấy ta tặng ngọc bảo bối cho ngươi mà không tức giận sao?"

A Mộc thấy may mắn vì bây giờ mình vẫn đeo khối ngọc này, vừa muốn lấy xuống, tay Trọng Gia đã giơ đến trước mặt nàng: "Trả lại cho ta, ta không cho ngươi."

Nói xong hắn lại ra tay cướp, lần trước lúc mang khối ngọc này thiếu chút nữa ghìm chết nàng, sao A Mộc có thể để hắn đến gần. Từ nhỏ nàng đã đánh nhau, Hàn Tương Tử dạy nàng nhiều nhất không phải là chạy trốn, không phải là bảo vệ mình, mà là liều mạng cùng người đó, công kích chính là cách bảo vệ bản thân tốt nhất, A Mộc dành trước lụi khuỷu tay, trực tiếp làm cho người đó ngã trên giường!

Hai người vật lộn nhau, Trọng Gia hoàn toàn sợ ngây người: "A Mộc, ngươi lại dám đánh ta!"

Hắn thậm chí quên cả phản kháng, A Mộc chiếm thế thượng phong, cả người đều lấn ở trên người hắn, lấy cùi chỏ chống chế hắn: "Đánh ngươi thì thế nào!"

Lý Trọng Gia mở hai tay, lại nở nụ cười.

Hắn cười đến mức cực kỳ vui vẻ, giữa ngực trống trơn dường như có thứ gì đó nhảy vào: "A Mộc, A Mộc..."

A Mộc cho là hắn lại giả bộ vô tội, hung dữ trừng mắt nhìn hắn: "Làm gì, ngươi đừng có mà giở trò!"

Trọng Gia vươn tay chỉ chỉ vào ngực của mình: "Tim ta đập thật nhanh."

Nói xong lại vòng qua cánh tay của A Mộc, lòng bàn tay để ở trên ngực nàng.

Bàn tay của nam nhân vỗ vào nơi mẫn cảm của nàng, nếu không phải từ nhỏ A Mộc đã quen bị người ta xem như nam hài, lúc này đã sớm xấu hổ tức giận đến muốn chết rồi, nàng rũ mắt xuống, lúc bốn mắt nhìn nhau có thể nhìn thấy ánh mắt bối rối của Thế tử Trọng Gia.

A Mộc vẫn luôn dùng sức đặt tay ở trên cổ hắn, nhưng đau đớn cũng không khiến nam nhân buông tay.

Một tay Trọng Gia vuốt vuốt chỗ ngực mình, tay còn lại thì vỗ ngực nàng: "Tim của ta đập rất nhanh đấy, A Mộc, nhanh hơn ngươi."

Nói lại lại bày ra dáng chữ đại to, vẻ mặt vui vẻ.

(* chữ đại 大)

A Mộc đẩy hắn ra, tự mình nhảy xuống đất.

A Mộc quẹt miệng muốn đi qua, đột nhiên nghe thấy giọng nói ung dung của nam nhân vang lên ở sau lưng: "A Mộc, ngươi nói xem, trên đời này thật sự có Lý Trọng Gia tồn tại sao?"

A Mộc quay đầu lại: "Tại sao không có? Nếu không vậy ngươi là ai?"

Có lẽ là thế thân, nhưng A Mộc đi theo Hàn Tương Tử chuyện ly kỳ cổ quái gì cũng nhìn thấy, đối với chuyện đến tối Lý Dục có thể phân liệt thành một người khác, nàng tiếp nhận tương đối nhanh rồi.

Trọng Gia đứng dậy ở trên giường: "Ngươi thật sự nghĩ như vậy?"

A Mộc đến bên cạnh bàn tự mình rót nước uống, ừng ực uống hết ly nước vào bụng, lúc này mới quay đầu lại: "Ừm, ngươi và hắn không giống nhau."

Nam nhân cũng xuống giường: "Thế nào là không giống nhau."

A Mộc vừa nhuận cổ họng, cái miệng này có thể tính có đất dụng võ rồi, nàng kiễng mũi chân, kéo bả vai nam nhân một phen, miệng lưỡi lưu loát nói nhân sinh với Lý Trọng Gia.

Chừng hơn một canh giờ, rốt cục nàng cũng nói ra được cảm giác tồn tại với Trọng Gia, lừa hắn biến thành người một nhà, nói chuyện trên trời dưới đất, đại giang nam bắc Tề quốc này, hễ A Mộc biết thì sẽ nói hết tất tần tật, hai người nằm ở trên giường lớn trong phòng trong, thẳng cho đến khi Trọng Gia ngủ đi, buổi tối này mới được yên tĩnh trở lại.

Thời gian cũng không tính là quá muộn, từ trước đến nay ngõ hẻm thứ chín đều sinh hoạt về đêm.

Chỉ chờ nam nhân ngủ say, lúc này A Mộc mới im lặng đứng dậy, nàng nhẹ nhàng rón rén trở lại giường của mình, thay đổi quần áo màu đen thuận tiện xuất hành trong đêm, bởi vì tình huống Lý Dục đặc biệt, trong sân không có đội thị vệ tuần tra theo giờ, A Mộc hé mở cửa sổ, người nhẹ như chim yến lật người bay lên nóc nhà.

Gió nhẹ chầm chậm, thị vệ trong sân đã đi tới, A Mộc nằm ở trên nóc nhà không nhúc nhích.

Nàng nhẫn nại đợi bọn họ đi xa, sau đó lộn người ở phía sau rơi xuống đất, bước chân nhẹ như mèo, từ trước đến nay Lý Dục cẩn thận, chung quanh phòng hắn là được canh phòng nghiêm ngặt nhất, đầu tiên là mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, vừa muốn đến gần mái hiên trước rồi ẩn thân đợi thời cơ rời khỏi phủ Tấn Vương, đột nhiên sau lưng có người vỗ vai nàng!

A Mộc bị kinh hách không nhỏ, A Mộc quay lại đánh một chưởng, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy Thế tử Điện hạ tóc dài trên vai, lúc này quần áo đã chỉnh tề đứng ở phía sau, biểu hiện kỳ quái nhìn nàng.

A Mộc im lặng, mắt thấy nam nhân muốn mở miệng nói chuyện thì nhanh chóng vươn tay bịt kín miệng mũi của hắn lại.

Vốn là mới từ trong phòng đi ra, ba năm bước chân thì bị người kéo vào trong phòng, cửa phòng kẽo kẹt một tiếng, quả nhiên hấp dẫn chú ý đội thị vệ, có người quát lên là ai, tiếng bước chân đồng loạt chạy tới đây, chỉ chốc lát đã đến trước cửa.

A Mộc buông tay, nói bên tai nam nhân: "Nói không có việc gì."

Trọng Gia cực kì phối hợp: "Không có việc gì, các người cút ra xa chút!"

Đơn giản thô bạo, lúc này đội thị vệ ngoài cửa đã đi xa, bốn phía yên tĩnh trở lại, A Mộc tức giận đi tới đi lui, chuyến này không thể đi ra ngoài, nàng cảm thấy như có chuyện gì đó sắp xảy ra, cảm thấy khó chịu bực bội: "Không phải Điện hạ đã ngủ rồi sao?"

Nam nhân vô tội nhìn nàng: "Ta ngủ rồi, nhưng thức dậy lại ngủ không được nữa, ngươi muốn làm gì vậy?"

A Mộc nắm lấy đầu tóc, mím môi nhìn hắn: "Ta muốn đi ra ngoài ta muốn đi ra ngoài ta muốn đi ra ngoài!"

Trọng Gia nhìn nàng như nhìn một kẻ khờ: "Muốn đi ra ngoài thì đi đi!"

A Mộc: "..."

Trong cái gương, khuôn mặt nam nhân thanh tú anh tuấn, Trọng Gia ngồi ở trước gương đồng, nhìn qua nhìn lại mặt của mình, cực kì hài lòng.

A Mộc đang ở sau lưng hắn cầm lấy cái lược đại chiến với mái tóc dài của hắn, nàng hoàn toàn không biết chải tóc, qua quýt cầm dây buộc tóc cột lại ở phía sau, sau một lát Trọng Gia đứng dậy, tỏ vẻ cực kỳ ghét bỏ kiểu tóc này, nhưng có ghét cũng phải chấp nhận.

Hai người cùng đi ra sân sau, đội thị vệ đi qua tiến lên, Trọng Gia chỉ trầm mặt, ai cũng không để ý tới.

A Mộc đi theo phía sau hắn, thẳng cho đến trước cửa chính, không có ai tới ngăn lại.

Người giữ cửa thấy là Thế tử Điện hạ, lập tức mở cửa chính ra.

Trọng Gia đứng ở trong đứng ở, tự mình tiễn A Mộc ra cửa.

A Mộc đứng ở ngoài, quay đầu lại nhìn xung quanh, nam nhân đứng chắp tay, lúc hắn không mở miệng thì không khác Lý Dục mấy.

Thiếu niên khom lưng: "Điện hạ yên tâm, chuyện đã giao phó nhất định A Mộc sẽ làm xong trở về."

Những lời này là nói cho người khác nghe, Trọng Gia gật đầu.

A Mộc xoay người muốn đi, lại thấy hắn vẫn nhìn mình, vội vàng vẫy vẫy tay với hắn.

Lý Trọng Gia thật sự không nhịn được, cười nói với nàng: "A Mộc, về nhanh chút!"

A Mộc gật đầu, không chút do dự chạy vội vào trong bóng đêm.

Trên phố người đi đường ít dần, bước chân của nàng cũng nhanh, liều mạng chạy trở về ngõ hẻm thứ chín.

Trước cửa viện của Hàn Tương Tử bất ngờ có hai người canh gác, một liễn xa có dấu hiệu đặc biệt ngừng ở bên. Nàng muốn tiến lên lại không dám tuỳ tiện tới gần, đang do dự, ở đầu phố có tiếng bước chân vang lên, A Mộc ẩn thân ở chỗ tối, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Thật sự thiên đường có lối ông không đi, địa ngục không cửa lại cứ đi tới!

Triệu Thị đi ở phía trước, ở cửa sau có một lão nô trực tiếp kéo ông.

Bước chân của nam nhân hơi phiêu, dưới ánh trăng có thể nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, rất rõ ràng là vết thương chưa lành.

A Mộc không khỏi lui về phía sau, chăm chú nhìn nhìn mặt ông cắn răng.

Triệu Thị đi về hướng Phù Dung Lý, lão nô đi phía sau nước mắt tuôn đầy mặt: "Tướng quân không thể đi không thể đi được, đều là lỗi của lão nô đều là lỗi của lão nô, nhưng chuyện Đại tiểu thư chúng ta từ từ bàn bạ, nhất định sẽ từ từ bàn bạc, ngài không thể đi được!"

Nam nhân vuốt vuốt ngực không hề ngừng lại: "Buông tay."

Lão nô quỳ trên mặt đất ngăn bước chân của ông: "Tướng quân cân nhắc, chuyến đi này, danh dự của Đại tiểu thư sẽ hủy hết, cho dù thừa nhận nàng ấy thì đã sao, không bằng ngầm sai người đưa người về..."

A Mộc chợt ngước mắt, vươn tay giữ chặt gói xanh ở đầu hẻm.

Tay trái nàng rút chủy thủ ở bên hông ra, chậm rãi đi qua, vẻ mặt căm hận tàn bạo.

Dưới trăng rằm, màu mắt đỏ rực, nện mạnh một quyền lên quyền: "Ông bảo ta làm sao có thể đợi được! Anh nhi của ta ra sao... ra sao..."

Động tác này hình như lại động đến vết thương, lão nô quỳ dưới đất lập tức kéo ông, lại nói nhỏ mấy câu.

A Mộc vẫn không nhúc nhích, chỉ chờ người này đi tới, bất ngờ đâm một dao, kết liễu ông!

Đáng tiếc đến cuối cùng hai người lại quay người đi về, A Mộc vô thức nắm chặc chủy thủ, nhấc chân chạy ra ngoài, vừa tới đầu hẻm, không đợi nàng tăng bước chân đổi theo, cửa viện của Hàn Tương Tử kẽo kẹt một tiếng mở ra.

Nàng vừa đến chỗ rẽ, lại vội vàng lui trở về chỗ tối.

A Mộc lạnh mặt nhìn, một nam nhân cao to đi ra từ bên trong viện, trực tiếp lên liễn xa.

Hàn Tương Tử ôm cánh tay dựa bên cạnh cửa, không biết nam nhân kia nói câu gì khiến cho ông không nhịn được vẫy vẫy tay.

Chẳng mấy chốc, khách đến rời đi, Hàn Tương Tử cũng đóng cửa chính tiểu viện lại.

A Mộc ngơ ngác tiến lên hai bước, rất muốn đi vào.

Nhưng nàng lại không dám vi phạm mệnh lệnh của cha nuôi, lại lo lắng một khi hỏi ra ba chữ phủ Thái tử kia, a tỷ lại không có chút tin tức nào.

Nàng đi lại trên phố Yên kinh, thù hận với Triệu Thị đều bị sự lo lắng cho a tỷ hòa tan, ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên bả vai A Mộc, hiện rõ một người cô độc lẻ loi, nghĩ đến chữ Khái kia, hai tay nàng chà mặt, chỉ trong chốc lát thì an tâm hơn.

Nhớ lại, A Mộc đi đến bên ngoài tường cao của phủ Thái tử, cười với vầng trăng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Editor: Nana Trang

Nam nhân nhắm hờ mắt, Đằng Lan bưng trà đứng ở bên cạnh.

Thiếu niên đứng ở góc tường, trên đỉnh đầu là một bao hạt dẻ.

Đêm đã khuya, khó tránh khỏi có chút thiếu tinh thần, A Mộc mơ mơ màng màng đứng lên, khẽ động một chút, hạt dẻ rớt từ đỉnh đầu xuống, nàng vươn tay chụp vào trong lòng bàn tay, giương mắt nhìn thấy không làm kinh động đến Lý Dục mới thở phào nhẹ nhõm.

Lặng lẽ đặt hạt dẻ lên đỉnh đầu, cho rằng thần không biết quỷ không hay, nam nhân vừa hé mắt ra là nhìn thấy.

A Mộc cầm hạt dẻ, lắp ba lắp bắp đi đến trước mặt hắn: "Điện hạ tha cho ta đi, ta thật sự cho rằng ngài là Trọng Gia Điện hạ, nếu không nào dám mạo phạm chứ!"

Nàng quanh quẩn ở trước cửa lớn phủ Thái tử một hồi, vì thời gian quá muộn cũng không có phương tiện lẻn vào, nàng đành mệt mỏi đi về, đi được nửa đường thì mua một bao hạt dẻ, xong trở về báo cáo kết quả. Chỉ là nàng thiên tính vạn tính, dù thế nào cũng không thể ngờ đợi nàng trở về phủ Tấn Vương lại lầm Lý Dục thành Trọng Gia.

Lúc ấy nam nhân ở trên giường dường như vẫn chưa ngủ, A Mộc vừa bước vào phòng, đúng lúc hắn mở hai mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, A Mộc cười.

A Mộc giơ hạt dẻ cười hi hi: "Điện hạ mau nhìn xem! Ta mua món ăn về cho ngươi nè!"

Không đợi Lý Dục mở miệng, nàng còn đặc biệt đặt hạt dẻ lên đỉnh đầu, hai tay mở ra, rất khoa trương chạy tại chỗ: "Vì mua hạt dẻ nóng hổi cho Điện hạ mà ta đã đi rất xa đó, mười phần thành ý đấy nhé!"

Nói xong, trong miệng còn phối thêm một từ "vèo", trực tiếp ném hạt dẻ qua.

Nam nhân ngẩn ngơ trong nháy mắt, kết quả không giống như A Mộc nghỉ hắn sẽ vươn tay ra đón lấy, dường như hắn muốn ngồi dậy, đương nhiên cũng vì động tác này mới khiến cho hạt dẻ nện trúng mặt hắn.

Lý Dục lập tức giận dữ, phất hạt dẻ và gối mềm rơi xuống đất.

Hắn phạt A Mộc đứng ở góc tường bên ngoài, lúc đi ra sắc mặt không có chút sợ hãi.

Từ trước đến nay A Mộc biết co biết duỗi, đứng một lát thì không chịu được nữa, nhanh chóng chạy tới nhận lỗi

Dù sao cũng là nàng sai, đứng ở trước mặt Lý Dục hết sức thành khẩn mà giơ hạt dẻ lên: "Nể mặt hạt dẻ A Mộc mua cho Điện hạ, đừng tức giận A Mộc nữa, có được không?"

Đằng Lan vô cùng im lặng nhìn nàng, người dám cả gan ném đồ lên mặt Thế tử Điện hạ, chỉ sợ cũng chỉ có A Mộc mà thôi.

Ánh mắt Lý Dục thâm thúy, khẽ nhướng mày lên: "Ta lại không biết, ngươi ở cùng hắn lại náo loạn đến trình độ này đấy? Hả?"

A Mộc mím môi: "Nào có đâu Điện hạ, không phải bảo ta trông chừng hắn sao, dù sao cũng phải tạo tốt quan hệ với hắn không phải sao?"

Nam nhân vươn tay nhận lấy bát trà trong tay, rũ mắt xuống nói: "Miệng lưỡi trơn tru, đi ra ngoài làm gì?"

A Mộc cười hì hì: "Muốn đi xem tuồng, nhưng ra ngoài rồi mới nhớ tới bạc đã bị Điện hạ thắng hết hơn phân nữa rồi, miễn cưỡng đủ mua túi hạt dẻ liền chạy về."

Lý Dục cười nhạo một tiếng: "Ngươi thật đúng là nghĩ cho hắn, vậy ngươi nói xem, trên đời này thật sự có Trọng Gia tồn tại sao?"

Vấn đề này Lý Trọng Gia cũng từng hỏi nàng, A Mộc không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cười nói: "Đương nhiên có, Điện hạ là Điện hạ, Trọng Gia là Trọng Gia."

Nàng đứng đắn nói, khác hẳn với dáng vẻ quái dị lúc mới vào phủ.

Lý Dục có thể cảm giác được nàng đối xử với mình và Trọng Gia khác nhau, không biết tại sao nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của thiếu niên này lại cảm thấy muốn xé rách khuôn mặt này ra.

Hắn phát tiết tất cả không vui lên người A Mộc: "Lời nói này thật có độ sâu, lúc trước ta có một đệ đệ, nó chết yểu lúc còn rất nhỏ."

Lúc nói xong câu này, A Mộc chú ý tới trong mắt nam nhân thấm đẫm ý lạnh, nàng âm thầm đề phòng, lắng nghe từng lời từng chữ.

Lý Dục dừng lại rất lâu, không biết là nhớ tới chuyện gì, khẽ thở dài.

A Mộc vươn tay thả hạt dẻ lên bàn, cúi đầu kéo một sợi dây đỏ ra, mặt của sợi dây đỏ là một khối ngọc tròn, phẩm chất thuần khiết, chạm trổ tinh xảo, mặt trên chạm rỗng thiết kế quanh co khúc khuỷu càng giống nhánh cây của một cái cây, chữ Tấn nhỏ ở hai mặt lúc đầu nàng cũng không chú ý đến.

Lý Dục liếc nhìn nàng: "Lúc đệ ấy sinh ra giống như một con mèo con vậy, rất nhỏ rất nhỏ, bà vú ôm đệ ấy, ngay cả sức lực uống sữa cũng không có, nếu như có thể trưởng thành, hẳn cũng bằng ngươi rồi. Đáng tiếc đệ ấy liên tục ốm yếu, không trụ nổi qua mùa đông mười năm trước."

A Mộc bỗng nhiên ngước mắt, mùa đông mười năm trước, thực sự rất khéo.

Quả nhiên, sắc mặt Lý Dục thay đổi: "Mùa đông năm đó vô cùng lạnh, chỉ cần đụng nhẹ vào cánh tay nhỏ của đệ ấy cũng có thể bẻ gãy, đút cái gì đệ ấy cũng không ăn được, ta chôn đệ ấy ở trong vườn hoa của tiểu lâu, biết tại sao không?"

A Mộc nhìn hắn: "Tại sao?"

Mười năm trước Lý Dục cũng chỉ mười tuổi, trong ánh mắt của nam nhân mang theo nụ cười tự giễu: "Bởi vì đất nơi đó rất mềm, chôn cùng đệ ấy rất nhiều rất nhiều thứ đệ ấy thích."

A Mộc đột nhiên cảm thấy lông măng sau gáy đều dựng lên: "Vậy vậy vậy tiểu đệ đệ kia và khối ngọc này có quan hệ gì?"

Lý Dục quay đầu lại, đột nhiên nghiêng người về phía trước nắm lấy cổ áo của A Mộc, khẽ kéo người tới trước mặt: "Khối ngọc này là tự tay ta khắc, là tặng cho đệ ấy, sau khi đứa bé kia chết đi thì chôn chung ở trong vườn hoa."

A Mộc im lặng, mặc dù nàng gan lớn nhưng cũng thấy hãi hùng: "Chôn rồi, tại sao lại ở chỗ của Thế tử Trọng Gia?"

Nam nhân cười khẽ với nàng, vươn tay vỗ vỗ khối ngọc trước ngực nàng: "Nếu hắn đã cho ngươi, thì ngươi mang đi."

Không cười còn may chút, A Mộc sợ hết hồn hết vía, rất sợ hắn đột nhiên nắm lấy sợi dây đỏ ghìm chặt nàng, sợ tới mức lui về phía sau hai bước mới đứng vững lại: "Điện hạ là Điện hạ hay là Trọng Gia?"

Nụ cười này của Thế tử Điện hạ hơi quỷ dị, nàng đề phòng nhìn hắn: "Ta không hiểu, tại sao hôm nay Điện hạ nói nhiều với ta như vậy?"

Lý Dục đứng dậy, bước từng bước tới gần trước mặt nàng.

A Mộc thấp hơn hắn một cái đầu, hắn rũ mắt xuống, ánh mắt nặng nề: "Ta từng đặt cho đứa bé kia cái tên Trọng Gia, nếu đệ ấy còn sống, hôm nay là sinh nhật của đệ ấy."

Nói xong phất tay áo đi vào trong phòng, ngay sau đó ánh nến bên trong bị tắt đi.

A Mộc tháo khối ngọc xuống rồi ném lên trên bàn, Đằng Lan vẫn đứng bên cạnh, giống như một tượng gỗ vậy.

Lúc này A Mộc mới chú ý tới nàng ta: "Tỷ tỷ trở về nghỉ ngơi đi, ta gác đêm cho Điện hạ."

Đằng Lan cúi đầu: "Ta hầu hạ tiểu công tử, Điện hạ lệnh cho ta không được rời khỏi ngươi nửa bước."

A Mộc: "..."

Đằng Lan thật sự chải chăn đệm nằm dưới đất, A Mộc gần như cả đêm khó ngủ.

Cho dù là ai nghe xong lời này của Lý Dục cũng không thể thoải mái được, bỏ lại một đống tâm sự của mình không nói, theo lời Lý Dục nói, khối ngọc này là Trọng Gia lấy từ trên người đứa bé kia...

Mơ mơ màng màng đến trời sắp sáng mới ngủ, cũng may trời vừa sáng Lý Dục liền đi ra ngoài không làm khó nàng nữa.

Lúc nàng được Đằng Lan gọi dậy thì mặt trời đã lên cao rồi, trong lòng lo nghĩ khi nào thì mượn cớ có thể đi đến phủ Thái tử, nhanh nhẹn rửa mặt chải đầu.

Nghe nói đằng trước có khách, còn là khách quý.

Có thể là quá nhớ a tỷ, thậm chí A Mộc cho rằng khách quý kia chính là Đại hoàng tử Lý Khái.

Ở hậu viện ăn chút gì đó với Đằng Lan, không bao lâu thì Lý Mẫn cầm kiếm gỗ chạy tới tìm A Mộc chơi đùa, đứa nhỏ này trời sinh tự nhiên thân quen, mới có hai ngày mà đã quen thuộc với nàng, nhất định muốn nàng đến tiền viện chơi trò bắt yêu quái với bé. Trò chơi bắt yêu quái kia chính là một người ẩn nấp, một người đi tìm. Nếu để bị bắt thì người đó sẽ nhảy lò cò một chân mười bước, xét thấy Lý Mẫn quá nhỏ, bé chỉ cần nhảy năm bước là được rồi. Trò chơi này là dành cho trẻ con, mà A Mộc cũng có chút tính trẻ con, đang lo không có lý do đến tiền viện xem là ai đến, nên lập tức đồng ý chơi với bé.

Mặc dù Đằng Lan không tán thành, nhưng chỉ đứng xa nhìn bọn họ chứ không đi theo đến tiền viện.

Tiểu cô nương Lý Mẫn này tựa như một bé trai bướng bỉnh, cầm lấy kiếm gỗ chỉ huy bảo A Mộc núp đi, bé muốn đi bắt nàng.

Sau khi bé xoay người sang chỗ khác, A Mộc nhẹ nhàng rón rén lui về phía sau, khom lưng núp ở phía sau một bụi hoa.

Đương nhiên, có thể là nàng núp quá thành công, tiểu cô nương gọi tên A Mộc hai lần, thế nhưng lại giơ kiếm gỗ lên chạy đi xa.

A Mộc im lặng, không đợi nàng đứng dậy, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười khẽ, vừa ngước mắt lên thì nhìn thấy khuôn mặt cười của Phù Tô. Nam nhân đứng chắp tay sau lưng, nữ tử đứng bên cạnh dường như cũng nhìn nàng cười, A Mộc nhảy vọt đứng lên: "Vạn Vạn, sao ngươi..."

Nữ tử đứng bên cạnh Phù Tô mặc áo váy ngắn, tóc thắt bím xinh đẹp, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, chính là Triệu Vạn!

A Mộc nói được một nửa, lập tức ngậm miệng lại.

Khó trách Lý Mẫn chạy đi, hẳn là con bé chạy đến chỗ Lý Dục rồi, lúc này Lý Dục ôm muội muội cũng đi đến trước mặt.

Phù Tô mặc cẩm y, mắt phượng mang theo ý cười.

Đầu tiên hắn ta khen hai câu tiểu muội muội khả ái đáng yêu, sau đó nhìn Lý Dục: "Ta và A Mộc cũng coi như có quen biết, để hắn tiễn ta là được."

Lý Dục thả Lý Mẫn xuống, ánh mắt liếc lên mặt A Mộc một cái: "Đi đi."

A Mộc đáp một tiếng, tiễn Phù Tô đi.

Triệu Vạn nhìn thấy A Mộc thì vô cùng vui vẻ, đi đến bên cạnh nàng kéo tay áo nàng: "A Mộc! A Mộc, Thái tử điện hạ không gạt ta, ta nói muốn gặp ngươi, ngài ấy thật sự dẫn ta tới thăm ngươi!"

A Mộc vươn tay gạt móng vuốt của nàng ta ra: "Sao ngươi lại đi cùng hắn, để mẹ ngươi biết không cho ngươi một trận đòn mới lạ!"

Triệu Vạn cười: "Mẹ ta đã sớm biết rồi, hiện tại ta là người hầu của Thái tử điện hạ, bà vui mừng còn không kịp đấy!"

A Mộc im lặng, ngước mắt nhìn nam nhân đi đằng trước.

Bộ dáng của Phù Tô này luôn sâu không lường được, nàng rất không thích.

Ra khỏi cửa chính của phủ Tấn Vương, xe ngựa đã ngừng ở phía trước, Phù Tô bảo Triệu Vạn lên xe ngựa trước, tiểu cô nương quyến luyến nói tạm biệt với A Mộc rồi chui vào trong xe.

A Mộc ngước mắt, khom lưng với Phù Tô: "Điện hạ thật sự có thủ đoạn, tiểu cô nương bị người bán mà cũng không biết."

Phù Tô quay đầu nhìn, đã cách thị vệ phủ Tấn Vương khá xa, cười nói: "A Mộc suy nghĩ quá nhiều rồi, chẳng qua chỉ muốn tìm một nha hoàn, trùng hợp là Triệu Vạn thôi."

A Mộc không có ý định tiếp tục trò chuyện với hắn ra: "Tiễn Điện hạ."

Nam nhân bất động, chỉ nhìn nàng cười: "A Mộc thật sự làm tổn thương trái tim ta mà, ta đặc biệt đến phủ Tấn Vương thăm ngươi, ngươi lại lạnh nhạt như vậy, dù nói thế nào chúng ta cũng đều là người Triệu quốc, ở nơi đất khách quê người này có thể quen biết tiểu huynh đệ ngươi thật sự rất cao hứng đấy."

A Mộc lườm hắn ta một cái: "Ta không hiểu ngươi nói gì cả, ta không phải là người Triệu quốc."

Hiển nhiên Phù Tô không có ý định lên xe: "Được rồi, ngươi là người nước nào cũng được, hôm nay tới là muốn nhờ ngươi giúp đỡ ta."

A Mộc dứt khoát từ chối: "A Mộc sức yếu, e rằng không thể giúp được gì cho Điện hạ."

Nghe nàng nói như vậy, nam nhân cũng không buồn bực: "Trước tiên nói cho ngươi biết một chuyện, sáng sớm hôm nay, phủ Tướng quân phái người bí mật đến Phù Dung Lý một chuyến, tốn không ít tiền với giá trên trời chuộc Hồng Tụ đầu bài ra." Phù Tô thấy A Mộc ngước mắt, bước lên một bước tới gần nàng: "Ngươi cũng đừng quản làm sao ta biết, dù sao người vừa đến phủ Tướng quân là ta đã biết rồi, Triệu tướng quân ngươi cũng biết đấy, ông ta rất nổi tiếng ở Triệu quốc chúng ta, lúc còn trẻ cưới thiên kim Mộc Vương Phủ Triệu quốc ta, sau đó bỏ vợ bỏ con, giúp đỡ đại quân Tề quốc đánh bại quân Triệu. Nghe nói cô nương tên Hồng Tụ kia chính là trưởng nữ Mộc Kiếm Anh của ông ta và Mộc Tinh Vân.

Hồng Tụ ở Phù Dung Lý sớm đã bị người ta đánh tráo rồi, vẻ mặt A Mộc thản nhiên: "Điện hạ biết không ít nhỉ."

Phù Tô vẫn nhìn nàng như cũ: "A Mộc ngươi nghĩ kỹ lại xem, có phải rất trùng hợp không."

A Mộc cười nhạo một tiếng: "A Mộc không biết Điện hạ đang nói gì."

Nam nhân đủ kiên nhẫn nói tiếp: "Ta nói Hàn Tương Tử không đơn giản như ngươi nghĩ, vị phía sau ngươi kia cũng là Điện hạ, nhưng trên đời này nào có nhiều Điện hạ như vậy, trước mắt ta có việc cầu cạnh A Mộc, nếu có thể giúp ta, sau này ta cũng có thể giúp A Mộc, bất cứ chuyện gì, chỉ cần ta có thể làm được, thế nào?"

A Mộc rất muốn phỉ nhổ hắn ta: "A Mộc ngu dốt, Điện hạ có lời cứ nói thẳng."

Kiên nhẫn dần dần mất đi, Phù Tô ngước mắt nhìn một đám mây ở nơi chân trời xa xa, hơi thất thần: "A Mộc ngươi nói, con gái kia của Triệu tướng quân tại sao không trở về Triệu quốc, cứ muốn đến phủ đệ Triệu gia, chẳng phải biết Triệu tướng quân vong ân phụ nghĩa bỏ vợ bỏ con người gặp người giết sao?"

A Mộc mở to mắt: "Nhưng ta lại nghe nói, giết trên dưới Mộc Vương Phủ cũng có thể là người Triệu quốc."

Phù Tô ngẩn ra: "Ta chỉ muốn nói, Hàn đại phu thật sự là người Triệu quốc."

A Mộc nhíu mày: "Điện hạ không cần ly gián, cha ta là người Triệu quốc hay là người Tề quốc đều chẳng quan hệ tới ta, ta chỉ biết phụ thân, không biết Điện hạ."

(爹 <> cha /// 爹爹 <> phụ thân => ở đây A Mộc dùng hai chữ, t nghĩ cha là cha ruột, còn phụ thân là cha nuôi HTT)

Trong lúc nói chuyện phủ Tấn Vương có người đi ra, bước chân Đằng Lan càng chạy càng gần, mắt thấy sắp đến trước mặt, cuối cùng Phù Tô thở dài một hơi, xoay người lên xe: "Cô nương kia cứ thế mà vào phủ Tướng quân, quả nhiên Triệu Thị nghĩ không ra, nếu nói ăn năn hối lỗi, tất có nguyên do, không phải báo ân, chính là báo thù..."

A Mộc ôm quyền đưa tiễn, nghe giọng của hắn ta càng lúc càng nhẹ: "Hàn đại phu có một quân cờ tốt."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Editor: Nana Trang

Giương cung bạt kiếm.

Phái chủ chiến và phái chủ hòa đều đứng một bên.

Sau khi triều hội giải tán, Triệu Thị được một đám người vây đỡ đi ra.

Bình thường lúc này mặt trời sớm đã treo ở giữa bầu trời rồi, hôm nay mưa dầm liên miên, toàn bộ thế giới đều là màu xám, giống như tâm trạng của nam nhân này, ông tự lừa gạt mình, suốt mười năm. Cho rằng hai đứa con gái đã sớm bỏ mạng trong trận lửa lớn đó, lại không nghĩ tới đột nhiên biết được trưởng nữ còn sống, nhưng lại dùng thân phận như vậy sống dưới mí mắt của mình.

Tim như bị đao cắt.

Làm sao có thể, ông không cam tâm.

Ông là tâm phúc của phái chủ chiến, nhất định phải đánh thắng Triệu quốc, nếu không không thể làm tan buồn bực trong ngực.

Biên giới hai nước Tề Triệu rối loạn không ngừng, thái độ của Thiên tử vẫn do dự không quyết.

Đã sai người lén đón đứa bé đó về, mỗi lần nghĩ đến Phù Dung Lý kia, tim ông đều như bị đao cắt.

Vết thương da thịt không thể khép lại, trong tim cũng bị cắm một đao.

Trong trí nhớ, những thứ mình muốn cố quên lại lập tức tuông ra, sau khi thành thân thì có Mộc Kiếm Anh, từ nhỏ nó đã thông minh dịu dàng ít nói, mang đến cho ông vô số xúc động. Sau đó lại có thêm bảo bối thứ hai, mặc dù là bé gái, nhưng lại vô cùng tinh nghịch, đứa bé kia có đôi mắt to tròn đen nhánh thỉnh thoảng xuất hiện trong giấc mơ của ông, rất thích cười.

Buổi sáng khi ông rời đi, nhóc con kia còn hôn ông một cái.

Cười, cười đến mức hai mắt cong lên, tựa như toàn bộ thế giới đều rực rỡ, màu sắp ấm áp.

Phu thê hoà thuận vui vẻ, ân ân ái ái.

Nếu không phải chuyện ngoài ý muốn kia khiến ông nhớ lại mình là ai, nhớ đến cha mẹ còn trên đời, có lẽ cả đời sẽ sống một cuộc sống như vậy.

Chân trời xám xịt có quá ít ánh sáng, nam nhân đi ra khỏi hoàng cung, trời mưa tí tách dần to lên, lão nô ở phủ Tướng quân cầm cây dù bước tới đón, rất sợ chủ tử sẽ bị ướt mưa.

Đang muốn lên xe, một người bước nhanh tới.

Tấn Vương Lý Hạo cũng không bung dù, chỉ là vẻ mặt bất ngờ: "Triệu Tướng quân cố ý chinh Triệu, nhưng nghĩ tới lê dân bách tính vẫn có thể chịu đựng nổi khổ chinh chiến?"

Triệu Thị khom lưng: "Từ xưa đến nay đều là có nước mới có nhà, Đại Tề quốc ta phồn vinh giàu mạnh, đất đai vô biên, dân chúng mới có cuộc sống đầy đủ sung túc, Triệu quốc nội loạn, đây là cơ hội tốt nhất, một khi Thái tử hồi triều, tiên cơ đã mất, đến lúc đó dù cho ngươi không phạm Triệu, hắn cũng sẽ xâm phạm ngoi, chuyện thả hổ về rừng này, tuyệt đối không làm được."

Lý Hạo cũng chỉ là đi ngang qua bên cạnh xe ông, nghe vậy cười khẽ: "Nếu Triệu Tướng quân khăng khăng như vậy, vậy thì dựa cả vào ý trời đi."

Ý trời?

Triệu Thị đẩy dù ra, mặc cho nước mưa rơi xuống đầu ông: "Thời gian Thái tử Triệu quốc hồi triều đã sắp đến rồi, hòa hay chiến đều phải nhìn xem hắn có trở về hay không."

Lý Hạo nhíu mày, cười với mưa.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều tự mình phân chia ánh mắt, thật sự là không vừa ý, hai mắt nhìn nhau cũng thấy ghét.

Cuối cùng là mỗi người đi một ngả, đều tự phất tay áo bỏ đi.

Từ sáng sớm phủ Tấn Vương đã bắt đầu an tĩnh vô cùng, trời mưa không có sét đánh là một trời mưa tốt.

Mưa rơi tí tách không ngừng, tất cả mọi người trong phủ tựa như tiến vào trạng thái ngủ hạ, mắt A Mộc ngóng trông, rốt cục cánh cửa bên ngoài cũng

mở ra, Lý Dục mà nàng trông mong đã trở lại.

Từ khi hắn kể cho nàng nghe nguồn gốc của cái tên Trọng Gia, nàng vừa nhìn thấy hắn thì có chút cảm giác kinh hoàng khiếp sợ, khối ngọc này cũng hoàn toàn không muốn mang nữa, vốn định đến tối sẽ chứng thực với Trọng Gia Điện hạ, nhưng như gây rối biến thái này lại không ra, Lý Dục ngủ một giấc đến hừng đông, trời vừa sáng thì đi theo Tấn Vương ra ngoài.

A Mộc nóng lòng, sáng sớm còn cảm thấy trước ngực căng đau, bụng cũng đau âm ỉ.

Lúc trước nàng thường đánh nhau đến toàn thân đau nhức nên đã quen với cảm giác không khỏe, cũng không để ý đến cơn đau, chỉ một lòng ngóng trông Lý Dục về sớm, để xin được đi ra ngoài một chuyến. Nhưng trông đến sao trăng sáng ngời, rốt cục cũng trông được Lý Dục trở về. Nàng giả vờ rảnh rỗi đi qua đi lại, nhìn thấy sắc mặt Lý Dục hình như không tốt lắm, Đằng Lan đi theo đằng sau hắn, A Mộc đứng ở bên cửa sổ không quan tâm đến nàng ta, bung dù chạy tới.

Trường Lộ che dù cho Lý Dục, A Mộc nghênh đón hắn, vồn vã chen đẩy với Trường Lộ, che dù quá đỉnh đầu Lý Dục: "Điện hạ cẩn thận trúng mưa."

Lý Dục kỳ quái liếc nhìn nàng một cái, nhưng lại đi cùng nàng đến thư phòng.

A Mộc sớm đã chuẩn bị trà nóng cho hắn, nàng vội trước vội sau, động tác nhanh nhẹn, khiến Lý Dục liếc mắt nhìn nàng.

Lý Dục ngước mắt: "Có chuyện gì sao?"

A Mộc gật đầu liên tục: "A Mộc muốn trở về thăm phụ thân, đi một lát sẽ về, được không ạ?"

A Mộc đã quen lăn lộn ở bên ngoài, đương nhiên không vòng vo được, Lý Dục nhìn mặt cười hi hi ha ha của nàng, chỉ cảm thấy chướng mắt: "Xem phủ Tấn Vương ta là nơi nào, nói đến là đến, nói đi là đi sao?"

A Mộc da mặt dày, phớt lờ giọng điệu của y: "Nếu Điện hạ có lời gì quan trọng, tôi có thể nhắn lại cho phụ thân."

Chọc đúng chỗ đau của Lý Dục.

Nếu không phải muốn cầu cạnh Hàn Tương Tử, thì không cần hao phí tâm tư giữ con trai của ông lại!

Không biết A Mộc nói lời này là trùng hợp hay là vì cái gì khác, ánh mắt Lý Dục trầm lại: "Cũng được, ngươi trở về thăm Hàn đại phu, bảo ông ấy bốc cho ta hai liều thuốc qua đây."

A Mộc vội vàng đáp ứng, vui mừng chớp chớp mắt với hắn: "Đa tạ Điện hạ!" Nhận được xá lệnh, A Mộc lập tức vươn tay về phía hắn, "Làm phiền Điện hạ cho ta một cái lệnh, nếu không còn chưa đi tới cửa đã bị đuổi về!"

Lý Dục cầm quyển sách trong tay, không chút nghĩ ngợi đánh vào lòng bàn tay của nàng: "Có cần nâng kiệu lớn tám người khiêng tiễn ngươi không!"

A Mộc ai u một tiếng, lui ra phía sau hai bước: "Kiệu lớn tám người khiêng là dành cho cô dâu ngồi, A Mộc còn lâu mới ngồi lên đó, nếu Điện hạ thật sự muốn đưa vậy có thể để Trường Lộ đưa ta tới cửa!"

Trường Lộ trừng mắt líu lưỡi nhìn nàng, vốn muốn tặng cho A Mộc một ánh mắt xem thường, kết quả chủ tử nhà mình lại thật sự liếc hắn một cái: "Đi đi, đi dẫn hắn tới cửa."

A Mộc cũng không ngờ lại thuận lợi như vậy, cười híp cả mắt.

Trường Lộ đành phải dẫn người ra khỏi cửa chính phủ Tấn Vương, không quên dặn dò nàng đi nhanh về nhanh.

Không có Đằng Lan đi theo, A Mộc rất vui vẻ, ở cửa kêu một xe chiếc đi nhờ, không bao lâu đã đến gần ngõ hẻm số chín, hiện tại nàng có rất nhiều nghi vấn muốn Hàn Tương Tử cho nàng đáp án, suy nghĩ trọn hai ngày quả thật quá hại não.

Mưa rơi lớn dần, dù của nàng cũng không che được mưa, chân A Mộc bị nước mưa làm cho ướt sũng, gió lạnh thổi lạnh cả người.

Cốc cốc gõ cửa, chẳng mấy chốc Dung nương đi tới mở cửa chính cho nàng, vừa nhìn thấy là nàng thì vô cùng đau lòng, nhanh chóng kéo nàng đến tiền đường, quả nhiên Hàn Tương Tử ở nhà, một người một bầu rượu, một bàn cờ ngồi một mình.

Nam nhân mặc đồ trắng, cầm một con cờ hồi lâu cũng không thả xuống.

Dung nương bước nhanh qua: "Tiên sinh mau xem ai về này!"

A Mộc nhảy vào, trên mặt đất in dấu chân nước của nàng: "Phụ thân."

Hàn Tương Tử lập tức hạ quân cờ, dường như không nhìn thấy nàng: "Tại sao trở lại?"

Giày A Mộc vẫn đang nhỏ nước, đi đến trước mặt ông bỗng nhiên vươn tay qua, hất loạn quân cờ trên bàn cờ, có không ít quân cờ rơi ào ào xuống đất.

Nam nhân nhíu mày nhìn nàng: "Về đến nhà liền nổi cáu với phụ thân con?"

A Mộc mím môi: "Phụ thân lừa con."

Hàn Tương Tử cụp mắt: "Nhặt lên."

A Mộc lập tức khom lưng: "Nhặt thì nhặt."

Nàng vơ hết quân cờ dưới đất cầm trong tay, thả vào trong hộp ở trên bàn, sau đó cứng cổ lần nữa: "Phụ thân lừa con!"

Nam nhân nhếch môi, bị dáng vẻ này của nàng chọc cười: "Lừa con thế nào?"

A Mộc đã suy nghĩ rõ ràng, mấy ngày này xảy ra nhiều chuyện đủ để nàng thấy rõ con người của Hàn Tương tử sâu không lường được: "Thái tử Triệu quốc gấp gáp cầu xin cha, Thế tử phủ Tấn Vương cũng muốn cầu cạnh cha, rõ ràng người có thể dẫn con ra khỏi phủ Tấn Vương, vậy là hết lần này đến lần khác giả bộ khó xử, nói gì mà hiện tại Tề Triệu không thể đánh nhau, cha phải đi xa nhà, con cho rằng cha đi cùng Thái tử Triệu quốc đến Triệu quốc đấy, kết quả đến bây giờ vẫn thoải mái nhàn nhã ở trong nhà uống rượu, lại ném con đến bên cạnh cái tên biến thái đó!"

Nàng nói rõ từng chữ, dáng vẻ rất tức giận.

Hàn Tương Tử vươn tay rót rượu: "Chỉ vậy thôi?"

Trong phòng chỉ có mỗi Dung nương không có người ngoài, A Mộc nhìn chằm chằm ông, hai con mắt như muốn rớt ra: "Ném con ở phủ Tấn Vương, a tỷ cũng bị đưa đi, sau đó lại cố tình tiết lộ tin tức, để Triệu Thị đón một hàng giả về phủ Tướng quân, người đang muốn là gì vậy hả! Phụ thân làm vậy, chính là vì đã biết thân thế của tỷ muội con? Đã như vậy, sao cứ phải luôn lừa con, có phải người cảm thấy những chuyện con và a tỷ cố tình che dấu vô cùng buồn cười?"

Nam nhân cười nhạo một tiếng: "Biết thì sao, không biết thì sao?"

A Mộc nháy mắt, bắt đầu kéo tay áo ông, thẳng thắn gọi một tiếng phụ thân.

Nói xong, không đợi Hàn Tương Tử mở miệng, vén vạt áo quỳ xuống.

A Mộc ngước mặt lên, ánh mắt sáng quắc: "Phụ thân như ân nhân cứu mạng con, hai tỷ muội con quả thật xuất thân từ Mộc Vương phủ Triệu quốc, cửu tử nhất sinh đi Tề quốc, trước mặt phụ thân người..."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Hàn Tương Tử trở nên lạnh, vươn đầu ngón tay điểm vào giữa lông mày nàng: "Câm miệng, sau này không được nhắc lại chuyện này."

A Mộc mím môi: "Con vốn họ Mộc..."

Chưa nói xong, lại bị ông cắt ngang: "Con là Hàn Mộc, là Hàn Mộc con ta, nhớ kỹ!"

A Mộc muốn phản bác lại, nhưng bụng vẫn luôn căng phòng lúc này đột nhiên xiết chặt, nàng chỉ cảm thấy đau, dòng chảy nóng hực chảy xuống bắp đùi nàng.

Mà đúng lúc đó, tiếng gõ cửa ở cửa chính tiểu viện vang lên.

Khi Dung nương đi ra mở cửa, A Mộc đã ôm lấy chân Hàn Tương Tử: "Cha, bụng con đau quá..."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Editor: Nana Trang

A Mộc có kinh nguyệt rồi.

A Mộc sắp điên rồi.

Lúc đầu nàng cho là nàng không khác gì nam nhân.

Nhưng bụng đau nhói như vậy, lập tức hiểu ra sự khác biệt.

Làm người ta dở khóc dở cười chính là, nàng kéo dài dậy thì, rốt cuộc khoan thai đến chậm lúc nàng mười lăm tuổi.

Vết máu ở đùi khiến nàng bối rối, may mà còn có Dung nương ở đây.

Bà đã làm sẵn băng vải cho nàng khi có kinh nguyệt tới, nhưng vừa mang vào cả người nàng lại không ổn.

A Mộc nằm bò trên giường ở phòng trong cào chăn vùi mình, cảm thán tại sao nữ nhân lại có thứ kinh nguyệt kỳ dịu này tồn tại, trong lúc nhất thời cảm giác không được tự nhiên khiến nàng có chút mắc cỡ, nếu như có a tỷ ở đây, nàng nhất định sẽ ru rú ở trong ngực a tỷ, để a tỷ xoa bụng cho nàng.

Nhưng a tỷ không có ở đây.

Nàng rất muốn hỏi cha nuôi, a tỷ thật sự đang phủ Thái tử ư, vẫn chưa tận mắt nhìn thấy nên không dám hỏi ra miệng.

Thật sự rất sợ a tỷ không ở bên cạnh lại, lại sợ cha nuôi thần không biết quỷ không hay lại đưa người đi, không tìm thấy được nữa.

Vừa rồi ở bên ngoài mắc mưa, khí lạnh chạy từ đầu đến chân rồi đến bụng, chỗ nào cũng lạnh, lần đầu tiên A Mộc cảm giác được mình cũng là một nửa cô nương rồi, lại túng quẫn, đi đường cũng không đi được.

Dung nương cầm khăn nóng đến cho nàng, mấy năm nay bà vẫn luôn coi nàng như con của mình.

A Mộc để lộ hai mắt ra khỏi chăn: "Dung nương, con khó chịu."

Vẫn là thiếu niên mặt nhỏ tuấn tú, ánh mắt khiến người ta yêu thương.

Dung nương vươn tay qua xoa xoa mặt nàng: "Không sao, Dung nương xoa xoa cho con, xoa rồi sẽ tốt thôi."

Nói rồi lau mặt cho nàng trước, sau đó lôi người từ trong chăn ra.

A Mộc ngồi ở trên giường, rất không thoải mái, vặn vặn người: "Dung nương, cái này bảo con đi đường thế nào! Làm nữ nhân thật phiền phức, tại sao phải có thứ này! Dung nương cũng từng như vậy sao?"

Dung nương tức giận lườm nàng một cái: "Người ta có thể đi, sao con không đi được? Coi như không có cái này, chẳng phải con vẫn giống như bình thường sao? Đương nhiên là có rồi, có kinh nguyệt, nữ nhân mới có thể sống lâu, hiểu không?"

A Mộc nghẹn lời: "Cái này có thể giống nhau sao? Mà sao lại nói như vậy? Sống lâu?"

Vừa nãy mới tắm rửa sạch sẽ, lúc này mái tóc dài phủ trên vai, trên người là bộ quần áo mới thay, bởi vì vẫn luôn cau mày nên nhìn có chút ngốc. Dung nương cười, quả nhiên thương nàng thương đến tận xương tủy, bà kéo lỗ tai nàng đến gần chút nhỏ giọng nói: "Con có thể mang cái này mấy ngày đấy, dưới đũng quần nam nhân không thể kẹp thứ gì đó cả đời, chẳng phải phiền toái hơn à!"

Đầu tiên là A Mộc ngẩn ra, ngay sau đó thì hiểu ra.

Từ nhỏ nàng đã ở Phù Dung Lý, thường thấy chuyện nam nữ này, hồ đồ lờ mờ cũng biết nam nhân cùng nữ nhân khác nhau ở đâu, nghe Dung nương nói vậy cũng hiểu ra đôi chút, lập tức cười ha ha, ôm Dung nương hôn chụt chụt lên mặt bà hai cái.

Dung nương mặc cho nàng ôm mình, cũng nở nụ cười: "Ta nói cho con biết, đừng có mà hôn bậy, nam nữ thụ thụ bất thân đấy, hôn là phải thành thân!"

A Mộc cười hì hì: "Được ạ, con lấy Dung nương."

Nếp nhăn trên mặt nữ nhân tựa như bức họa được gió sương điêu khắc, không biết là nhớ ra điều gì, hơi thở dài, vừa đẩy nàng ra xoa xoa bụng cho nàng, vừa nhẹ nhàng cười: "Thật ra ở quê ta có cô nương kia, con bé ấy... 16 tuổi rồi, cũng thật sự nên tìm con rể rồi."

A Mộc chưa từng nghe bà nói chuyện này, theo lý ở tuổi của Dung nương không thể có con gái 16 tuổi được, nhưng trước giờ hai người đều thân thiết, cũng không hỏi nhiều chỉ cười nói: "Vậy con làm con rể của Dung nương là được rồi!"

Thật ra cũng chỉ nói đùa thôi, chứ Dung nương đã sớm biết nàng là nữ nhi* rồi.

(* giải thích chỗ này xí, từ nữ nhi là con gái ở đoạn trên và dưới cùng 1 từ 女儿, nhưng từ 女儿 ở đoạn trên là chỉ con gái (của mẹ), còn từ 女儿 ở dưới là chỉ thân phận con gái, nữ nhi là chỉ cô gái chưa chồng, nữ nhân là chỉ phụ nữ đã có chồng)

Nàng thuận miệng nói, không ngờ nếp nhăn ở khóe mắt của bà như giãn ra, lại vô cùng vui vẻ: "Được rồi, con rể nhỏ!"

Hai người cười lăn cười bò, ngồi ở trong phòng một lúc, thì nghe thấy tiếng chuông vang lên.

Dung nương vội vàng đi ra trước hầu hạ, để lại một mình A Mộc ôm chăn nghe tiếng mưa.

Dường như đã tạnh mưa, trước đó có người gõ cửa, nàng đau bụng không chịu được, ôm lấy chân cha nuôi, Hàn Tương Tử thấy sắc mặt nàng tái nhợt

thì cho người khiêng nàng đến phòng ở phía sau, trước đó vẫn chưa kịp phản ứng, sau bắt mạch cho nàng, thế mới biết, cô nàng giả trai này có kinh nguyệt rồi.

Mặc cho ông có ngàn có vạn năng thì cũng hết cách thật rồi. A Mộc ngấm mưa lạnh, đau đến xương cũng kéo ra, cứ luôn nắm lấy ống tay áo ông lầm bầm kêu cha kêu đau, khuôn mặt nhỏ tái xanh. Hàn Tương Tử đành phải gọi Dung nương qua chăm sóc nàng, lúc này mới trở lại đằng trước.

Lúc này ngay cả Dung nương cũng đi, chỉ còn lại một mình A Mộc ngậm nhấm cảm giác kinh nguyệt đến.

Cửa sổ bị hạt mưa nện vào kêu lốp bốp, nằm hoài nằm mãi không thấy ai trở lại thì lập tức tò mò.

Không biết là ai tới nhỉ.

Nhưng cái tiểu viện này của Hàn Tương Tử, khách có thể tiếp đãi thật sự không nhiều, tám mươi chín phần trăm là Thái tử Phù Tô vẫn luôn tới chơi kia.

A Mộc nằm ngửa mặt, cẩn thận nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra mấy ngày qua, nàng ở hậu viện của phủ Tấn Vương ít nhiều cũng nghe được ít chuyện linh tinh.

Bờ cõi giữa Tề quốc và Triệu quốc lại lục đục, Thiên tử Triệu quốc bệnh không dậy nổi. Thái tử Phù Tô đang triều nghị trở lại Triệu quốc. Đương nhiên, hiện tại ở tình huống này, hắn ta có thể suông sẻ trở về chỉ có hai kết quả, một là suông sẻ trở về, ngăn chặn nội loạn, Triệu quốc nghênh đón tân quân tổ chức ăn mừng. Trường hợp còn lại chính là hắn ta không thể trở về được, hoặc là ở Tề quốc, hoặc là ở trên đường trở về Triệu quốc, cái gọi là kết thành đồng minh tan rã, hai nước giao chiến.

Hiện tại Triệu quốc yếu thế, cho nên Phù Tô vô cùng lo lắng.

A Mộc đã thích ứng với sự khó chịu của kinh nguyệt mang đến, cảm thấy người tới hẳn là hắn ta, gần đây số lần hắn ta tới tìm Hàn Tương Tử hơi nhiều, mặc dù không biết rốt cuộc cha nuôi có bí mật gì, nhưng nhất định ông có thân phận rất kỳ lạ, nếu không làm sao có thể khiến cho phủ Tấn Vương và Thái tử Triệu quốc đều có vài phần kính trọng chứ.

Không thể nào chỉ là đại phu được.

Hiện tại nàng đã lớn hơn chút, ít nhiều cũng có thể đoán được chút ít, Phù Dung Lý không thể là một hồng lâu đơn giản được.

Hàn Tương Tử càng không có khả năng là Bồ Tát sống gì đó.

Đương nhiên, mặc dù như vậy, ông vẫn là phụ thân tốt của nàng.

Không biết Thái tử Phù Tô giữ Triệu Vạn ở bên cạnh làm gì, A Mộc tìm một áo ngoài trong tủ khoác lên, cầm dây buộc tóc ở bên bàn buộc hai vòng.

Vốn không biết chải tóc, chải đến chải đi cũng không buộc đẹp được, hai cánh tay thì như không biết chia múi.

A Mộc cầm dây buộc tóc, bước chân nhẹ nhàng, lúc đi đến cửa, cách một bức rèm có thể nhìn thấy bóng người đi qua tiền đường.

Nàng khom lưng, bước nhanh đến phía sau rèm cửa tiền đường.

A Mộc vươn hai ngón tay vén rèm lên, dựa vào cánh cửa thò đầu ra.

Nam nhân vừa ngước mắt thì nhìn thấy nàng.

A Mộc để tóc dài, cả người quần áo màu trắng.

Trang phục của nàng và Hàn Tương Tử gần như giống như đúc, ánh mắt lạnh lẽo cũng thật sự có chỗ giống cha con.

Bốn mắt nhìn nhau, A Mộc đầu tiên là giật mình, không ngờ người tới lại là Thế tử Lý Dục của phủ Tấn Vương, chỉ cần nghĩ đến hai chữ Trọng Gia, nàng chỉ cảm thấy sau gáy phát lạnh, sau đó vội vàng buông rèm xuống.

Giống như chưa hề đi ra vậy.

Nhưng tất cả mọi người đều nhìn thấy nàng.

Lý Dục nâng chung trà lên, khẽ nhíu mày.

Đương nhiên Hàn Tương Tử cũng nhìn thấy nàng: "A Mộc, tới đây."

Lúc này A Mộc mới từ từ đi tới, mái tóc dài của nàng phủ trên vai, đi qua trước mặt Lý Dục, đứng thẳng bên cạnh cha nuôi.

Dung nương bưng trà trở lại, vội vàng đi lấy lược đến búi mái tóc dài của nàng lên.

Lý Dục cẩm y hoa phục, đeo ngọc trên người. Đáy giầy của hắn cũng bị dính bùn, Trường Lộ đứng ở phía sau, quần áo trên người đã bị nước mưa làm

ướt, A Mộc liếc nhìn hai người một cái liền biết là Trường Lộ che dù đi bên cạnh, chắc đi một đoạn mới tới.

Hàn Tương Tử cũng đã uống trà, liếc mặt mũi hai người này một cái: "A Mộc, nên theo Điện hạ trở về đi, buổi tối cẩn thận gác đêm cho Điện hạ, biết chưa?"

Nghĩ đến hai chữ Trọng Gia, khuôn mặt nhỏ của A Mộc lập tức xụ xuống: "Biết rồi ạ."

Đợi tóc tai chỉnh tề, A Mộc kì kèo mè nheo đi tới phía sau Lý Dục, không cam tâm tình nguyện khom người: "Điện hạ."

Lý Dục ừ một tiếng, ánh mắt thản nhiên liếc qua Hàn Tương Tử.

Không phải chưa từng điều tra qua, nghe nói đứa con trai này của ông là lúc còn rất nhỏ ở trong cung ôm một tiểu thái giám, là con trời ân chuẩn.

Bởi vì không có quan hệ máu mủ, cũng không thể nói là thân thiết hay không thân thiết, chỉ biết tiểu tử kia lớn lên ở Phù Dung Lý, các cô nương ở Phù Dung Lý đều là tỷ tỷ của "hắn", nghe đồn năng lực bài bạc của "hắn" rất cao, ở trong ngõ thứ chín có chút danh tiếng.

Suy cho cùng Hàn Tương Tử vẫn không xem trọng nàng, nhưng cũng không thể hiểu hết được.

Lý Dục đợi nhiều ngày cũng không đợi được hành động chắc chắn của Hàn Tương Tử, sao có thể không nòng lòng chứ, hắn vất vả bôn ba cả ngày cho đại sự triều chính, về đến phủ Tấn Vương lại thấy đệ muội ngây thơ, bốn người vui vẻ hòa thuận, quả thật là một nhà ngọt ngào vạn phúc, khó tránh khỏi trong lòng không thoải mái. Còn A Mộc cứ luôn xuất hiện trong tầm mắt hắn, cho dù chỗ nào ở đâu, bất luận là đang ở hiểm cảnh hay là như thế nào, đều tựa như rất thích thú. Đôi lúc hành động của A Mộc có chút ngốc nghếch, nhưng chỉ trong chớp mắt lại vô cùng xảo quyệt, nói xằng nói bậy chính là sở trường của nàng, đặc biệt là khuôn mặt tươi cười được gọi là xinh đẹp rất chướng mắt.

Lý Dục lắc lư chung trà, nhớ tới khuôn mặt biến sắc trong nháy mắt của A Mộc ngày đó khi hắn kể cho nàng nghe chuyện cũ của Trọng Gia, tâm tình của hắn mới giãn ra chút.

Biết sợ, đó mới là đúng.

Chuyện trong thế gian này lúc nào cũng như vậy, người trưởng thành trong nỗi đau, nào có chuyện mặt hòa hoãn vui vẻ chứ.

Hắn hơi thở dài: "Mấy ngày rồi Hàn đại phu không ra khỏi cửa, thật không ngờ bên ngoài thời tiết thay đổi nhanh như vậy."

Đương nhiên Hàn Tương Tử không để bụng: "Đúng vậy, nói mưa liền mưa, cũng may Điện hạ che dù tới."

Lý Dục cười nhạo một tiếng: "Hàn đại phu ở nhà cả ngày ăn chay niệm Phật, có thể giữ được con trai có thể giữ được nhà nhỏ, nhưng vậy thì có ích lợi gì? Một khi Tề Triệu khai chiến, dân chúng trôi giạt khắp nơi, nước không ngày yên tĩnh, làm sao coi là nhà đây!"

Nói đi nói lại, đều cùng một mục đích với Phù Tô, không ngờ phủ Tấn Vương đối nghịch với Triệu Thị, muốn chủ hòa.

Bọn họ là đang cầu xin phụ thân, A Mộc hiểu ra, vụng trộm liếc nhìn cha nuôi, nàng chỉ cảm thấy cả người đều có đau nhức, chân tay và bụng đều như phình to ra, duy nhất ý thức tỉnh táo lúc này đã có chút mê man rồi, vừa ngước mắt nhìn Hàn Tương Tử thì làm ra vẻ yếu đuối ngay. Nàng ở sau lưng Lý Dục bắt đầu làm động tác ôm quyền thở dài, lặng lẽ mở miệng: Con đau bụng, không muốn đi.

Hàn Tương Tử ngước mắt, lại không nhìn vào nàng, vẫn cứ tiếp tục nói chuyện với Thế tử: "Ngày về của Thái tử đã định, chuyện lớn như thế vốn chẳng phải do tiểu dân chúng ta có thể thay đổi."

Ánh mắt Lý Dục sáng lên: "Là không thể, hay là không muốn?"

Mặt A Mộc càng lúc càng trắng, Hàn Tương Tử hơi trầm ngâm, than nhẹ mộ tiếng: "Tạm thời cố gắng thử một lần trước xem, cũng có thể."

Lý Dục hơi cáu, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn: "Vậy đành phải dẫn A Mộc về trước, yên tĩnh đợi tin lành của Hàn đại phu."

A Mộc tội nghiệp vẫn đứng sau lưng hắn chắp tay với Hàn Tương tử im lặng mếu máo: "Phụ thân..."

Hàn Tương Tử thật sự không nhịn được nữa, liếc nàng một cái, Lý Dục lập tức phát hiện ánh mắt kỳ lạ của ông, quay đầu đụng phải ảnh mắt nín giận của A Mộc. Đương nhiên, A Mộc lập tức đàng hoàng trở lại, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra. Dung nương ở bên trong sắp xếp ít đồ cho nàng, lúc này lấy một bọc giấy nhét vào trong ngực nàng: "Đồ của con."

A Mộc lơ đễnh, ôm lấy ngực.

Không biết mưa bên ngoài ngừng lúc nào, lúc đến Trường Lộ che dù, hai người bước chậm ở trong mưa, vốn muốn đi tới cửa hàng trà, nhưng đi tới đi lui lại đi đến nơi này, hoàn toàn không ngồi xe. Hàn Tương Tử gọi Hà Kỳ Chính đánh xe, đưa ba người trở về, A Mộc đi cà rề ở sau lưng, lưu luyến nhìn phụ thân: "Con đi đây."

Thân thể của nàng thật sự không khỏe, sắc mặt khó coi.

Rốt cuộc cũng làm cho Hàn Tương Tử mềm lòng, tự mình đưa A Mộc ra ngoài cửa, vỗ nhẹ vai nàng: "Nhịn thêm thời gian nữa."

A Mộc gật đầu, cũng an ủi được chút, lúc này không quay đầu lại, cứ thế trèo lên xe ngựa,.

Hà Kỳ Chính và Trường Lộ đều ngồi ở trên càng xe, không khí sau cơn mưa vô cùng trong lành, người đi trên đường cũng dần dần nhiều hơn, ngõ thứ chín vốn yên tĩnh dần dần ồn ào lên, A Mộc vén rèm nhìn bên ngoài, thấy người đi đường nhiều dần, mỗi người đều tự do tự tại, trong lòng không khỏi hướng về nơi đó.

A Mộc mơ mơ màng màng có chút mệt rã rời, nhàm chán quá thể nên mở bọc giấy ra, mỗi lần ra cửa Dung nương đều mang thức ăn cho nàng, vốn nàng cũng chỉ muốn nhìn xem bên trong là cái gì, kết quả vừa mở cái bọc ra, dây vải đủ loại màu sắc bên trong bung ra, nàng sực nhớ tới đây là cái gì, vô thức bịt trên bịt dưới bịt trái bịt phải bịt kín bưng đặt ở đầu gối, cúi người che kỹ lại.

Nàng ngước mắt, đối diện với ánh mắt thờ ơ của Lý Dục, cười gượng không dứt: "Điện Điện Điện hạ, ngươi nhìn ta làm gì?"

Đương nhiên Lý Dục cũng chưa từng nhìn thấy thứ này, hơi nghiêng người vớt một dây vải rộng màu xám lên, phía trên một mặt có vòng vải một mặt có hai sợi dây, hết sức kỳ lạ, hắn nhấc một ngón tay lên, đưa tới trước mặt A Mộc: "Đây là cái gì?"

A Mộc: "..."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Editor: Nana Trang

Dân chúng trên phố không hiểu sao đều kinh hoảng chạy trốn khắp nơi, một con khoái mã đang chạy nhanh trên phố Nam Yên Kinh.

Một thiếu nữ áo đỏ ngồi trên lưng ngựa, vung roi ngựa lao thẳng tới, có một đứa bé đang nô đùa trên phố chạy không kịp, một chiếc xe ngựa đi đến bên cạnh. Hà Kỳ Chính nhảy vọt lên, hắn vung roi quất vào trước cổ con ngựa, khoái mã bị giật mình, hắn nhân cơ hội ôm lấy đứa bé nhảy sang bên, tránh được một kiếp.

Sau đó khoái mã bị kinh hãi, đâm thẳng vào xe ngựa.

Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, có tiếng ngựa, có tiếng thét chói tai của thiếu nữ, có tiếng kinh hô của người trên phố, tất cả đan xen vào nhau, kèm theo cả người trên ngựa rơi xuống đất, rốt cục cũng yên tĩnh trở lại. Hà Kỳ Chính cứu đứa bé, bước nhanh trở lại xe ngựa.

Đương nhiên, hai người trong xe đều không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Một tay của Lý Dục không biết móc thứ gì, đưa đến trước mặt A Mộc, chỉ nghe thấy tiếng ngựa hí vang lên, thân xe nghiêng ngả dữ dội.

A Mộc vốn nghiêng người che hai đầu gối, mất đi trọng tâm, bất thình lình nhào tới.

Không đợi Lý Dục kịp phản ứng, cứ thế mà đâm vào trong ngực hắn, dây vải giữa đầu gối A Mộc phân tán khắp nơi, chòng chành hai lần mới đừng vững lại.

Lý Dục nhướng mày, ném dây vải, lực chú ý đều bị bên ngoài hấp dẫn: "Sao thế?"

Trường Lộ hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh toàn thân, giọng nói cũng thay đổi: "Điện Điện hạ, là ngựa của Triệu tiểu thư bị kinh hãi."

A Mộc nhân cơ hội dọn dẹp dây vải, Dung nương thật lo lắng cho nàng mà, trước khi đi cũng không quên chuẩn bị cho nàng nhiều như vậy, nhặt hết lên buộc lại thành cái dây, nàng nhìn thấy Lý Dục xuống xe, lúc này mới thở phào một hơi.

Bên ngoài người đi đường xúm lại xem, thiếu nữ áo đỏ không phải là ai khác, chính là tiểu thư Triệu Thù của Triệu gia.

Vốn cưỡi ngựa không được tốt, lúc này ngã từ trên lưng ngựa xuống, phần eo đau đến mức khóc lóc kêu rên.

Nàng ta vốn cũng uất ức, vừa khóc thì khóc mãi ko dừng.

Hà Kỳ Chính vốn là một đầu gỗ, thấy tình cảnh này cũng chỉ đứng thẳng ở một bên.

Vẫn là Trường Lộ mời Lý Dục xuống xe, tiểu cô nương giương mắt nhìn thấy Lý Dục thì càng khóc dữ dội hơn: "Ca ca!"

Lý Dục nhíu mày, phẫn nộ quở trách: "Không biết đây là chỗ nào hả? Cưỡi ngựa trên đường, có phải muội muốn xem dân chúng đạp nhau không hả?"

Hai mắt Triệu Thù đỏ rực, trên mặt còn có mấy chỗ đỏ, nhìn giống như là bị muỗi đốt, vì khóc nên cả khuôn mặt lên đỏ lên: "Dường như chân của muội bị gãy rồi, ca ca cứu muội!"

Lý Dục không thèm quan tâm đến, chỉ liếc nhìn Trường Lộ: "Tìm người đến phủ Tướng quân đưa tin, bảo người tới đón muội ấy."

Nói xong thì quay đầu muốn lên xe, Triệu Thù không dám động đậy dù chỉ một chút, chỉ oa oa khóc lớn: "Ca ca muốn mặc kệ ta, thấy ta bị thương cũng không quan tâm tới ta, dù sao ta cũng không muốn sống nữa!"

Khóc lóc như vậy, A Mộc cũng nhô đầu ra khỏi xe xem.

Nàng đã thu dọn xong dây vải, nghe thấy bên ngoài náo nhiệt, thì muốn tới gần xem: "Ôi, đây không phải là Triệu tiểu thư sao?"

Tiểu cô nương khóc lóc vô cùng thảm thiết, A Mộc muốn moi tin tức hữu dụng từ trong miệng nàng ta, hai mắt láo liên một hồi, lập tức nở nụ cười: "Điện hạ vẫn nên để nàng ấy lên xe đi, dù sao cũng là nữ hài, lỡ như không chữa trị kịp thời, chân bị què sẽ không hay đâu."

Nàng cười híp mắt, vô cùng vui vẻ.

Lý Dục ngăn chặn lửa giận ở trong lòng, lúc này mới xoay người lên xe.

Trường Lộ và Hà Kỳ Chính mang Triệu Thù lên xe, nàng ta xoa xoa eo, đùi phải đau đến mức một cử động nhỏ cũng không dám, vừa lên xe thì phải nằm xuống, rầm rì lẩm bẩm lại khóc lên.

A Mộc nhét bọc giấy ra phía sau, làm mặt quỷ với nàng ta: "Này, Triệu tiểu thư cô đừng có khóc, khóc nữa nói không chừng Thế tử Điện hạ sẽ cho người ném cô xuống xe đấy!"

Triệu Thù nước mắt ròng ròng, nhìn trộm Lý Dục và A Mộc, quật cường cứng cổ: "Muốn ném thì ném, ta chết là được, chết là hết, khỏe thôi!"

Sau khi Lý Dục lên xe, ngồi ở bên cạnh A Mộc, lúc này nhìn Triệu Thù mà vẻ mặt hờ hững.

Ngược lại A Mộc lấy khăn tay của mình từ trong ngực ra, đưa đến trước mặt tiểu cô nương: "Chết tử tế không bằng sống vô lại, huống chi tiểu thư cô đã lớn như vậy rồi, thôi đừng khóc nữa, khóc nữa khó coi muốn chết."

Triệu Thù vươn tay lấy khăn qua, qua loa lau mặt, còn nhún vai nức nở: "Đại tiểu thư gì chứ! Bây giờ ta là người không có ai thương, ai lại có thể đi quản ta chứ!"

A Mộc chợt ngước mắt, giọng nói càng mềm đi ba phần: "Sao có thể chứ..."

Tiểu cô nương vốn là như vậy, thật ra nàng ta cần một đối tượng dốc bầu tâm sự, mặc dù Lý Dục không mở miệng, nhưng ở trước mặt hắn có người quan tâm đến nàng ta, uất ức lập tức dấy lên, thút tha thút thít lại khóc: "Sao không thể chứ, bây giờ ta với mẹ ta ở Triệu gia có là gì đâu, lúc trước cha ta nói mấy đời chỉ có một con, bởi vì ta là nữ hài, mẹ ta lại không sinh được, tổ mẫu cứng rắn nhét người vào bên cạnh cha, hiện tại không đợi tiểu thiếp kia lên mặt, giờ lại có thêm một đại cô nương, nhìn khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, nói là tỷ tỷ ta, mẹ ta chỉ sinh một mình ta, ta làm gì có tỷ tỷ chứ!"

Lời vừa thốt ra, sắc mặt hai người đối diện đều thay đổi.

Lý Dục nhẫn nhịn không phát tiết, nhưng mặt lại lạnh như băng sương:" Thiên Đạo luân hồi, quả nhiên mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây."

Một tay A Mộc để ở sau lưng nắm thành quyền, mặc dù biết a tỷ ở phủ Tướng quân kia là giả, nhưng vẫn cứ có căm hận trào lên trong lòng.

Hai người trong ngựa, một người là con trai của Lâm thị và Tấn Vương gia, một người là con gái của Lâm thị và Triệu Thị, trong trí nhớ của nàng có một lỗ hổng, chỉ có thể nhớ đến một mảnh đỏ rực vốn không nên nhớ đến kia.

Triệu Thị một thân đỏ rực, vui vẻ đón dâu, còn nàng và a tỷ ở giữa trời đông tuyết phủ nhẫn nhịn chịu đói...

Bụng xiết chặt, nàng bất chấp đau nhếch môi lên, thêm dầu vào lửa: "Đúng vậy, Triệu tướng quân hồ đồ rồi."

Triệu Thù xoa mặt, nhớ tới cái tát trước khi ra cửa kia, vô cùng tức giận: "Ông ấy lại còn vì nàng ta mà đánh ta!"

Trên mặt nàng ta còn có nốt đỏ do muỗi cắn, lúc này hai mắt đỏ bừng, càng khóc nốt đỏ càng đỏ hơn, khuôn mặt nhỏ quả thực thê thảm không nỡ nhìn, A Mộc nhìn nàng ta, nghĩ đến hiện tại phủ Tướng quân đã rối thành một nùi rồi, cảm thấy thật thư thái.

Nàng qua loa an ủi đôi câu, Triệu Thù lại nín khóc.

Không bao lâu, xe chạy đến trước cửa y quán.

Hiển nhiên Lý Dục rất lười để ý đến ai đó, chỉ có A Mộc coi như tận tâm tận lực gọi Trường Lộ đưa người vào y quán.

Náo loạn như vậy chắc hẳn Lý Dục cũng đã quên thứ đồ xấu hổ kia, A Mộc thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hà Kỳ Chính đánh xe đưa bọn họ về thẳng phủ Tấn Vương, mà lúc này bầu trời sau cơn mưa mây đen lại cuồn cuộn kéo đến, giữa trời đất phần lớn âm u, hiếm khi trời trong quang đãng.

Lý Dục xuống xe ngựa, sắc mặt âm tình bất định.

Sau khi Trường Lộ chạy về, thì vội vàng cho người chuẩn bị nước ấm cho hắn.

Trời lạnh như vậy, vừa đi ngoài đường về lý ra nên hưởng thụ cái ấm.

Đáng tiếc Lý Dục vừa đi vào phủ Tấn Vương thì lại không có tâm tình nghỉ ngơi.

Trong tiền viện có thể nghe thấy tiếng cười chơi đùa của bọn nhỏ và phụ thân, thật ra sau khi đứa bé kia chết yểu, trong phủ Tấn Vương rất ít khi có tiếng cười.

Sau đó thê tử mới vào cửa, mặc dù thanh danh của vị mẹ kế này không tốt, nhưng lại hết sức ân ái đằm thắm với phụ thân, phu xướng phụ tùy lập tức ghen chết người bên ngoài, lại sinh ra một nữ một nam, lúc này mới khiến trong phủ có tiếng cười nói rộn ràng. Nhưng đã nhiều năm như vậy, mặt Lý Dục vẫn không thể nào giãn ra được, bởi vì lúc nào hắn cũng không thể quên được cánh tay nhỏ mảnh khảnh kia, không quên được trước khi chết của đệ đệ.

Đứa bé kia khóc mếu máo hỏi hắn, tại sao mẹ không trở lại thăm nó?

Đứa bé kia nắm lấy một ngón tay của hắn, hỏi hắn có phải nó sắp chết không...

Bước chân của Lý Dục nặng trĩu, tự mình đi tới trước vườn hoa hậu viện.

Ngày hè, trong vườn hoa nở đủ loại sắc hoa, trời vừa mới mưa khiến trên những cành lá kia đều là nước mưa, không biết mấy năm rồi không gặp, đứa bé kia có đầu thai chuyển thế hay chưa. Vừa đi vừa suy nghĩ, hắn ngừng lại khi nào không hay.

A Mộc nhảy phốc lên trước mặt hắn, tò mò đi tới đi lui vườn hoa: "Điện hạ, ngươi nói đứa bé kia hẳn là chôn ở phía dưới chỗ này chứ?"

Trong vườn hoa trăm hoa đua nở, A Mộc đi ra xa, đứng ở bên kia cong chân lên, nàng đã sớm không còn thấy sợ về chuyện cũ của Trọng Gia nữa. Nàng cúi người, vươn tay chụp qua, lập tức bẻ một đóa hoa lan, cười không ngừng giơ đóa hoa lên.

Từ trước đến nay đều không cho phép ai đến hái hoa ở giữa vườn hoa này.

Lý Dục còn chưa kịp trách mắng, A Mộc lại đưa hoa lên cài bên tai, hoa nhỏ thanh nhã tôn lên hàng mi nét mày của nàng, hình ảnh đầy mỹ cảm.

Nụ cười của nàng lại tràn ra bên môi, vẫn là khuôn mặt tươi cười chướng mắt như cũ, lại nhảy tưng tưng vài bước.

Hai chân A Mộc chuyển hướng, một tay để giữa cánh hoa giả vờ hái, diễn trò nói: "Hoa này là ta hái, đường này là ta mở, nếu muốn đi qua đường này, phải để lại người đẹp! Ha ha ha, ta là hái hoa lang, hái hoa lang chính là ta, ha! Yêu nghiệt phương nào, ngươi cho rằng ngươi hóa thành nam nhân đẹp nhất thế gian này ta sẽ không nhận ra ngươi sao? Còn không mau hiện thân!"

Lý Dục: "..."

A Mộc tự đùa tự vui, nhướng mày nhìn hắn cười: "Điện hạ thật đúng là nhàm chán, không thể phối hợp chút sao?"

Lý Dục xoay người muốn bỏ đi, không ý đến nàng nữa.

A Mộc lấy hoa bên tai xuống, khẽ thở dài một cái.

Không biết giờ này a tỷ đang ở đâu, bình thường a tỷ thích nuôi những hoa hoa cỏ cỏ này, hai tỷ muội ở cùng nhau chơi đùa, nàng thường gỡ một đóa hoa xuống mắc ở bên tai giả làm hái hoa lang. Mỗi lần nàng hô câu "Yêu nghiệt phương nào, ngươi cho rằng ngươi hóa thành nữ tử đẹp nhất thế gian này ta sẽ không nhận ra ngươi ư, còn không mau hiện thân," A tỷ đều sẽ cầm lấy cành liễu đuổi theo đánh nàng, nói nàng là một tiểu hái hoa tặc.

Ngày mai chính là ngày sinh nhật của nàng rồi.

A Mộc lấy hoa lan xuống, tiện tay ném vào trong vườn hoa.

Không biết tìm được cớ gì mới có thể ra khỏi phủ Tấn Vương, tiến vào phủ Thái tử lần nữa.

Nàng muốn gặp a tỷ, muốn xác định a tỷ có khỏe không, đáng tiếc không có cách nào thực hiện được, không đợi nàng đi về phòng, Đằng Lan đã đến tìm nàng, nói cơm canh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, bảo nàng qua ăn. Mây đen phủ kín bầu trời, vốn đã ngừng mưa nay lại mưa tầm tả, hạt mưa nặng, đi theo ánh chớp ở chân trời là tiếng sấm sét đánh thỉnh thoảng vang lên.

A Mộc đi về phòng, nghĩ tới tỷ cơm nuốt không trôi.

Lúc tiếng sấm vang lên, trong đầu nàng phát ra tiếng ong ong, vô thức chạy lên trên sạp đắp chăn mỏng co lại thành một cục.

Có thể sắc mặt A Mộc quá khó nhìn, Đằng Lan luống cuống nhìn nàng, hỏi nàng làm sao vậy.

A Mộc hắt hơi hai cái giữa tiếng sấm, chỉ nói muốn ngủ một giấc đừng đến quấy rầy nàng, nói xong liền nhắm mắt lại.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, A Mộc nghe thấy tiếng bước chân Đằng Lan dần dần đi xa, dần dần buông lỏng cảnh giác.

Rồi bắt đầu cảm thấy toàn thân khó chịu, về sau ngay cả hô hấp hay mở mắt cũng hết sức khó khăn.

Không biết qua bao lâu, nàng không còn nghe thấy tiếng sấm nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Nana Trang

Giọt mưa tí tách rơi trên cửa sổ, thiếu niên trên giường cuộn mình nắm lấy cổ tay của nam nhân.

Không nghe rõ nàng đang nói gì, chỉ thấy nước mắt của nàng chảy xuống. Đằng Lan đứng bên cạnh sững sờ: "Điện hạ, ta đi tìm đại phu tới!"

Đằng Lan không nghe rõ nàng nói gì nhưng Lý Dục nghe thấy rõ ràng.

A Mộc gọi a tỷ, nói nhớ nàng ấy.

Hắn nhíu mày, rút cổ tay ra khỏi tay A Mộc, nhìn nàng quơ loạn mấy cái sau đó thì bắt đầu nói mớ.

Phần lớn đều nói về a tỷ, phụ thân..., một hồi nàng nói a tỷ muội không dám, một hồi lại nói phụ thân con đau bụng, một hồi thì nói a tỷ ôm, một hồi lại nói phụ thân con muốn về nhà, nước mắt chảy theo gò má của nàng chảy xuống, mặt nhỏ đỏ bừng, thật giống một đứa bé.

Một tiếng sấm ầm vang, A Mộc vô thức run rẩy, Lý Dục nhìn hồi lâu mới giật mình mình đang thẫn thờ

Nếu đứa bé kia trưởng thành, chắc hẳn cũng lớn như thế này nhỉ.

Thở dài một tiếng, Đằng Lan đi ra ngoài tìm đại phu đã trở lại. Cửa phòng được mở ra, ngoài cửa có một nam nhân vội vã đi vào, người đó ướt cả nửa người, dưới chân toàn là nước mưa, một tay xách một hòm thuốc, một tay cầm áo tơi, vào cửa thì vứt sang bên cạnh.

Đằng Lan cực kì vui vẻ: "Vừa ra khỏi cửa thì đúng lúc gặp Hàn đại phu, thật là trùng hợp."

Lý Dục quay đầu lại, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống: "Đúng là khéo thật, nếu Hàn đại phu đến rồi vậy mau chóng xem A Mộc một chút đi, hắn nói mê sảng đấy."

Trong lúc nói chuyện, A Mộc vẫn đang mơ mơ màng màng kêu một tiếng cha. Hàn Tương Tử vội vàng đi tới bên cạnh nàng vươn tay ra xem, nhiệt độ trên trán A Mộc nóng đến dọa người, ông cẩn thận xem mạch cho nàng trước, quay đầu lại lấy thuốc đã chuẩn bị sẵn trong hòm thuốc ra, lấy mấy vị trong đó đưa cho Đằng Lan đi nấu thuốc.

Lý Dục ngồi bên uống trà: "Hình như con trai ông rất sợ sấm sét."

Hàn Tương Tử cầm khăn mặt bỏ vào trong chậu nước giặt, sau đó gấp thẳng lại đặt lên trán A Mộc, lúc này mới xoay người vặn áo ngoài của mình.

Một bên tay áo đã ướt đẫm, vặn ra nước đều rớt hết xuống chậu, ông nhìn đôi giày của mình như vừa mới ngâm từ trong nước ra, bất đắc dĩ đi ra ngoài đổ nước, sau đó lại quay về nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt hoàn toàn không có chút sức sống của A Mộc: "Ừ, lá gan của nó rất nhỏ."

Nói cho cùng vẫn là không yên lòng.

Bọn họ đi rồi mới nhớ tới, ngày mai chính là sinh nhật A Mộc, mấy năm trước đều trải qua cùng Hồng Tụ, lúc này kinh nguyệt đến thì ngâm mưa nửa ngày, nghĩ thế nào cũng không yên lòng, lỡ như thật sự bị bệnh thì không thể gọi đại phu khác tới xem, càng nghĩ càng thấy sốt ruột, đành phải đội mưa lớn chạy vội tới phủ Tấn Vương.

Hàn Tương Tử ngồi bên cạnh A Mộc, cầm khăn mặt lau mặt cho nàng.

Nước mắt trên mặt đều bị ông nhẹ nhàng lau đi, Hàn Tương Tử vươn tay vỗ vỗ mặt nàng, nhỏ giọng kêu: "A Mộc, tỉnh nào!"

Ông không thể ở lại lâu, nhất định phải làm cho A Mộc tỉnh táo, vỗ thêm hai lần, A Mộc mở mắt ra.

Lúc đầu, A Mộc còn có chút mơ hồ, sau khi cẩn thận nhìn rõ ông thì mới tỉnh táo một chút: "Phụ thân."

Hàn Tương Tử mím môi: "Nam tử hán đại trượng phu, chẳng qua chỉ bị cảm lạnh chút, khóc cái gì chứ!"

A Mộc vươn tay che mắt của mình, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết nhìn thấy tỷ tỷ gì đó đều là giả, là mình nóng đầu rồi, không nhịn được mà khó chịu.

Hàn Tương Tử đi đến bên cạnh bàn, quay người ngồi xuống: "Từ nhỏ A Mộc không có mẹ chăm sóc, bị ta nuôi dưỡng có chút giống một tiểu cô nương yếu ớt. Điện hạ sai người cẩn thận chút, tối mai ta vào cung một chuyến, rồi xem kết quả thế nào."

Lý Dục nhíu mày: "Đương nhiên rồi, con cái đều là miếng thịt trong tim mà."

Nam nhân cười cười không nói gì thêm, tiếng sấm đã xa dần, A Mộc xoa xoa cái trán phát đau ngồi dậy, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình lại bi thảm như vậy, toàn thân đều đau nhức.

Đúng lúc Đằng Lan nấu thuốc trở về, chưa thấy người mà mùi thuốc đã truyền tới. Hàn Tương Tử và Lý Dục nói chuyện, A Mộc nhận lấy chén thuốc thổi thổi, đợi bớt nóng thì uống một hơi hết bát thuốc.

Hàn Tương Tử lại dặn dò nàng uống nhiều nước, chú ý đổ mồ hôi.

Ở phủ Tấn Vương đến nửa đêm mới rời đi, trong lúc đó A Mộc uống ba chén thuốc, uống vô số nước nóng, chạy đi nhà xí nhiều lần.

Cũng chính vì vậy, nửa đêm nàng đi đổi dây vải, mới không có ai chú ý đến nàng, sau đó ném thứ đó vào trong hố lửa, hủy thi diệt tích.

Qua nửa đêm lại đổ mồ hôi lần nữa, nhiệt độ đã giảm bớt.

A Mộc mơ mơ màng màng đứng dậy uống chút nước, muốn gọi Đằng Lan chuẩn bị nước giúp nàng thì không thấy người đâu, bèn nằm xuống giường ngủ tiếp.

Lý Dục thức dậy từ sớm, trời vừa sáng choang liền mở mắt ra.

Nhưng hắn còn chưa đứng dậy thì giật mình.

A Mộc vẫn cuộn mình như cũ, vẫn mặc nguyên quần áo đi ngủ. A Mộc nằm ở trên giường hắn, một chân gần rớt xuống giường.

Lý Dục nghiêng thân, nhìn kỹ tơ bạc khả nghi được cho là nước miếng trên môi nàng, còn có chút ít nước dính trên ga giường.

Hắn: "..."

Lúc A Mộc ngã xuống đất, chỉ cảm thấy có người đạp nàng một đạp, vừa ngước mắt lên thì lập tức bối rối.

Nàng lại ở phòng trong!

Còn nằm ở trên giường của người ta!

A Mộc vội vàng nhảy lên, tràn đầy khí lực cười với Lý Dục: "Chào Điện hạ, buổi sáng tốt lành ạ! Ta vào xem ngươi đã dậy chưa."

Lý Dục xuống giường, vươn tay kéo chuông, không đến một lát thì Nguru Nhị vội vàng chạy vào: "Chủ tử, người dậy rồi?"

Trời vừa mới sáng, Lý Dục liếc nhìn bộ dạng cười ngỏn ngoẻn của A Mộc khẽ nhíu mày: "Lập tức biến khỏi mắt ta ngay, nếu không ta sợ ta sẽ không khống chế được mà muốn bóp chết ngươi."

A Mộc chưa bao giờ là kẻ mềm yếu, ngủ một giấc dậy cảm thấy ngoại trừ có hơi trống rỗng ra thì tràn đầy sức lực: "Tuân lệnh!"

Nói xong xoay người chạy ra ngoài.

Bờ vai A Mộc hơi gầy, lúc này hắn mới chú ý tới.

Nguru Nhị bưng bồn nước tới: "Điện hạ, rửa tay đi ạ."

Lý Dục liếc nhìn Nguru Nhị không đứng thẳng lưng: "Có nhớ chưa?"

Vẻ mặt Nguru Nhị đau khổ: "Có nhớ, sẽ không dám đánh bạc nữa."

Thật ra lúc ấy có chút tức giận, phần lớn là giận chó đánh mèo, Ngưu Nhị cùng mấy gã sai vặt ở trong phủ thường chơi vài ván nhỏ, đều mở một mắt nhắm một mắt cho qua, chỉ là dáng vẻ được tiện nghi còn khoe mẽ của A Mộc khiến hắn tức giận không thôi.

Quả thật khó hiểu, bất thình lình trong đầu Lý Dục hiện lên sợi dây màu xám A Mộc mang lên xe, cảm thấy biểu hiện lúc đó của A Mộc rất kỳ lạ, y mím môi, nhìn Ngưu Nhị: "Nói Trường Lộ tìm người đến Phủ Dung Lý. Điều tra lai lịch của A Mộc, ngày hôm qua hắn nói mê liên tục gọi a tỷ, tiếp tục canh chừng Hàn Tương Tử, cha con nhà này đều không phải là đèn đã cạn dầu."

Ngưu Nhị ghi hận A Mộc, không tìm được chỗ bắt bới, lúc này đáp một tiếng, lắc lắc cái mông đang còn đau lui ra ngoài.

Lý Dục rửa mặt mặc quần áo xong thì trời đã sáng choang.

Hắn đi đến trước cửa sổ, thở dài một hơi.

Sau cơn mưa trời lại sáng, ánh bình minh giữa bầu trời vạn dặm, trời xanh mây trắng ánh lên màu vàng óng, mặt trời mọc lên ở giữa rừng núi nơi xa xa, vạn vật đều tỉnh dậy. Tâm trạng của Lý Dục bất ngờ tốt lên, buổi tối Trọng Gia cũng không xuất hiện quấy rối, thậm chí còn mơ được một giấc mơ đẹp, trong mơ thiếu niên tuỳ hứng tinh nghịch, liên tục ôm lấy hắn, gọi ca ca, đè lên ngực hắn phát đau, nhưng lại khiến hắn vui vẻ.

Vừa mới ăn điểm tâm, bà mai lập tức tới cửa.

Vườn hoa của phủ Tấn Vương bị nước mưa giội rửa đổi mới, A Mộc đi theo mọi người quỳ cùng một chỗ không dám ngẩng đầu lên.

Tư phục Thiên tử đến xét hỏi, bảo vệ càng thêm chặt chẽ, đi theo cùng còn có bà mai đầu đội hoa hồng, mục đích không cần nói cũng biết.

A Mộc vẫn luôn đi theo sau lưng Lý Dục, nghe bọn họ tán gẫu chuyện dân chúng, đến ngưỡng cửa thì thấy Lý Dục phất tay áo ở sau lưng một cái, nàng liền lùi về sau hai bước rồi lập tức chạy ra.

Lý Mẫn đứng lên, vừa vặn bắt tại trận.

A Mộc cầm một thanh kiếm gỗ cười đùa hi hi ha ha cùng bé ở sân sau một hồi, Trường Lộ đi ra đưa cho nàng một khối yêu bài*, có thể tự do ra vào phủ Tấn Vương.

(* là lệnh bài treo bên eo á, xem phim cổ trang TQ hay thấy mấy nam nhân hay giắt 1 miếng ngọc ở chỗ hông)

Đây là muốn để nàng tạm thời tránh đi, A Mộc vui vẻ cầm trong tay, vội vàng đi đến cửa sau.

Thái dương ấm áp chiếu lên ngời, nàng chạy một mạch đến cửa lớn của phủ Thái tử, núp đằng sau một gốc cây già nhìn xung quanh, lại thấy cửa son đóng chặc. Một đại nương bán hạt dẻ rang đi qua cửa trước, A Mộc nháy mắt, chờ đợi có thể có người đi ra, đáng tiếc phủ Thái tử vẫn luôn yên lặng, tường cao phía trước, quả nhiên là không nghe thấy động tĩnh gì.

Trước cửa chính của phủ Thái tử có người canh gác, hôm đó tới đây một lần đã nhớ rõ khung cảnh bên trong phủ viện, ở bên ngoài thì nhìn như tường cao san sát, thật ra bên trong cực kỳ rộng rãi, ban ngày ban mặt tùy tiện leo lên cây, sợ bị người bắt được.

Cuối cùng không có cách nào, A Mộc xoay người rời đi.

Vốn đang đi dạo ở trên phố, nhắc tới cũng khéo, đi dạo một hồi lại đi đến trước cửa của một y quán, người đi đường không hiểu sao đều rối rít tránh né, một nhuyễn kiệu dừng ở bên đường, đám kiệu phu đứng ở bên cạnh nói chuyện, mấy nha hoàn bà tử đều nhìn ở phía sau, dường như đang đợi người.

Không bao lâu, một lão nô áo xanh còm lưng đi ra.

A Mộc suy nghĩ một chút, lập tức nhận ra ông ta.

Nàng đứng ở giữa đám người, đi lên trước hai bước, quả nhiên Triệu Thù được người khác đỡ đi ra từ một y quán, nhưng nhìn nàng ta cũng không mấy đáng ngại, mấy nha hoàn bà tử vội vàng nghênh đón, lần này bảo bối của phủ Tướng quân xem như chịu tội, không khỏi cực kỳ thương tiếc, hận không thể chịu đau thay nàng ta.

Cơ hội không thể mất, mất rồi sẽ không trở lại, A Mộc khẽ vỗ ngọc bội đeo bên hông, chen chúc ra khỏi đám người.

Thắt lưng Triệu Thù không có chuyện gì, chỉ bị ngã đau mà thôi, ngược lại bị trật mắt cá chân rồi. Từ nhỏ lớn lên trong kiêu ngạo yếu ớt, đương nhiên liên tục kêu đau, ngày hôm qua còn nói gì mà không chịu về phủ Tương quân, trời vừa sáng thì lại nhận được một tin tức chấn động.

A Mộc vừa ra khỏi đám người, nàng ta liền nhìn thấy nàng.

Rất hiển nhiên, nàng ta cực kỳ cao hứng, thậm chí là quên mất chân đau: "A Mộc!"

A Mộc cũng nở nụ cười với nàng ta: "Còn đang suy nghĩ đến phủ Tướng quân thăm cô, không ngờ cô lại đang ở y quán."

Trên mặt Triệu Thù ửng hồng lên, lúc này cũng đã quên trêu chọc nàng, liên tục vẫy tay với nàng: "Có thể coi như gặp được một người khiến ta vui vẻ rồi, ngươi muốn đến thăm ta hả, thật tốt quá!"

A Mộc đi đến trước mặt nàng ta, cố ý giảm thấp âm lượng: "Thật ra là có người nhờ ta đến thăm, ở đây không tiện nói."

Ở trước mặt của người phủ Tướng quân, người không tiện nói có thể có mấy người, đặc biệt là A Mộc luôn ở bên cạnh Lý Dục, Triệu Thù lập tức mơ mộng rất nhiều tình cảm thân thiết thân thiết của ca ca, cười một tiếng, còn hộ ra hai cái răng khểnh: "Ta biết rồi."

Nói xong quay đầu lại, bày ra vẻ mặt nghiêm nghị nói với lão nô: "Vị này là bằng hữu của ta, từng cứu ta trên phố, dẫn hắn cùng đi về phủ, ta muốn cảm ơn hắn thật tốt."

Lão nô quét mắt nhìn A Mộc, lại giật mình ngây ngốc.

Một thiếu niên đang cười, rất tuấn tú.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Editor: Nana Trang

Phủ Tướng quân thật đúng là đồ sộ.

Phủ uyển được làm mới nhìn không thấy đầu, phóng mắt nhìn xa, núi đá san sát, đình lâu như ở trong sơn thủy, khắp nơi gói xanh xa xăm dính liền chặt chẽ, kỳ hoa rực rỡ, đúng là một cảnh đẹp.

A Mộc nhẹ nhàng dừng bước, chỉ nghe thấy tiếng líu ríu của một con chim không biết tên bay qua đỉnh đầu, bọn nha hoàn đỡ Triệu Thù ở phía sau luống cuống tay chân dìu lấy nàng ta, tiểu cô nương lại nhảy lên nhảy xuống không ngừng ở bên cạnh nàng: "Nhà ta thế nào? Đây là do mời sư phụ mỹ nghệ ở bên Giang Nam tới, toàn bộ Yên kinh không thể nào tìm được chỗ như thế này.

A Mộc cười, chỉ nói một chữ đẹp.

Triệu Thù nhướng mày, cực kỳ đắc ý: "Trong viện của ta có một hồ nước, nuôi rất nhiều loại cá kỳ lạ đấy, đáng tiếc năm nay nuôi hoa sen không được tốt lắm, không thể nhìn thấy được hoa, nếu không ta sẽ dẫn ngươi đi ngắm hoa!"

Nói xong không đợi nàng trả lời thì kinh ngạc đứng lại, nhìn xung quanh kỳ lạ nói với lão nô: "Thật là lạ, nãi nãi ta không quan tâm tới ta thì thôi, sao lại không có ai đi ra đón ta?"

Ngày thường thì là cục cưng nâng trong lòng bàn tay, ngã trật chân một đêm không về lại không có ai ra đón nàng ta.

Lão nô khom người, ánh mắt luôn quét qua trên mặt A Mộc vừa sợ vừa nghi: "Tiểu thư đừng hỏi, chúng ta đi vào trước đi."

Triệu Thù bướng bỉnh, đẩy mạnh ông một cái: "Tại sao không để cho ta hỏi, không biết ở đâu ra một đứa con hoang cũng xứng ở trong viện của ta? Nàng ta là kiểu người gì không biết sao? Hiện giờ ta ngã trật chân, đến cả mấy người các ngươi cũng không đặt hai mẹ con chúng ta vào trong mắt hả?"

Lão nô cúi đầu, dáng vẻ vô cùng khó xử: "Tiểu thư không biết, từ khi sau khi cô rời đi, Đại tiểu thư khóc đến chết đi sống lại, sáng sớm hôm nay nghe nói phu nhân đi qua thăm không biết nói gì, không lâu sau thì nghĩ quẫn treo cổ tự tử, may mà được cứu sớm, nếu không người đã không còn!

Triệu Thù ngạc nhiên: "Mẹ ta đâu?"

Lão nô hèn mọn khom lưng, hai bên tóc mai hoa râm: "Các lão tổ tông đều rất tức giận, Tướng quân tức giận, bảo phu nhân đến từ đường... đến từ đường chịu phạt."

Thì ra là mâu thuẫn nội bộ, những ngọn lửa nhỏ nổi lên ở một góc của phủ Tướng quân, náo loạn đến gà chó không yên.

A Mộc lạnh lùng nhếch môi, nhìn đồng tử tối đen của lão mô.

Triệu Thù vừa nghe thấy mẫu thân quỳ ở từ đường thì lập tức sốt ruột: "Mau mau đỡ ta đến từ đường! Cha ta thật sự hồ đồ rồi!"

Trong nhà nàng ta gặp chuyện nên không quan tâm đến A Mộc nữa, nàng cũng vui vẻ đi theo sau lưng một đống nha hoàn, từ đường Triệu gia nằm ở một góc của hậu viện, đi theo bước chân vội vàng của Triệu Thù, A Mộc đi qua cửa chính từ đường, đi qua phòng chính, phòng ngoài thẳng đến nhà giữa, trực giác dường như đã có mấy đời.

Trí nhớ khi còn bé bất chợt hiện lên.

Ở phủ Mộc Vương cũng có từ đường, A Mộc tinh nghịch từng bò lên cây cột ở bên trong, khi đó nàng bị mẹ nàng cầm cây chổi lông gà đuổi theo đánh nàng, A Mộc ngước mắt, lại nhìn thấy ở giữa bài vị liệt tổ liệt tông Triệu gia có đặt một thanh kiếm dài, trên vỏ của cây kiếm dài kia đều khắc hoa vân tối, kiếm tuệ là hình con cá dài có màu đỏ sậm.

A Mộc nhìn chằm chằm mặt trên thật lâu, không hề nhúc nhích tí nào.

Nàng cũng có một thanh kiếm nhỏ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì trên thân kiếm có khắc chữ.

Cây kiếm dài thẳng tắp cắm ở phía trước kiếm cách*, đằng trước là một bài vị màu tối không chữ, A Mộc nghiến răng.

(* là bộ phận xem như bảo vệ tay, nằm giữa thân kiếm và chuôi kiếm)

Quả nhiên Lâm thị quỳ ở từ đường, Triệu Thù đã gấp đến độ khóc lên, đi khập khiễng nhào vào trong vòng ôm của mẫu thân: "Mẹ, sao giờ lại thế này? Phủ Tướng quân thay đổi rồi sao? Ông ấy vẫn còn là cha con sao? Chỉ vì một đứa con riêng ư? Chiếm viện của con còn mốn giết chết con!"

Nữ nhân toàn thân áo trắng, một tay ôm con gái, ánh mắt mờ mịt: "Đúng vậy, cha con làm sao vậy?"

Động tác nhào qua này khiến mắt cá chân Triệu Thù sinh đau, nàng ta lập tức kêu lên, lúc này Lâm thị mới nhớ tới con gái bị thương, đau lòng không kiềm được, ngước mắt nhìn lão nô: "Tài thúc, Thù nhi bị thương, đưa con bé đến phòng của ta trước đi, cẩn thận chăm sóc đừng để nó làm loạn, lúc này trong phủ đã đủ loạn rồi."

Nói xong thì quay đầu lại nhìn thấy A Mộc, mặt bà không khỏi biến sắc: "Sao hắn lại ở đây?"

Lúc này Triệu Thù mới nhớ tới A Mộc, bèn cuống quýt bảo vệ nói: "A Mộc từng cứu con hai lần ở trên phố, con muốn cảm ơn hắn!"

Đương nhiên Lâm thị vẫn còn nhớ, "hắn" là thiếu niên bên cạnh Lý Dục, cũng chỉ là một tùy tùng.

Lúc này thật sự không nên có dính liếu gì với phủ Tấn Vương, nhất là ở trước mặt lão gia nô của Triệu gia, bà vuốt ve mặt con gái, lập tức nhíu mày: "Con là con gái lại càn quấy như vậy, nếu muốn cảm ơn thì cho hắn chút bạc là được rồi, dẫn về nhà làm gì!"

Triệu Thù còn muốn nói gì đó, bà trầm mặt nói: "Nghe lời mẹ! Tài thúc, tiễn khách."

Trong từ đường này đặt bài vị liệt tổ liệt tông Triệu gia, A Mộc nhìn chung quanh một vòng, không khỏi cười nhạo, trong viện xây dựng đẹp như vậy, bên trong từ đường của Triệu gia còn bày đồ của phủ Mộc Vương nàng, thật biết điều.

Triệu Thù vẫn muốn biết ca ca nói gì với nàng ta, đương nhiên không đồng ý.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mẫu thân, nàng ta không dám cãi lời, miễn cưỡng cười cười với A Mộc, được nha hoàn dìu đỡ đứng lên, tiểu cô nương cực kì ảo não nhìn A Mộc: "A Mộc, ngươi về trước đi, ngày khác ta lại sẽ mời ngươi đến."

A Mộc cười cười, cũng không để ý, đi theo Tài thúc ra ngoài.

Bầu trời xanh thẳm, trong sân phủ Tướng quân có thể lờ mờ nghe thấy tiếng khóc ở nơi nào đó, Tài thúc thỉnh thoảng quay đầu nhìn nàng: "Vị công tử này là con nhà ai vậy, lão nô đi theo Tướng quân nhiều năm, chưa từng nhìn thấy ở Yên kinh."

A Mộc thản nhiên liếc nhìn ông ta, ánh mắt lại có ý cười nhàn nhạt: "Cũng bình thường mà, cháu ở Yên kinh nhiều năm rồi cũng chưa từng đi qua phủ Tướng quân."

Tài thúc đưa nàng đến cửa chính, không muốn để người ngoài truyền bậy chuyện trong phủ, nhưng trong lúc nhất thời không biết thân phận của A Mộc, đành phải khom lưng cung kính.

A Mộc đứng ở cửa lớn phủ Tướng quân, nhận cái cúi đầu này của ông, quay đầu nhìn quanh.

Gò má A Mộc tuấn tú, càng khiến Tài thúc kinh hãi, cửa son chậm rãi đóng lại, sau cùng vẫn là hai thế giới khác biệt, không để đứng cùng lúc đi cùng đường, A Mộc chỉ cảm thấy buồn cười, đồ của phủ Mộc Vương nàng, người của phủ Mộc Vương nàng, hiện tại cho dù Triệu Thị giữ lại thì như thế nào, ông ta muốn giảm chút cảm giác áy náy trong lòng sao?

Nhưng người chết không thể sống lại, tội a tỷ chịu cũng không thể xóa đi.

Mối hận nàng đối với nam nhân này chỉ tăng chứ không giảm, bên trong tường cao kia, là lâm viên được thiết kế xa hoa lộng lẫy, giống như Triệu Thù nói vậy, còn mời sư phụ mỹ nghệ ở Giang Nam đến, ân huệ sủng ái này có thể nói là Đại Tướng quân đệ nhất đương triều rồi.

Nam nhân như vậy, nghĩ đến ý nghĩ trước đây muốn giết chết ông là xong hết mọi chuyện, quả thật quá buồn cười rồi.

Phủ Mộc Vương đã không còn tồn tại, quân Mộc gia chia rẽ tứ phương, phủ viện và gia thế của Mộc gia đều tan thành mây khói theo trận lửa lớn đó, còn người khởi xướng, nếu như chỉ giết chết là hết thì quá tiện nghi cho ông ta rồi.

A Mộc đi ở trên phố, chung quanh đều là người đi đường.

Qua đường vội vàng, ngựa xe như nước, nàng ngước mặt lên, giữa trời đất này, đột nhiên cảm thấy mình nhỏ bé đến mức không thể nhỏ bé hơn.

Yếu kém đến mức không thể yếu hơn.

Đang phiền muộn, một chiếc xe ngựa ở phía sau chậm rãi chạy đến, A Mộc bàng hoàng ở trên đường, quay đầu lại nhìn chiếc xe ngựa.

Chẳng mấy chốc, Triệu Vạn nhô đầu ra khỏi xe: "A Mộc! Thật sự là ngươi!" Nàng ta vén rèm xe lên nhảy xuống xe ngựa đang chạy chậm trên đường, chạy ba năm bước đến bên cạnh nàng: "Ta còn tưởng rằng ta hoa mắt đấy!"

Nói xong thì xoay một vòng ở trước mặt nàng, trang phục không giống như trước kia, cả người thiếu nữ mặc hồ phục, trên khuôn mặt nhỏ tròn còn cố ý điểm chút mai, cực kỳ đáng yêu.

A Mộc liếc nhìn nàng ta từ trên xuống dưới: "Ôi, ai thế này!"

Triệu Vạn liếc nàng một cái, tiến lên ôm lấy tay nàng: "Đáng ghét, thấy ta mặc hồ phục thế nào! Đẹp chứ!"

Xem ra nàng ta ở bên cạnh Phù Tô cũng không tồi, A Mộc im lặng nhìn nàng ta: "Đẹp lắm."

Triệu Vạn nghe thấy lời tán dương của nàng thì lúc này giậm chân, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: "Thái tử điện hạ đối với ta khá tốt, Xuân Mai tỷ tỷ cũng đối tốt với ta, còn nói một tháng trừ chi phí ăn mặc ra thì còn cấp thêm cho ta mấy lượng bạc đấy!"

A Mộc liếc mắt: "Lúc nào cũng có nguyên bảo lớn từ trên trời rơi xuống đập vào người ngu ngốc, bị người ta bán còn đếm tiền giúp người ta, biết nói ai không, là nói loại người như ngươi đấy, trời sinh thiếu tâm nhãn."

Triệu Vạn vốn đang cười tươi như hoa, nghe nàng nói câu này thì lập tức nhảy dựng lên đánh nàng, đôi tay trắng nõn của thiếu nữ đánh lên bả vai của thiếu niên, nhưng dưới chân A Mộc như mọc rễ, chẳng mảy may nhúc nhích, cứ mặc cho nàng ta đánh, đánh mãi đến khi nàng ta chảy nước mắt xuống, lúc này mới bắt lấy cổ tay của nàng ta cầm trong tay.

Tiểu cô nương rớt nước mắt mím môi: "A Mộc, ngươi là đồ khốn!"

A Mộc lại ngước mắt nhìn về phía xe ngựa, màn xe đã bị đẩy ra, có thể nhìn thấy nam nhân híp mắt phượng lại, dáng vẻ có chút hứng thú nhìn nàng.

Phù Tô cười: "A Mộc đi đâu đấy, ta tiễn ngươi một đoạn."

A Mộc tiến lên trước hai bước, khom người với hắn ta: "Tạ điện hạ, chỉ là ta có mấy lời muốn nói với Điện hạ, có thể để Vạn Vạn về trước được không, đã lâu rồi nàng ấy vẫn chưa về, Triệu di nương rất nhớ nàng ấy."

Ánh mắt của nam nhân khẽ lướt qua tay hai người đang cầm nhau: "Được, ngươi lên xe đi."

Triệu Vạn không rõ, tại sao phải để nàng ta đi trước, nhưng A Mộc véo sau lưng một nàng ta một cái, nàng ta ngầm hiểu rõ, mặc dù hiếu kỳ nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Xe ngựa đi rất ổn định, thiếu niên vừa lên xe, Xuân Mai bên trong xe liền thả màn xe xuống, ngăn cách tất cả ánh mắt bên ngoài, trời nắng nhưng may mà không thấy quá nóng, nên không hề có cảm giác oi bức.

A Mộc nhìn thẳng vào nam nhân, hơi ngẩng mặt lên: "Mặc kệ mục đích của Điện hạ là gì, ta hi vọng Điện hạ có thể hiểu rõ, châu chấu nhỏ như Triệu Vạn hoàn toàn không giúp gì được cho người."

Phù Tô hơi nghiêng người, vươn tay qua chụp lấy ngọc bội trên người A Mộc.

Mười ngón tay của nam nhân thon dài, khớp xương rõ ràng, ống tay áo bó chặt cổ tay, cả người hồ phục càng lộ ra vùng eo thon, trên mặt đai lưng còn khảm ngọc thạch, phối thêm một ngọc bội linh, hết sức lộng lẫy.

Hắn khẽ vuốt thân ngọc, khẽ nhếch môi: "Khối ngọc này, thật sự bây giờ ta có thể tặng cho ngươi đồ tốt nhất rồi."

A Mộc vung tay áo phất nhẹ tay hắn: "Nếu đã cho ta, vậy chính là đồ của ta, Điện hạ có lời nói thẳng."

Vẻ mặt A Mộc phòng bị, ánh mắt không vui.

Phù Tô thở dài, đột nhiên không biết nên nói từ đâu, qua vài lần tiếp xúc, đại khái hắn đã hiểu tính tình của A Mộc, trong lòng của tảng đá này, e rằng quan niệm thị phi thù nhà hận nước đều không bằng một a tỷ của "hắn", trong đôi mắt to đen lánh kia, mát lạnh đến đặc biệt động lòng người.

Trí nhớ từ từ hiện ra, hắn liền nở nụ cười.

A Mộc nhìn hắn, bắt đầu suy đoán lung tung: "Dường như tâm trạng Điện hạ rất tốt, là vì sắp được về Triệu quốc sao?"

Phù Tô lắc đầu: "Không, lúc này mà để Triệu Thị đưa về, ta nào còn mạng trở về Triệu quốc? Chỉ sợ ông ta sẽ đạp lên thi thể của ta một đường tiến đánh sang mới đúng."

A Mộc nhíu mày: "Ta không hiểu."

Phù Tô vô cùng kiên nhẫn: "Đợi sang Đông lương thảo không đủ lại hồi Triệu, mới là thượng sách."

Lương thảo không đủ sẽ không đánh, A Mộc đột nhiên hiểu ra, hiện tại mấy đội ngũ kia vẫn đang rối rắm nên chiến như thế nào, mà Thái tử Phù Tô là nhân vật mấu chốt trong đó, thật ra hắn là miếng thịt trên thớt gỗ, không có chút do con người.

Nàng nhướng mày: "Nhưng ta nghe nói thời gian hồi Triệu đã định rồi mà."

A Mộc hơi có chút hả hê mà nhìn hắn, thậm chí trong mắt còn mang theo chút tinh ranh.

Phù Tô hơi giật mình, chợt nhớ tới một việc, vươn tay lên trước gẩy gẩy đầu mũi A Mộc: "Được rồi, ta kể cho A Mộc nghe một chuyện cũ vô cùng dọa người, thế nào?"

A Mộc nhìn hắn tựa như nhìn một câu chuyện cười: "..."

Nam nhân giống như bị nghiện lại gẩy một cái: "Thật ra ta đã từng thấy ngươi lúc nhỏ."

A Mộc phụt cười ra tiếng: "Điện hạ, điều này dọa người chỗ nào?"

Phù Tô suy nghĩ một chút, vươn tay làm dấu chiều cao: "Lúc ngươi chừng này, ở phủ Mộc Vương."

A Mộc không cười được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Editor: Nana Trang

Thật sự đến mùa mưa rồi, trời nắng nói thay đổi là thay đổi ngay.

Vừa rồi vẫn còn trời xanh mây trắng, nay chỉ một lát thì gió nam lại thổi lên.

Mây đen ùn ùn cuốn tới mang theo ánh chớp ở chân trời, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng sấm chớp ầm ầm.

Xe ngựa đã dừng ở đầu hẻm một lúc lâu, nam nhân cầm cây quạt nhẹ nhàng gõ ở lòng bàn tay, trong mắt toàn là ý cười.

Phù Tô: "Nói tới đâu rồi nhỉ? À đúng rồi, lúc nhỏ ngươi thật đúng là bướng bỉnh, khi đó hai bàn tay nhỏ đều là thịt, luôn muốn ai đó ôm mình, mà khi không có ai ôm ngươi sẽ khóc, nước mắt giống như mưa tháng này, nói đến là đến."

Bên tai tựa như truyền đến một tiếng sấm, A Mộc dựa sát vào vách xe, một tay vịn chặt góc xe ở sau lưng, chỉ cảm thấy toàn thân đều căng lên, cực kỳ giống người gỗ, sau một lúc lâu, nàng mới nghe thấy tiếng mình phát ra: "Điện hạ thật sự thích nói giỡn, phủ Mộc Vương mà người nói ta từng nghe qua, đó là Mộc gia Triệu quốc, sao thể thấy ta ở đó được."

Sắc mặt A Mộc vẫn như cũ, là chỉ đầu ngón tay ở góc xe đã hơi trắng.

Tiếng sấm đến gần, nam nhân làm như không nghe thấy lời của nàng, vẫn nói: "Nếu không có tin tức xác thực, sợ rằng sẽ không nghe tới, hậu nhân của Mộc Quốc công lại ở Tề quốc, hơn nữa nàng ấy lại sống dưới mí mắt của cha ruột."

Nói đến ba chữ Mộc Quốc công, vẻ mặt A Mộc khẽ biến đổi.

Phủ Mộc Vương chính xác mà nói là phủ Quốc Công, người đời trước Mộc gia lập được công lao hiển hách khi khai triều Triệu quốc, lập tức vinh sủng một đời.

Sau đó vật đổi sao dời, mặc dù Thiên tử làm trăm điều, nhưng ở Triệu quốc ai nói tới quân Mộc gia đều không khỏi sùng bái đủ điều.

Sinh ở trong nhà như vậy, vốn là thiên chi kiêu nữ thích gì được nấy, A Mộc âm thầm dằn cơn giận dữ xuống, đánh chết cũng không thừa nhận: "Ta thật sự nghe không hiểu Điện hạ đang nói cái gì."

Phù Tô vô cùng kiên nhẫn, ánh mắt nhợt nhạt: "Ngươi nghe thấy là được rồi, Triệu Thị là Đại tướng của Tề quốc, từng lập được công lao hiển hách khi đánh trận chiến Tề Triệu, nếu nói cái này là công lao hiển hách thì năm đó chuyện phủ Mộc Vương để lộ quân tình, Thiên tử giận dữ, nhưng giấy niêm phong còn chưa tới thì phủ Mộc Vương đã xảy ra biến cố, Triệu quốc tổn thương nặng nề."

A Mộc ngước mắt, bình tĩnh nhìn hắn: "Nếu ta là hậu nhân của Mộc Vương phủ Triệu quốc người, ta nhất định phải lóc thịt người trước!"

Ngữ điệu của nàng rất nhẹ, tựa như thật sự đang nói chuyện với người khác vậy.

Lúc này dù cho xuất khẩu cuồng ngôn, Phù Tô cũng không chút để ý: "Tại sao vậy?"

A Mộc nhìn hắn: "Người đoán xem?"

Phù Tô thật sự nhịn không được cười: "A Mộc, ngươi biết không, so với ngươi lúc nhỏ, ngươi bây giờ thật sự rất không đáng yêu. Ngươi nói ngươi cũng biết thương hương tiếc ngọc một tiểu cô nương, vậy sao không biết tự thương lấy mình, điều này khiến ta rất đau lòng."

Giọt mưa tí tích rơi lên xe ngựa, ánh mắt A Mộc lạnh băng: "Vậy tuyệt đối không vui vẻ chút nào."

Nam nhân chống cằm, sắc mặt nghiêm túc: "Tức giận? Hửm? Thật ra ta cũng cảm thấy có chút không cười nổi, Triệu Thị thành danh sau một trận chiến, trở về cưới vợ sinh con hiếu thuận cha mẹ đường làm quan thuận lợi, người như vậy, ngươi cảm thấy một kiếm giết chết ông ta rồi, hay là khiến ông ta thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng rồi giết ông ta sẽ tốt hơn?"

A Mộc mím môi, trên khuôn mặt tuấn tú đều là vẻ lạnh nhạt:" Làm phiền Điện hạ tiễn ta một đoạn, nên trở về phủ Tấn Vương rồi."

Đương nhiên Phù Tô cũng không miễn cưỡng, lúc vén màn bảo xa phu đánh xe, nghe tiếng mưa rơi mới thả màn xuống: "Hôm nay là lần cuối ta nói lời này với ngươi, cũng đóng một cái kết với ngươi, thật ra trước đó ta cũng không biết ngươi còn sống, chỉ là có người phát hiện tỷ tỷ của ngươi, trên dưới phủ Mộc Vương hơn một trăm miệng ăn cũng không phải chết hết, trên đời này ngươi còn có người thân tồn tại, người đó oán hận Triệu Thị, sau khi đi theo ta đến Tề quốc thì âm mưu ám sát Triệu Thị." Giọng nam nhân rất nhẹ, ánh mắt lại sáng quắc, "Kết quả thần xui quỷ khiến sao không giết được Triệu Thị, nhưng lại phát hiện a tỷ ngươi ở hội chùa thì sinh lòng nghi ngờ, trên đời này sao có thể có hai người giống nhau đến vậy, cho dù không dám tin nhưng về sau cũng thật sự kết luận nàng ấy chính là Đại tiểu thư Mộc Kiếm Anh của phủ Mộc Vương."

A Mộc không hề trả lời.

Phù Tô khẽ thở dài: "Mặc cho ai thấy mỹ nhân như tỷ tỷ ngươi sinh sống ở Phù Dung Lý đều sẽ đau lòng, huống chi là là cậu ruột của nàng ấy."

A Mộc nghe những lời này như đã chết lặng: "Chuyện cũ này rất không có ý nghĩa, nếu theo như người nói, phủ Mộc Vương vẫn còn có nam nhân chưa chết, suốt những năm qua ông ta đã gì chứ, phủ Mộc Vương sớm đã không còn tồn tại rồi, hiện tại lại đột nhiên nhảy ra, thật sự không có ý nghĩa."

Phù Tô gật đầu: "Tham sống sợ chết quả thực rất mất khí phách của nam nhân, nhưng chịu nhục chung quy vẫn muốn lật lại bản án của phủ Mộc Vương, báo thù rửa hận rồi quay về triều, chẳng phải rất tốt sao?"

A Mộc nhìn vào ánh mắt hắn, trong đầu trống rỗng.

Chỉ có tiếng mưa rơi tí tích ngoài kia giống như ở bên tai, thật sự là thời tiết gặp quỷ mà, ngày ngày trời mưa, khiến cho người ta bồn chồn không thôi.

Thấy nàng không nói gì, Phù Tô tiếp tục nói: "A Mộc, từ khi biết được ngươi và a tỷ còn sống, cậu của ngươi rất vui mừng, vốn nói là chờ ngươi mười sáu tuổi, mùa đông năm nay sẽ dẫn ngươi đi, nhưng hiện tại kế hoạch có biến, đại quân Tề quốc rục rịch ngóc đầu dậy, giả sử nếu thật sự hai nước giao chiến, đừng nói ta và ngươi không thể hồi Triệu, chỉ sợ Triệu quốc cũng không còn tồn tại nữa."

Đầu A Mộc ông ông một tiếng, hôm nay chính là sinh nhật của nàng.

Lời trước đó a tỷ nói với nàng vẫn còn văng vẳng bên tai, tỷ ấy nói chờ nàng mười sáu tuổi sẽ đưa nàng về, hóa ra chuyện là như vậy.

A tỷ đã sớm giữ lại đường lui cho nàng, còn bản thân tỷ ấy thì lại ôm lấy quyết tâm phải chết khi đi ám sát Triệu Thị, mấy năm nay... mấy năm nay a tỷ chịu nhiều đau khổ, tựa như có một cái gậy gõ ở trong lòng nàng.

Nàng gần như dùng hết sức lực mới miễn cưỡng giữ thế ngồi: "Người nói gì? Dẫn ta trở về Triệu quốc?"

Phù Tô gật đầu: "Cùng với cậu của ngươi, trọng chấn quân uy của quân Mộc gia, đợi khi ta trở về Triệu quốc nhất định sẽ giải tội cho Mộc gia, cũng có thể quyết phân cao thấp với Triệu Thị, thế nào?"

A Mộc: "Bảo vệ Triệu quốc người độc chiếm thiên hạ, không thế nào."

Phù Tô thấy nàng đã buông lỏng, càng rèn sắt khi còn nóng, cầm miếng ngọc bên hông A Mộc lần nữa: "Miếng ngọc này là vật bên người của mẫu thân ta, Phù Tô có thể lấy tên mẫu thân ra nhìn trời tuyên thệ, giữ lại hậu vị sau này, thế nào?"

A Mộc phất tay cướp ngọc bội của mình về: "Nếu ta là Điện hạ, nhất định sẽ không tuyên thệ điều này, có thể nhìn thấy Điện hạ là người bạc tình bạc nghĩa." Nàng ngồi vững người ở trong xe ngựa xóc nẩy, chỉ cảm thấy dưới thân khó chịu, không khỏi nổi cáu: "Hiện tại ngay cả tự do Điện hạ cũng không

có, giữ hậu vị gì đó, ai mà thèm, hơn nữa một nam nhi nhỏ bé như ta thật sự kì quái... Chẳng qua ta chỉ tò mò, tại sao tìm ta hết lần này tới lần khác, có lời thì nói thẳng, ta ghét lời nói vòng vo."

Phù Tô nhướng mày: "Hiện tại Tề quốc hòa hay chiến đều không phải lúc, chỉ có thể kéo dài ba tháng, vừa vào đông có thể tạo thế lực hồi Triệu, Thiên tử Tề quốc rõ ràng là do dự, thật ra đã sớm bị Triệu Thị đánh động, mà bây giờ chỉ có một người duy nhất có thể thay đổi tâm ý của ông ta, chính là cha nuôi Hàn Tương Tử của ngươi."

A Mộc: "Có liên quan gì tới cha nuôi ta?"

Phù Tô: "Ngươi chỉ cần biết là Hàn Tương Tử có thể thay đổi thánh ý là được rồi, bây giờ có thể thuyết phục ông ta cũng chỉ có một mình ngươi."

Quanh quẩn một vòng lớn như vậy, lại trở về chỗ của nàng.

Thù nước hận nhà gì đó đều kém xa một sợi tóc của a tỷ, A Mộc tự có cân nhắc, giả ngu luôn luôn là tác phong của nàng, nghe một tiếng thở dài của xa phu ở trong tiếng mưa rơi, lúc này nàng mới ngước mắt, trong mắt sớm đã khôi phục lại ý cười trước đó, vô cùng chất phác nói: "Ồ, thuyết phục thế nào?"

Phù Tô hơi giật mình: "Thuyết phục Hàn đại phu đứng về phía ta."

A Mộc vỗ đùi một cái, hoạt động gân cốt chút: "Thật sự nghe không hiểu người nói gì cả, nghe Điện hạ kể một câu chuyện xưa, vất vả cho người rồi!"

Nói xong thì muốn xuống xe.

Phù Tô bỗng nổi giận: "A Mộc!"

A Mộc vén màn ra, bên ngoài mưa to tầm tả, ào ào thật sự không nể mặt ai.

Nàng hơi do dự một lát, ôm đầu quay lại: "Lấy lời tuyên thệ quan trọng nhất của mẫu thân, cẩn thận bị thiên lôi đánh."

Nhắc tới thật khóe, vừa dứt lời, tiếng sấm đinh tai vang dội ở đỉnh đầu, dọa cho A Mộc sợ tới mức bất chấp mưa hay không mưa lớn, nhảy xuống xe chạy về hướng cửa chính của phủ Tấn Vương. Những ngày này người của phủ Tấn Vương đều biết nàng, nên cũng không cản nàng để nàng vào trong.

Phù Tô bị bỏ rơi ngồi trên xe, hai ngón tay vén màn xe, trên mặt có chút tức giận.

Đáng tiếc cửa chính của phủ Tấn Vương chẳng mấy chốc đóng lại, bóng dáng của A Mộc từ từ biến mất, hắn chỉ có thả mạnh màn xuống, lên đường hồi phủ.

Lại nói đến A Mộc, quả nhiên là bị mưa lớn xối ướt toàn thân không nói, tiếng sấm trên đỉnh đầu chấn động đến hai lỗ tai nàng phát tê.

Đến sân sau, vừa mới đứng trước cửa thì nghe thấy một tiếng lạch cạch, không biết bên trong có thứ gì đó rơi xuống đất, sau đó tiếng Ngưu Nhị và Trường Lộ cầu gia gia kiện nãi nãi vang lên, A Mộc xô cửa đi vào trong, mang theo nước mưa đầy đất.

Ngưu Nhị nghe thấy tiếng vang thì vội vàng hô một tiếng ai đó, A Mộc cởi giày, mang đôi tất ướt nhẹp đi vào trong: "Là ta, sao vậy?"

Ngưu Nhị nhanh chóng gọi nàng: "A Mộc ngươi mau vào đây! Chủ tử phát bệnh rồi!"

Đương nhiên, bọn họ không giống như A Mộc phân chia Lý Dục và Trọng Gia, bọn họ đều cho rằng sự xuất hiện của Trọng Gia là bệnh.

Trong cảm nhận của bọn họ, bệnh của vị Thế tử cao cao tại thượng kia phạm phải, không chỉ riêng bọn họ nghĩ như vậy mà ngay cả Tấn Vương Lý Hạo cũng nghĩ thế.

Mưa lớn nên hơi lạnh, A Mộc ướt đẫm cả người, nhanh chóng đi tới: "Ngưu Nhị ca, giúp ta chuẩn bị nước nóng."

Đi đến phòng trong, lúc này mới phát hiện quả nhiên trên giường có một cục chăn tròn.

Trường Lộ đi vòng vòng ở bên giường, trên mặt đất là một tấm bình phong bị ngã, Đằng Lan cúi đầu đứng im tại chỗ không nhúc nhích, còn Ngưu Nhị thấy nàng như thấy cứu tinh, nhìn dáng vẻ như quỷ của nàng thì đi nhanh: "Được được được, ngươi dỗ dành Điện hạ cho tốt, ta đi nấu nước làm gì cũng được."

Trường Lộ quay đầu lại liếc nhìn Đằng Lan: "Thế tử không thích nữ tử tới gần, cô đi ra ngoài trước đi."

Đằng Lan cũng bị dọa không nhẹ, nhanh chóng cúi đầu lui ra ngoài.

A Mộc bị bệnh vẫn chưa khỏi, lúc này dầm mưa chỉ cảm thấy khắp người như đi trên mây.

Nàng còn muốn nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo và dây vải sạch sẽ, điều kiện tiên quyết chính là phải dỗ dành Lý Trọng Gia ngủ trước, dùng cái miệng của hắn đuổi hết mọi người đi mới có thể thanh tịnh an toàn. Vừa rồi khi ở trên xe chú tâm nghe Phù Tô nói chuyện nên quên mất mưa dông ở bên ngoài, nhưng tiếng sấm lúc xuống xe ngưa thật sự khiến nàng sợ tới mức hai chân như nhũn ra.

Lý Trọng Gia che kín cả người, lúc này không chịu nổi nữa bèn chui ra.

A Mộc lau mặt, ra sức vuốt vuốt, sau đó bò lên giường, liều mạng ôm lấy hắn: "Điện hạ, Điện hạ! Mau cứu A Mộc! Ta cũng sợ phải làm sao đây!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: Nana Trang

Xem ra Trọng Gia bị dọa sợ rồi.

Hắn ôm A Mộc rất lâu, lúc này mới bình tĩnh lại.

A Mộc vẫn luôn ở bên hắn, sau đó thì nằm xuống cùng hắn.

Tiếp đó nương theo tiếng mưa rơi, nam nhân ngủ thiếp đi.

Nhưng A Mộc không ngủ được.

A Mộc nhìn một vệt đỏ trên đệm giường, quả thật sắp điên tới nơi rồi.

May mắn trong phòng không có người khác, nàng nhanh chóng xử lý xong, bên ngoài có nước ấm Ngưu Nhị nấu cho xem chừng cũng sắp nguội rồi, nàng chịu đựng tắm rửa, một mình trốn sau tấm bình phong thay dây vải, thay quần áo mới đỡ hơn chút.

Còn một đống đồ kia, dây vải thì ném vào chậu than đốt rụi, còn quần áo thì gom lại một chỗ. Mưa lớn bên ngoài cuối cùng cũng nhỏ dần, từng giọt tí tách rơi không ngừng. Trong sân chỉ có tiếng mưa rơi tí tách, mấy nha hoàn đứng ở dưới mái hiên giặt quần áo khẽ nói đôi lời, đôi khi một hai tiếng cười bật ra, A Mộc bước nhanh tới, có nha hoàn quen biết kêu nàng một tiếng, nàng cười cười đáp lại. Đi vào phòng giặt đồ, vài nha hoàn bên trong đang giặt quần áo, thấy là nàng thì nhanh chóng muốn giành lấy y phục qua giặc, làm A Mộc sợ tới múc vội vàng nhét vào chậu, tự mình bợ lên.

Chọc cho mọi người cười khanh khách, vừa vặn Đằng Lan đi từ bên ngoài vào: "Tiểu công tử, ngươi muốn làm gì vậy?"

A Mộc ôm chặt chậu quần áo: "Không sao, muốn hoạt động gân cốt một chút, ta tự giặc quần áo của mình, tỷ chuẩn bị nước ấm giúp ta."

Đằng Lan hỏi nhiều, trách mắng tiểu nha đầu đôi câu, yên lặng đi múc nước.

Một bên mặt của nàng ta có hơi sưng, A Mộc ôm chậu đi theo sau lưng nàng ta: "Mặt tỷ sao vậy?"

Đằng Lan nhấc thùng gỗ cúi đầu múc nước: "Là ta quá phận, lúc Thế tử đẩy ta thì đụng vào tường."

Đương nhiên A Mộc đã lĩnh giáo qua sức lực của Trọng Gia, yên lặng đau lòng thay nàng ấy: "Rõ là khổ cho tỷ tỷ mà, nếu sau này Điện hạ không gọi tỷ thì tỷ đừng đi đến trước mặt hắn."

Đằng Lan ừ một tiếng, mím môi.

Lúc bình thường Lý Dục còn tốt chút, một khi trở thành Trọng Gia rồi, vô cùng nhất ghét nữ tử chạm vào.

Liên Đệ lần trước muốn bò lên giường đã bị người ta trực tiếp nhấn vào trong nước.

A Mộc nhận thùng nước từ Đằng Lan, đặt ở một bên, ngồi xuống bàn gỗ bắt đầu giặc quần áo, những thứ khác không quan trọng, quan trọng là mặc dù ngực nàng phát triển không lớn lắm, nhưng bánh bao hấp vẫn phải có, ngày thường vì để càng bằng phẳng nên nàng luôn dùng vải buộc lại, sao có thể tùy tiện để người khác nhìn thấy. Tự mình lặng lẽ giặt sạch rồi phơi cùng một chỗ với quần áo của những người khác, sau đó thì rút vô trước là được. Giặt quần áo một hồi thì rốt cuộc mưa cũng ngừng, không biết là ai kêu cầu vồng xuất hiện, mấy nha hoàn đều chạy đi.

A Mộc vội vàng đi phơi quần áo, kệ phơi quần áo ở sân sau đều là nước mưa.

Nàng kéo một áo, giũ ráo nước, vừa mới bắt lên kệ thì Đằng Lan lại xông ra, yên lặng phơi giúp nàng.

Giữa bầu trời, cầu vồng cong cong hiện ra ngay trước mắt, A Mộc đưa tay chỉ: "Đằng Lan tỷ tỷ, tỷ nhìn xem, đẹp thật!"

Đằng Lan ngước mắt lên nhìn, "Ừ, năm nay là lần đầu tiên xuất hiện."

A Mộc thừa dịp nàng ấy ngước mặt lên thì lấy miếng vải quấn ngực kẹp dưới mặt áo, phơi lên kệ, nhìn từ phía ngoài hoàn toàn không nhìn thấy.

Đằng Lan là một người cứng nhắc, không hề hoạt bát, nói cũng không nhiều, giúp nàng phơi quần áo xong thì lại yên lặng đi theo phía sau nàng. Ngưu Nhị và tiểu tư khác xử lý nước mưa ở trong hậu viện, có nhiều chỗ toàn là bùn đất, A Mộc đưa chậu cho Đằng Lan, cô nương này không hề để ý, cứ thế đi vào trong hố bùn, lúc nhấc chân lên thì cả đôi giày đều bị bẩn.

Ngưu Nhị cười hì hì.

Lúc đầu A Mộc cũng không mấy để ý, nhưng Đằng Lan đi chưa được bao xa, Ngưu Nhị oa oa nói.

Gã này ở trong đám tiểu tư cũng coi như là người đứng đầu: "Dâm nữ mang giày rách, các ngươi từng thấy chưa!"

(* ở đây là thấy từ dâm nữ và giày rách đều cùng 2 chữ 破鞋 [pòxié])

A Mộc không biết ngọn nguồn trước kia của Đằng Lan, nhưng nàng trời sinh là một người bao che khuyết điểm, nhất là đối với nữ tử, từ trước đến nay đều có ba phần thương tiếc, vừa nghe thấy mấy lời này, Ngưu Nhị cười đến mức hết sức khoa trương thì càng tức giận không thôi.

A Mộc đẩy Đằng Lan đi về trước, rồi đi đến bên người Ngưu Nhị: "Ngưu Nhị ca, chuyện gì mà buồn cười thế!"

Bóng lưng Đằng Lan dường như run lên, Ngưu Nhị sờ cằm liếm môi: "Vậy là ngươi không biết rồi, nàng ta chính là dâm nữ, là loại rác rưởi!"

A Mộc cười, bất ngờ nàng đá một đá vào khủy chân của hắn ta, Ngưu Nhị phịch một tiếng quỳ xuống đất, mấy tiểu tư khác cuống quít kêu lên: "Ngươi làm gì thế!"

Nàng muốn làm gì?

Động tác của A Mộc mau lẹ, bắt lấy hai tay Ngưu Nhị kẹp ra sau, rút thắt lưng của hắn ta trói hai tay lại.

Ngưu Nhị giãy dụa không ngớt, lại đứng dậy không được, chỉ quỳ trên đất kêu la xin tha.

A Mộc đá lên mông hắn ta một cái, khiến hắn ta ngã vào vũng nước, cả khuôn mặt đều là bùn: "Lần trước Điện hạ đánh ngươi hai mươi bản quên nhanh thế à? Có phải mông không bị đánh nát nên không nhớ được bài học dạy dỗ, nói người ta là cái gì? Vậy ngươi là cái thứ gì!"

Đã sớm có một tiểu thư đi mật báo tìm quản sự tới, Ngưu Nhị không muốn chịu thiệt thòi, ra sức kêu thảm xin tha thứ: "Tiểu công tử mau tha cho ta đi, ta là dâm nữ, dâm nữ chính là ta!"

A Mộc cũng không tha cho hắn ta: "Sau này còn dám bắt nạt Đằng Lan tỷ tỷ, xem ta chỉnh chết ngươi không!"

Ngưu Nhị gặm bùn, cũng sắp cũng mau rớt xuống: "Không dám không dám!"

Ầm ĩ như vậy, Đằng Lan vừa mới vào trong phòng lại nhanh chóng chạy ra: "Đừng làm ồn nữa, Điện hạ tỉnh rồi."

Ánh mắt của nàng ta quét qua trên người hai người, không khỏi ngẩn người ra.

Trọng Gia tỉnh dậy nhanh như vậy, A Mộc không để ý tới Ngưu Nhị nữa, chạy chậm vào phòng.

Sau lưng có người nhanh chóng cởi trói tay cho Ngưu Nhị, kết quả vừa đứng lên, quần tụt hẳn xuống dưới, mọi người ba chân bốn cẳng kéo người từ trong vùng bùn dậy, còn vội vàng kéo quần lên giữ lại, Ngưu Nhị cũng không dám lớn tiếng mắng, đành phải khẽ mắng mấy tiếng mẹ kiếp.

Dưới mái hiên vẫn còn nhỏ nước, trận mưa lớn này tới nhanh mà đi cũng nhanh.

A Mộc chạy một mạch vào phòng trong, vẻ mặt nam nhân âm u, sắc mặt không tốt chút nào, nhìn nàng hồi lâu lại không nói câu nào.

A Mộc cười hì hì: "Là Điện hạ này, hay là Điện hạ kia?"

Càng chọc cho nam nhân nhíu mày: "Gì mà Điện hạ này với Điện hạ kia? Ngươi tới đây."

Vừa nghe giọng điệu của hắn đã biết là Lý Dục, hiện tại A Mộc đã rất dễ dàng phân biệt được hai người, nàng tiến lên hai bước, nhe răng cười ra một nụ cười tiêu chuẩn: "Vừa mới dỗ Trọng Gia Điện hạ ngủ lại, Điện hạ muốn thưởng cho ta sao?"

Nói xong, nàng còn mặt dạn mày dày vươn tay ra.

Mười ngón tay của A Mộc hết sức nhỏ, đầu ngón tay sạch sẽ mềm mại, càng giống tay của một tiểu cô nương hơn.

Lý Dục ngước mắt liếc nhìn nàng, lại cầm một quyển sách ở đầu giường đập bốp vào lòng bàn tay nàng, mà quyển sách này vừa được lấy đi, trên đệm giường xuất hiện một lỗ thủng, rõ ràng là bị cắt đi.

Kỹ thuật cắt này thật sự rất không đồng đều, xiêu xiêu vẹo vẹo khoảng chừng bàn tay của một đứa bé vậy.

Ánh mắt của Lý Dục sáng quắc: "Ngươi nói cho ta biết, đây là cái gì?"

A Mộc nháy mắt, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Đúng vậy đó, đây là cái gì vậy?"

Nguru Nhị chạy vào cáo trạng che mặt đi đến phía trước, vừa vào cửa thì quỳ xuống: "Điện hạ! Điện hạ phải làm chủ cho tôi!"

Lý Dục làm như không nghe thấy, chỉ nhìn vào A Mộc: "Ai cắt?"

A Mộc nhíu mày: "Ai lại tự dưng đi cắt một lổ thủng trên mền của Điện hạ làm gì, thật sự kỳ quái, Nguru Nhị ca ngươi mau đến xem xem."

Nguru Nhị đảo mắt, lập tức kêu lên: "Điện hạ đuổi hết chúng ta ra ngoài, chỉ giữ lại mình ngươi ở trong phòng, chuyện gì đều có thể là do A Mộc làm, còn có thể là ai chứ?"

Thật ra cũng chỉ là một cái mền mà thôi, Lý Dục tức giận cũng không phải vì nó.

Chỉ là sau khi hắn phát hiện cái mền bị cắt, khi đứng dậy mới nhìn thấy cái quần của mình cũng bị cắt một miếng trên đùi.

Cũng là vết cắt không có quy tắc, lúc này thì hay rồi, lập tức nổi giận.

Đương nhiên, những chuyện này chính là do A Mộc làm.

Chỉ có điều đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận, sao nàng có thể giải thích với người ta, ờ thì do bất cẩn dính phải máu của nàng, cho nên cắt đi? Cố tình càn quấy náo loạn với Nguru Nhị một trận ở trước mặt Lý Dục, Trường Lộ bước nhanh đến.

Bước chân của hắn ta nhanh, hai tay cầm một thiệp mời, thái độ thấp kém: "Điện hạ, phủ Thái tử cho người đưa cái này tới."

Trong phòng lập tức yên tĩnh lại, Lý Dục dựa vào bên giường, trên đùi của một chân lộ ra một mảnh da thịt, cảnh tượng này hơi có chút buồn cười, A Mộc mím môi nín cười, vội vàng chuyển mắt đi. Lý Dục vươn tay nhận lấy thiệp mời, mở ra xem, sắc mặt lại trầm xuống: "Không đi."

Nói xong ném thiệp mời sang bên.

Trường Lộ nhanh chóng lấy quần áo mới cho hắn, Nguru Nhị vẫn còn quỳ trên mặt đất kêu la khóc lóc muốn Lý Dục làm chủ cho hắn ta.

Trong khoảng khắc Lý Dục đứng dậy, A Mộc nhanh chóng mò lấy thiệp mời. Phủ Thái tử thịnh tình mời đón, là vì sinh nhật của một cơ thiếp, cũng khó trách Lý Dục chỉ liếc nhìn xem liền nói ra hai chữ "Không đi". Trong lòng A Mộc nhảy thình thịch, thật ra hôm nay là sinh nhật của nàng mới đúng, cơ thiếp ở phủ Thái tử, không biết có phải là a tỷ hay không.

Nàng không dám nhìn nhiều, liền đi theo sau lưng Lý Dục.

Không đến một lát, Trường Lộ lấy một bộ quần áo mới từ trong tủ đi tới: "Người của phủ Thái tử nói mưa ngừng sẽ bày bàn, tối nay còn có kịch bóng."

Vừa nghe thấy kịch bóng, hai mắt A Mộc sáng lên: "Dù sao Điện hạ cũng không có việc gì, vậy đi xem kịch bóng đi, nhất định là rất đẹp!"

Lý Dục thay bộ đồ mới, ngoảng đầu lại nói: "Không đi."

A Mộc nóng ruột, chạy đến trước mặt hắn, giang hai tay ra cản đường hắn: "Điện hạ, đi đi, nhé!"

Lý Dục giẫm lên cái quần vừa mới thay ra, rũ mắt nhìn mặt A Mộc: "Tránh ra."

Còn lâu A Mộc mới nghe theo, vốn vẫn luôn muốn vào phủ Thái tử chứng thật xem a tỷ ở đâu, khó khăn lắm mới có một cơ hội tốt này, sao có thể để vuột mất chứ, những lời Phù Tô nói với nàng thật ra không phải không có lý. Trước tiên nàng phải tìm a tỷ, sau đó sẽ quyết định đi hay ở. Không chút nghĩ ngợi, nàng khụy hai đầu gối xuống quỳ trên đất. A Mộc đã từng làm sô vố lần với cha nuôi, lúc này cũng ôm lấy chân Lý Dục, dáng vẻ so với Nguru Nhị quỳ ở một bên khóc lóc kể lể càng nghẹn khuất hơn, vành mắt đỏ lên, đôi mắt to đen láy, cứ thế trông chờ nhìn vào hắn.

A Mộc mếu máo: "Điện hạ dẫn ta đi xem kịch bóng đi xem kịch bóng đi, cầu xin Điện hạ dẫn ta đi đi, thật ra hôm nay cũng là sinh nhật của A Mộc, mọi năm đều đi xem kịch bóng với phụ thân, hôm nay không có phụ thân, chỉ có Điện hạ, cầu xin Điện hạ khai ân, mượn một chỗ xem kịch có được không, nếu Điện hạ dẫn ta đi, ta sẽ nói với Điện hạ hai lỗ thủng này vì sao mà có... được không?"

Lý Dục: "..."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Nana Trang

Chuyện này là thế nào đây?

Nam nhân ôm lấy một cánh tay A Mộc, cực kỳ dùng sức.

A Mộc quay đầu, vươn tay véo mặt hắn một cái, bảo hắn buông tay.

Hắn kêu la không buông tay không buông tay, sau đó từ trong ánh mắt của người kia có thể nhìn thấy A Mộc nhếch nhác, cùng khuôn mặt của mình ánh lên trong mắt người kia, hoảng sợ.

Sau đó A Mộc nói: "Nghe lời, ta đi rồi sẽ trở về."

Không chỉ như thế, còn xoa nhẹ mặt hắn... Lúc này Lý Trọng Gia thật sự buông tay ra.

**

Trong xe ngựa xóc nảy, nam nhân khẽ rũ mắt xuống, khóe mắt có thể nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của A Mộc.

Bình thường hành động việc làm của Trọng Gia không phải chuyện gì cũng tồn tại trong trí nhớ của Lý Dục, thỉnh thoảng thông qua hai mắt mình cũng có thể nhìn biết hắn làm gì.

Tỷ như trước đó không lâu, Lý Trọng Gia ôm A Mộc không buông tay.

Đây rốt cuộc là sao chứ!

Trong lòng nam nhân tức giận có thể nghĩ là biết, mà thiếu niên này, trước khi ra cửa cũng ôm chân hắn đau khổ cầu xin.

Thật ra hắn rất nghẹn lời, Hàn Tương Tử là ai nào, trong nhà cũng không thiếu tiền bạc, lại là một người cao ngạo, sau ông ấy lại nuôi ra một đứa con trai... mặt dày vô sỉ như vậy?

Nói quỳ là quỳ, mở miệng là nói dối hết lần này đến lần khác, cũng không rõ câu nào là thật câu nào là giả.

Ngươi nói hắn tính nô lệ lớn mới quỳ sao, thật ra A Mộc không hề hèn mọn chút nào, mà trái lại, khi nàng bất động không nói chuyện, mặt mày như vẽ, kèm theo ngạo khí. Đương nhiên, bình thường vừa mở miệng thì hỏng bét rồi, cợt nhả không đứng đắn, mỗi lần nhìn thấy nụ cười không tim không phổi của nàng, Lý Dục đều có xúc động muốn bóp chết nàng.

Mà so sánh như vậy, trong trí nhớ vụn vặt của Trọng Gia, Lý Dục quả thật không còn mặt mũi gặp người ta. Đáng tiếc hắn còn phải gặp người khác, lúc ấy phải dựa vào người hiểu rõ trước mặt, không cần nghĩ cũng biết trong lòng tức giận cỡ nào. Lời mời của Đại hoàng tử Lý Khái hắn không để ở trong lòng, vị biểu huynh quanh năm làm chút chuyện vô lý này, tật xấu tụ tập mỹ nhân chưa bao giờ sửa, cưng chiều người này được thời gian rồi đến lúc không thích thì vứt sang một bên, cũng chỉ là một cơ thiếp mà thôi.

Nam nhân ngước mắt lên, không biết từ lúc nào, ánh mắt mang theo nét cười của A Mộc nhìn vào hắn.

Loại ánh mắt dò xét mang theo nịnh nọt này khiến hắn không vui chút nào: "Nhìn cái gì?"

A Mộc chống cằm, vẻ mặt ngây thơ: "Dáng vẻ của Điện hạ thật đẹp."

Lý Dục: "..."

Từ trước đến nay hắn đều nói một câu, ngươi không nhìn thì làm sao biết ta nhìn ngươi, bây giờ lại dùng giọng điệu quen thuộc để trêu chọc hắn, thái dương hắn giật giật, cố nén lửa giận: "Tối hôm nay, nếu cha ngươi tiến cung có thể thay đổi thánh ý, ngày mai ngươi rời khỏi phủ Tấn Vương."

A Mộc cười: "Ngày về của Thái tử Triệu quốc không phải đã định rồi sao? Sao Điện hạ còn quan tâm như thế."

Lý Dục cười nhạo một tiếng: "Triệu Tướng quân mang quân hộ tống hồi Triệu? Thánh ý nào để bọn ngươi áng chừng lấy được?

Nói cũng phải, người bình thường cũng có thể nhìn ra huyền cơ trong đó.

A Mộc làm như không biết: "Như vậy nói cách khác, cha ta giúp Điện hạ làm việc, làm xong ngày mai ta có thể về nhà? Đúng không Điện hạ?"

Lý Dục bị nụ cười sáng rực của nàng làm phiền: "Tốt nhất là như vậy."

Xe ngựa đi không nhanh, A Mộc thấy hắn quay mặt qua chỗ khác thì ngâm nga một điệu dân ca, cũng không phải là hát rong, không biết tại sao đột nhiên lại y y nha nha lên, Lý Dục cẩn thận lắng nghe, lại không nghe ra là giai điệu gì, chỉ cảm thấy ca dao này có chút vui vẻ, đang nghiêng tai lắng nghe,

A Mộc đột nhiên dừng lại, vén màn cửa sổ lên, không biết nhìn thấy gì bên ngoài mà nhìn hồi lâu.

Lý Dục thuận theo ánh mắt của nàng nhìn sang, ở cửa lớn của phủ Thái tử, Thái tử Triệu quốc Phù Tô vừa mới xuống xe.

Có lẽ ánh mắt của A Mộc quá chuyên chú, ngay cả xe ngựa dừng lại từ bao giờ cũng không biết. Trường Lộ vén màn xe ở trước mặt lên, lúc Lý Dục xuống xe quay đầu lại liếc nhìn nàng: "Còn không xuống xe?"

Lúc này A Mộc mới hồi thần lại, đi theo hắn xuống xe.

Xe ngựa của phủ Tấn Vương rất bắt mắt, các khách mời ở cửa lớn đều ghé mắt sang.

Từ trước đến nay Lý Dục nổi tiếng vì dung mạo, A Mộc đứng phía sau hắn cũng dính ánh sáng của hắn. Hôm nay nàng mặc trường bào tay hẹp, cùng một màu với thâm y của Thế tử, bên hông còn đeo mỹ ngọc linh lang, vừa đi vừa phát ra tiếng đinh đang. Hai người đi vào phủ Thái tử đều rước lấy vô số cái nhìn, Phù Tô thì ở phía trước, nghe thấy danh hiệu Thế tử không khỏi quay đầu lại.

Đều là những lời nói kiểu cách, A Mộc không có tâm tư để nghe, chỉ kéo cổ nhìn quanh khắp nơi.

Đi được không xa thì liếc nhìn Phù Tô một cái, tựa như hỡ hững lướt qua, Lý Dục đi ngang qua, Phù Tô cũng không nhúc nhích, A Mộc đi qua bên người hắn ta, đi nhanh một bước đụng phải lưng của Lý Dục, mượn lưng hắn bĩu môi làm mặt quỷ với Phù Tô.

Phù Tô: "..."

A Mộc trợn mắt với Phù Tô nên đi không nhìn đường, cứ thế đi lên trước suýt chút nữa lại đụng vào người đằng trước, lúc nhìn lại mới phát hiện không biết Lý Dục đã xoay người lại từ khi nào, đang lạnh lùng nhìn nàng.

A Mộc vội vàng cúi đầu, lại nghe thấy Lý Dục thản nhiên nói: "Ngươi rất quen với hắn ta?"

Nàng tự nhiên lắc đầu: "Không có."

Vừa nghe thấy đã biết là nói dối, Lý Dục phất tay áo, A Mộc đuổi theo sát bước chân của hắn.

Các khách mời đều nhập tiệc, A Mộc cũng đứng sau lưng Lý Dục, trên đài cao là những cái bóng lộn xộn chiếu ở đằng sau một tấm vải trắng, bên dưới là đám tỳ nữ trẻ tuổi gắp thức ăn, rót rượu, A Mộc không dám sơ sẩy, tỉ mỉ nhìn lần lượt, nhưng đều không nhìn thấy bóng dáng a tỷ. Không bao lâu, mỹ nhân thần bí trong lời đồn được người dìu đi ra. Bây giờ nàng ấy là cơ thiếp của Đại hoàng tử, mặc dù địa vị không cao, nhưng Lý Khái tự mình đi đón, tự dìu đỡ, trên đường đi tuy cúi thấp đầu nhưng lại không thi lễ với bất kỳ ai.

Từ xa tới gần, đi đến dưới đài, ngồi ghế cao nhất là Thái tử Triệu quốc Phù Tô, Lý Dục ngồi cùng bàn. A Mộc cứ luôn trợn to hai mắt, Lý Khái dìu đi đến trước mặt mọi người thì buông tay ra, nữ nhân hơi ngước mắt, nhẹ nhàng thi lễ, vừa mở miệng là âm thanh độc đáo, không kiều không mị nghiêm túc nói từng chữ giống như ngọc châu rơi xuống bàn.

A Mộc mím môi, lúc nữ nhân thi lễ không hiểu sao trong miệng nhảy ra một chữ nhị.

Chỉ thấy nàng ta mày cong như lá liễu, đôi mắt đẹp như có tình, mày ngài lạnh nhạt tuyệt sắc, đôi môi không điểm cũng hồng, dung mạo không phấn son cũng đẹp, thêm một phần kiều lại mị, thêm một phần mị lại tục, từ trên xuống dưới, thân hình mềm mại tươi non, lúc đi đường hai vai cân đối, xứng với cẩm y hoa phục, có thể nói là tuyệt sắc.

Trên tiệc đã có người trợn mắt há mồm, Lý Dục vẫn ngồi thẳng, vô thức quay đầu lại, quả nhiên A Mộc đã nhìn đến ngây người.

Thật là không có tiền đồ, mỹ nhân thế gian này còn nhiều mà, Lý Dục khẽ nhíu mày.

Hai mắt A Mộc tỏa sáng, khóe môi toàn là ý cười, vừa cúi đầu thì nhìn thấy ánh mắt của Lý Dục, nàng không khỏi cúi người, ở bên cạnh hắn khẽ giọng nói: "Điện hạ, tỷ tỷ này thật đẹp."

Có thể nhìn ra nụ cười này của nàng không giống với lúc bình thường, Lý Dục cười nhạo một tiếng: "Thật sao?"

A Mộc vừa muốn cãi lại hai câu, đột nhiên như chợt nhớ cái gì đó nhếch môi lần nữa: "Nhìn kỹ lại, không đẹp bằng Điện hạ."

Nàng cố tính tiến sát lại gần nói, Lý Dục quay đầu lại, ánh mắt như lưỡi dao.

A Mộc không nên nhiều lời, nhanh chóng đứng thẳng người lại.

Vốn nàng nghĩ, nổi tiếng vì cái đẹp, vậy trừ a tỷ ra thì còn có thể là ai nữa, a tỷ càng trưởng thành dung mạo càng đẹp ra, vì muốn lưu lại đường sống trong cuộc sống nên bình thường đều động tay chút xíu lên mặt, giảm đi một hai phần sắc đẹp, hôm nay tỷ ấy đã khôi phục lại khuôn mặt của mình, đường đường chính chính xuất hiện ở trước mặt mọi người, nàng thật sự vui vẻ.

Điều này nói rõ, mặc kệ là vì cái gì, Hàn Tương Tử sớm đã đưa a tỷ ra khỏi Phù Dung Lý. "Nhị", chính là hai khắc sau tìm cớ rời khỏi tiệc đi tìm a tỷ. Hôm nay là sinh nhật của nàng, nàng cũng thích xem kịch bóng nhất, vỡ kịch này rõ ràng là chính a tỷ muốn nhìn thấy nàng, nhớ nàng nên mới sắp xếp cho nàng, A Mộc nhìn vải trắng trên đài cao, trong lòng sớm đã vui như nở hoa.

Mắt thấy Lý Khái đã dẫn mỹ nhân đi xa, A Mộc còn nhìn theo bóng lưng cười ngây ngô, kịch hay sau màn vải trên đài cao đã bắt đầu, một loạt hình người nhỏ cao hai thước nhảy ra, Lý Dục không khỏi xoa trán, ngoắc ngón tay với A Mộc.

Lực chú ý của A Mộc đều bị mấy con rối sau màn hấp vậy: "Gì vậy, Điện hạ."

Lý Dục ngồi thẳng người, không hề có ý định coi kịch trước mặt, ngược lại Lý Dục muốn biết thiếu niên này sẽ giở trò gì, Trường Lộ ở lại trên xe rồi, cất giọng nói: "Rót rượu."

Vốn là có tỳ nữ tới rót rượu, nhưng hắn từ chối.

A Mộc đứng bên cạnh, Lý Dục làm như lơ đãng vung tay áo giật giật đùi nàng, khiến cho A Mộc cúi đầu, lúc này nàng mới hiểu là muốn nàng rót rượu, mặc dù không kiên nhẫn nhưng cũng khom lưng rót rượu.

Lý Dục ngoắc ngón tay với nàng lần nữa: "Tới đây."

A Mộc vội cúi đầu: "Chuyện gì ạ?"

Mặt Lý Dục lạnh như băng: "Không phải ngươi nói dẫn ngươi đến đây xem kịch bóng, ngươi sẽ nói hai lỗ thủng này là thế nào sao?"

A Mộc: "..."

Lý Dục làm bộ: "Nói đi, là chuyện gì?"

A Mộc mếu máo: "Ta nói, Điện hạ có tin hay không?"

Dường như hai người không ai nghe thấy tiếng trống tiếng chiêng, ánh mắt Lý Dục thâm thúy: "Nói."

A Mộc thở dài: "Đó là máu của ta."

Rất rõ ràng, nói lời này ra ai có thể tin, vô duyên vô cớ chảy máu rồi làm dính lên mềm, lên quần của người ta chứ?

Đương nhiên Lý Dục không tin: "Vậy nói xem, ngươi và Trọng Gia đã làm chuyện hoang đường gì rồi?"

A Mộc vội vàng xua tay, đương nàng và Trọng Gia không hề làm chuyện hoang đường gì, chỉ là ôm một lúc lâu nên mới bất cẩn dính chút máu, chỉ là lời này tuyệt đối không thể nói ra.

Vẫn nên nửa thật nửa giả thôi, A Mộc cúi người xuống thấp hơn, hạ thấp giọng: "Thật ra... Thật ra Trọng Gia Điện hạ vẫn luôn ôm ta, hắn ấy... À không, là dáng dấp của Điện hạ ngài rất đẹp, ta ngắm đến trào máu mũi... Đương nhiên là hắn chỉ ôm chứ không làm gì..."

A Mộc vân vê ngón tay, lại đứng thẳng người, còn len lén liếc nhìn hắn ra vẻ ta nói thật, ngươi đừng tức giận.

Hắn có thể không tức giận sao? Lý Dục tình nguyện tiếng trống tiếng chiêng quá lớn không nghe thấy hắn nói gì, Hàn Tương Tử chính là tâm phúc trước mặt Thiên tử, không những như thế, ông còn là vị kia của Thiên tử, quan hệ long dương* như vậy mới có thể dạy dỗ ra nhóc con vô liêm sỉ thế này, hắn bỗng nhiên lộ vẻ chán ghét, vung tay áo gạt phăng không cho hắn tới gần.

(* quan hệ long dương là đoạn tụ, đồng tính á)

Chẳng thèm quan tâm nàng nghe thấy không, cứ thế mà mắng: "Đồ điên!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Editor: Nana Trang

Lý Dục phất tay áo, A Mộc không thể không lùi về sau.

Kịch bóng trên đài cao đang diễn đến đoạn đặc sắc, sao nàng cam lòng từ bỏ không xem.

Từ nhỏ A Mộc đã thích những thứ cổ lộng huyền hư này, hôm nay thấy a tỷ, trái tim càng nhẹ nhõm hơn, nàng đứng sau lưng Lý Dục, ngẩng mặt nhìn màn vải trên đài.

Bóng con rối phía trên hết sức rõ nét, ngựa chiến kêu hí, vở kịch giờ mới bắt đầu.

Phù Tô nghiêng mắt thờ ơ nhìn, không khỏi mím môi. Sau khi biết thân thế của nàng thì không thể không cảm thán, trưởng thành ở hoàn cảnh nào mới có thể có dáng vẻ này, không hề có chút dáng vẻ thẹn thùng của thiếu nữ, ngay cả hắn nhìn mà cũng than thở.

Rõ ràng mới bị châm chọc xong, nhưng lại không dời mắt đi được.

A Mộc tới gần, Lý Dục không kiên nhẫn gạt lần nữa, nhóc con mặt dày lại không thèm để ý đến, lại mặt dày mày dạn nhích tới gần chút. Lý Dục quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào A Mộc, lúc này nàng mới ngượng ngùng lùi về sau.

Buồn bực bị nàng đùa giỡn trước đó đã bị Phù Tô sớm ném lên chín tầng mây rồi, trong lúc quay đầu nhìn thì ý cười hiện lên.

Đương nhiên A Mộc nhìn thấy hắn, nàng lườm hắn một cái.

Phù Tô cũng không để ý, chỉ âm thầm ngoắc ngón tay với A Mộc, muốn bảo nàng tiến lên, đáng tiếc người ta không để ý tới hắn, đành phải xoay người lại.

A Mộc không nhúc nhích, vẫn đứng sau lưng Lý Dục như cũ, nhìn một loạt bóng trên màn vải thì vô cùng vui vẻ, bất chợt nàng phát hiện động tác vừa rồi của Phù Tô, vạt áo ngoài rơi xuống đất, A Mộc tiến lên một bước, yên lặng dẫm lên.

Nàng đứng ở giữa Phù Tô và Lý Dục, bên cạnh còn có Xuân Mai Đông Sinh đi cùng.

Chiêng trống trên sân khấu vang dội, phía sau Phù Tô như có mắt, lặng lẽ vươn tay qua kéo, nắm lấy cổ tay A Mộc, hắn hơi dùng sức ngón tay cái, ấn một cái trên cổ tay của A Mộc.

Phù Tô im lặng cười cười: Người một nhà.

Mượn tay áo rộng che giấu, A Mộc phản tay nắm ngược lại.

Từ nhỏ nàng luyện không chỉ có khéo tay, mà còn có lực tay.

Nắm lấy tay Phù Tô, A Mộc lập tức nở nụ cười.

Phù Tô cũng cười, đương nhiên rất nhanh hắn không cười được nữa.

A Mộc vẫn nhìn lên đài, khuôn mặt của Phù Tô càng tái nhợt, hắn vội vàng quay qua, dùng âm thanh không cao không thấp gọi một tiếng: "A Mộc."

Một tiếng này làm cho Lý Dục quay đầu lại, A Mộc nhanh chóng buông tay hắn ra, vội vàng đứng bên cạnh Lý Dục lần nữa.

Ướng chừng hai khắc, nàng cúi đầu xuống: "Điện hạ, ta đi nhà vệ sinh một lát."

Đương nhiên Lý Dục không kiên nhẫn, cũng lười nhìn nàng.

A Mộc chui vào trong một đám tỳ nữ, rồi vòng vo đi ra ngoài, nàng nhớ rõ phương hướng a tỷ đi, trong phủ Thái tử vốn không canh phòng nghiêm ngặt, cũng đều do a tỷ sắp xếp xong xuôi, bước nhanh đi tới sân sau, đảo mắt qua, nhìn mười mấy gian phòng sáng đèn một chút thì đi tìm a tỷ.

Bóng ở trên ô cửa sổ có thể nhìn ra là bóng của Lý Khái, trong phòng có mấy nha hoàn đứng bên cạnh, không biết tại sao nam nhân lại đi tới đi lui, dáng vẻ sốt ruột.

Rõ ràng là mời khách đến xem kịch bóng, nhưng chủ nhà lại không xuất hiện, thật đúng là không nói nổi.

A Mộc đi lên trước, dán sát vào bức tường ở sân sau núp ở trong chỗ tối.

Không bao lâu, quả nhiên Lý Khái dẫn một đám người nối đuôi nhau đi ra, cả sân sau rốt cục cũng yên tĩnh lại, A Mộc khom lưng, bước chân cũng nhẹ hơn, bước nhanh đến dưới song cửa sổ, nàng đẩy cửa ra, leo vào trong.

Ở ngoài phòng có hai nha hoàn cúi đầu chụm lại một chỗ không biết nhìn vật gì, A Mộc đi đến sau lưng đánh cho mỗi người một cái ngất xỉu rồi nhẹ nhàng đẩy qua bên. Lúc này nàng mới có thể đi vào phòng trong, trong phòng không có người khác, mỹ nhân nằm nghiêng trên giường, dáng người quen thuộc này khiến trái tim A Mộc nhảy dựng lên, không kiềm được bước chân nặng hơn chút.

Có lẽ nghe thấy động tĩnh, nữ nhân vô cùng mất kiên nhẫn: "Đi ra ngoài, đi ra ngoài đi, ta bảo các ngươi đi ra ngoài hết đi! Đã nói rất nhiều lần rồi, đầu ta đau không muốn xem kịch bóng!"

Đương nhiên A Mộc biết a tỷ đang đợi nàng.

Nàng đi đến trước giường, nhếch môi cười nói: "Muội cũng đi ra ngoài sao?"

Nữ nhân giật mình, ngay sau đó xoay người ngồi dậy, bốn mắt nhìn nhau, nàng ấy kéo người đến ngồi lên giường: "A Mộc! Mấy ngày này muội vẫn tốt chứ?"

A Mộc lắc đầu, ôm cổ a tỷ, vùi mặt vào vai nàng ấy: "Không tốt, a tỷ, muội không hề tốt."

Ngày đó sau khi tách ra, liên tục không hề có tin tức gì về A Mộc, sao trong lòng có thể an tâm được. Mộc Kiếm Anh vỗ nhẹ lưng nàng, gần như lệ nóng lưng tròng: "Sao lại không tốt, ai bắt nạt A Mộc của chúng ta, nói cho a tỷ, a tỷ nghĩ cách bắt nạt lại!"

A Mộc cọ đầu lên vai nàng ấy: "Không nhìn thấy a tỷ, làm sao mà tốt được."

A Mộc mếu máo, dáng vẻ như là bị ủy khuất vậy.

Thật ra hai tỷ muội vẫn luôn chưa bao giờ tách xa nhau, trong lòng Mộc Kiếm Anh chua chát, nhưng thời gian cấp bách nàng ấy không có nhiều cơ hội ôm lấy nàng, vươn tay đẩy muội muội ra, nàng ấy nhìn ra bên ngoài: "Hai nha hoàn kia thì sao?"

A Mộc: "Bị muội đánh ngất rồi."

Mộc Kiếm Anh tựa như vỗ về vuốt mặt nàng: "Muội nghe đây A Mộc, hiện tại có một cơ hội tốt, Thái tử Triệu quốc sắp hồi Triệu, muội đi theo hắn đi, đừng trở lại đây nữa."

A Mộc tựa lên vai a tỷ, chỉ cảm thấy giờ khắc này vô cùng an tâm: "Thái tử Triệu quốc đã tới tìm muội rồi, hắn nói cữu cữu vẫn còn sống, muốn mang chúng ta hồi Triệu, còn muốn phục hưng quân Mộc gia, để chúng ta xứng danh phủ Quốc Công."

Mộc Kiếm Anh mím môi: "Đúng, tuổi muội còn nhỏ có thể không nhớ rõ, tỷ đã từng thấy, đúng là cữu cữu chúng ta, nhưng A Mộc biết không? Hiện tại tỷ không có yêu cầu nào khác, chỉ cầu cho muội bình an là được."

A Mộc không khỏi xúc động: "A tỷ ở đâu muội sẽ ở đó, tỷ ở Tề quốc, muội cũng không đi."

Mộc Kiếm Anh ngẩng mặt, mở to mắt để không cho nước mắt chảy xuống: "Không, A Mộc muội nhất định phải đi, nếu thân phận của chúng ta đã bị người ta đoán được, nếu muội không đi, không bao lâu nữa sẽ có nhiều người biết hơn, nơi này đã không còn an toàn rồi, muội đi trước, tỷ tìm cơ hội đi tìm muội."

Nói thì dễ, nhưng một khi tách ra thì không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại, A Mộc đương nhiên lắc đầu: "Muội có thể làm bất cứ việc gì vì a tỷ, chỉ riêng không thể rời khỏi a tỷ."

Mộc Kiếm Anh cắn môi, cúi đầu trán kề trán với muội muội: "A Mộc, nếu muội thật sự muốn làm chút gì đó cho a tỷ, vậy hãy đi cùng cữu cữu đi, phủ Quốc Công của chúng ta không thể mai mọt uổng phí như vậy, năm đó mẫu thân chúng ta cũng là võ tướng tiếng tăm lừng lẫy, cho dù là nữ nhân cũng phải là người đầu đội trời chân đạp đất, nữ nhân không thua đấng mày râu, nếu muội có thể xứng danh phủ Quốc Công, cho dù tỷ đi theo mẫu thân cũng là cái chết có ý nghĩa!"

A Mộc còn muốn lắc đầu, Mộc Kiếm Anh lại càng nghiêm mặt, dùng sức đẩy nàng đứng dậy: "A tỷ không nuôi muội nữa, thì không quản được muội đúng không?"

Mộc Kiếm Anh mặc cẩm y, nhưng không thể che hết đau khổ ở giữa hàng lông mày.

A Mộc không khỏi rơi lệ: "Tỷ luôn nói muốn muội đi, a tỷ ở đây chịu khổ, sao muội nhẫn tâm đi được đây!"

Nước mắt vừa mới rơi xuống, Mộc Kiếm Anh bước xuống giường, vung tay lên tát A Mộc một cái, A Mộc bị đánh đến đầu kêu ong ong, trong lúc nhất thời quen cả khóc.

Mộc Kiếm Anh trợn mắt nhìn: "Khóc! Khóc cái gì! So với những tên khất cái ăn không đủ no mặc không đủ ấm ở trên phố, ta sống tốt hơn không biết bao nhiêu lần! Lúc này không đi thì đợi đến bao giờ! Trên dưới Mộc gia ta hơn một trăm người, sao có thể chết không rõ ràng! Triệu Thị nhất định sẽ chiến, đánh thì đánh, nếu muội có thể phục hưng Mộc gia, ta còn là a tỷ của muội, nếu cứ khăng khăng không đi, a tỷ nói cho muội biết, ngày mai ta sẽ thắt cổ trong phủ Thái tử này!"

Nàng ta trợn mắt hung dữ, vẻ mặt phẫn hận.

A Mộc tiến lên muốn ôm: "A tỷ!"

Mộc Kiếm Anh phất tay áo đẩy nàng ra: "Ta không có muội muội như muội."

A Mộc lập tức rơi nước mắt dữ dội hơn: "A tỷ!"

Mộc Kiếm Anh vẫn đẩy nàng đi: "Muội đi đi, từ nay về sau muội muốn làm gì thì làm cái đó, đừng tới tìm tỷ nữa, tỷ cũng không sống được mấy ngày."

A Mộc tiến lên bắt lấy tay áo nàng ta: "A tỷ!"

Một bên mặt của nàng đỏ lên, liên tiếp kêu ba tiếng a tỷ, giống như chó và mèo sắp bị ném đi vậy.

Cuối cùng Mộc Kiếm Anh không đành lòng, vươn tay xoa xoa mặt nàng: "Muội đồng ý với a tỷ, hiện tại chỉ có thể đồng ý."

A Mộc trịnh trọng gật đầu: "Nếu a tỷ muốn, vậy muội sẽ đi."

Cuối cùng Mộc Kiếm Anh cũng hài lòng nhếch môi: "Được A Mộc..."

Nói xong thì đi lên ôm lấy nàng.

Còn lần này, không đợi hai người phát ra bất kỳ âm thanh nào, trong sân đã có âm thanh nam nhân giận dữ mắng mỏ, A Mộc lập tức nghiêng người, tránh né cái bóng trên ô cửa sổ, tránh cho bóng của mình chiếu ra ngoài. Bên ngoài có hai tỳ nữ ngất xỉu nằm trên đất, hai tỷ muội bốn mắt nhìn nhau, một người đưa hai tay ra sau lưng, một người kéo mạnh cái chăn trói hai tay Mộc Kiếm Anh lại, cực kỳ ăn ý.

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, A Mộc nhanh chóng cầm khăn tay của a tỷ ở trên giường nhét vào miệng nàng ấy, trong lúc cửa phòng bị đẩy ra, nàng lập tức chui người xuống dưới giường.

Mộc Kiếm Anh đúng lúc ngã xuống giường, tiếng nam nhân vang lên bên ngoài: "Người đâu!"

Trong lúc kêu người thì hắn xông vào phòng trong, cửa sổ còn mở, ẩm ướt sau cơn mưa tựa như xâm nhập vào trong phòng, khắp nơi đều hơi nước, nữ nhân ngã ở trên giường, trong miệng phát ra tiếng ô ô, hai mắt rưng rưng, đang nhìn chằm chằm vào mặt hắn ta, bộ dạng điềm đạm đáng thương.

Lý Khái bước nhanh tới trước giường, ôm chặt lấy người vào trong ngực, sau đó rút khăn tay trong miệng nàng ấy ra: "Dung Việt, thế nào rồi? Có bị thương ở đâu không?"

Đã có thị vệ điều tra bên ngoài, nam nhân hao phí sức lực mới gỡ được mảnh vải buộc sau lưng nữ nhân.

Mộc Kiếm Anh ở phủ Thái tử vẫn luôn dùng cái tên Dung Việt này, lúc này vùi ở trong ngực Lý Khái, ôm lấy cổ hắn ta, nước mắt tí tách rơi xuống: "Làm ta sợ muốn chết, vừa rồi có một người áo đen che mặt vào trong phòng trói ta... Điện hạ đừng bỏ ta lại..."

Nói nhiều sai nhiều, nữ nhân cũng không nhiều lời, cứ vùi ở trong ngực hắn khóc nức nở, lực chú ý của Lý Khái đều ở trên người nàng, ôm lấy nàng, khẽ nên lên trán nàng: "Không sao, không sao..."

Hắn ta chỉ lo cúi đầu dỗ dành, hai tỳ nữ bị đánh ngất xỉu bên ngoài kia đã sớm bị người khiêng đi, trong phòng hết sức yên tĩnh, Mộc Kiếm Anh nói gì cũng không chịu tiếp tục ở lại chỗ này, trước đó Lý Khái dụ dỗ nàng bao nhiêu lần để nàng đi đến trong phòng hắn đều không chịu, vừa vặn mỹ nhân bị kinh hãi, lúc này bế người đi ra ngoài.

Trong đêm yên tĩnh, dường như còn có thể nghe thấy tiếng đàn cầm ở sân trước.

Không một ai phát hiện ra, A Mộc nằm ở dưới giường, dùng một tay che kín hai mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Editor: Nana Trang

Lúc A Mộc trở lại thì luôn cúi đầu.

Nàng nhẹ nhàng kéo tay áo nam nhân, cảm xúc hết sức sa sút.

Vốn đang xem kịch bóng nhàm chán kia, Lý Dục không có hứng thú gì, lúc này A Mộc lại mang dáng vẻ như gặp quỹ tới, càng khiến cho tâm tình của hắn không tốt.

Đương nhiên A Mộc không rảnh quan tâm đến tâm tình của hắn, chỉ cúi thấp đầu: "Điện hạ, có chuyện này muốn nói."

Âm thanh của nàng thấp đến mức không nghe thấy được, tiếng chiêng trống trên đài vang dội, dưới đài hỗn loạn một mảnh, nhưng Lý Dục lại nghe rõ được, bởi vì A Mộc nói mãi.

Hắn đành phải xoay người lại: "Chuyện gì?"

A Mộc tiến sát lại chút: "Điện hạ, ta có thể đi về trước không, nơi này thật sự đau quá."

Trong lúc nói chuyện nàng ấn tay vào bụng mình, nhìn sắc mặt trắng bệch quả thực không giống làm bộ, cũng là nàng muốn tới, mà cũng là nàng muốn đi. Lý Dục im lặng nhìn nàng: "Đi thôi."

Hai mắt A Mộc ửng đỏ, vội vàng cùi đầu lùi ra.

Nàng đúng là đau bụng thật nhưng không ghê gớm như nàng nói, phủ Thái tử mời Lý Dục, nếu đã đến thì không qua nửa đêm không về được, Trường Lộ đưa A Mộc đến ngoài cửa chính, còn đặc biệt dặn nàng đừng chạy loạn khắp nơi, mau về phủ đi.

Đương nhiên nàng không có thời gian đi loạn, ra khỏi phủ Thái tử quả nhiên có người đi theo nàng.

A Mộc vẫn luôn ngoan ngoãn đi về hướng phủ Tấn Vương, thẳng đến khi vào cửa sau mới thoát khỏi theo dõi, nàng rất muốn trở về phòng của mình nằm, không muốn làm cái gì cả, nhưng nàng không thể, mượn bóng đêm che lấp trèo tường ra khỏi phủ Tấn Vương lần nữa.

Vào canh giờ này, nếu quả thật Hàn Tương Tử vào hoàng cung, vậy cũng sắp trở về rồi.

A Mộc ra khỏi phủ Tấn Vương thì đi thẳng đến ngõ số chín, cửa chính tiểu viện lại mở ra, nàng biết đây là ký hiệu Hàn Tương Tử không có ở nhà, cũng chỉ dựa vào trong ngõ tối chờ đợi.

Nàng cần phải tỉnh táo, nàng cần phải có lựa chọn.

Gió đêm mang theo khí lạnh sau cơn mưa thổi qua người nàng, không biết đợi bao lâu, rốt cục có tiếng vó ngựa lộc cộc từ xa tới gần, A Mộc thì người ra, nhìn thấy rõ là Hà Kỳ Chính đánh xe thì bước nhanh ra ngoài.

Trên đường không có người đi đường qua lại, A Mộc bất chợt quỳ hai gối xuống trước cổ xe ngựa.

Hà Kỳ Chính vội vàng ghì ngựa lại, xoay người nói: "Là A Mộc."

Người trong xe vừa mới từ hoàng cung về, không vén màn xe lên, chỉ khẽ ừ một tiếng: "Để nó lên đây."

A Mộc nhanh chóng đứng dậy, đi tới chui lên xe.

Trong xe có một chiếc đèn mờ, nam nhân xõa tóc dài ra, da thịt trắng nõn càng làm ông trẻ tuổi hơn, Hàn Tương Tử ngồi dựa vào vách xe, một tay đang bấm Phật châu trong tay mình.

A Mộc ngồi xuống, ngước mắt nhìn ông: "Phụ thân."

Hàn Tương Tử vẫn chỉ vân vê Phật châu: "Chuyện gì? Không phải đi với Thế tử xem kịch bóng sao? Sao về nhanh vậy?"

Hai mắt A Mộc ửng đỏ: "Còn nhìn thấy a tỷ, nhìn tỷ ấy có vẻ sống rất tốt, con cũng rất vui mừng."

Nam nhân cười nhạo một tiếng, vẫn không nhìn sang: "Sao không hỏi hôm nay tiến cung kết quả thế nào? Không sợ ngày mai con không ra được khỏi phủ Tấn Vương à?"

A Mộc lắc đầu: "Nếu phụ thân nhận lời con, sẽ làm được."

Nhìn dáng vẻ của nàng có chút ngốc, Hàn Tương Tử nhíu mày nhìn nàng, không khỏi thở dài: "Năm đó nhìn thấy hai người các con đã cảm thấy là một phiền toái, không ngờ đã nhiều năm như vậy mà vẫn còn phiền, hiện tại a tỷ con đã rời khỏi Phù Dung Lý, trong phủ viện Triệu Thị cũng đã nhà cửa không yên, con xem như trò cười là được, đừng tiếp tục nhớ đến chuyện lúc trước nữa, làm tốt Hàn Mộc của con, tương lai còn trông cậy vào con chăm sóc cho ta khi về già mới đúng."

A Mộc mím môi, cúi đầu không nói lời nào.

Hiếm khi Hàn Tương Tử kiên nhẫn mở miệng với nàng: "Thời gian Thái tử Triệu quốc hồi Triệu dời lại hai tháng, hôm nay ta phá lệ vào cung, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng không có ngày yên ổn... Nhưng cũng không sao, qua một thời gian yên tĩnh lại ta tìm việc cho con làm, đừng làm những chuyện trộm cắp kia nữa, đường đường chính chính mà sống quan trọng hơn."

A Mộc cũng biết, một khi thật sự dấng thân vào trong đó, e rằng không thể dễ dàng thoát thân.

Bản thân nàng thật đúng là thành điểm yếu của Hàn Tương Tử, ngẩng đầu nhìn cha nuôi, tâm tư nàng cực kỳ phức tạp, một khi phải lựa chọn giữa ông và a tỷ, ngày sau sẽ không có đường hối hận.

Hàn Tương Tử thấy nàng vẫn luôn im lặng thì hơi ngạc nhiên: "Tới làm gì?"

Lúc này A Mộc cười cười: "Nhớ phụ thân, trở lại thăm người."

Hàn Tương Tử lườm nàng một cái: "Lúc nói dối có thể chớp mắt không, nhớ ta? Thật sự nhớ ta thì sau này mỗi ngày ở bên cạnh ta hầu hạ ta rửa mặt rửa chân."

A Mộc gật đầu: "Được, con chợt nhớ tới trước kia phụ thân luôn hỏi con, là phụ thân quan trọng hay a tỷ quan trọng, hiện tại nghĩ lại, hai người đều là người thân của con, quan trọng như nhau."

Hàn Tương Tử: "..."

A Mộc: "Thời gian không còn sớm nữa, con phải mau chóng trở vệ, phụ thân bảo trọng."

Nàng hơi ngẩng mặt, dáng vẻ cười cực kỳ thoải mái.

Ngược lại Hàn Tương Tử hết sức không thích dáng vẻ cố ý dỗ dành người khác lúc này của nàng, nhưng không đợi ông nói thêm gì, A Mộc đã đứng dậy, động tác nàng cũng nhanh, giống như con cá lủi ra ngoài, nam nhân vén màn lên, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng A Mộc trong bóng đêm, lao nhanh chạy đi.

Rõ ràng đã đến cửa nhà, lại không vào nhà.

Rõ ràng vẻ mặt khổ sở, rồi lại phải cười ra cho người ta xem, A Mộc cố nén bi thống chạy rất lâu, nàng lớn lên ở ngõ số chín của Tề quốc, vừa nghĩ tới lúc quả thật từ biệt nơi này, thật sự rất khó vứt bỏ được. Nàng hiểu ý của Hàn Tương Tử, cha nuôi tạo cho nàng cuộc sống thuận lợi suông sẻ, cũng khéo léo sắp xếp một a tỷ giả vào phủ Tướng quân để Triệu Thị vĩnh viễn không có ngày lành, xem như là xả giận vì nàng, để nàng quên đi Mộc Vương phủ, trở thành Hàn Mộc chân chính, sau này bảo vệ a tỷ cùng chăm sóc cha nuôi, cứ vậy mà sống hết một đời.

Nhưng nàng không thể, nàng cũng không cam chịu.

Chỉ có a tỷ là nàng không buông bỏ được, hôm nay lấy cái chết uy hiếp, càng cắt đi cọng rơm trong lòng nàng,

Lúc nàng còn nhỏ Hàn Tương Tử vẫn luôn hỏi nàng, muốn biết ở trong lòng nàng, cha nuôi quan trọng hay a tỷ quan trọng, mỗi lần nàng đều dùng ánh mắt "Biết rõ còn hỏi" nhìn ông, hôm nay nàng nói dối.

Nhưng cho dù cha nuôi không quan trọng bằng a tỷ, A Mộc cũng muốn vì ông làm chút chuyện cuối cùng gì đó.

Không thể trở thành nhược điểm của Hàn Tương Tử, khiến người ta lên án.

Nàng cũng muốn trở thành người mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức có thể ôm a tỷ dưới cánh chim...

Lúc trước nàng giấu không ít vàng bạc châu báu, gọi La Tiểu Hổ dặn dò một phen, lấy hai túi nhỏ ra đưa cho nhà Triệu di nương, sắp xếp xong tất cả công việc, lúc này mới chạy về phủ Tấn Vương.

Quả nhiên đã muộn, A Mộc đứng ở ngưỡng cửa, nhìn bóng dáng nam nhân chiếu lên ô cửa sổ không khỏi thổn thức.

Chắc hẳn hắn cũng không phải là đèn đã cạn dầu, dĩ nhiên phát hiện điều gì đó khác thường mới nửa đường từ phủ Thái tử chạy vội về, ngồi ở trên giường đợi nàng, ở giữa hoa viên, dường như có tiếng dế đang gọi, gió nhẹ thổi qua khuôn mặt nàng, trong bóng đêm có thể những hoa hoa cỏ cỏ kia muôn ngàn sắc thái, đứng thẳng đón gió. Vầng trăng sáng nhô lên cao, ánh trăng màu trắng bạc rọi lên người thiếu niên, đối diện với một đám thị vệ của phủ Tấn Vương rút đao ở phía trước, nàng không tự giác nắm lấy cái túi, vẻ mặt vô tội.

Đương nhiên, dù sao nàng tự mình xuất phủ cũng bị bắt rồi, không cần thiết phải che giấu.

Trường Lộ đứng ở dưới mái hiên: "A Mộc, Thế tử gọi ngươi vào."

Biết ngay mà, cần gì cầm đao chứ, A Mộc ôm quyền với các thị vệ: "Làm phiền nhường một chút."

Nói xong thì đẩy người ra hai bên, dưới ánh mắt lạnh lùng của Trường Lộ đẩy cửa phòng ra, còn quay đầu vẫy vẫy tay với hắn. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, thật ra đối với sắc mặt âm tình bất định của Lý Dục thì nàng càng thích Trọng Gia thần kinh hơn, gần đây người này cực kỳ ỷ lại vào nàng, rất dễ gạt gẫm, nàng yên lặng thở dài, rốt cuộc vẫn bước nhanh tới.

Nam nhân ngồi trên giường bên ngoài, trên bàn thấp đặt một cái chén, trên nắp chén vẫn còn bốc hơi nước, rõ ràng chưa động tới.

Lý Dục đã cởi áo ngoài, hai tay cầm thẻ tre, ánh mắt nhợt nhạt: "Đi đâu?"

A Mộc cười hì hì tiến lên chắp tay: "Bẩm điện hạ, là do không yên lòng nên về nhà thăm cha, lão nhân gia ông ấy nhờ ta chuyển lời với Điện hạ, nói Điện hạ cứ yên tâm, chuyện đã làm xong rồi."

Nam nhân không khỏi cười nhạo: "Lão nhân gia? Nếu Hàn đại phu biết ngươi nói ông ta như vậy còn không thổ huyết à, năm đó ông ấy chính là mỹ nam tử nổi danh Yên kinh, ngươi quả thật dám nói lời ấy."

A Mộc nhún vai: "Đúng vậy, cha ta là mỹ nam tử, cho nên ta cũng là mỹ nam tử."

Lý Dục: "..."

Thiếu niên này dường như luôn có năng lực chạy lệch đề, cũng đánh giá thấp trình độ trơ trẽn của nàng, nam nhân gấp thẻ lại, đặt ở trên bàn thấp: "Ta tin

rằng ý chỉ của Thánh thượng rất nhanh sẽ hạ xuống, vụ án trước đó ngươi và đồng bọn ám sát Triệu Tướng quân đến bây giờ vẫn chưa kết thúc, cân nhắc một chút, tạm thời ngươi ở lại phủ Tấn Vương làm thị vệ tùy thân của ta, ngày mai để Trường Lộ đi thông báo cho Hàn đại phu một tiếng."

A Mộc nháy mắt nhìn hắn.

Biết ngay sẽ là như vậy mà, Lý Dục cho là hắn bắt được điểm yếu của Hàn Tương Tử, sẽ không dễ dàng buông tay, may mắn nàng đã sắp xếp xong xuôi, sẽ không liên lụy đến cha nuôi, A Mộc chỉ mím môi cười, cũng không nói gì.

Lý Dục ngước mắt: "Thế nào? Không nguyện ý sao?"

A Mộc lắc đầu: "Nguyện ý! A Mộc rất thích Điện hạ, dung mạo Điện hạ dễ nhìn, tính tình cũng tốt, ở lại bên cạnh Thế tử làm người hầu, bao nhiêu người đều không có may mắn này đấy!"

Ánh mắt Lý Dục thâm thúy: "Thật sao?"

A Mộc bưng lấy mặt mình, bày ra dáng vẻ háo sắc: "Điện hạ không biết các cô nương trong kinh vừa nhìn thấy người đều có dáng vẻ vô cùng vui mừng muốn xông lại sao? Ta cũng giống các nàng ấy, rất thích Điện hạ."

Mặc dù Lý Dục chán ghét dáng vẻ ti tiện này của nàng, nhưng không ngăn nổi khuôn mặt tươi cười của A Mộc, rốt cuộc bỏ qua cho nàng.

Chẳng mấy chốc Ngưu Nhị và một tiểu tư nâng thùng tắm lớn tới, Trường Lộ cũng đi vào hầu hạ Lý Dục cởi quần áo, A Mộc tiếp tục đứng đây cũng không được, mà đi ra ngoài cũng không phải, từ trước đến nay nàng cực kỳ tùy ý chuyện nam nữ, vốn cũng không có cơ hội quan sát kết cấu thân thể nam nhân ở khoảng cách gần, như thế cũng tốt, cơ hội đến rồi!

Chỉ có điều... Đó là thứ gì?

Cởi hết quần áo, lúc đầu Lý Dục vẫn không nhận thấy ánh mắt của nàng, thẳng đến khi hắn bước vào trong thùng vừa mới ngồi xuống, lúc này mới phát hiện A Mộc trừng lớn hai mắt, vẻ mặt dở khóc dở cười, trong lúc quay đầu A Mộc đã bổ nhào người tới.

Nước vừa đủ ấm, A Mộc cố gắng tiêu hóa sự thật nam nhân và nữ nhân quả nhiên khác nhau này, hai tay niềm nở ấn lên đầu vai nam nhân: "Ta chà lưng cho Điện hạ nhé..."

Trong lúc nói chuyện đã vẩy bọt nước lên, Trường Lộ vừa muốn giận dữ mắng mỏ nàng, Lý Dục lại phất tay với hắn ta. Mười ngón tay của A Mộc mảnh khảnh, là do từ nhỏ mức độ Hàn Tương Tử bảo vệ đôi tay này của nàng còn cao hơn mặt nàng, cho nên không có vết chai nào trên lòng bàn tay, ấn trên bờ vai nam nhân, quả nhiên cực kỳ mềm.

Thoải mái đến mức không hiểu sao trong đáy lòng hắn dâng lên chút sóng gợn...

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Nana Trang

Rõ ràng là muốn giữ chân nàng, lý do gì cũng đều quang minh chính đại.

A Mộc đứng ở bên giường, trong tay còn cầm một ghế tròn, cả người ướt nhẹp vẫn đang nhỏ nước, đang kinh hãi nhìn xuống dưới. Vừa rồi bầu không khí còn rất tốt, cực kỳ hài hòa, lúc A Mộc kì lưng cho Lý Dục dùng chút sức lực, bởi vì hai vai hắn cứng nên cứ ấn mạnh xuống, kết quả nam nhân khi nãy còn mất kiên nhẫn với nàng giờ lại ngủ thiếp đi.

Sau đó trong lúc nàng đang do sự có nên đánh thức gọi hắn dậy hay không, nam nhân bỗng nhiên đè lấy tay của A Mộc đặt ở trên vai, xoay đầu lại vẻ mặt âm u tàn độc, A Mộc còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì thì thấy cổ tay đau xót, cả người liền bị Lý Dục phản tay nhắc qua vai, đánh ngã vào trong bồn tắm.

Thùng tắm to lớn, nhưng do có hai người ngồi vào trong nên lộ vẻ hết sức chen chúc.

A Mộc ngồi xổm ở trên người nam nhân, lúc nàng ngã nhào vào trong nước cực kì nhếch nhác, ngã ở trước ngực Lý Dục, bởi vì bị sặc nước nên cũng

bất chấp tất cả quơ loạn tóm lấy hai thứ, đương nhiên có thể nàng tóm lấy vị trí có chút quá nhạy cảm, nam nhân lập tức nổi giận, bóp cổ nàng, lại nhắc cổ áo của nàng lên đáng văng ra ngoài.

Lúc A Mộc bò từ trên mặt đất dậy, nam nhân đã đi ra khỏi bồn tắm, hắn đi chân trần, kéo áo ngoài qua khoác lên người, che lại tất cả vị trí quan trọng, A Mộc vô thức nhảy dựng lên, nắm lấy cái ghế nhảy lên cái sạp.

Đó không phải là Lý Dục.

Mà là Thế tử Trọng Gia bạo tẩu, nếu như là Lý Dục thì cho dù nổi giận cũng sẽ khắc chế, mà lúc này ánh mắt của nam nhân kia thoạt nhìn muốn giết người, nàng cầm cái ghế lên không chút do dự kêu to: "Trường Lộ! Ngưu Nhị ca! Vào nhanh!"

Bên ngoài tất nhiên có người bảo vệ, A Mộc vừa kêu lên, cửa phòng lập tức bị người ta đẩy mở ra.

Trường Lộ thật sự đi vào, A Mộc thở phào một hơi, nhìn về hướng Lý Trọng Gia lần nữa: "Mau, mau đỡ Điện hạ các người..."

Nam nhân lại đưa lưng ra, thắt đai lại, chỉ lạnh nhạt nói: "Đi ra ngoài."

Trường Lộ không chút do dự, lui ra ngoài lần nữa,

A Mộc: "..."

Lý Trọng Gia xoay người lại, trên tóc dài vẫn còn nhỏ nước: "Ta muốn giết ngươi!"

A Mộc thấy hắn đi thẳng về phía mình, vội vàng nhảy xuống: "Điện hạ, ta là A Mộc đây, ngươi quên ta rồi sao? Chúng ta là huynh đệ song hành, ngươi cũng quên sao?"

Nam nhân hung tợn nhìn nàng: "Ngươi vừa phạm vào điều gì?"

Nàng đã phạm phải cái gì?

Nàng vừa mới kỳ lưng xoa bóp huyệt vị trợ giúp giấc ngủ cho Lý Dục mà thôi, không ngờ lại gọi Trọng Gia ra, kết quả hắn vừa tỉnh lại thì muốn mạng của nàng, A Mộc vẫn lui về sau khi hắn tới gần: "Ta kỳ lưng cho Điện hạ, à đúng rồi ca ca của ngươi nói để ta kỳ lưng cho hắn, ta thật sự không làm gì cả!"

Trong mắt Trọng Gia lộ ra vẻ hung hãng: "Tốt nhất ngươi đừng gạt ta, vừa rồi rõ ràng có một nữ nhân ở đây."

A Mộc: "..."

Nam nhân càng tới gần thêm: "Ta cho ngươi biết, trên thế giới này nữ nhân đều không phải là thứ tốt, đều là kẻ lừa gạt, dáng vẻ càng đẹp càng yếu đuối thì càng sẽ gạt người, ai dám đến trước mặt ta, ta sẽ bóp chết nàng ta."

Đây là địa bàn của người ta, A Mộc ném cái ghế đi, giơ hai tay lên: "Không có, không có nữ nhân nào cả Điện hạ, vừa rồi vẫn là ta, ca ca ngươi bảo ta kỳ lưng cho hắn, trong phòng này làm gì có nữ nhân chứ, ngươi cũng nhìn thấy, thật sự không có ai hết, không tin ngươi tìm xem."

Mười ngón tay của nàng hết sức nhỏ, lòng bàn tay có hơi trắng bệch.

Nam nhân tiến đến trước mặt thiếu niên, ép người ta đến bên tường: "Thật à?"

Một tay A Mộc rút chủy thủ ở bên hông giấu ở trong tay áo, tay phải run rẩy đưa lên trước, rồi ngừng ở bên mặt hắn: Thật sự là ta."

Tay trái của nàng sẵn sàng tấn công, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Lý Trọng Gia, thấy hắn không có bất kỳ động tác nào thì tự ý xoa lên mặt hắn.

Đầu ngón tay của A Mộc nhẹ nhàng phất qua, quả nhiên là mềm đến khó tin.

Lệ khí trong mắt Lý Trọng Gia dần dần trở nên mê mang, thậm chí hắn còn đè lên tay A Mộc, nhẹ nhàng vân vê đang trên mặt hắn: "A Mộc, thật sự là ngươi, tay ngươi mềm quá."

A Mộc cũng không dám khinh thường: "Ừ, là ta."

Nam nhân nhìn khắp nơi, lúc này hai người đã giẫm đầy nước, quay đầu nhìn thoáng qua bồn tắm kia thì khẽ nhíu mày: "Ta không muốn rửa mặt, cũng không muốn ngủ, A Mộc ngươi chơi với ta đi."

Tốc độ hắn trở mặt lúc nào cũng nhanh hơn lật sách, cả người A Mộc đều ướt đẫm, gió đêm thổi qua cửa sổ lành lạnh, kinh nguyệt của nàng đã hết nhưng cũng biết không được để lạnh, đành phải dỗ ngọt hắn: "Điện hạ đi vào phòng trong đợi ta chút nhé, ta thay quần áo khô sẽ trở lại, lát nữa sẽ đọc sách cho Điện hạ nghe, mau vào đi."

Nàng đẩy người đi vào, tận mắt thấy Trọng Gia mặc dù rất không cao hứng nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi nàng. Lúc này nàng mới xoay người đi lấy quần áo sạch, bên ngoài khắp nơi đều là nước, dọn dẹp xong A Mộc lại qua loa lau cho mình, thay quần áo trong rồi trở lại phòng lần nữa,

lúc này nam nhân đã ngồi xếp bằng ở trên giường rồi.

Lúc này A Mộc đã lau khô tóc, đến bên cạnh bàn cố ý thêm hương mới đi đến bên giường ngồi xuống.

Trọng Gia vẫn luôn chăm chú nhìn nàng: "A Mộc ngươi đẹp quá."

Bình thường A Mộc cũng khen Lý Dục như vậy, nàng im lặng: "Ngươi đẹp hơn ta nhiều."

Tóc Trọng Gia vẫn còn nhỏ nước, A Mộc khăn đưa cho hắn lau khô, giống như bà mẹ già kể hai ba chuyện vui nơi phố phường cho hắn nghe, kể chuyện điên điên khùng khùng của nàng ngày thường đi đến nơi nào chơi, cuối cùng còn làm mấy trò hiếm lạ để hắn xem rất lâu, lúc này mới dỗ được người ta ngủ.

Đương nhiên, chính nàng cũng ngủ thiếp đi.

Sáng dậy mặt trời đã lên cao, Lý Dục sớm đã rời đi, Đằng Lan bưng chậu nước đứng ở bên ngoài gọi nàng, Ngưu Nhị cũng đứng bên khinh thường liếc nhìn nàng. Hai ngày này hắn ta bị bơ qua bên, mà nàng lại được Thế tử Điện hạ đối đãi đặc biệt, sau khi phát hiện thiếu niên này vô sỉ bò lên giường Điện hạ hai lần, thì cũng chỉ liếc mắt xem thường mà thôi.

Rời giường rửa mặt, A Mộc chỉ vui vẻ một chuyện là không cần thay dây vải nữa, sáng sớm cũng không có Lý Dục ở đây, sai người mang nước ấm vào, đóng cửa phòng lại thoải mái khoan khoái tắm rửa, nàng để Đằng Lan ở ngoài cửa trông chừng, ngâm hơn nửa canh giờ mới leo ra khỏi phòng tắm.

Quả nhiên là nam nhân vẫn đơn giản hơn nữ nhân nhiều.

Dọn dẹp trong ngoài một lượt xong thì đã gần trưa, cha con Lý Dục vào triều thế mà vẫn chưa trở về, Trường Lộ cũng không ở đây. A Mộc cầm lấy yêu bài* lắc lư mấy cái ở cửa lớn, phát hiện hoàn toàn không có người để ý tới nàng, nên nghênh ngang mà rời khỏi phủ Tấn Vương.

(* tấm bài đeo ở bên eo, eo là yêu 腰 [yāo])

Trên phố muôn vàn náo nhiệt hết sức tưng bừng cũng không lọt nổi vào mắt xanh của nàng, A Mộc đi tới đầu đường ném một khối bạc vụn nhỏ vào trong bát của một ăn xin bên cạnh, bảo người đó đi đến ngõ sau của Phù Dung Lý tìm La Tiểu Hổ đến gặp nàng, còn mình thì đi đến nơi lân cận phủ Tướng quân.

Dần dần vào thu, buổi trưa cũng không quá nóng.

A Mộc đứng canh gần nửa ngày cũng không nhìn thấy người nào đi ra khỏi phủ viện, ngược lại nhìn thấy Triệu Thị từ trong cung quay lại, xuống xe liền mắng lão nô theo hầu hai câu, giận dữ bỏ đi, vừa nhìn đã biết là tâm trạng không tốt rồi. Chắc là sáng nay Thánh thượng thay đổi thánh ý, quả nhiên là kéo dài thêm hai tháng mới đưa Phù Tô hồi Triệu, lúc này mới ông ta mới bực mình không có chỗ để phát tiết.

Từ cửa sân trước phủ Tướng quân quay ngược trở về, trên đường gặp được La Tiểu Hổ tìm nàng khắp nơi, A Mộc để hắn canh chừng trước cửa phủ Thái tử, nhìn xem có cơ hội thì đưa một phong thư cho a tỷ, nói hai chữ: Yên tâm.

Tất cả đều dặn dò xong, A Mộc quay người trở lại một trà lâu ở gần phủ Tấn Vương.

Con phố này phần lớn đều là quán rượu trà lâu, lúc trước nàng đã để ý đến, mỗi ngày gần như Phù Tô đều đến một trà lâu không bắt mắt uống trà, tên là tiểu xá Thanh Phong, tổng cộng chỉ có hai tầng nhỏ, bên trong phần lớn là nhã gian, ngày thường rất ít người đến uống trà, chưởng quầy đều ở bên ngoài đánh cờ, phơi nắng.

Ước chừng lúc qua trưa, A Mộc đi vào trà lâu, chưởng quầy kia đang nằm ở trên mặt ghế lắc lư, tiểu hỏa kế ăn mặc chỉnh tề, khom lưng đi ra đón.

Không đợi A Mộc mở miệng, người tới liền nở nụ cười: "Vị đây chính là tiểu gia A Mộc nổi danh ở ngõ số chín?"

A Mộc cười: "Chính là tiểu gia ta."

Vẻ mặt tiểu hỏa kế sùng kính: "Mau mau xin mời, lầu hai có người chờ ngài đấy, lên đi!"

Ít nhiều A Mộc cũng đoán được chút ít, cũng không nói nhiều đi lên lầu hai. Trên lầu cái gọi là nhã gian cũng cực kỳ đơn giản, chỉ có cái bình phong đơn giản, cửa ra vào dùng bức rèm châu ngăn cách, cực kì tao nhã yên tĩnh.

Chỉ có một gian ở cửa ra vào có người đang đứng, nàng liếc một cái thì nhìn thấy là Triệu Vạn và Đông Sinh.

Nha đầu kia đã vẫn chưa hết hy vọng muốn làm việc dưới tay Phù Tô, nàng cũng hết cách, chỉ hung hăng lườm nàng ta một cái, vén rèm châu lên đi vào, trên bàn bày trà cụ, trên lầu khắp nơi đều là hương trà, bên trong còn mang theo hương gỗ đàn hương thanh đạm, quả thật cực kỳ yên tĩnh, khiến tâm tình người ta thoải mãi không ít.

Bên cạnh bàn có hai nam nhân đang ngồi, một người chính là tiểu diện hổ* Phù Tô mặc cẩm y hoa phục đeo mũ ngọc nhỏ, lúc này đang cười híp mắt nhìn A Mộc, vẻ mặt đương nhiên. Người còn lại có dáng dấp chừng ba mươi mấy tuổi, trên khuôn mặt nghiêng tuấn tú có một vết sẹo, nhìn có hơi dữ tợn, ngồi bên cạnh Phù Tô, ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người nàng.

[* nham hiểm; khẩu Phật tâm xà; miệng thơn thớt, dạ ớt ngâm; con hổ biết cười (ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác)]

A Mộc đi vào ôm quyền: "Làm phiền, Điện hạ."

Phù Tô nhướng mày: "Nào có, chúng tôi đợi ngươi ở đây nhưng không nghĩ tới ngươi lại đến nhanh như vậy, đã nghĩ thông suốt rồi đúng không?"

A Mộc luôn luôn cẩn thận, cũng không đáp ngay.

Phù Tô cười, vẫy tay với nàng: "Yên tâm, tiểu lâu này là của Triệu quốc chúng ta, là người mình, ngày thường cũng ít khách, thỉnh thoảng mới có hai ba bàn, ta sai người canh chừng phía dưới, ngươi có lời gì có thể yên tâm nói ra."

Hắn vừa dứt lời, nam nhân bên cạnh đã đứng lên: "Thật sự là Ninh nhi nhà ta."

Người kia nện một quyền lên bàn, người thân trước mặt nhưng lại ẩn nhẫn mới không nhào qua, chỉ nhìn đường nét trên mặt nàng. A Mộc đã không còn nhớ rõ người trước mặt, nhưng có thể là sự thân thiết cốt nhục trời sinh này, khiến nàng phản ứng được người kia là ai, cũng thổn thức theo.

Năm đó rời khỏi Triệu quốc, sau này nghe nói hơn một trăm khẩu nhân ở Mộc Vương phủ không một ai sống sót, a tỷ ôm nàng khóc rất lâu.

Nhưng không ngờ được, còn có cữu cữu sống trên đời này.

Người thân gặp nhau đương nhiên xót xa khó nhịn, nam nhân xải bước đi qua, quan sát A Mộc từ trên xuống dưới: "Bọn họ gọi con là gì? A Mộc?"

A Mộc gật đầu, lại thấy Phù Tô ở bên cạnh nhếch môi: "Nghĩ thông nhanh vậy à? Thật sự muốn quay về Triệu quốc cùng bọn ta sao?"

A Mộc vươn tay ra muốn cữu cữu ngồi trước, sau đó vén vạt áo cũng ngồi xuống theo: "Ừm, trong khoảng thời gian này có lẽ chúng ta không thể gặp nhau, Điện hạ và cữu cữu chỉ có thể chờ ta, ta còn hai chuyện gấp muốn làm."

Nam nhân đâu chỉ là kích động nhưng chỉ có thể nói: "A Mộc..."

A Mộc mím môi: "Không đến một tháng con sẽ rời khỏi phủ Tấn Vương, đến lúc đó trên đời này không còn người tên Hàn Mộc nữa. Tối nay có thể con sẽ đến tìm hai người, bởi vì ở phủ Tướng quân còn có một thứ cần phải cầm về, đó là đồ của Mộc Vương phủ chúng ta, cũng là đồ của mẹ con, không thể để bọn họ làm bẩn được."

Phù Tô cười, không khỏi nhíu mày: "Thế gian này sợ rằng sẽ không tìm được diệu nhân như A Mộc, ai haizz..."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Editor: Huyền Vũ

Beta: Nana Trang

Mộc gia chỉ còn sót lại một nam nhân, người đó chính là tiểu cữu cữu Mộc Thanh Sơ của A Mộc.

Thời kì huy hoàng của phủ Quốc công năm đó đã qua, người đời trước đều hi vọng con cháu trong nhà có thể sống thuận lợi, không phải Đông chinh Tây chiến. Ấy thế mà mẫu thân của A Mộc tên Tịnh Vân, tiểu di Liên Y, cữu cữu Thanh Sơ không ngờ chỉ trong vòng một đêm mà hơn trăm mạng người phần lớn không chịu rời khỏi phủ đã chết ngay tại chỗ. Dựa theo lời của cữu cữu thì khi xông vào phòng của tỷ tỷ mình, ông vốn muốn cứu tỷ tỷ, nhưng từ nhỏ thân thể đã yếu ớt, là một mọt sách tay trói gà không chặt, bị đánh một cái lên mặt thì sau đó đã đau đến mức hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại thì phát hiện mình bị nhét vào trong địa đạo từ lúc nào.

Vì thế mới có thể giữ lại mầm mống cuối cùng của Mộc gia.

Ông được những bộ hạ cũ của Mộc gia cẩn thận đưa ra khỏi Triệu quốc, tham sống sợ chết bao nhiêu năm nhưng trong lòng vẫn nghĩ tới chuyện báo thù.

Lúc ấy chính ông cũng không biết hai đứa con gái của tỷ tỷ vẫn còn sống. Hai năm qua, ông đến nước Tề vẫn muốn giết Triệu Thị, đáng tiếc lại không có cơ hội ra tay. Ông đã từng nhiều lần lưỡng lự đứng ở ngoài bờ tường Triệu gia, nghe thấy tiếng cười nói rộn ràng của người bên trong nhà mà trái tim như bị đao cắt.

Cũng sau lần hội chùa kia, Mộc Kiếm Anh đi cầu phúc cho muội muội của mình nên mới khôi phục lại diện mạo cũ, Mộc Thanh Sơ thấy nàng quỳ trước mặt Phật Tổ rất lâu, sau đó vẫn đi theo nàng, cũng bởi vì cô nương này có khuôn mặt vô cùng giống với mẫu thân của mình, điều này khó có thể khiến

ông tin được, sau đó nhìn kĩ trên mặt mới nhìn thấy được nốt ruồi nơi khóe mắt kia.

Ông còn chưa kịp tiến lên phía trước chào hỏi thì Mộc Kiếm Anh đã phát hiện ra ông.

Khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông năm đó đã bị hủy, nhưng dù đã bị che đi bởi những vết sẹo tang thương này thì hình dáng quen thuộc chỉ cần liếc một cái vẫn có thể nhận ra ông. Trong tất cả đám con cháu trong nhà từ xưa đến nay, Mộc Kiếm Anh luôn là một trong những đứa trẻ được yêu quý nhất. Từ khi nàng được sinh ra, Mộc Vương phủ không một ai không nâng niu hòn ngọc quý này trên tay.

Khi ấy Mộc Thanh Sơ là người thường đưa đứa cháu gái ngoại này ra ngoài chơi nhiều nhất, cho nên ngay khi vừa gặp mặt nhau sao có thể không thấy đau lòng được đây!

Hai cậu cháu ôm nhau khóc lóc, lúc này ông mới biết thì ra hai đứa con của tỷ tỷ vẫn còn sống trên cõi đời này, hơn nữa còn sống ngay dưới mí mắt của Triệu Thị, trong lúc nhất thời loạt cảm xúc đan xen không lời nào có thể diễn tả được.

Hiện giờ ông đang ở bên cạnh Phù Tô, ngồi nghe Phù Tô lần lượt kể lại những chuyện xưa vô liêm sỉ của Tiểu A Mộc, không ngờ sau khi gặp lại nhau thật sự có thể vui mừng đến như vậy. Khuôn mặt của A Mộc cũng cực kỳ giống tỷ tỷ, chẳng qua khí khái anh hùng trên mặt lại nặng hơn một chút, dùng tư thái của một thiếu niên có thể nói là vô cùng tài hoa anh hùng. Ba người cùng hàn huyên một chút về chuyện hồi Triệu, sau đó càng cảm thấy cách hiểu thông tuệ hơn người.

Cũng vì Thiên tử Triệu quốc ngu dốt vô năng, nghe lời sàm ngôn, cho nên mới phán diệt cả nhà Mộc Vương phủ.

Chính vì vậy mới khiến hậu cung tham gia vào chính sự, Thái tử vì không để hai nước xảy ra chiến tranh nên mới đến Tề quốc làm con tin. Hiện giờ bên trong Triệu quốc loạn lạc liên miên, mấy Hoàng tử tranh giành cắn xé lẫn nhau, trong ngoài đều là địch.

Thái tử Phu Tô và Mộc gia cũng phải làm theo như yêu cầu.

Hiện giờ ông cần phải bảo vệ được chính mình, sau khi bình an quay về Triệu vẫn cần có quân Mộc gia lấy đại cục làm trọng, tranh đoạt quân quyền mới có thể thượng vị. Không sai, cái Mộc Thanh Sơ muốn đơn giản hơn nhiều, điều ông muốn chính là khôi phục lại Mộc Vương phủ, muốn giúp Thái tử đăng cơ báo thù rửa hận. Về phần Triệu Thị, nếu hai nước thật sự giao chiến, nhất định phải khiến cho ông ta có đến mà không có về!

Vì thế, ông muốn lấy thân phận là người Mộc gia đường đường chính chính mà sống, cũng để A Mộc được trở về Mộc gia với thân phận là con gái của nàng.

Nhưng hiển nhiên nữ nhân Mộc gia muốn khôi phục lại Mộc gia là chuyện quá khó, không chỉ Phù Tô không tán thành, mà đến cả A Mộc cũng không muốn. Nàng không muốn quay trở lại làm một cô nương, nàng chỉ muốn trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ được tỷ tỷ mà thôi.

Là cháu trai của Mộc Thanh Sơ cũng tốt, hay làm con trai của Mộc Thanh Sơ cũng được, nàng sẽ không trở thành một người khác, nàng chỉ làm Mộc Kiếm Ninh mà thôi. Cái tên này thật ra là mẫu thân đặt cho nàng, lúc trước khi nàng còn ở Mộc Vương Phủ, tất cả mọi người đều gọi nàng là bảo bối thứ hai, những người thật sự biết tên của nàng cũng chỉ có người trong nhà. Hiện giờ, ngoại trừ tỷ tỷ ra thì cũng chỉ có Triệu Thị mà thôi. Nhưng như vậy thì sao, nàng rất mong đợi khoảnh khắc đối mặt chính diện với Triệu Thị đó, chắc hẳn khuôn mặt của ông lúc ấy sẽ rất đặc sắc.

Ba người cùng uống trà, sau đó để A Mộc rời đi trước, tránh bị người khác hiềm nghi.

Khi nàng bước xuống lầu, Triệu Vạn luôn đi phía sau nàng, A Mộc làm như không biết, đi loanh quanh trên phố. Tiểu cô nương vừa đi vừa rơi nước mắt, bất kể A Mộc có đứng ở đâu thì cũng sẽ đứng cách xa nàng ta một đoạn. A Mộc dạo qua một vòng sau đó đứng trước cửa một tiệm cầm đồ, trên đường người đi qua đi lại vừa nhiều vừa loạn, nàng ngoái đầu lại nhìn tiểu cô nương quật cường cách đó không xa. Cho tới bây giờ nàng vẫn luôn thương tiếc cho những bé gái, thật sự không thể chịu được khi nhìn thấy một tiểu cô nương khóc lóc như vậy.

Nàng thở dài, cuối cùng cũng đứng lại.

Triệu Vạn xoa mắt, giương hai mắt nhìn nàng.

A Mộc ngoắc tay với tiểu cô nương kia: "Lại đây."

Tiểu cô nương kia bước từng bước tới gần, bước chân khập khiễng mãi mới tiến lại gần được: "Tên khốn nạn A Mộc này!"

A Mộc tiến lên đón, người tựa vào đầu ngõ nói: "Ngươi đã biết rồi?"

Triệu Vạn đã khóc đến đỏ hết cả hai mắt, đi đến bên cạnh giơ quả đấm lên bắt đầu nện lên người nàng: "Khốn kiếp, khốn kiếp!"

Sống lưng A Mộc thẳng tắp, nàng để mặc cho những nắm đấm của nàng ấy nện lên bả vai. Sức đánh của nàng ấy mỗi lúc nhẹ đi, những giọt nước mắt của tiểu cô nương giống như một chuỗi ngọc bị đứt dây, không có cách nào giữ lại mà rơi xuống. Nàng khóc lóc, sau đó bổ nhào tới ôm A Mộc thật chặt.

Triệu Vạn tựa trên đầu vai của A Mộc: "Ta không tin, sao ngươi có thể là con gái được! A Mộc, ngươi hãy nói cho ta biết đấy không phải là sự thật đi."

A Mộc không phản bác lại: "Có gì khác với cô nương sao?"

Triệu Vạn tức giận tới mức giậm chân: "Ngươi nói xem có gì khác nhau!"

Nàng ta hung hăng cấu một cái, sau đó bước nhanh đi ra, suy nghĩ thế nào vẫn thấy không cam lòng lại quay đầu lại cầm tay áo A Mộc lên lau mặt. Tiểu cô nương đang tức giận liền lau lung tung...

A Mộc: "..."

Cả khuôn mặt đều thể hiện sự uất ức, nàng đành mím môi, giơ tay áo của mình ra đích thân lau mặt cho nàng ta. Triệu Vạn khóc càng dữ dội hơn, tình cảnh trở thành một người khóc một người dỗ dành. Một thiếu nữ cưỡi ngựa tới, vội vàng ghìm chặt dây cương lại.

A Mộc cũng không chú ý nàng ta xuống ngựa từ lúc nào, thấy Triệu Thù dắt ngựa tới thì gọi nàng: "A Mộc!"

Mặc dù Triệu Vạn không cam lòng nhưng đáy lòng vẫn để ý đến A Mộc này, đương nhiên biết nàng ấy không có nhiều thời gian tiêu tốn với mình, đành phải vội vàng lau mặt, kéo cánh tay bước tới gần A Mộc: "Nương của ta bảo ta nhắn tới ngươi một câu, mọi việc đã sắp xếp theo ý ngươi ổn thỏa rồi, chỉ cần thêm mấy ngày nữa kiếm một cái xác chết thế thân thôi, chờ đến khi có tin tức rồi sẽ nói cho ngươi biết, ngươi chịu khó đợi thêm chút nữa."

A Mộc gật đầu: "Biết rồi."

Triệu Vạn liếc nhìn A Mộc một cái: "Ta đi đây, về sau sẽ lại tới tính sổ với ngươi."

Nàng ta nói xong thì cúi đầu nhanh chóng rời đi. A Mộc nhìn bóng lưng rời đi của nàng ấy mà hơi bần thần, bên cạnh nhanh chóng xuất hiện một thiếu nữ áo đỏ khác: "A Mộc, hôm nay ngươi tới nhà tìm ta hả?"

A Mộc mỉm cười nhìn nàng ta nói: "Ừ, đúng rồi."

Nàng đứng ở trước cửa phủ Tướng quân rất lâu rồi, trông thấy gia nô của Triệu Thị kia mang bộ dạng không kiên nhẫn, cũng không biết làm sao lại chợt nhớ tới chuyện xảy ra ngay trước mặt hắn, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên hoảng hốt, lập tức chạy vào trong.

Quả nhiên ánh mắt lão nô này hiện lên vẻ hoảng sợ, sau đó cúi đầu tránh né đi qua, hỏi nàng xem có chuyện gì.

A Mộc hỏi hành tung của Triệu Thù, kết quả người ta nói tiểu thư không có ở nhà, nàng cũng không để ý xoay người rời đi.

Lúc này Triệu Thù đứng trước mặt của nàng, nàng chỉ cười qua loa nói Thế tử Điện hạ quan tâm vết thương ở chân của nàng ta mới hỏi thăm xem đã khá hơn chưa. Thiếu nữ này chỉ mím môi mỉm cười vui vẻ.

A Mộc đi dạo trên đường phố cùng nàng ta, chỉ nói bâng quơ vài ba câu thì đã chuyển đề tài, giảng giải cho nàng ta nghe bình thường Lý Dục hay đọc loại sách gì, bình thường thích ăn món gì, thích làm những việc gì, có những cử chỉ như thế nào. Vốn dĩ tất cả những điều này đều là bịa đặt, thêu dệt lên cũng chỉ để cho có chút mặt mũi, dù sao Triệu Thù này và A Mộc cũng không phải là tri kỷ có thể nói những lời thật trong lòng ra, chỉ nói một vài chuyện phiền nhiễu bên ngoài mà thôi.

Nàng ta và mẫu thân ở Triệu gia xem như gặp phải kẻ địch mạnh, Lâm thị dùng dáng vẻ nhu nhược của mình quyến rũ nên rất được Triệu Thị che chở. Nhưng kể từ khi tỷ tỷ gì đó bước vào cửa, Triệu Thị thiên vị gay gắt, có thể nói rằng mẹ con nàng ta chịu không ít khổ sở. Với tình thế trong nhà hiện giờ, Lâm thị đặc biệt hi vọng phủ Tấn Vương và phủ Tướng quân có thể có quan hệ thông gia, biểu tỷ trong nhà cũng đã đến tuổi thành hôn, Triệu gia chọn trúng Thế tử Lý Dục, nhưng khổ nỗi người ta không có ý muốn cưới vợ bậy.

Nếu như Lâm thị có thể thúc đẩy được việc này, như vậy thì ánh mắt nhìn của lão tổ tông cũng sẽ cao hơn.

Triệu Thù cũng vì chuyện này mà càng lập nhiều quân lệnh hơn trước mặt biểu tỷ, cũng vì sầu muộn không có nhiều cơ hội thân cận với vị huynh trưởng cùng mẹ khác cha này. Nghe A Mộc nói người ta quan tâm đến thương thế của nàng ta, trong lòng nàng ta đã sớm vui như nở hoa, chỉ cầu mong A Mộc có thể truyền lời để Lý Dục có thể tới gặp mặt nàng ta một lần, để tình cảm huynh muội thân thiết hơn.

A Mộc đương nhiên đáp ứng, ngoài ra cũng có một việc muốn nàng ta giúp đỡ. A Mộc nói biểu muội đường xa tới đây nhờ vả nàng, muốn ở đây tìm một hộ nhà giàu để làm chuyện gì đó, hỏi xem nàng ta có thể cho vị biểu muội này vào phủ Tướng quân làm nha hoàn gì đó hay không, bởi vì hiện giờ cũng không còn cha mẹ gì, nếu bán mình để làm nô lệ thì cũng không phải là điều tốt.

Triệu Thù vỗ ngực đáp ứng, A Mộc nhướng mày, cũng hứa với nàng ta sẽ nói Lý Dục đến gặp mặt nàng ta một lần để nàng ta có thể yên tâm, dỗ cho nàng ta đến mức vô cùng vui vẻ tới khi rời đi.

Dù sao A Mộc cũng muốn rời đi, có việc làm có thể xem như là thú vui.

Sau khi chia tay Triệu Thù, lúc này A Mộc mới về phủ Tấn Vương. Nàng cố ý chạy đi mua hạt dẻ rang đường, vừa cầm trong tay vừa nhanh chóng đi về. Lúc ra cửa không có ai ngăn đón, khi trở về phủ cũng không có người để ý, chỉ thấy gã sai vặt được nàng đưa cho hai khối bạc vụn đã vui vẻ để mức miệng cười rộng ngoác không khép lại được.

A Mộc chạy chậm trở về phòng của Lý Dục, ngâm nga một tiểu khúc, tâm trạng rất thoải mái.

Chỉ có điều khi nàng vừa vào cửa thì không thể hát được nữa, tình cảnh trước mặt chính là Đằng Lan đang quỳ hai gối trên mặt đất, hai bàn tay giơ lên phía trước, một gã sai vặt cầm một cây gậy trúc mảnh quất lên lòng bàn tay của nàng ấy. Hiện giờ lòng bàn tay đã ửng đỏ, Đằng Lan lại cắn chặt răng

không nói lời nào, Ngưu Nhị thì đứng ở bên cạnh nhìn, đôi mắt lưu chuyển không ngừng.

A Mộc lập tức tiến lên phía trước: "Dừng tay! Các người phụng mệnh của ai, Đằng Lan tỷ tỷ đã làm sai chuyện gì?"

Ngưu Nhị trợn trắng mắt nhìn nàng nói: "Ngươi đoán xem, còn không vào trong thỉnh tội đi? Điện hạ bị ngươi làm cho tức đến mức đến nghỉ ngơi cũng không thể kia kìa, không quất ngươi đã khoan nhượng lắm rồi!"

A Mộc đá một cước lên gã sai vặt đang thi hành hình phạt, đoạt lấy gậy trúc trong tay gã, sau đó mới xông vào phòng trong.

Quả nhiên Trường Lộ đang bưng tách trà, Lý Dục như người không liên quan dựa bên giường, một tay hắn cầm sách đọc, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, sắc mặt mệt mỏi.

A Mộc giật khóe môi đến hai lần mới tìm được lại giọng của mình, sau đó khom người giơ túi hạt dẻ đến gần: "Điện hạ mau nhìn cái này đi, cái này là hạt dẻ ta mua cho Điện hạ đấy. Hạt dẻ rang đường nhà này đặc biệt ngon, nghe nói người thường xuyên ăn hạt dẻ còn có công hiệu dưỡng nhan, bồi bổ sức khỏe rất hiệu quả đấy!"

Nam nhân kia không ngước mắt lên, ánh mắt vẫn dừng trên trang sách như cũ: "Nói dối, ngươi cứ tiếp tục nói dối đi."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35

Editor: Huyền Vũ

Beta: Nana Trang

Nam nhân kia không ngước mắt lên, ánh mắt vẫn dừng trên trang sách như cũ: "Nói dối, ngươi cứ tiếp tục nói dối đi."

A Mộc nở nụ cười, ném túi hạt dẻ trong tay sang bên cạnh hắn nói: "Sao thế tử Điện hạ có thể nghi ngờ ta như vậy đây? Điều này tổn thương tấm lòng của ta đấy, mỗi ngày khó khăn lắm mới có thể đi ra ngoài đi dạo còn nhớ mua hạt dẻ cho Điện hạ, có trời đất chứng giám, phần tâm ý này của ta đối với điện hạ chân thật cỡ nào, còn thật hơn cả ánh sáng của dạ minh châu, còn sâu hơn cả đáy biển ngoài kia nữa!"

Lý Dục cười nhạo một tiếng, nhưng vẫn không mở miệng nói chuyện.

A Mộc ngẩng mặt lên, chìa tay ra trước mặt hắn nói: "Thử nghĩ xem trên đời này còn có bao nhiêu người thật lòng với Điện hạ đây, cho nên A Mộc cảm thấy mình chẳng những không sai, Điện hạ hẳn nên tưởng thưởng cho ta nữa, ngươi nói có đúng không?"

Nam nhân kia khép sách lại, yên lặng nhìn vào mắt người kia: "Ở phía Nam có nạn úng, mưa to mấy ngày liền đã phá hủy đập nước lớn, dân chúng vùng hạ du khổ sở không thể tả, quả thật nên để người hộ tống ngươi tới đó trị thủy mới được."

A Mộc cười nói: "Thế sao được ạ? Ta lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy chứ?"

Lý Dục nghiêm trang gật đầu: "Mặt của ngươi lớn như vậy mới có thể lấp được lỗ hổng lớn trên đập nước được."

Hắn nói xong thì vươn tay vẽ một vòng lớn, mặt A Mộc dại ra: "..."

Lý Dục vốn đang ngồi dựa ở bên giường, thuận tiện ngả thấp đầu nằm xuống giường, hắn để Trường Lộ lấy cái khay đặt ở bên cạnh, sau đó để túi hạt dẻ lên trên mặt cái khay: "Về sau nếu không có lệnh của ta mà xuất phủ một mình nữa thì khi trở về sẽ bị ăn đòn."

A Mộc mếu máo: "Điện hạ thiếu gì cách khiến ta không thể ra khỏi phủ Tấn Vương, nếu không muốn thì cứ nói một câu không cho ta ra ngoài là được, tại sao còn phải vì chuyện này mà phạt ta nữa?"

Lý Dục nghiêng người nằm xuống nói: "Bên ngoài sao không có động tĩnh gì vậy? Trước kia đã nói như thế nào, nếu A Mộc còn biến mất một lần nữa thì sẽ bị phạt mà."

Hắn vừa nói dứt lời, giọng nói của Đằng Lan ở bên ngoài vang lên: "Đằng Lan lĩnh tội."

A Mộc lập tức ngước mắt lên, tiến lên phía trước chộp lấy tay của nam nhân đang nằm trên giường: "Điện hạ, A Mộc biết sai, sau này sẽ không xuất phủ không lừa gạt Điện hạ nữa."

Nam nhân phất tay áo hất, lập tức hất tay của nàng ra.

Những ngón tay kia cực kì mềm mại, không biết vì sao mặc dù trên khuôn mặt nàng luôn nở nụ cười, nhưng mỗi lần hắn nhìn thấy nụ cười này của nàng đều cảm thấy không hề thật lòng chút nào, có lẽ cũng vì lây nhiễm tính cách của dân chợ búa nơi phố phường, lại là con trai của Hàn Tương Tử, vừa xuất hiện trước mặt hắn thì hắn có cảm giác chán ghét, nhưng không biết vì sao Trọng Gia lại thích nàng như vậy, rõ ràng trước kia chỉ có suy nghĩ muốn giết nàng thôi.

Người có thể dỗ dành được hắn không nhiều, Lý Dục cụp mắt: "Biết sai rồi?"

A Mộc chỉ tay lên trời thề thốt: "Biết sai rồi, biết sai rồi ạ, A Mộc không bao giờ lừa gạt Điện hạ nữa, nếu còn lừa gạt Điện hạ nữa thì A Mộc sẽ không được chết tử tế!"

Lời thề này xem như quá nặng rồi, namnhana gõ hai ngón tay ở bên thành giường: "Ngươi cũng xem như là người trọng tình trọng nghĩa. Được rồi, thấy ngươi tuổi còn nhỏ, lần này sẽ không truy cứu nữa." Ánh mắt của hắn nhẹ nhàng, không nhìn thiếu niên trước mặt thêm lần nào nữa: "Nếu đã mua hạt dẻ cho ta, vậy ngươi đến bóc đi."

Hắn nói xong thì phất tay để Trường Lộ ra ngoài. Trường Lộ vội vàng cáo lui đi ra gian ngoài, dẫn theo những người khác lui xuống.

A Mộc đành phải ngồi lên chiếc ghế gỗ bên cạnh, bắt đầu nghiêm túc bóc vỏ hạt dẻ cho Lý Dục.

Lý Dục không ăn một miếng nào, chỉ vẻn vẹn nhìn nàng: "Chỉ cần Trọng Gia xuất hiện trước mặt ngươi một lần nữa, sau này ngươi phải cố gắng để cho hắn nhanh chóng ngủ đi, nếu không mệt mỏi quá sợ rằng thân thể chịu không nổi."

A Mộc âm thầm lườm hắn một cái, Trọng Gia còn dễ dụ hơn hắn nhiều. Nàng lại bóc một viên hạt dẻ, cố ý ném vào trong khay vang lên những tiếng lạch cạch, nam nhân bên cạnh mới vừa nhắm mắt lại thì lập tức mở hai mắt ra.

A Mộc mỉm cười nói: "Điện hạ ăn hạt dẻ ạ!"

Nam nhân ném một quyển sách sang: "Biết chữ không, đọc trang ba mươi hai."

Cuốn sách rơi vào trong ngực A Mộc, trên mặt cuốn sách đề hai chữ "Trị quốc". Nàng nhanh chóng cầm cuốn sách lên lật đến trang ba mươi hai, ngước mắt nhìn thấy Lý Dục đang nhìn mình nở nụ cười nhạo báng. Mặc dù nàng sống cuộc sống loạn lạc ở trong ngõ số chín, nhưng tốt xấu gì nàng cũng đã từng sống trong nhà Hàn Tương Tử được một thời gian dài, nào được thư giãn dù chỉ một ngày chứ, Hàn Tương Tử vốn chính là một lão sư đấy.

Loại sách này nàng đã được đọc từ khi còn nhỏ cho đến trưởng thành, chưa xét tới việc có thuộc lòng hay không, nhưng cuốn này đã được đọc nhiều, thuận miệng là có thể đọc thành văn: "Khai sơ, Trịnh Vũ Công cưới Vu Thân, viết Võ Khương, sinh Trang Công và Cộng Thúc Đoạn. Trang Công Ngụ Sinh, sợ Khương thị, tên cổ Ngự Sinh, bị ghét. Thích Cộng Thúc Đoạn, muốn lập vị. Nhiều lần khuyên Vũ Công bỏ Sinh lập Đoạn.

Cập Trang Công lên ngôi, vi chi thỉnh chế. Công viết: "Chế, nham ấp dã. Quắc thúc tử yên, tha ấp duy mệnh." Thỉnh kinh, sử cư chi, vị chi kinh thành đại thúc. Tế Trọng viết: "Đô thành hơn trăm trượng, quốc chi hại dã. Tiên vương chi chế, đại đô bất quá tham quốc chi nhất, trung ngũ chi nhất, tiểu cửu chi nhất. Kim kinh bất độ, phi chế dã, quân tương bất kham." Công viết: "Khương thị muốn, yên ích hại." Đối viết: "Khương thị hà yếm chi hữu? Bất như tảo vi chi sở, vô sử tư mạn, mạn nan đồ dã. Mạn thảo do bất khả trừ, huống quân chi sủng đệ hồ?" Công viết: "Đa hành bất nghĩa, tất tự tễ, tử cô đãi chi*..."

(* đoạn đầu dịch được sơ sơ vì mấy vị vua này có viết lại trong Wikipedia, dịch chết ghép lại, còn đoạn sau hoàn toàn tìm không ra, đọc không hiểu nên để nguyên hán việt, m.ng có thể lướt qua đoạn này)

Lý Dục giơ tay nhặt một viên hạt dẻ bỏ vào trong miệng, còn A Mộc bắt đầu đọc rõ từng chữ một cho hắn nghe.

Không bao lâu thì đọc xong, Lý Dục gõ nhịp hai ngón tay lên mặt giường: "Có hiểu gì không?"

A Mộc nghẹn lời: "Cái này có gì không thể hiểu sao?"

Lý Dục: "Vậy ngươi thử nói xem đoạn mà ngươi vừa đọc có ý nghĩa là gì?"

A Mộc nói: "Tất cả chư hầu của một quốc gia cùng diễn kịch, câu chuyện này có nói Trịnh Trang Công và đệ đệ của hắn vì tranh đoạt vương vị mà bất chấp cốt nhục tình thân trở thành kẻ thù liều chết với nhau, nói Trịnh Trang Công cố ý hiếu thuận mẫu thân, nuôi dưỡng đệ đệ mình trở thành kẻ kiêu ngạo tự mãn, cố ý chôn giấu họa căn để lưu lại trong sử sách một cái tên mang tiếng xấu, Điện hạ cho là vì sao?"

Nam nhân dường như giật mình hỏi: "Ngươi cho rằng là vì sao?"

A Mộc cười nói: "Ghi bậy. Sách sử cũng do người ghi lại, loại người như Trịnh Bá đương nhiên hiếu thuận với mẫu thân là thật lòng, yêu thương đệ đệ cũng là thật lòng. Mẫu thân mất mười tháng mới hoài thai được hai huynh đệ tình thâm, đương nhiên cũng là người thân nhất trên đời này của mình, vì sao lại phải xây dựng nên câu chuyện xưa hoang đường như vậy. Ta thấy câu chuyện này chính là muốn nhiễu loạn tâm của đời sau, giả dối, giả dối."

Khuôn mặt của Lý Dục lạnh như băng nói: "Giả dối? Tình yêu nhân gian vô cùng đơn giản. Những thứ như tình phụ tử, tình mẫu tử, tình huynh đệ, tỷ muội, nếu thật sự chỉ có một người có thể giữ lại tính mạng thì toàn bộ những thứ đó đều chỉ là gió thoảng mây bay."

Không biết A Mộc nghĩ ra cái gì mà đáy mắt xuất hiện ý cười vui vẻ: "Không, Điện hạ, cho dù sự thật có như vậy thì có bao nhiêu người có thể từ bỏ tính mạng của mình đây!"

Nàng vừa dứt lời, Lý Dục đã cười lạnh vang lên thành tiếng: "Thật buồn cười, ngươi đã từng thấy qua? Rốt cuộc Hàn Tương Tử đã cho ngươi uống thuốc gì, thật là một kẻ khờ dại."

A Mộc gật đầu: "Ừ, ta đã từng thấy qua."

Nhớ tới mẫu thân, nhớ tới a tỷ, hai mắt của A Mộc chưa bao giờ tỏa sáng như vậy, con ngươi đen nhánh tựa như những hòn ngọc được cống phẩm vào trong cung. Có lẽ khi nói ra những lời này nàng thật sự nói ra từ đáy lòng, hay nàng thật sự thiếu đi thứ gì đó mà một nam nhân phải có. Tóm lại, dường như có một cục đá đã rơi vào trung tâm, làm dậy lên vô số những con sóng trong trái tim của nàng.

A Mộc đảo mắt sau đó lại chống cằm: "Nhưng nói thật, trước mắt cũng có một vị đấy thôi, người có khí độ và tâm địa Bồ Tát giống như Điện hạ thật sự không nhiều lắm đâu!"

Lý Dục: "..."

A Mộc: "Hì hì..."

Đối với nhóc con vô liêm sỉ này thì không thể nhân từ, thật sự đã gặp quỷ rồi, tên nhóc chết tiệt, thiếu chút nữa đã bị nhóc con này lừa rồi. Lý Dục nhắm hai mắt lại, thản nhiên nói: "Đọc đến chỗ nào rồi thì tiếp tục đi."

Hiển nhiên đối với A Mộc mà nói thì đọc sách cũng không phải là chuyện khổ sở gì: "Tuân lệnh!"

Nam nhân mím môi, thiếu niên này luôn luôn như vậy, bất kể ngươi có bắt nàng làm chuyện gì thì nàng đều sẽ nhanh chóng tìm được niềm vui trong đau khổ, ví dụ như ngươi giữ nàng ở lại phủ Tấn Vương, nàng lại đi lừa mấy tiểu tư trong phủ, thắng được không ít bạc vụn, vậy mà còn nói mấy lời hay với hắn. Hay ví dụ như phạt nàng quỳ dưới ánh nắng chói chang, nàng sẽ giơ lá sen thoải mái vui vẻ che đầu mình. Hoặc như khi cố ý làm khó nàng, tóm lại nàng đều có thể thích ứng được rất nhanh, sau đó lại trưng ra khuôn mặt vui vẻ, bộ dạng như không thèm để ý chút nào vậy.

So với nhóc con luôn khoe vẻ mặt tươi cười này, Lý Dục hắn lại chưa bao giờ từng thoải mái như vậy. Tuổi thơ của hắn chỉ có cô độc bất hạnh: mẫu thân vứt bỏ chồng con, người đệ đệ thân thiết nhất với hắn bất hạnh chết non, vì để che giấu nhân cách thứ hai của mình mà phụ thân đã phải hao tâm tổn sức rất nhiều. Nha hoàn và tiểu tư trong phủ Tấn Vương cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu người, không biết còn lại bao nhiêu người, nhưng bề ngoài phủ Tấn Vương này vẫn rất hòa thuận vui vẻ. Hai muội muội và đệ đệ do mẹ kế sinh ra được nuôi dưỡng trưởng thành trong sự bao bọc và yêu thương, phụ thân và nữ nhân kia cũng ân ái, vậy nên hai đứa nhỏ đó được cưng chiều vô tận, ngay đến cả chính bản thân hắn vẫn phải cố gắng làm một ca ca tốt, một con trai tốt, một bề tôi trung thành.

Từ trước tới nay, hắn đứng trong vườn hoa kia cũng chỉ cảm nhận được gió bão lạnh băng.

Hiện giờ hắn cảm nhận thêm được sự cô độc và mệt mỏi.

A, không đúng, hắn vẫn thấy hơi lạnh...

Giọng đọc thỉnh thoảng được cường điệu nghe rất xuôi tai, có thể vì đang trong độ tuổi thay giọng nên nghe chất giọng hơi giống một cô gái dịu dàng, hơn nữa còn mang theo tính cách có phần nghịch ngợm của một đứa trẻ, tiếng đọc trầm thấp du dương rất có quy luật, dần dần hắn đã không nghe thấy A Mộc đọc cái gì nữa...

Ban đầu A Mộc còn nghiêm túc chăm chỉ đọc, sau đó lại thấy có vẻ vui lại đọc theo kiểu cứ một đoạn đọc một đoạn ngừng, dáng vẻ trông sảng khoái lắm, cho nên nàng cũng không biết Lý Dục đã ngủ từ bao giờ. Đến khi cái bụng trống rỗng vang lên muốn đi tìm đồ ăn thì mới phát hiện hô hấp của nam nhân trước mặt này đã nhẹ nhàng, chẳng biết đã say giấc nồng từ khi nào.

Nàng xoa bụng đứng dậy định bước đi, vừa đặt quyển sách xuống thì phát hiện người kia hơi co người lại, trên người không có cái gì đắp lên cả.

Đành nể mặt ông trời mà kéo chiếc chăn mỏng qua, nhẹ nhàng đắp lên người Lý Dục.

Thì ra nhìn kĩ thì trông mặt của Lý Dục này cũng không đến nỗi quá khó coi, lúc này nàng mới cẩn thận nhìn lại, đáy mắt của con người này trông xanh xao, sắc mặt tái nhợt giống như một con quỷ, hai tay đang khoanh vào với nhau giống như đang rơi vào hầm băng, dường như cơ thể còn run rẩy, đã đắp chăn rồi mà cả người vẫn co rụt lại.

Nàng cố gắng lấy can đảm giơ tay chạm lên trán hắn, nơi lòng bàn tay cảm nhận được khí nóng lan tràn.

A Mộc khoanh hai tay âm thầm hừ trong lòng: Ngươi cũng có ngày hôm nay!

Nàng rất muốn không để ý tới hắn, nhưng rốt cuộc vẫn sợ sẽ có điều gì đó không tốt xảy ra, cuối cùng vẫn mềm lòng chạy ra mở toang cửa phòng, lúc này hậu viện lại không có bất cứ ai cả. A Mộc vội vã chạy tới tiền viện, không đợi đến khi tìm thấy Trường Lộ trước mà gặp ngay người khác. Ngưu Nhị đang ở trong sân làm ngựa cưỡi cho đứa con nhỏ nhất của Tấn vương gia, thằng nhóc đó vừa cưỡi vừa cười khanh khách, Lý Mẫn giơ cây gậy gỗ ở phía sau vừa đuổi theo vừa gào khóc.

Giọng nói của tiểu cô nương trong vắt: "Xem đệ chạy đi đâu!"

Phụ thân của bé là Tấn Vương Lý Hạo vừa ngồi xuống bên cạnh bàn đá bưng chén trà lên nhìn cảnh tượng này, trong đáy mắt đều là cưng chiều.

A Mộc nhanh chóng tiến lên phía trước: "Vương gia mau tới xem một chút đi ạ, Thế tử Điện hạ đột nhiên phát sốt, nóng như lửa đốt vậy!"

Ngưu Nhị giậm chân, đại não bé nhỏ trong đầu hắn vang lên tiếng cảnh báo mau chạy đi, tiểu Lý Mẫn cầm theo gậy gỗ đánh vào chân của hắn. Đều là con của hắn, nhưng dường như trong mắt Lý Hạo lại chỉ có sự tồn tại của hai đứa nhỏ trước mắt: "Ngưu Nhị! Cẩn thận đừng để đứa bé bị ngã!"

A Mộc cho rằng hắn không nghe rõ lời mình nói nên nhanh chóng lặp lại một lần nữa.

Lý Hạo nhíu mày, nhưng chỉ hời hợt nhấp một ngụm trà: "Biết rồi, gọi người đi mời đại phu tới đây xem cho Dục Nhi là được."

Nếu như nàng không nhìn lầm, thần sắc của ông có chút mất kiên nhẫn, còn không hề có chút ân cần nào.

A Mộc cúi đầu cáo lui, đáy lòng cảm thấy lạnh buốt và trống rỗng.

P/s: đọc chương này xong cũng thấy thương Lý Dục ๏,๏

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Editor: Huyền Vũ

Beta: Nana Trang

A Mộc đá cục đá trong sân, Thế tử bị bệnh rồi.

Bởi vì ban ngày Trọng Gia căn bản sẽ không đi ra cho nên cũng không được coi trọng, chỉ gọi đại phu ngày thường tới khám, Ngưu Nhị và Trường Lộ ở bên cạnh bận trước bận sau, Lý Dục sốt cao, trán nóng hổi, ngủ sâu có gọi thế nào cũng không tỉnh.

Đại phu kê toa thuốc, Đằng Lan ra ngoài nấu thuốc, A Mộc đứng bên cạnh có chút lúng túng.

Trường Lộ lau mặt lau người cho Lý Dục, Ngưu Nhị đi tới đi lui thay nước ấm, tất cả đều có trật tự, trong tiền viện dường như còn có thể nghe thấy tiếng trẻ nhỏ chơi đùa, còn người nằm bên trong kia dường như không có chút gì liên quan tới bên ngoài.

Cơ thể A Mộc rất ít khi mắc bệnh, mặc dù khi đánh nhau nàng cũng không khóc, nhưng chỉ cần đến trước mặt a tỷ, nàng cũng sẽ thút thít hai tiếng, vì có người quan tâm tới mình. Lúc nhỏ khi cùng chạy nạn với a tỷ đã từng chịu đói bụng, nhưng bất kể thế nào a tỷ đều chưa bao giờ vứt bỏ nàng.

Cho nên khi Lý Dục dùng giọng điệu hoài nghi lạnh như băng nói tới tình phụ mẫu tử, tình huynh đệ tỷ muội tất cả đều là hư vô, đáy lòng A Mộc lại thấy ấm áp.

Không biết là ai hô lớn Thế tử đã tỉnh, không bao lâu thì có một đại phu ở bên ngoài chạy vào.

Đằng Lan bưng chén thuốc đứng ở cửa do dự không dám tiến vào, bất kể là Lý Dục hay Trọng Gia lúc tỉnh táo đều rất ghét nữ nhân tới gần, nàng ấy ngước mắt nhìn A Mộc, dáng vẻ tiến thoái lưỡng nan.

A Mộc cười, sau đó đi tới ngưỡng cửa nhận lấy chén thuốc.

Ngưu Nhị đã bắt đầu giậm chân kêu trời rồi, Trường Lộ vắt khăn mặt đắp lên trán nam nhân: "Điện hạ ngồi dậy uống thuốc đi, đổ mồ hôi ra mới tốt."

A Mộc tới gần một chút, trông thấy nam nhân hơi híp mắt, vẻ mặt tái nhợt.

Nàng cung kính dùng hai tay bưng lấy chén thuốc: "Điện hạ ngồi dậy uống thuốc đi, uống thuốc mới khỏi bệnh."

Nếu là lời cợt nhả giống ngày thường, nam nhân còn có thể thoải mái một chút, thiếu niên nghiêm trang nhìn hắn, nơi ánh mắt dường như còn chút cảm xúc, là thương cảm sao? Thật là buồn cười.

Lý Dục không nhúc nhích: "Để xuống đi."

Trường Lộ đứng bên cạnh: "Điện hạ vẫn nên uống lúc còn nóng đi ạ."

Lý Dục mất kiên nhẫn, nhắm mắt lại: "Đi ra ngoài."

Khi tâm tình của hắn không tốt sẽ vô cùng lạnh lùng, không có ai dám làm trái, Trường Lộ liếc nhìn A Mộc, hạ thấp người lui ra ngoài, gian ngoài cũng

nhanh chóng yên tĩnh trở lại, A Mộc không nói gì vẫn bưng lấy chén thuốc.

Chẳng mấy chốc Lý Dục trở mình, quay lưng về phía nàng bắt đầu đuổi người: "Nói lại lần nữa, đặt thuốc xuống, đi ra ngoài."

A Mộc thành thật đặt chén thuốc lên mặt bàn, sau đó kéo cái ghế cạnh bàn ngồi xuống, ôm hai đầu gối, dùng chân di trên mặt đất vẽ thành vòng tròn: "Điện hạ, thật ra ta cảm thấy người có uống thuốc này hay không đều giống nhau cả, người bị bệnh không có ai quan tâm tới người, mỗi ngày chỉ có hai người ở bên cạnh mình, không phải đều vì thân phận Thế tử à."

Lý Dục bỗng ngồi dậy, ngoảnh đầu nhìn, hai mắt sắc bén như lưỡi dao: "Ngươi nói cái gì?"

A Mộc thở dài, thậm chí còn mân mê tóc rơi sau tai, chậc chậc hai tiếng: "Thật ra loại quý nhân ngậm thìa vàng từ nhỏ như các người ấy mà, có đôi khi còn không bằng cả dân chúng bình thường, ta thấy Điện hạ cũng phải trăm tinh bách linh, sao đạo lý đơn giản dễ hiểu như vậy cũng không hiểu được. Từ xưa tới nay đều là trẻ khóc mới có sữa ăn, Điện hạ không muốn uống bát thuốc này vậy thì không uống là được rồi, dù sao không uống cũng có đạo lý của việc không uống, ai khó chịu người đó biết." Nàng cười hì hì nói tiếp, "Điện hạ còn nói cái gì mà phụ tử vô tình, thật ra chính Điện hạ mới là người già mồm, bất kể khi nào lúc nào cũng nên đối xử tốt với bản thân mình một chút mới là đúng nhất."

Dứt lời liền vung tay áo, bát thuốc lập tức rơi xuống mặt đất bể thành mấy mảnh.

Tiếng động không nhẹ, A Mộc còn sợ hãi thốt lên: "Sao Điện hạ có thể không uống thuốc được chứ!"

Vừa dứt lời, trên bàn có cái bình hoa nàng vươn tay ra cầm lấy, ném ra xa tạo thành những mảnh vụn nhỏ. Lý Dục sửng sốt, sau đó toàn thân vô lực mà ngã lên giường.

A Mộc hô lên hai tiếng, chạy tới cửa sổ kêu to: "Ngưu Nhị ca, Trường Lộ, mau tới tiền viện mời Vương gia tới đây nhìn Điện hạ, Điện hạ ném đồ không chịu uống thuốc này, lại sốt lên rồi!"

Mảnh vụn nhỏ đầy đất, tên nhóc vô liêm sỉ này, cơn tức thấp thoáng nơi đáy lòng của Lý Dục đã bị nàng náo loạn một trận đánh tan đi một chút. Gọi người tới cũng nhanh, chưa đầy một lát sau, Lý Hạo vội đuổi tới, Ngưu Nhị sợ bị trách phạt đứng ở cửa sổ hai tay bắt đầu run rẩy, A Mộc quỳ bên giường, cúi thấp đầu: "Bệnh của Điện hạ chúng ta quá nặng, phải làm sao đây..."

Nói xong còn rơi nước mắt, lời không may mắn như vậy do một đứa trẻ nói ra cũng không ai trách cứ cả.

Lý Hạo đi tới bên cạnh giường, vốn nhìn thấy những mảnh vỡ đầy đất này đúng là bực mình, nhưng vừa thấy sắc mặt con trai tái nhợt, một người bình thường luôn kiêu ngạo hiện giờ lại chỉ có thể nhắm hờ mắt nằm trên giường không nói được tiếng nào, trong lòng cũng mềm ra.

Trường Lộ vội vàng quát Đằng Lan: "Còn không mau bưng bát thuốc khác tới cho Điện hạ!"

Đằng Lan vội vàng chạy đi, Lý Hạo thở dài, ngồi xuống bên giường nói: "Dục nhi, uống thuốc mới hết bệnh được, hai ngày này thời tiết không tốt chút nào, phải giữ gìn cơ thể cho tốt, ngày mai phụ thân sẽ xin nghỉ cho con."

Lý Dục muốn nói mình không sao, nhưng phụ thân vươn tay ra sờ trán hắn, nhiệt độ từ lòng bàn tay lại ấm áp đến thế. Trong lúc nói chuyện thì có một tiểu cô nương chạy lạch bạch từ bên ngoài vào, Lý Mẫn chắp tay sau mông gọi ca ca rồi tới bên cạnh giường, Lý Hạo cúi đầu thấy bé thì lập tức nhíu mày: "Không phải nương con đã gọi con đi luyện chữ rồi sao? Tại sao lại chạy ra ngoài? Nếu để nương con biết cẩn thận da của con đấy~"

Lý Mẫn mím môi, cẩn thận tránh mảnh vỡ trên mặt đất, sau đó đến bên cạnh giường nằm sấp xuống: "Ca ca người sao vậy? Không muốn uống thuốc là vì đắng quá sao?"

Bé duỗi tay ra, mở lòng bàn tay, trong lòng bàn tay có hai miếng mứt hoa quả.

Tiểu cô nương chớp mắt, đưa tới bên miệng Lý Dục: "Ca ca ăn cái này đi, sẽ không đắng nữa."

Nói xong, bé chẳng quan tâm tới cái gì mà tiến lại gần hôn lên mặt Lý Dục một cái, lòng ngập tràn đau thương. Khi đang nói chuyện, Đằng Lan đã bưng bát thuốc thứ hai tới, A Mộc vội vàng lấy bưng tới, nàng giơ chén thuốc lên, còn lén chớp mắt với Lý Dục: "Điện hạ uống bát thuốc này đi!"

Lời vừa thốt ra, Trường Lộ cũng tới khuyên can, Ngưu Nhị cũng tới van xin.

Lý Mẫn chu môi cũng la hét hùa theo, phụ thân Lý Hạo của hắn cũng chân thành nhìn hắn, thậm chí Lý Dục còn có thể trông thấy A Mộc đứng ở bên cạnh lén cười, lúc này mới nhận lấy bát thuốc ngồi dậy.

Uống thuốc, cũng ăn mứt quả rồi, lúc này Lý Hạo mới dẫn Lý Mẫn đi ra ngoài.

Đằng Lan và Ngưu Nhị ở bên cạnh dọn dẹp mảnh vỡ, A Mộc đắp khăn lên trán Lý Dục lần nữa, không ngờ hắn lại đè tay lại, dùng ánh mắt lạnh băng nói: "Lá gan của ngươi thật không nhỏ, dám tự quyết định."

A Mộc nhíu mày: "Điện hạ muốn thấy người nhà thì cứ nói thẳng ra, người không nói thì ai mà biết được người muốn ở cùng với bọn họ. Thật ra thỉnh thoảng nên như vậy, chỉ cần Điện hạ đi chậm lại một chút, quay đầu lại là có thể có được nhiều thứ hơn rồi."

Quả thật coi hắn như trẻ con mà dỗ dành, ai nói muốn người nhà hả... Hắn muốn làm gì thì làm nấy chứ.... Lý Dục càng tức giận hơn, ném cái khăn mặt

lên người của nàng: "Hỏng thứ nào thì ghi nợ thứ nấy cho Hàn đại phu, cút!"

A Mộc nhún vai: "Tùy thôi, một bình hoa có thể đổi được khuôn mặt giãn ra của Điện hạ, đáng giá."

Trường Lộ vội bổ thêm một đao ngay sau đó: "Đây là hàng cống phẩm chỉ có một chiếc duy nhất, thiên hạ không thể có món thứ hai."

A Mộc: "..."

Trọng Gia đã đập bể không biết bao nhiêu món trong căn phòng này rồi, dù sao cũng đã bể, còn có cái mới thay lên, A Mộc cũng không mấy để ý. Trường Lộ vừa nói như vậy, tim gan phèo phổi của nàng lập tức xoắn lại với nhau, lập tức nằm rạp lên giường, bất chấp Lý Dục giãy dụa mà cầm lấy tay hắn, nước mắt gần như muốn rơi ra ngoài: "Điện hạ, đừng vô tình vậy mà, A Mộc cũng vì Điện hạ mới ném vở nó, tuyệt đối đừng lấy chuyện tiền bạc ra để nói, làm vậy tổn hại đến tình cảm lắm..."

Lý Dục: "Buông tay."

A Mộc: "Điện hạ tha cho ta lần này, ta sẽ buông tay."

Nói xong còn như mấy đứa con nít, lắc lắc tay hắn.

Nếu là bình thường không trách phạt mới là kì quái, nhưng lúc này Lý Dục lại chỉ ừ một tiếng, rút tay ra, quay người: "Được rồi, đi đi."

Trường Lộ: "..."

Tâm tình A Mộc rất tốt, nhanh chóng tới giúp đỡ thu dọn, Đằng Lan nhìn nàng cười không ngừng, hai người giúp đỡ lẫn nhau, nhanh chóng sóng vai ra ngoài. Trường Lộ khó chịu, bước tới bên giường: "Điện hạ, thằng nhóc A Mộc này không nói được câu nào đứng đắn cả, tôi cảm thấy Điện hạ đã bị hắn đầu độc..."

Còn chưa dứt lời, Lý Dục đã không còn kiên nhẫn: "Đi ra ngoài."

Trường Lộ mím môi, không dám nói thêm câu nào, chậm rãi lui ra ngoài.

Lý Dục xoa mi tâm, cảm thấy đau đầu.

Trường Lộ nói không sai, A Mộc có độc, thằng nhóc này nhìn như khờ dại làm loạn, thật ra đã nắm rõ tính tình của hắn, làm nũng trước mặt hắn, đáng sợ hơn chính là thằng nhóc này nhìn thấy rõ từng suy nghĩ trong lòng hắn.

Cũng có thể là bị bệnh mới nên dễ dàng suy nghĩ lung tung.

Cảm giác A Mộc cười đùa chỉ là thể hiện ở bên ngoài, sớm muộn cũng sẽ có ngày ăn khổ với nàng.

Lý Dục bắt đầu chảy mồ hôi, lúc này đành rúc vào trong chăn, mặc cho bản thân nhẹ nhàng đi vào giấc mộng.

A Mộc và Đằng Lan đi tới phòng giặt đồ, nàng đã quen tự chăm sóc bản thân mình nên giặt quần áo rất nhanh. Khi hai người đang phơi quần áo trên sào tre thì nghe thấy quản sự bên nhà bếp kinh hô: "Người đâu, người đâu mau tới đây!"

A Mộc vội vàng chạy tới, khiến người ta dở khóc dở cười chính là hậu viện có một con heo không biết làm thế nào mà thoát khỏi sợ dây thừng chạy loạn khắp nơi, hai người đi cùng và tiểu tư phủ Tấn Vương chạy qua chạy lại ngăn chặn, mọi người cầm gậy gộc, chổi, trong phút chốc đã loạn thành một nùi.

Bắt heo sao?

Đã bao lâu rồi không chơi trò này, heo được tắm rửa trắng bóng sạch sẽ đợi lên thớt chạy tới chạy lui, A Mộc xắn tay áo lên, lắc cổ tay, chuẩn bị muốn lên sàn thì có một người bay thẳng tới, A Mộc không để ý nên đụng nhau.

Hai người té ngã trên mặt đất, A Mộc định đứng dậy lại bị hắn vấp ngã một cái.

Chỉ chốc lát nàng kịp phản ứng lại, mắng một câu.

Người mới tới mượn thân thể che đi, nở nụ cười với nàng: "Hì hì."

Khi đẩy hắn ra, A Mộc véo mạnh hắn một cái: "Có chuyện gì nói mau."

Người mới tới chính là một tên đại ngốc La Tiểu Vũ, nhưng cải trang tốt rồi mới tới đây: "Bên Triệu di nương đã chuẩn bị xong, bảo ngươi tới núi Ngũ Hành, thác nước mười dặm."

Vậy là nói rõ, thi thể thế thân đã tìm được rồi.

A Mộc gật đầu: "Lời ta để ngươi truyền thì sao?"

Khi La Tiểu Vũ đứng dậy càng thấp giọng hơn nói: "Yên tâm, đã truyền rồi."

A Mộc không khỏi nhíu mày cười, đẩy người ra, nhặt dây thừng lên quấn trên tay hai vòng. Nàng chỉ huy để người ta cầm vải cuốn bịt kín đầu con heo, chạy hai ba bước tới buộc dây thừng lên thân con heo, đương nhiên con heo liều mạng giãy dục, miếng vải rơi xuống đất.

A Mộc cưỡi lên người con heo, con súc sinh nhỏ này xoải chân chạy.

A Mộc cười to, vẫn luôn ghìm nó: "Giá! Đi!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Editor: Huyền Vũ

Beta: Nana Trang

Núi Ngũ Hành là núi gì?

Thác nước mười dặm là nơi nào?

Dãy núi lớn uốn lượn ở phía tây Yên Kinh tục xưng là núi Ngũ Hành, chùa Linh Sơn ngay tại trên sườn núi Ngũ Hành, với thềm đá cao chín mươi chín bậc, nghe nói người lên núi cầu phúc đều phải đi bộ, sau đó vào trong chùa bái Phật, có thể bảo vệ bình an khỏe mạnh. Trong cả Kinh thành, nơi đâu có phong cảnh đẹp nhất, thì phải kể tới núi Ngũ Hành rồi. Trên sườn còn có thác nước, nhìn từ trên xuống có thể thấy được rừng rậm lấp ló sau rặng mây, liếc nhìn sẽ không thể thấy được đáy, nên người ta gọi là thác nước mười dặm.

Thác nước mười dặm chảy tới hạ du là hồ Liễu Điều, rất nhiều người thích lên núi bái Phật, xuống núi du hồ.

Nghe đồn tiếng chuông ở chùa Linh Sơn có thể rửa sạch vẩn đục trong tâm hồn con người, đương nhiên ở phía sau núi A Mộc chôn không ít người, nàng vô cùng quen thuộc địa hình nơi đây, La Tiểu Hổ nhắn nàng tới, còn nói là thác nước mười dặm núi Ngũ Hành, nàng cũng đã đoán được Triệu di nương sắp xếp như thế nào rồi.

Đợt bệnh này của Lý Dục kéo dài liên tục bảy, tám ngày mới tính là đỡ hẳn.

Trong lúc này A Mộc cố ý thay hắn nói mấy câu trước mặt Tấn Vương Lý Hạo, ông vốn mềm lòng, cẩn thận suy nghĩ lại, suốt những năm qua quả thật đã quên đi đứa con trưởng lòng này, lòng ông tràn ngập áy náy. Tấn Vương phi bắt đầu lo lắng cho hôn sự của Lý Dục, đúng lúc A Mộc nhắc tới chùa Linh Sơn, bà thật sự thành tâm thành ý cầu phúc cho con kế mà leo lên núi Ngũ Hành, cầu một cây Linh Sâm, một là vì sức khỏe của Lý Dục, hai là cầu nhân duyên cho hắn.

Nghe nói khi Tấn Vương phi trở về từ chùa Linh Sơn vẫn luôn rất vui vẻ, cao tăng giải xăm cho bà, nói rằng không nói tới xóa bỏ bệnh tật, mà lương duyên của Lý Dục đã tới, còn ở ngay trước mặt.

Hai ngày này, bà vẫn ầm ĩ bảo Lý Dục tới chùa lễ tạ thần linh, A Mộc cũng nghe người ta nói mồng một mười lăm hàng tháng cả nam lẫn nữ tới chùa lễ tạ thần linh không ít, bao nhiêu lương duyên đều được kết thành từ đó. A Mộc nháy đôi mắt ngây thơ thuyết phục bọn họ, đôi phu thê này ở trong viện bắt đầu niềm nở giảng giải với Lý Dục, bảo hắn mười lăm lên núi một chuyến, đương nhiên đoán chừng là ai cũng không chịu được ngày ngày bị thúc giục, vậy nên Lý Dục bèn đáp ứng.

Tâm nguyện của A Mộc đã xong, cho nên lúc này tâm tình rất tốt.

Hai ngày nay nàng luôn cười tủm tỉm, nhìn ai cũng cười, lúc nói chuyện bên môi còn lộ ra má lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện, càng giống như một tiểu bạch kiểm.

Lý Dục quan sát nàng hai ngày, càng nhìn càng thấy bồn chồn, dứt khoát không tiếp tục chú ý tới nàng nữa.

Thậm chí A Mộc còn bày kế với hắn, khiến hắn ngủ trễ.

Bởi vì Trọng Gia không tùy tiện xuất hiện, mỗi lần đến tối là ầm ĩ, rõ ràng là một thân thể, Lý Dục ngủ khá muộn, tâm trạng bình tĩnh, Trọng Gia sẽ không xuất hiện, vậy nên càng khiến A Mộc bớt lo hơn, đến cả Nguru Nhị và Trường Lộ cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, phủ Tấn Vương có thể xem như là qua mấy ngày yên tĩnh.

Tối ngày mười bốn, vầng trăng sáng rất lớn.

Đứng cạnh cửa sổ có thể nhìn thấy, quả nhiên trăng sáng sao thưa, A Mộc thu dọn đồ đạc của mình một chút, nằm ở trên giường bắt chéo hai chân.

Trên nóc phòng có treo một món đồ giống như bát quái, phía dưới móc thêm một cái chuông.

Nàng mím môi, quả nhiên không biết trong phủ Tấn Vương còn tin phụng thứ đồ này. Thứ đồ vật này bình thường dùng để tránh yêu ma quỷ quái, còn có thể dùng để chiêu hồn trấn hồn, khi trong gia đình không yên người ta thích treo vật này lên xà nhà, đương nhiên treo thứ đồ này ở đây là để tránh Trọng Gia.

Ngài mai phải rời khỏi phủ Tấn Vương rồi, nhớ tới Trọng Gia, nàng bỗng nhiên có chút không cam lòng. Đi rồi thì sau này phải tới phủ tướng quân, bên Lý Dục cũng không nên đi, vậy thì sẽ khó được nhìn thấy hắn. Nghĩ tới mấy người bị hắn tra tấn, bỗng nhiên không được gặp nữa dường như có chút không thú vị, A Mộc đảo mắt, xoay người nhảy xuống giường.

Đi giày vào, A Mộc nhẹ nhàng đi tới phòng trong. Nàng ló đầu nhìn vào trong bình phong: "Điện hạ?"

Nam nhân ngồi bên cạnh bàn, Trường Lộ đang đứng ở bên cạnh.

Lý Dục không ngẩng đầu lên: "Chuyện gì?"

A Mộc vội vàng bước tới: "Đã trễ rồi, muốn hỏi chút xem Điện hạ vẫn chưa không nghỉ ngơi sao?"

Lý Dục vừa thu tay, tranh cuộn lập tức tự động cuộn lại: "Sao? Ta nghỉ ngơi hay không mắc mớ gì tới ngươi?"

Đương nhiên liên quan tới nàng, nàng cười hì hì, không chờ người gọi thì tự động đi tới.

A Mộc nằm ra bàn, mong đợi nhìn mấy cuốn tranh cuộn này: "Điện hạ có người trong lòng sao?"

Ba bức tranh này là Tấn Vương phi mới cầm qua, một người là chất nữ bên nhà ngoại Tề Khương, hai bức còn lại là đều là chính nữ nhà quan lớn mà Vương phi đã vừa ý chọn ra được trong số các cuốn tranh cuộn. Chất nữ bên nhà ngoại bà đương nhiên không cần nhiều lời, dáng vẻ đoan chính, mặc dù dung mạo không phải xinh đẹp nhất đẳng, nhưng quý ở danh tiếng, nghe đồn Tề Khương là một tài nữ, hiền lương thục đức có tiếng ở Yên Kinh.

Nam nhân xoa mi tâm, Trường Lộ đứng bên cạnh nhắc nhở hắn: "Điện hạ nhìn xem trước, trong lòng có cân nhắc, ngày mai lên núi đều sẽ có thể gặp mặt ba nữ nhân này, có tâm với ai thì tặng cho nàng ta một cái khăn, rồi thuận theo thiên mệnh kết lương duyên, vẹn toàn đôi bên."

Lý Dục càng nhíu mày.

Hắn đã hơn hai mươi, nếu còn không lập gia đình nữa thì cũng quá kỳ cục rồi.

Nhưng hắn hoàn toàn không muốn, hắn cực chán ghét nữ nhân, chỉ mới liếc nhìn tranh, thử tưởng tượng có người như vậy tồn tại bên cạnh thì cũng đủ khiến hắn hít thở không thông rồi.

Khi đang nói chuyện, A Mộc đã mở một cuộn trong đó ra, trên đó vẽ một thiếu nữ mặc y phục truyền thống, dáng vẻ khoan thai.

A Mộc chậc chậc lên tiếng: "Cô nương này dáng dấp rất có phúc khí, Điện hạ không thích sao?"

Thiếu nữ này chính là Tề Khương, Lý Dục liếc mắt qua đã lạnh như băng: "Để xuống."

Nhìn dáng vẻ chẳng có chút vui vẻ nào, A Mộc đành nhún vai: "Không thích à, cả ba người này đều không thích sao?"

Nàng lắc bức họa, Lý Dục vươn tay tới cuộn lại, A Mộc ôm tranh cuộn nhảy ra sau, nở nụ cười hì hì: "Điện hạ nhìn nhiều cô nương như vậy mà lại chẳng nhìn trúng được ai. Trong quý tộc ở Yên kinh tổng cộng có mấy cô nương tới tuổi thành hôn, cũng chỉ có Điện hạ mới có tư cách lựa chọn, kết quả không chọn được một ai thì thật sự kỳ quái." A Mộc đặt tranh cuộn lên bàn, nhẹ nhàng đẩy vào trong tay Lý Dục: "Chẳng lẽ Điện hạ, Điện hạ thích..."

Lời còn chưa nói xong, nam nhân nào đó đã buồn bực quăng thẳng cuốn tranh cuộn về phía A Mộc rồi: "Câm mồm! Ngươi cho rằng ai cũng đều thích long dương sao?"

Trường Lộ đứng một bên trợn mắt nhìn, duy chỉ có A Mộc tránh cuốn tranh họa bị ném tới, tránh sang bên kia bàn: "Thích long dương? Điện hạ nói gì vậy, một nam nhân anh minh thần võ như Điện hạ sao có thể thích long dương được, mà ý ta cũng không phải nói tới cái đó, ta chỉ muốn hỏi có phải Điện hạ thích tiểu nữ tử của nhà nào không, dù sao nhà bình thường cũng không có nhiều phép tắt, các cô nương càng hoạt bát hơn đúng không!"

Vẻ mặt nàng nghiêm túc, khiến Lý Dục không phản bác lại được.

Quả thật khi nãy A Mộc vừa nói Điện hạ thích, còn chưa nói xong hắn đã vô thức cho là nàng muốn nói thích long dương. Nhìn khuôn mặt thiếu niên trước mặt, dù tức giận nhưng vẫn thật sự rất kỳ quái, hắn lại cảm thấy khuôn mặt tươi cười bướng bỉnh đắc ý kia của A Mộc vẫn đẹp, cố ý dở trò xấu lưu manh cũng đẹp, dễ nhìn hơn nhiều so với mấy tiểu cô nương mà hắn từng gặp.

Hai chữ long dương này như cái lồng trên đỉnh đầu, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi.

Nhưng hắn vừa muốn ngồi dậy, A Mộc đã chạy bịch bịch ra tới cửa: "A Mộc đi ngủ, không quấy rầy Điện hạ nghỉ ngơi!"

Dứt lời, người đã hoàn toàn biến mất trước tầm mắt của hắn, Trường Lộ mím mối: "Điện hạ thật sự quá nuông chiều hắn rồi."

Lý Dục nhíu mày, lạnh lùng liếc gã: "Hàn đại phu nhân là ân nhân của ta, giữ hắn ở trong phủ Tấn Vương là hành động bất đắc dĩ, nào có thể bạc đãi hắn chứ."

Trường Lộ nhìn ánh mắt của hắn, nhanh chóng cúi đầu: "Là Trường Lộ vượt quá giới hạn."

Đến một tiểu tư cũng cảm thấy hắn thật sự có hơi nuông chiều A Mộc sao?

Nam nhân phất tay áo, lệnh Trường Lộ đi lấy nước ấm, trong lòng lại bực bội, hai ngày nay bị bệnh ở trong phủ, A Mộc luôn lắc lư ở trước mặt hắn.

Phải chăng bởi vì cả ngày ở mãi ở trong phòng, da trắng hơn nhiều so với khi nhìn thấy trước đây, ngày ngày cẩm y hoa phục, nơi cổ áo thỉnh thoảng có thể thấy được cần cổ trơn bóng như ngọc, có thể là do thiếu niên quá nhỏ, hầu kết không rõ ràng. Nàng thường xen lẫn vào đám nha hoàn, tiểu tư, nghe một hai câu chuyện cười từ chỗ bọn họ, đợi đến khi về nhất định phải dong dài với hắn một hồi.

Cũng chẳng quan tâm Lý Dục đang làm gì, nếu đã không ngăn cấm, sao nàng có thể mở miệng nói chuyện từ sáng tới tối được.

Nghĩ đến đây càng thấy tức hơn, dạng nam nhân như Hàn Tương Tử ở trước mặt Thiên tử thực sự không khác gì tiểu bạch kiểm.

Hoàng đế đương triều ham mê nam sắc, chỉ có hắn và phụ thân biết chuyện này, cũng chính vì vậy con cháu dưới gối Thiên tử rất ít, cũng phòng tránh Đại hoàng tử như rắn rết. Từ khi tò mò xem qua sách cổ tồn tại long dương, Long Dương Quân khi đó là nam sủng của Ngụy Vương, dáng vẻ quyến rũ uyển chuyển như nữ nhân, được Ngụy Vương sủng ái, mỹ nữ hậu cung đứng trước mặt hắn đều phải ảm đạm thất sắc, hậu nhân đều gọi nam sắc là long dương. Thiếu nữ trên tranh cuộn thiên tư bách mị, Trường Lộ đem tới đưa cho hắn vài cuộn, đáng tiếc hắn thực sự không coi trọng được ai...

Rửa mặt xong, Lý Dục lại không có cách nào tĩnh tâm được như cũ. Hắn thậm chí cảm thấy câu nói mà hắn nói với Trường Lộ vốn không có chút cân lượng nào.

Thay quần áo rồi nằm xuống, không muốn nhìn thấy Trường Lộ nữa, nhưng cũng không ngủ được, đành lệnh cho Trường Lộ đốt hương yên giấc, sau đó đuổi hắn ra ngoài.

A Mộc cũng đã rửa mặt xong, thời gian cũng không còn sớm, nàng cầm sách cổ của Lý Dục lên xem.

Kệ sách gian ngoài có rất nhiều sách, ô vuông phía dưới cũng bày rất nhiều đồ chơi nho nhỏ, đa phần đều là mấy món đồ chơi tinh xảo mà đám trẻ thích chơi. Nàng đọc sách một lát, móc ở trong hốc vuông ra một cây ná, thứ này khi còn nhỏ nàng cũng có một cái, Hàn Tương Tử vô cùng dung túng khi nàng dùng loại đồ chơi này công kích ông. Ông không chỉ chơi cùng, hơn nữa còn bắn rất chuẩn, khi nàng bướng bỉnh đã từng cầm ra đánh đuổi cha nuôi ra khỏi cửa, đương nhiên kết cục không nhắc tới cũng biết.

Nhớ tới những kỷ niệm đã qua bao năm với Hàn Tương Tử, A Mộc mím môi.

Trường Lộ đã đi ra ngoài được một lúc, nàng cũng ngửi thấy hương yên giấc, bình thường vào giờ này Lý Dục sẽ nhanh chóng ngủ, một khi tỉnh lại sẽ náo loạn, đó chính là Trọng Gia. A Mộc nằm trên giường, nghĩ tới ngày mai sắp chia lìa, lấy từ bên cạnh ra một cái khăn gấp mấy lần thành một con chuột nho nhỏ, nàng ra tay ném ngay lên cái chuông trên xà nhà...

Đinh linh đinh linh đinh linh!

Trúng mục tiêu rồi!

A Mộc dùng một tay chống người nhảy lên, nàng đi giày bò lên cột giữa nhà.

Hai chân nàng đạp bám trụ cột, vươn tay tháo chuông xuống.

Phòng trong không có bất cứ âm thanh nào, nàng cầm chuông cười hì hì, nhẹ nhàng rón rén đi vào bên trong.

Ánh nến trên bàn bập bùng đốm lửa, A Mộc cầm chuông lắc nhẹ, lắc nhẹ.

Đợi đến khi nàng đi tới bên giường, nam nhân vốn đang nhắm mắt quả nhiên mở hai mắt ra, ngồi thẳng dậy, hai mắt mê mang không mang theo chút sắc bén của Lý Dục nhìn chằm chằm vào nàng.

Vẻ mặt A Mộc vui vẻ bất ngờ, nhanh chóng cởi giày, bò lên giường.

Nàng giơ chuông ra trước mặt nam nhân, nhếch môi cười không ngừng, không đợi nam nhân làm ra bất kỳ phản ứng nào đã nắm đầu vai của hắn: "Này, Lý Trọng Gia, huynh đệ tốt đến chào từ biệt ngươi đây."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Editor: Nana Trang

Nam nhân hơi không được tự nhiên cứng bả vai lại, cố tình A Mộc nắm lấy bả vai hắn còn rất dùng sức.

Nhưng lực chú ý của Lý Dục đều bị câu nói từ biệt của nàng hấp dẫn, một lát sau mới phản ứng lại được là A Mộc nhận lầm người. Hắn rũ mắt xuống, che giấu sắc mặt của mình: "Từ gì mà biệt chứ?"

A Mộc tự biết mình lỡ lời, chỉ cười hì hì: "Từ biệt gì đâu, ngươi nghe lầm đấy."

Lý Dục: "..."

A Mộc lại nhảy xuống giường, ở trên bàn có bày rượu, là khi nãy hắn bảo Trường Lộ chuẩn bị nhưng lại không uống lấy một giọt, vẫn luôn để ở đó. A Mộc vươn tay vớ lấy, xoay người trở về bên giường: "Nghe nói rượu này rất thơm, ca ca của ngươi đúng là phung phí của trời!"

Lý Dục vừa ngước mắt lên, A Mộc đã tự mình nhảy lên giường của hắn, còn vỗ vai của hắn, sau đó ôm bầu rượu thoải mái lăn lộn: "Giường của Điện hạ thật đúng là thoải mái, e rằng sau này sẽ không được nằm lên giường nào mềm như vậy, dù sao cũng đã đêm khuya rồi, ta kể chuyện cho Điện hạ nghe nhé! Hôm nay ngươi muốn nghe cái gì?"

Nàng lăn vào bên trong, cực kỳ tùy ý.

Quả nhiên cả gan làm loạn, xem mình là ai mới có thể tùy ý lăn lộn trên giường lớn của hắn. Lý Dục mím môi, nhưng không đợi hắn có phản ứng gì, A Mộc ngẩng đầu lên tu ừng ực rượu vào miệng, uống xong đẩy bình rượu sang bên, gối lên hai tay, thậm chí là bắt chân này lên chân kia, "Thuở xưa, Sở quốc có một đại thần, hắn tên là Trang Tân, có một ngày nói với Sở Tương Vương: "Lúc ngươi ở trong cung, bên trái là Châu hầu, bên phải là Hạ hầu, lúc ra ngoài, Yên Lăng Quân và Thọ Cân Quân lại luôn đi theo ngươi. Ngươi và bốn người này chuyên chú trọng hoang phí dâm nhạc, bỏ mặc quốc gia đại sự, Sính* nhất định gặp nguy rồi..."

(* đô thành nước Sở thời Chiến quốc, nay ở phía bắc Giang Lăng, tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc)

Lý Dục im lặng, nhưng giọng điệu này của thiếu niên có chút sống động, hắn không đành lòng cắt ngang. Hắn vốn được hương yên giấc trợ giúp vào giấc ngủ, rất dễ ngủ, nhưng hôm nay không biết sao lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được, mãi đến khi nghe thấy tiếng chuông hắn cũng không có ý định thức dậy, đến khi thiếu niên đi đến trước mặt, hắn đau đầu ngồi dậy, trông thấy A Mộc thì đột nhiên tỉnh tảo rất nhiều, trong cái đầu kêu ong ong chỉ còn lại khuôn mặt tươi cười của thiếu niên.

Nhất định là thằng nhóc A Mộc này nhận lầm hắn là Trọng Gia rồi, không biết quan hệ của hai người bọn họ trở nên tốt từ lúc nào. Ánh nến mờ tối, Lý Dục liếc nhìn khuôn mặt thiếu niên, A Mộc quay đầu sang, cho là hắn sốt ruột muốn nghe kể chuyện, còn vỗ về nhéo mặt của hắn, "Trang Tân mới đến Triệu quốc được năm tháng, quả nhiên Tần quốc phái binh xâm Sở, Tương Vương bị ép lưu vong đến Dương thành. Lúc này mới cảm thấy lời Trang Tân nói không sai, nhanh chóng phái người tìm Trang Tân về, hỏi hắn có cách gì không; Trang Tân rất thành khẩn nói: Ta từng nghe nói, trong thấy răng thỏ thì nhớ tới chó săn, lúc này vẫn chưa muộn; dê chạy thoát mới lo sửa chuồng dê, cũng vẫn chưa muộn..."

A Mộc còn chưa kể xong, Lý Dục hờ hững nói: "Cho nên nói, đây là câu chuyện mất bò mới lo làm chuồng?"

Hắn thật sự không học được giọng điệu nói chuyện của Trọng Gia, đã cố gắng hờ hững hết mức. A Mộc vẫn đắm chìm trong vui sướng khi sắp được rời khỏi phủ Tấn Vương, nên không hề để ý đến, quay đầu lại uống thêm mấy ngụm rượu: "Ồ, ngươi cũng biết câu chuyện này, không tồi nhé!"

Lý Dục: "..."

Nam nhân nhắm hai mắt lại, bên cạnh đều là mùi rượu nhàn nhạt, hắn không uống rượu nhưng sao cảm thấy có chút say, bèn dứt khoát không quan tâm tới nàng, chỉ nghiêng tai lắng nghe. A Mộc cười hì hì: "Đổi cái khác đổi cái khác, ta kể thêm cho ngươi một câu chuyện nhé! Kể rằng, lúc trước ở Kỷ quốc, có một người có lá gan rất nhỏ, hơn nữa còn bị thần kinh nhẹ, hắn thường sẽ nghĩ đến một vài vấn đề kỳ lạ, còn khiến người ta cảm thấy khó hiểu. Có một ngày, sau khi hắn ăn cơm tối xong, cầm một cây quạt hương bồ lớn, ngồi ở trước cửa Trình Lượng, hơn nữa còn lầm bầm lầu bầu nói: 'Nếu có một ngày, trời sụp xuống, vậy phải làm thế nào? Chẳng phải chúng ta không còn đường để chạy, bị đè chết tươi, vậy không phải quá oan uổng à?' Từ đó về sau, hắn gần như mỗi ngày đều vì vấn đề này mà phát sầu..."

Lý Dục nhếch môi: "À, đây là buồn lo vô cớ."

A Mộc ừ một tiếng: "Điện hạ ngươi biết không, thật ra người sống trên đời này, chỉ cần có thể làm tốt hai chuyện là coi như nhân sinh viên mãn rồi. Lúc trước kể cho ngươi nghe chuyện những phố phường sinh sống thế nào, ngươi và ca ca ngươi không giống những người khác, cũng không trách được

ngươi chỉ có thể xuất hiện vào buổi tối, đoán chừng nếu là một mình ngươi đảm đương một phía, sớm muộn gì cũng bị thói đời hiểm ác ăn tươi nuốt sống."

Nàng nói lời này rất kỳ quái, Lý Dục bỗng nhiên ngước mắt, cứ thế mà nhìn vào nàng, nàng vẫn cứ lắc lư chân. Không biết từ khi nào, A Mộc đã cởi vớ, còn bình rượu thì treo trên ngón chân oánh nhuận của nàng, nhìn hết sức đáng yêu.

A Mộc lo lắng thở dài: "Con người ấy mà, muốn không hối hận thì phải làm tốt ba chuyện, biết phải lựa chọn thế nào, hiểu phải kiên quyết ra sao, biết cách quý trọng thế nào."

Hôm nay dường như A Mộc nói rất nhiều, một bình rượu ngon để nàng uống ực ực như bò uống, là nàng mới phung phí của trời đấy. Lý Dục không nhịn được liếc nhìn chân nàng: "Sau đó thì sao?"

A Mộc nháy mắt, nhìn đỉnh màn: "Biết lời này là ai dạy ta không, là mẹ ta, ngươi không biết đâu nhỉ, ta cũng có mẹ đấy, bà là mỹ nhân, dáng dấp rất đẹp, là kiểu đẹp mà ngươi chưa bao giờ thấy ý, bà là một nữ nhân tốt."

Có lẽ là chưa từng nghe nói, Hàn Tương Tử cũng có thê tử.

Lúc trước nghe nói, A Mộc là tiểu thái giám ở trong cung được Hàn Tương Tử ôm ra ngoài cung nuôi, mẹ ở đâu ra.

Rượu sa kê trên bàn Lý Dục là rượu mạnh, có tác dụng rất lớn, mắt thấy thiếu niên kia có chút dị thường, nam nhân vẫn lẳng lặng thản nhiên, muốn đào chút chuyện của Hàn Tương Tử từ nàng, nên tiếp lời của nàng: "Mẹ ngươi là ai?"

A Mộc thở dài, cong chân xoay xoay bình rượu: "Mẹ ta ấy à, ta nhớ rõ bà dạy ta những chuyện này nhưng chính bà lại không làm được, nếu như bà buồn lo vô cớ, hoặc cũng có thể là mất bò mới lo làm chuồng vậy thì bà sẽ không phải chết."

Nàng mím môi, chỉ cảm thấy rượu sa kê ở trong bụng như thiêu như đốt xâm nhập tất cả các giác quan của nàng, không khỏi nhíu mày nói mẹ nàng là ai, cứ thế mà lái chủ đề đi, "Ca ca của ngươi uống rượu gì vậy, chất rượu mạnh quá đi!"

Lý Dục không nói gì, nghe thiếu niên nói thì phối hợp ừ một tiếng: "Cho nên Điện hạ à, sau này ngươi nhớ rõ huynh đệ tốt kể ngươi nghe chuyện xưa, đối nhân xử thế phải uyển chuyển chút, không nên động một chút là giết người, có thể mượn đao giết người, làm gì cũng đừng tự mình ra tay, đúng không?"

Lý Dục: "..."

A Mộc ném bình rượu trên chân qua một bên, nàng để hai chân trần cuộn người lại về phía Lý Dục, thiếu niên dung mạo như vẽ, trên hàng mi hơi rũ xuống của nàng không biết có thêm hai giọt nước mắt từ bao giờ, nếu không nhìn kỹ hoàn toàn sẽ không chú ý tới. Nam nhân yên lặng nhìn nàng, trong lúc mơ hồ, tựa như có cái gì đó chợt lóe trong đầu hắn nhưng vẫn chưa bắt được thì lại biến mất.

Nói ra thì kỳ quái, thiếu niên này luôn khiến hắn cảm thấy vô lực.

Nam nhân nhíu mày: "Mẹ ngươi là ai?"

A Mộc không trả lời hắn, một bình rượu xuống bụng, cộng thêm hương yên giấc dĩ nhiên là đã chìm vào giấc ngủ rồi. Lý Dục im lặng, cảm thấy chuyện mình giả làm Trọng Gia này quá mức hoang đường. Từ khi A Mộc đi vào thì nên bắt đầu trừng mắt nhìn nàng, đạp nàng một đá đi ra ngoài, còn hiện tại thì nàng nằm bên cạnh hắn ngủ rồi. Cảm giác này hoàn toàn giống với ngày thường khi hắn bị Trọng Gia thay thế sau đó sáng thức dậy phát hiện A Mộc ngủ bên cạnh mình.

Lý Dục ngồi dậy, động đậy một cái mới phát hiện một góc của vạt áo đã bị người A Mộc đè lên. Theo bản năng, Lý Dục lại thẫn thờ, hắn sinh lòng luyến tiếc, động tác nhẹ đi rất nhiều, nhưng vừa muốn rút ra thì chợt nhớ tới nguồn gốc của đoạn tụ, hắn hoảng sợ toát ra mồ hôi lạnh toàn thân.

Nam nhân bỗng buồn bực, không khách sáo nữa, vòng vào bên trong đạp A Mộc một đạp rớt đất.

A Mộc uống rượu, cộng thêm hương yên giấc nên ngủ thiếp đi, tinh thần không hoạt động, cho dù có ngã rớt xuống đất cũng không tỉnh dậy. Lý Dục nhíu mày, đưa chân ra đá đá nàng, nàng cũng chỉ lăn qua lăn lại, ôm lấy một chiếc giày của hắn mơ mơ màng màng còn gọi một tiếng Điện hạ, vẫn đang ở trong mộng đẹp như cũ.

Lý Dục nằm vật xuống giường, không khỏi ôm trán.

Nhờ ánh nến, nam nhân nhìn bóng lưng nhỏ gầy của thiếu niên hơi bần thần. Hàn Tương Tử mê hoặc tim Vua, suýt chút nữa bị ngũ mã phanh thây, Thiên tử thịnh nộ, ở trước mặt bọn họ nói nếu Hàn không còn, ông cũng sẽ đi theo. Lúc đó hắn đã từng tranh cãi với phụ thân, trên đời này sao lại có tình cảm như vậy, nam nhân với nam nhân...

Hôm nay với một thiếu niên, hắn cũng đã bị đầu độc, có thể nhìn thấy cha con Hàn gia hơi có thủ đoạn.

Nam nhân xoay người, không nhìn nàng nữa, mơ mơ màng màng cũng thiếp đi.

A Mộc ngủ một giấc này thật sự rất sâu, đần độn u mê bị người ta đá cho tỉnh dậy, sắc trời vẫn còn sớm, Lý Dục đã đứng dậy, Trường Lộ ở bên cạnh hầu hạ mặc quần áo, còn A Mộc vừa mở mắt ra thì đối mặt với đôi mắt trâu của Nguru Nhị.

Đằng Lan nhanh chóng đi tới đỡ nàng dạy, "Sao tiểu công tử lại ngủ trên mặt đất vậy?"

Quả thực mặc dù có thảm nhưng vẫn cảm thấy toàn thân lạnh buốt, A Mộc không nghi ngờ gì nhìn Lý Dục mặc quần áo chỉnh tề, nhanh chóng nhảy lên, "Điện hạ, chào buổi sáng!"

Đáng tiếc người ta chẳng thèm để ý đến nàng, cứ thế nhấc chân rời đi.

Đằng Lan vẫn đi theo A Mộc, để nàng đi ra bên ngoài rửa mặt, nhưng nàng vẫn một lòng muốn lên núi, rất sợ người ta không dẫn nàng đi, vậy nên chạy thẳng tới chỗ Lý Dục: "Điện hạ đi đâu vậy ạ?"

Thiếu niên đầu chưa chải, mặt chưa rửa, đuổi kịp người rồi thì vươn tay ra kéo lại.

Lý Dục quay đầu lại, mặt như băng sương: "Buông tay."

A Mộc lắc đầu: "Điện hạ chờ ta một chút, ta vẫn chưa rửa mặt."

Lý Dục phẩy tay áo, hất tay của nàng ra.

Trường Lộ cũng nhanh chóng đẩy nàng ra xa: "Điện hạ chờ ngươi làm gì, đi đi đi, tự đi chơi đi."

Hôm nay là Mười lăm rồi, sáng sớm ăn mặc chỉnh tề như vậy tất nhiên là muốn nên núi tạ thần, A Mộc chỉ hận mình ngủ quá say không dạy sớm sửa soạn sạch sẽ, hiện tại đối mặt với Thế tử Lý Dục cẩm y hoa phục tựa như một cọng cỏ nhỏ xốc xếch vậy,

Nàng mặc kệ tất cảm nhanh chóng bước lên đuổi theo, vẫn nắm lấy cánh tay của Lý Dục: "Điện hạ chờ ta!"

Lý Dục giậm chân, ẩn nhẫn nghiến răng: "Buông tay."

Không biết A Mộc lấy dũng khí từ đâu: "Điện hạ dẫn ta lên núi với, chờ ta rửa mặt, ta sẽ buông tay ngay."

Lý Dục đưa lưng về phía nàng, không mở miệng, tự mình bước nhanh đi.

A Mộc còn lâu mới chịu buông tay, lúc này cả người đều bị kéo ra ngoài.

Ngưu Nhị kéo Trường Lộ, chắt lưỡi hít hà: "Đúng là không biết xấu hổ..."

Trường Lộ vỗ vỗ bả vai gã: "Ừ."

Ngưu Nhị liếc mắt: "Vậy chúng ta đánh cược đi, ngươi đoán Điện hạ có đạp bay hắn không?"

Trường Lộ lườm gã một cái: "Điện hạ sẽ dẫn hắn lên núi."

Ngưu Nhị: "..."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Editor: Nana Trang

Khắp núi xanh biếc, leo lên núi Ngũ Hành cũng là công việc lao động chân tay.

A Mộc không có ý kiến gì, ngọn núi nàng và La Tiểu Hổ thường xuyên leo lên chính là núi Ngũ Hành này, đi đứng vẫn luôn cực kỳ nhanh nhẹn, trong đám người của phủ Tấn Vương nàng rất hớn hở mà xung phong đi đầu.

Ngưu Nhị và Trường Lộ đều nghẹn lời đi ở phía sau.

A Mộc mặc quần áo trắng, đã leo lên hơn tám mươi bậc đá rồi, hiện tại đang vui vẻ nhảy trên thềm đá.

Ngay cả Lý Dục cũng chỉ có thể yên lặng nhìn bóng lưng hiện trên mặt đất của nàng, dáng vẻ rất có sức sống này khiến hắn vô cùng hối hận, hối hận mình tùy tiện đồi ý mang thằng nhóc điên khùng này ra ngoài.

Trên núi Ngũ Hành, mây mù sáng sớm tỏa ra, thấp thoáng ở dưới núi rừng, hơi chút mông lung.

Sáng sớm đến chùa Linh Sơn tạ lễ là do Lý Dục đồng ý với phụ thân. Qua chuyện tối qua, hắn vẫn luôn suy nghĩ, mặc dù hắn vẫn rất ghét nữ nhân nhưng quả thật đã đến tuổi lập gia đình rồi, không thể tiếp tục trì hoãn.

Có thể là do suy nghĩ chuyện thành thân, chọn một trong ba người phụ thân tương đối vừa ý này là được.

Thật ra cũng không có gì phải chọn, hắn cũng rất để ý quan điểm về thê tử, đương nhiên càng muốn liên hôn với Tề gia hơn.

Lý Dục đi lên bật thang dài như vậy quả thật có hơi mệt. Chín mươi chín bậc thang đá này, ai muốn lên chùa đều phải tự mình đi lên, trên núi không có phép dừng kiệu, nghe đâu tiên đế từng đến chùa Linh Sơn lạy Phật cũng là tự mình đi lên chín mươi chín bậc thang này.

Xe ngựa dừng ở chân núi, A Mộc đứng mũi chịu sào, hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui leo núi.

Ngưu Nhị vỗ bụng của mình, cảm thấy mồ hôi trên người đều lạnh như băng: "Điện hạ, chúng ta nghỉ ngơi một chút được không?"

Trường Lộ cũng rất mệt, nhưng hắn ta hoàn toàn không muốn rời khỏi chủ tử nửa bước, nhanh chóng đuổi theo: "Không biết thằng nhóc A Mộc này ăn cái gì mà sức trâu vậy..."

Lý Dục ngước mắt, A Mộc đã nhảy đến bậc thang trên cùng, trên đó dường như có người vẫy tay với nàng, vì ngược sáng nên không thấy rõ là ai.

Nhìn dáng vẻ hẳn là một tiểu cô nương.

Lý Dục mím môi, A Mộc này đúng là vô sỉ, mặc kệ là ở đâu cũng đều có thể thân thiết với người ngoài.

Nghĩ vậy bước chân không khỏi nhanh hơn, Ngưu Nhị ở phía sau kêu khóc om sòm. Rất nhiều dân chúng leo núi đều sức lực dồi dào, cảnh sắc trên núi tươi đẹp, gió núi thổi qua phả vào mặt cực kỳ thoải mái.

Thiếu nữ áo đỏ đứng ở bên trên vẫy tay với A Mộc: "A Mộc đi nhanh chút đi, ta chờ ngươi lâu rồi đấy!"

A Mộc cười, bước nhanh tới: "Chào buổi sáng, Triệu tiểu thư!"

Tiểu cô nương ở phía trên chính là Triệu Thù, trước đó A Mộc đã lặng lẽ gởi thư cho nàng ta, nói nàng ta sáng sớm ngày mười lăm dẫn biểu tỷ lên núi Ngũ Hành thật sớm, nói ra cô nương này cũng để tâm không ít, thừa dịp trời còn chưa sáng đã gọi người mang nhuyễn kiệu đưa bọn họ lên giữa lưng núi, vẫn luôn đợi đám người Lý Dục tới.

Mặt trời nhô ra khỏi đỉnh núi, đã rất lâu A Mộc không leo núi, vừa lên tới nơi thì cảm thấy cả người đều giãn ra.

Triệu Thù nhướng mày cười với nàng: "A Mộc, ngươi thật sự lợi hại, bò một mạch lên tới đây!"

A Mộc cũng cười: "Điện hạ ở phía sau, thừa dịp này cô tranh thủ đến đi, phải nắm chắc vào nhé!"

Tiểu cô nương hơi có vẻ thẹn thùng: "Biết rồi, cám ơn ngươi."

A Mộc nhân cơ hội đến trước mặt nàng ta: "Chuyện lần đó ta nói với cô sao rồi?"

Triệu Thù híp mắt cười: "Đương nhiên là có thể rồi, nha đầu làm việc nặng mà thôi, nhà ta không ngại thêm một miệng ăn, xuống núi lúc nào ngươi cũng có thể dẫn nàng ấy đến phủ Tướng quân tìm ta, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa cho ngươi."

Trong lúc nói chuyện nàng ta quay đầu vẫy tay với một nữ tử trẻ tuổi đứng ở ven đường: "Biểu tỷ, tỷ mau tới đây!"

Nữ tử mà nàng ta gọi là biểu tỷ tên Triệu Doanh, dáng người cao gầy dung mạo xinh đẹp, cái không hợp với dáng người cao gầy của nàng ta chính là xấu hổ, quả nhiên là cô nương khuê phòng mắc cỡ ngại ngùng, cực kỳ mắc cỡ luôn đấy.

A Mộc ngước mắt nhìn, không khỏi nhíu mày kéo Triệu Thù qua bên: "Đám người Điện hạ bọn tôi leo từ dưới chân núi lên, tất nhiên là rất mệt rồi, nhất là phía sau còn có hai tên ăn hại chẳng mang theo nước, lúc này cô dẫn biểu tiểu thư qua nào có thể vui vẻ mà gặp gỡ được, không bằng cứ đến bên sơn tuyền* đợi trước, lát nữa nhất định sẽ đi qua đó!"

(* suối ở trên núi)

Triệu Thù vỗ trán, mới choàng hiểu ra: "A Mộc ngươi thật thông minh, cứ làm theo như ngươi nói đi!"

Nàng ta vô cùng cảm kích chạy đi, không bao lâu thì kéo biểu tỷ đi khỏi. A Mộc đi đến bên núi bẻ một nhánh cây, giơ lên đỉnh đầu, cố gắng che mát cho mình chút xíu. Nàng ở phía trên đợi chừng một khắc, rốt cục Lý Dục cũng leo lên chín mươi chín bậc thang đá, bên cạnh còn có Trường Lộ đi theo, chỉ riêng Ngưu Nhị là không thấy bóng dáng đâu.

A Mộc thò người ra nhìn xuống dưới, Ngưu Nhị ưỡn bụng nằm vật ở trên bậc thang, chắc hẳn nhất định không thể leo tiếp lên tới đây.

Nàng cười ha hả, hô xuống dưới: "Ngưu Nhị ca! Mau lên đây đi!"

Nguru Nhị ngay cả lầm bầm hầm hừ cũng chẳng nổi, chùa Linh Sơn gần ngay trước mắt, Trường Lộ vịn Lý Dục chẳng còn bao nhiêu sức: "Điện hạ, không bằng chúng ta vào chùa nghỉ ngơi đi."

Lý Dục gật đầu, hắn tới núi Ngũ Hành chỉ qua loa có lệ, cầu nguyện hay chọn phi gì đó, chẳng qua là để đối phó phụ thân thôi. Hiện giờ hai chân hắn như nhũn ra, có thể nghĩ thì nghĩ, đi lên được chín mươi chín bậc thang kia đúng là không dễ.

Tiếng chuông chùa Linh Sơn đúng lúc vang lên, các tăng nhân bắt đầu giờ tụng kinh sớm.

A Mộc nhìn chung quanh, dường như đây là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, núi đá trên núi san sát, lúc này cửa của chùa Linh Sơn đã đóng chặt, chỉ có thể nghỉ ngơi ở bên ngoài một lát.

Trường Lộ cố ý mời Lý Dục đi qua, tìm một khối đá lớn lại dẹp cho hắn ngồi.

Từ khi Lý Dục được sinh ra cho tới giờ thì rất ít khi đi đến một nơi cao như vậy, bỗng dưng đứng ở trên sườn núi, được gió núi thổi qua trong lòng lại thoải mái không ít, cũng có không ít người đến nơi này nghỉ ngơi, nam có nữ có, nhiều hơn là các cô nương lên túi tạ thần bái Phật.

Lý Dục rũ mắt, chỉ thấy mặt đá vô cùng trơn nhẵn, vừa nghĩ tới không biết có bao nhiêu người đã từng ngồi lên khối đá này thì lập tức nhíu mày.

Đương nhiên A Mộc cũng chú ý tới, vội vàng nịnh hót lấy khăn của mình từ trong ngực ra, trải ở trên mặt đá, méo mó có còn hơn không: "Điện hạ đừng để ý nhiều, núi đá này được nước mưa xối sạch rồi ạ."

Khăn này là a tỷ đưa cho nàng, trên mặt khăn có thêu một đóa hoa lan nhỏ, phía dưới góc phải thêu hai bím tóc sừng dê.

Đương nhiên người khác nhìn vào sẽ không nhận ra đây là thứ gì, Lý Dục liếc mắt nhìn thì lại thấy A Mộc vươn tay ra vịn, mười ngón tay hết sức nhỏ nhắn.

Gió núi thổi qua, suýt chút nữa thổi bay cái khăn, A Mộc dùng tay đè chặt, khom lưng quay đầu lại: "Điện hạ mau ngồi đi, lát nữa bị gió thổi bay thì đến khăn cũng không còn đâu!"

Lý Dục liếc nhìn mặt nàng, gạt phăng cánh tay của nàng xoay người ngồi xuống.

Chẳng mấy chốc lực chú ý của A Mộc lại bị nơi khác hấp dẫn: "Trước kia Điện hạ có từng lên núi này chưa? Nghe nói đi lên nữa sẽ thấy thác nước lớn chảy xuống nhìn không thấy đáy ấy!"

Trường Lộ ở bên cũng ngồi xuống: "Ừ, nghe nói bên cạnh thác nước còn có sơn tuyền, ngọt lắm."

A Mộc chắt lưỡi hít hà: "Thật sao? Ta chưa uống thử, lát nữa đi qua thử xem có ngọt không, trước kia cha ta dẫn ta lên núi không cho ta đi loạn, bò tới bò lui chín mươi chín bậc thang đá này, thì ra trên núi có nhiều nơi chơi vui như vậy!"

Trường Lộ nhìn nàng như nhìn một đứa ngốc: "Thằng ngốc."

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới quả thật Lý Dục thấy hơi khát rồi. Trước khi lên núi có mang theo nước, kết quả vừa mới tới dưới chân núi thì tên đần Nguru Nhị kia đã làm đổ túi nước, vừa nghĩ tới trên núi còn có nước suối thì cũng không mấy để ý.

Tâm trạng A Mộc thật sự rất tốt, chỉ chờ giờ tụng kinh sớm kết thúc, tiếng chuông vang lên, ba người sẽ cùng nhau vào chùa Linh Sơn.

Cửa chùa mở ra, người đứng ở bên ngoài chờ tạ thần bái Phật chen chúc đi vào, hiển nhiên Lý Dục không có kiên nhẫn, nhưng trước đó còn có thể nhìn thấy bóng dáng thiếu niên ngay trước mắt, không bao lâu đợi hắn đi vào đại điện thì đã không thấy tăm hơi A Mộc đâu. Làm chuyện chính quan trọng hơn, nhưng hắn luôn có cảm giác không yên lòng, qua loa lạy Phật trả nguyện, ra lại cửa chùa thì đã hơn nửa canh giờ rồi.

Bởi vì tìm xung quanh không thấy A Mộc, hắn khéo léo từ chối nước trà trong chùa.

Kết quả vừa mới ra khỏi chùa Linh Sơn, A Mộc ở cách đó không xa chạy tới: "Điện hạ, chúng ta có đi uống nước suối không? Thật sự rất ngọt ạ?"

Hiển nhiên Lý Dục giận dữ quở trách nàng một trận, nhưng lại không từ chối. Sau khi Nguru Nhị bò lên chín mươi chín bậc đá thì giả chết, thấy bọn họ còn muốn đi lên uống nước suối gì đó thì lập tức bật dậy, gã thật sự ra quá nhiều mồ hôi rồi, cần uống nước, không tiếp thêm nước chỉ sợ thành trâu chết mất thôi.

Lý Dục có chuyện trong lòng, vẫn chưa gặp mặt được ba tiểu thư kia.

Điều này khiến cho hắn vốn muốn dứt khoát quyết định Tề Khương có chút dao động. Mấy người đi không ngừng, đi chừng hai khắc thì nghe thấy có tiếng nữ nhân líu ríu cùng tiếng nước chảy ào ào. Nguru Nhị là tên trì độn, nghe thấy tiếng nước chảy thì xách túi nước chạy đi.

Trường Lộ đi trước dò đường, một lát sau thì trở về: "Điện hạ... Bên cạnh sơn tuyền phía trước có tiểu thư của mấy nhà đang nghỉ ngơi."

Lý Dục dậm chân, lập tức cau mày.

A Mộc mím môi cười: "Điện hạ xấu hổ? Mau chọn một nhà đi, nếu không chọn thì đám tiểu thư đó sẽ đánh nhau đấy!"

Trong lúc nói chuyện chắc hẳn Ngưu Nhị đã đi đến đó chào hỏi rồi, không biết là ai gọi một tiếng Điện hạ, bảy tám tiểu thư nha hoàn đều đứng về chỗ của mình nhìn sang, lập tức yên tĩnh trở lại. Bây giờ có muốn ngó lơ rời đi cũng không được rồi.

Lý Dục trước nay lạnh lùng bình tĩnh, quyết đoán nhanh chóng, sải bước đi lên trước, đi ra khỏi cánh rừng.

A Mộc theo sát phía sau, có thể nhìn thấy tỷ muội Triệu gia ngồi ở bên cạnh, một áo đỏ như lửa, một thẹn thùng xấu hổ, mấy người khác cũng đều ngắm nhìn Lý Dục, Tề Khương cũng ở trong đó, Trường Lộ rất sợ vẻ mặt không hề có khái niệm đối với nữ nhân của chủ tử nhà mình, nhanh chóng đi đến phía sau hắn, "Điện hạ, mặc đồ trắng là tiểu thư Tề gia."

Mấy cô nữa kia đều là trang phục diêm dúa lòe loẹt, trang điểm lộng lẫy.

Duy chỉ có Tề Khương là khí chất trời cho, toàn thân quần áo trắng, tóc dài búi sau đầu, đứng dậy khẽ nhún người với hắn, vô cùng đoan trang.

Lý Dục liếc nàng ta một cái, lại vô thức nhíu mày.

A Mộc cũng mặc đồ màu trắng...

Triệu Thù rất sợ hắn chọn tiểu thư nhà khác, nhanh chóng tiến lên cười tươi nói: "Chào ca ca."

Hai huynh muội đứng cạnh nhau, nào dừng lại một chữ tốt, A Mộc trốn sau lưng Lý Dục cười lạnh một tiếng.

Đương nhiên nàng cũng không nhìn thấy sự chán ghét trong mắt Lý Dục, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tiếng gió trên đỉnh đầu dần dần lên, A Mộc lặng lẽ vuốt túi máu trong ngực một cái, nắm lấy cổ tay Lý Dục: "Điện hạ, chúng ta cũng đi qua ngồi đi."

Trong mắt hắn toàn là chế nhạo, ý của nàng là hắn mau chọn một người đi.

Không đợi Lý Dục mở miệng, hai người từ trên cây bay tới, trường kiếm chỉa thẳng vào Lý Dục!

Trường Lộ ở phía sau nhìn thấy sợ tới mức kêu to lên: "Điện hạ cẩn thận!"

Phản ứng của A Mộc là đẩy người qua một bên, người mới tới đều che mặt: "Nạp mạng đi!"

Trên núi bình thường đều thuận lợi suông sẻ, bởi vì có võ tăng* bảo vệ.

(* võ tăng là những hòa thượng có võ công)

Trường Lộ cất cao giọng hét: "Có ai không! Có thích khách ám sát Thế tử Điện hạ!"

Vừa dứt lời thì đã bị người ta đánh cho bất tỉnh, đám tiểu thư đều mặt mày trắng bệch chạy lung tung, trong lúc nhất thời tiếng thét liên tục vang lên.

Triệu Thù vô cùng gấp gáp, cũng lấy chủy thủ bên hông ra lao tới. Cái loại không biết sâu cạn này lúc này bị đá văng ra là điều không cần bàn tới.

Võ tăng ở lưng chừng núi rất nhanh chạy tới, A Mộc che chở cho Lý Dục dĩ nhiên không địch lại được.

Vì vậy khi A Mộc đỡ kiếm cho hắn lại đẩy hắn ra, trong mắt hắn toàn là khiếp sợ, hắn cũng chỉ kịp nghe thấy một tiếng Điện hạ, cả người thiếu niên ngã vào trong nước suối mà hắn vẫn chưa được uống, thác nước mười dặm chảy ào ào, Lý Dục theo bản năng vươn tay ra, nhưng chỉ thấy bóng dáng màu trắng trở mình trong nước, sau đó thì biến mất ở trong mắt hắn.

A Mộc ngã xuống thác nước mười dặm ở dưới mí mắt hắn.

Thích khách kinh động đến võ tăng, chạy trốn khắp nơi.

Lý Dục trở về phủ Tấn Vương, cả đêm không ngủ.

Ba ngày sau, ở trong hạ du vớt được một thi thể thiếu niên, bởi vì thời tiết nóng bức, lại bị ngâm nước mấy ngày nên thi thể đã bị thối rữa hoàn toàn, nhưng cho dù là vậy thì vẫn có thể nhận ra đó chính là A Mộc đã ngã xuống dưới nước, Hàn đại Bồ Tát Hàn Tương Tử cũng vì chuyện này mà ăn ngủ không yên, nghe nói khi thấy xác chết kia thì bị bệnh nặng một trận, ông đóng cửa không tiếp khách, ngay cả hậu sự cũng do Dung nương đứng ra xử lý qua loa.

Mà đồng thời, trong phủ Tướng quân lặng yên không một tiếng động có thêm một nha hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Editor: Nana Trang

Cuối thu không khí trong lành, gió nhẹ thổi chầm chậm.

Lúc này có thể ăn hai miếng bánh ngọt thì đúng là có ở ngoài ngàn dặm dư vị cũng vô hạn.

Trong quán trà vẫn lạnh lẽo vắng ngắt như cũ, có mấy khách ở trong quán đang hát tiểu khúc, phần lớn là ca cơ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp. Nơi này cũng có một phụ nhân mắt bị mù hát tiểu khúc, tiểu khúc của bà hát không phải là loại người thường hay nghe, thường hay vừa đánh trống gõ mõ vừa ngâm hát chữ đơn.

Thỉnh thoảng có người tò mò đi vào, lúc đi ra đều thất vọng, nói không hề có chút vận luật nào.

Trên cách cửa sổ có treo một chuỗi đồng tiền, nam nhân toàn thân áo xanh đi đến phía trước xoay đồng tiền tới tới lui lui, quay đầu liếc nhìn thiếu niên bên cạnh bàn... À không, hiện tại đã là thiếu nữ.

Thế gian này không còn thiếu niên nào tên A Mộc nữa, mà lại có thêm một cô nương tên Cát Tường.

Mà lúc này, trên người nàng mặc áo cánh, lộ da thịt trên đầu vai, trước ngực hơi gồ lên, tinh xảo như Linh Lung, nhỏ như một đứa bé.

Ánh mắt của nam nhân nhìn từ dưới lên trên, khi nhìn vào mặt nàng thì bất đắc dĩ cười cười: "Nhìn dáng vẻ này của muội thật đúng là không quen chút nào." Nói xong xoay người ngồi xuống, chống chằm nhìn nàng: "Muội sao vậy, bây giờ nhìn mặt sao dài thế? Cẩn thận chút, lúc cúi đầu đừng làm bể cằm."

A Mộc ngày trước, Cát Tường bây giờ có động tay động chân lên mặt, lúc này nhìn mặt của nàng chính là khuôn mặt của một tiểu cô nương có dung mạo bình thường, khuôn mặt hơi dài.

Nói tới cũng là cô nương này thích đẹp, không muốn giả trang cho mình quá xấu, trên khuôn mặt bình thường không có gì đặc biệt, chỉ duy nhất là đôi mắt như có sóng gợn, cực kỳ xinh đẹp.

Lúc này trên bàn có đặt một đĩa bánh ngọt, Cát Tường ngồi trên ghế nằm bò lên bàn, cầm miếng bánh ngọt thứ ba lên, thỏa mái dễ chịu duỗi lưng, trên lầu Từ nương vừa gõ mõ vừa hát tiểu khúc, mỗi một khúc đều như thúc giục lão tăng ngồi thiền.

Bánh ngọt tan hết ở trong miệng, cuối cùng Cát Tường cũng dời ánh mắt từ bánh ngọt sang mặt của nam nhân đối diện: "Ta nói này Thái tử Điện hạ, lúc trước có người nói mặt của ta to có thể làm đập nước chống lũ, bây giờ ngươi nói mặt của ta dài, chậc chậc, xem ra nam nhân đều là một kiểu, nhìn người đều nhìn mặt."

Người ngồi đối diện chính là Thái Tử Triệu quốc Phù Tô, hắn nghe nàng nói vậy thì bật cười, ánh mắt đảo qua mặt bánh bao của thiếu nữ: "Thật ra chúng ta không chỉ xem mặt."

Cát Tường trưởng thành ở nơi nào nào, đương nhiên hiểu ý của hắn, hừ lạnh một tiếng, nàng cắn miếng bánh ngọt cuối cùng trong tay: "À ồ, nam nhân các ngươi trời sinh đê tiện không dứt được sữa, còn nhìn ngực."

Cát Tường nói lời này cực kỳ nhẹ nhàng bâng quơ, lúc này nàng để tóc đuôi sam, nghiễm nhiên là cải tranh thành thiếu nữ. Ở trước mặt một nam nhân luôn miệng nói ngực này ngực kia, ngay cả Phù Tô cũng cảm thấy ngượng ngùng. Lúc nói lời này giọng điệu có hơi ngây thơ, nếu hắn so đo với nàng đánh mất thân phận quá nên khiến cho bầu không khí hết sức khó xử.

Cũng may Cát Tường ngồi thẳng người lại, thờ ơ nói: "Mùi vị của bánh ngọt này không tệ, ngươi bảo đầu bếp làm?"

Phù Tô nhướng mày: "Không, hôm nay đi ngang qua gia Hàn đại phu thăm hỏi, ông ấy tặng."

Cát Tường bỗng nhiên ngước mắt, vươn tay ra lấy một miếng bánh ngọt: "Thời gian hồi Triệu đã xác định rồi, Điện hạ bớt đi quấy rầy ông ấy đi."

Nàng cắn một miếng, bên môi dính chút vụn bánh, trợn tròn mắt vô cùng đáng yêu.

Phù Tô ngước mắt nhìn thấy, hơi ngẩn ra.

Do dự một chút, hắn nghiêng người, vươn tay qua chùi vụn bánh, vẻ mặt ghét bỏ: "Lau sạch miệng rồi ăn." Nói xong thở dài một hơi: "A Mộc muội thật đúng là tâm địa sắt đá, không hề đi gặp ông ấy lần nào."

Cát Tường liếm môi, đầu lưỡi dí dỏm nhấp nửa vòng trên bờ môi: "Ông ấy thế nào rồi?"

Phù Tô dời mắt đi: "Cũng bình thường, không nhắc tới muội."

Thiếu nữ sờ tay vào ngực, theo bản năng muốn lấy khăn lau miệng, lúc này mới nhớ tới cái khăn của bị thất lạc ở trên núi ngày đó rồi, nàng ngây người ra, Phù Tô đưa khăn của mình sang, đặt ở trước mặt nàng. Nàng cũng không câu nệ tiểu tiết cầm lên lau môi: "Hàn Mộc đã chết, không cần gặp lại."

Trong lúc lau môi, ở chỗ cổ áo nàng lộ ra một sợi dây đỏ, hình như là đeo ngọc.

Lúc trước Phù Tô cũng đã chú ý tới, miếng ngọc vốn đeo bên hông A Mộc không thấy đâu, vậy hẳn là đã đeo lên cổ rồi, nghĩ đến lời hứa của mình với nàng, nam nhân càng nhếch môi: "Ta không quan tâm muội là Hàn Mộc hay Cát Tường hay là lão yêu Mộc gia, chuyện trước đó nếu ta đã đồng ý với muội thì nhất định sẽ làm được, chỉ cần muội và cữu cữu của muội theo ta trở về, phục hưng Mộc gia, một khi lên ngôi thì sẽ để muội làm Hậu, miếng ngọc này chính là bằng chứng."

Cát Tường mặt không thay đổi nhìn hắn nói hết lời, sau đó dùng đầu ngón tay móc viên ngọc ở dưới sợi dây đỏ ra: "Miếng ngọc này?"

Đây không phải là miếng ngọc của hắn, lúc bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt nam nhân ngượng ngùng, lập tức nổi cáu.

Tiểu cô nương nhún vai, sau đó lại nhét miếng ngọc vào trong áo: "Hậu vị gì đó ta không có hứng thú, Điện hạ chỉ cần đồng ý với ta một chuyện là được."

Phù Tô ngước mắt, tức giận dần dần tuôn trào: "Chuyện gì?"

Nàng chớp mắt: "Điện hạ giúp ta, mang a tỷ trở về."

Ngọc của Phù Tô nàng cũng giữ lại, một nha hoàn vào phủ Tướng quân làm việc dĩ nhiên trong người sẽ không có vật gì. Về phần miếng ngọc Trọng Gia cho nàng, trước đó đã từng do dự, lẽ ra nên để ở trên người thi thể kia để chặt đứt tất cả mối nghi ngờ. Nhưng thế sự vô thường, nàng làm việc thích chừa lại đường sống, nếu giữ lại ngọc lệnh này của phủ Tấn Vương, nói không chừng sau này còn có thể dùng được. Về phần Lý Dục có phát hiện chuyện ngọc bị mất hay không, nàng cũng không mấy để ý. Cha nuôi thông minh như vậy, hẳn nên hiểu lựa chọn của nàng, vốn là một thế thân, đoán chừng thi thể đã sớm bị ông hủy thi diệt tích. Hơn nữa, Lý Dục chưa bao giờ đến phủ Tướng quân, có tra thế nào cũng không ra được.

Sau khi ngã xuống thác nước mười dặm, bên dưới có người tiếp ứng, cho nên dù có ngã xuống thì cũng chỉ là cả ngươi đau nhức không có gì đáng ngại. Ngay sau đó trở về chỗ của Triệu di nương chuẩn bị một ngày, sáng sớm hôm sau đổi thành trang phục thiếu nữ đến phủ Tướng quân, Triệu Thù ở trên núi bị kinh hãi, cũng cho rằng thiếu niên A Mộc đã chết nên có chút đau lòng, thấy bà con xa A Mộc từng phó thác cho mình thì lập tức giữ lại, từ thiếu niên A Mộc biến thành nha hoàn Cát Tường.

Nha hoàn phủ Tướng quân không ít, có thêm một người cũng không sao, ngày thường ở trong thư phòng vẩy nước quét nhà, làm chuyện nhàn hạ.

Người có nhãn lực nhìn cũng biết, Triệu Thù đối xử với nàng khá đặc biệt. Vốn cũng vui mừng thanh tĩnh, kết quả sáng sớm hôm nay Đại tiểu thư giả trong phủ Tướng quân, là nữ nhân đã đổi tên thành Triệu Anh đột nhiên dẫn người đi đến trước mặt nàng, nàng ta không nói năng gì, chỉ nhìn chằm chằm vào nàng, sau đó không nói một lời bảo người dẫn nàng vào phòng nàng ta, sắp xếp sau này hầu hạ nàng ta. Đương nhiên, sau khi Triệu Thù biết thì náo loạn một trận lớn, ngay sau đó Cát Tường xem náo nhiệt bị Triệu Anh lấy cớ phân phó ra ngoài mua bút mực, chạy đi.

Đã có dịp ra ngoài, đương nhiên nàng không thể lãng phí thời gian, liền đến quán trà này, vừa sai người đi mua bút mực, vừa gọi người đi mời Phù Tô. Nam nhân mau chóng đến quán trà, bởi vì là chỗ của mình nên cũng không có kiêng kị gì. Lúc rời khỏi quán trà thì đã qua buổi trưa, Cát Tường ăn no uống đủ, cầm bút mực tiểu nhị mua giùm trở về phủ Tướng quân.

Chắc hẳn lúc này hai người đã quyết định thắng bại rồi.

Nhìn sườn mặt của Triệu Thù là biết, thứ gì nàng ấy cũng muốn giành giật với Triệu Anh giả, không ngờ một nha hoàn cũng cướp đoạt.

Khoái trá đi vào từ cửa sau phủ Tướng quân, bước chân Cát Tường nhẹ nhàng, dựa theo mức độ Triệu Thị coi trọng Triệu Anh, nàng trực tiếp đi vào trong sân của Triệu Anh, hồ nước bên trong viện này thật sự rất đẹp, cá bơi trong hồ nghe thấy tiếng bước chân thì bơi tán loạn, ở trên mặt nước cũng có thể nhìn thấy.

Bên gạch đá xanh, cây hải đường nở hoa trắng, viện này vốn là viện của Triệu Thù lúc trước, hiện tại nàng ấy đã chuyển đến sân riêng bên cạnh.

Lúc này hai nha hoàn trong sân đang chiết cành dưới tàng cây, một người tên Thu Cúc một người tên Hải Đường, hết sức hợp cảnh. Cát Tường nhếch môi cười, đi đến trước mặt hai người kia: "Hai vị tỷ tỷ, Đại tiểu thư có trong phòng không? Ta mua bút mực về rồi."

Thu Cúc xem như ở trong viện này thời gian dài rồi: "Đi mua bút mực sao lâu thế? Đại tiểu thư đang chờ ở trong phòng đấy, vào đưa đi."

Hải Đường là nha hoàn mới đến, tuổi chừng mười sáu mười bảy, giọng nói vô cùng mềm dẻo: "Ừ, Cát Tường muội muội, sau này chúng ta là người một viện rồi."

Hải Đường cười lên hai mắt đều híp lại, nhìn hết sức hiền lành.

Đương nhiên, Cát Tường càng thêm hiền lành hơn: "Ta mang đồ vào cho Đại tiểu thư trước đã, có thời gian sẽ đến chơi các tỷ tỷ!"

Nói xong thì đi qua dưới tàng cây Hải Đường, thỉnh thoảng có cánh hoa rơi xuống rớt nhẹ lên đầu vai, tiểu cô nương vươn tay sửa sang lại bím tóc của mình, cái bóng trên mặt đất là một thiếu nữ yểu điệu, vòng eo mảnh khảnh theo bước chân được cái bóng kéo càng mảnh hơn. Khi bước đi cũng rất cực kỳ nhanh nhẹn, bởi vì yêu thích cái đẹp mà khi sáng còn cài một trâm hoa liên tuyến nhỏ trên bím tóc, liên tuyến lắc qua lắc lại theo bước chân.

Lại có thêm một tiểu nha hoàn vén rèm đi ra, nhìn dáng vẻ thì khoảng mười mấy tuổi, khuôn mặt nhỏ bụ bẫm: "Cát Tường tỷ tỷ về rồi sao? Tiểu thư đợi tỷ được một lát rồi đấy."

Đây là nha hoàn Triệu Anh mang theo vào phủ, Cát Tường cười cười, cúi đầu đi vào: "Làm phiền tiểu Yến Tử rồi."

Tiểu nha đầu này tên là Yến Tử, mọi người trong viện đều gọi nàng ấy là tiểu Yến Tử. Trong phòng còn có mấy nha hoàn khác, là lão thái thái cho người tặng đồ trang sức đến cho Đại tiểu thư. Cái hộp được mở ra, trên bàn thấp có đặt một đôi hoa tai, hai bên còn chia ra đặt đồ trang sức ở cổ và cánh tay, mỗi thứ đều có giá trị không rẻ.

Một ma ma đang bạt mạng khen Đại tiểu thư xinh đẹp thế này xinh đẹp thế kia, Triệu Anh nghiêng người dựa trên giường, nghe thấy tiếng bước chân mới ngước mắt lên: "Mua đồ về rồi à?"

Cát Tường vội vàng tiến lên, hai tay nâng bút mực lên: "Là bút mực ở Đồng Phúc Ký mà Đại tiểu thư muốn."

Tiểu Yến Tử nhanh chóng nhận lấy đồ, Triệu Anh ừ một tiếng: "Cất vào đi."

Hiện giờ Triệu Thù vẫn đang ở hậu viện khóc rống với lão thái thái, chuyện là do nha hoàn này mà ra, ma ma cũng biết nên không khỏi nhìn Cát Tường lâu chút.

Bây giờ Triệu Anh ở phủ Tướng quân được cưng như cưng trứng, hứng như hứng hoa, ai cũng không dám chậm trễ. Ma ma đưa đồ trang sức tới không được nghênh đón vốn rất ngượng ngùng, thấy Cát Tường vào thì mượn nói quay về sẽ đáp lời lại lão thái thái rồi đi nhanh ra ngoài.

Nữ nhân trên giường hơi ngước mắt lên, vẫn nghiêng người trên giường như cũ, trong tay nàng ta cầm một cây quạt khẽ đung đưa: "Tên Cát Tường này không tệ, ta thích."

Nhìn kỹ thì quả thật dung mạo của nàng ta rất giống với a tỷ, có thể nói là giống đến tám chín phần, mặc dù tính tình chẳng ra sao nhưng được cái là có chút ấm áp. Cát Tường cười tiến lên, nhận lấy cây quạt trong tay nàng ta: "Để ta quạt cho tiểu thư."

Triệu Anh ném cây quạt sang tay nàng.

Lúc này trong sân truyền đến tiếng huyên náo, Hải Đường bước nhanh đến: "Tiểu thư không xong rồi, Nhị tiểu thư cầm roi đến đây!"

Triệu Anh phớt lờ: "Để nó đến đi..."

Cát Tường cầm cây quạt phẩy phẩy cho mình, Hải Đường vội đến muốn khóc: "Bên ngoài không có ai ngăn lại, lúc này..."

Trong lúc nói chuyện, đương nhiên Triệu Thù đã xuất hiện sau lưng nàng ấy, thiếu nữ cầm roi ngựa trong tay, vẻ mặt giận dữ, vươn tay đẩy Hải Đường qua một bên, bước mấy bước vọt tới trước giường: "Mỗi ngày ngươi chỉ biết cướp với đoạt, hiện tại cha ta không ở trong phủ, hôm nay ta sẽ quất chết ngươi, ông ấy quay về có quất chết ta ta cũng cam tâm!"

Không đợi dứt lời, thiếu nữ đã vung roi da trong tay lên!

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Editor: Nana Trang

Roi của Triệu Thù bay về phía Triệu Anh, Cát Tường thật sự không muốn khuôn mặt đó bị quất thành mặt hoa.

Nàng cũng không phải là lần đầu tiên bắt lấy roi của cô nương này, vươn tay ra bắt lấy, quấn một vòng lên cánh tay, nàng kéo mạnh một cái, kéo luôn thiếu nữ áo đỏ sang!

Mấy người đều giật mình, người theo đuổi ở phía sau tới cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Triệu Thù tức giận không thôi, vươn tay ra đánh lên mặt Cát Tường: "Hay cho kẻ ăn cây táo, rào cây sung như ngươi, uổng công ta..."

Cát Tường buông tay, hai cánh tay dùng sức một chút, bắt được cánh tay của nàng ta trở tay kéo nàng ta lại, lúc thân thể hai người sáp lại với nhau thì mới nhỏ giọng nói: "Tiểu thư đừng giận, ta làm vậy cũng là vì tốt cho cô thôi."

Nói xong bất chấp ánh mắt kinh ngạc của người khác, đẩy nàng ta ra, nha hoàn hai bên sợ tới mức chết khiếp, động tác của Cát Tường cũng nhanh, vừa kéo vừa ôm mang người ra khỏi viện.

Triệu Thù tức giận không ngớt, nâng chân đá nàng, ném roi sang muốn quất nàng, đáng tiếc Cát Tường nhảy lên nhảy xuống có quất thế nào cũng không trúng. Nàng ta tức giận đến mức giậm chân, la hét muốn quất chết nàng, sau đó đánh đuổi theo Cát Tường.

Đến bên tường rồi, Cát Tường mới đứng lại, nhưng Triệu Thù lại động thủ, hai ba cái đã bị chế trụ lại.

Nói thật mặc dù đổi tên và trang phục thành thiếu nữ Cát Tường, nhưng nội tâm vẫn là thiếu niên A Mộc như trước. Một cái xoay người kéo cánh tay Triệu Thù, trực tiếp ấn người ta lên tường, cũng làm cho tiểu cô nương người ta không có chút sức lực, chỉ biết tức giận trừng mắt.

Cát Tường nhanh chóng rống với nàng ta: "Tiểu thư cô bình tĩnh lại đi! Không phát hiện Đại tiểu thư nằm đó chờ để cho cô quất hả!"

Triệu Thù nghe vậy thì có chút bối rối: "Ngươi nói cái gì?"

Cát Tường kéo nàng ta bước nhanh vào viện nhỏ bên cạnh, bây giờ chính là viện của Triệu Thù: "Mặc dù ta mới vào phủ Tướng quân chưa tới hai ngày, nhưng cũng nhìn ra được, tiểu thư cô tâm ý đơn giản, hoàn toàn không tranh giành được với Đại tiểu thư, chỉ riêng chuyện hôm nay, rất rõ ràng nếu ta không ngăn cản cô, cứ thế để cô quất lên mặt Đại tiểu thư, Đại tiểu thư cầm nắn có chừng mặc thì cũng chỉ để lại vết sẹo nhỏ, mấy hôm nay có mấy người mai mối nói, phủ Tướng quân có hai nữ nhi, lão thái thái muốn tính chuyện chung thân cho Đại tiểu thư, tìm một nhà khá giả để gả, nếu cô phá hủy mặt nàng ta, vậy không phải đúng lúc nàng ta tránh được chuyện này à?"

Triệu Thù mím môi: "Ý ngươi muốn nói nàng ta vốn không muốn gả đi?"

Cát Tường lắc đầu: "Có muốn lập gia đình hay không thì ta không biết, ta chỉ biết tối nay Đại Tướng quân trở về chắc chắn sẽ phạt cô, điều này không thể chỉ đánh hai ba cái là chấm dứt, nếu thật sự đánh rồi, cô ở trong lòng cha cô sẽ giảm xuống một bậc, còn Đại tiểu thư thì lại nặng thêm một bậc."

Thiếu nữ ngơ ngác, sau đó cười khổ ném roi đi: "Ta thật sự chịu đủ rồi, không biết con hoang ở đâu ra..."

Lời còn chưa dứt thì bị Lâm thị biết được tin tức vội vàng chạy vào trong viện cắt ngang: "Thù nhi!"

Triệu Thù thấy mẫu thân, lập tức trở về trạng thái mềm mại của cô con gái nhỏ, nước mắt rớt xuống: "Nương!"

Lâm thị quát lui nha hoàn, bước bước nhỏ đến trước mặt con gái, một phát bắt được tay Triệu Thù: "Có bị thương không?"

Triệu Thù lắc đầu: "Không có, may mà Cát Tường kéo con lại, nếu không lại trúng gian kế của người đó!"

Lâm thị vỗ mặt con gái, vô cùng đau lòng: "Con nhịn thêm chút nữa, qua vài ngày là nó gả ra ngoài rồi."

Triệu Thù nhào vào trong ngực mẫu thân: "Là con thấy không đáng cho mẫu thân! Đây được tính là gì chứ!"

Cát Tường rũ mắt, cười lạnh.

Ai nói không phải đâu, nam nhân như Triệu Thị không xứng có bất kỳ người thân nào.

Đi ra khỏi viện, mặt trời đã chếch đi rất nhiều, thoáng cái thời tiết buổi trưa lạnh run người, Cát Tường trở về viện của Triệu Anh, lúc này nàng ta đã dạy rồi. Nàng ta mặc thâm y, bên ngoài khoác áo choàng, tóc dài mềm mại bện thành đuôi sam, kiểu tóc thiếu nữ a tỷ hay bện... Nói lời này thật ra có hơi buồn cười, bởi vì tỷ ấy đã không còn là thiếu nữ, đối với một nữ nhân hai mươi bảy tuổi, nếu ở trong gia đình bình thường, e rằng con cái đã có thể chạy khắp nơi rồi.

Nhìn khuôn mặt Triệu Anh, nàng càng thêm kiên định nhất định phải mang a tỷ đi. Cúi đầu đi tới, Cát Tường khẽ khom người: "Tiểu thư yên tâm, Nhị tiểu thư sẽ không trở lại nữa."

Nữ nhân đứng ở dưới cây hải đường, đang chiết cành, mặc dù động tác của nàng ta rất chậm, nhưng chỉ một lát, dưới cây đã cắm bảy tám cái bình rồi. Nghe nói Triệu Thù cực kỳ yêu thích cái cây này, bình thường đều không cho người đụng vào, tất cả cánh hoa rơi xuống đều nhặt lên chôn, xem nó như là bảo bối vậy. Đến khi Triệu Anh vào ở, mỗi ngày đều chiết, mỗi ngày đều quất, đã có non nửa gốc cây bị trọc rồi, lúc này không phải là thời kỳ ra hoa, chắc hẳn tiếp tục chiết nữa thì sau này cây này sẽ trọc sạch bách.

Gió thu chầm chậm, tiểu Yến Tử dưới tàng cây hải đường vịn cây thang, Hải Đường leo lên trên chiết cành.

Sắc mặt Triệu Anh hơi trắng, trong tay cầm một cành Hải Đường, đường viền hoa tinh xảo ở mép váy lắc lư qua lại theo bước chân của nàng ta, dáng đi nàng ta mềm mại uyển chuyển, vòng eo mảnh khảnh đầy một nắm tay, nhìn vào thật đúng là vừa thấy đã thương.

Ngước mắt thấy Cát Tường trở về, rất hiển nhiên nàng ta hơi buồn bực: "Ta thật sự phải cám ơn ngươi, nếu không phải nhờ có người, khi nãy đúng là nguy hiểm tới tính mạng rồi."

Đương nhiên Cát Tường giả bộ hồ đồ, nàng đến phủ Tướng quân để làm gì? Chủ yếu là muốn trường kiếm có cái chuôi kiếm Mộc gia ở từ đường kia, thứ yếu là xem náo nhiệt, sắp tới lúc hồi Triệu rồi, lúc này đến phủ Tướng quân, Triệu Thù bị đày vào lãnh cung thì còn có ý gì nữa!

Nàng giả vờ nghe không hiểu, chỉ cười cười: "Nếu Cát Tường đã đến bên cạnh Đại tiểu thư, vậy đương nhiên là phải một lòng với Đại tiểu thư rồi."

Triệu Anh tựa như thờ ơ chọn một cành, từ từ đi đến trước mặt nàng, cầm một đầu của cành Hải Đường đánh lên mu bàn tay của Cát Tường, nữ nhân hơi nhếch môi, dường như tâm trạng có chút chuyển biến.

Nói đến cũng khéo, lúc này Thu Cúc chạy từ ngoài vào: "Tiểu thư tiểu thư, Tướng quân đột nhiên hồi phủ!"

Cát Tường từng thấy người thay đổi sắc mặt nhưng chưa từng thấy ai thay đổi nhanh như vậy, Triệu Anh cũng không né tránh nàng, duỗi ngón tay vạch một đường trên mặt mình, móng tay nhọn lập tức vạch ra một đường máu, nàng ta nhanh chóng cởi áo choàng ra, gió thu thổi qua, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi.

Sau đó bước nhanh vào trong phòng.

Thu Cúc đi vào hầu hạ, Hải Đường trở về kéo Cát Tường cũng vội vàng đi theo, sau lưng là tiểu Yến Tử kêu trời trách đất chạy ra ngoài.

Cát Tường: "..."

Không ngờ kỹ năng khóc của một đứa bé đã nhuần nhuyễn như thế, vừa bước vào trong phòng, Triệu Anh nằm ở trên giường lúc này đã xõa bím tóc đuôi sam ra, không biết trên mặt đất xuất hiện đống bừa bộn như bình hoa vỡ gì gì đó từ lúc nào, còn đồ trang sức trên bàn thấp lại đặt sắp xếp ngay ngắn, tất cả mọi thứ đều... thú vị.

Hải Đường thấy nàng như vậy thì cho là sợ ngây người ra, bèn nhanh chóng kéo nàng một cái: "Còn không mau don dẹp!"

Cát Tường nhận mệnh ngồi xổm xuống, vừa thu dọn đồ đạc vừa đếm số ở trong lòng, quả nhiên chưa đếm tới hai mươi, tiểu Yến Tử đã khóc lóc trở lại, sau lưng còn có hai nam nhân đi theo, người đi trước có thân hình cao lớn, chính là Triệu Thị vẫn luôn anh tuấn như trước, đi phía sau là lão nô lưng còng.

Không cần ngẩng đầu cũng có thể biết ánh mắt lúc này Triệu Anh dùng để nhìn phụ thân, muốn bao nhiêu uất ức thì có mấy nhiêu uất ức.

Triệu Thị liếc nhìn vết máu trên mặt con gái, vừa mới di chuyển chân lại đạp lên mảnh vụn dưới đất, Triệu Anh mím môi gọi một tiếng cha, ông giận tím mặt rống to: "Là do Triệu Thù làm? Hả?"

Lão nô ở sau lưng ông ta khuyên lơn: "Tướng quân bớt giận Tướng quân bớt giận, tiểu thư Thù Nhi còn nhỏ, hơn phân nửa là tính trẻ con thôi, không thể động tay thật..."

Còn chưa có nói xong, Triệu Thị đã đi đến trước giường, bước chân của ông cực nhanh, vạt áo xẹt qua trước mắt Cát Tường.

Hải Đường ra dấu nàng không cần ngẩng đầu, để tránh giận cá chém thớt lên hai người. Quả thật Triệu Thị rất tức giận, ông đi đến trước mặt Triệu Anh, nàng ta không nói năng gì, trên mặt là hai dòng nước mắt cũng đủ để khiến ông tan nát cõi lòng.

Triệu Thị nổi giận đùng đùng rời đi, lúc Cát Tường ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy bóng lưng của ông.

Trước đó lúc nhìn thấy ông, nàng chưa từng chú ý tới dáng người của ông, bao nhiêu năm trôi qua, bờ vai ông dường như càng dày rộng hơn. Thật ra nàng không có nhiều ký ức về ông, chỉ là lúc này nhìn thấy ông thì tâm tình lại biến đổi, quả thật giết ông quá có hời cho ông rồi.

Đồ vỡ vụn trên mặt đất ngổn ngang cần người dọn dẹp, tiểu Yến Tử lau nước mắt lại đi ra ngoài thăm dò tin tức, Hải Đường và Thu Cúc tựa như đã quen với chuyện này rồi, mặt đối mặt nhìn nhau cười vui vẻ rồi quét dọn, còn Cát Tường không đợi nàng vươn tay ra dọn thì Triệu Anh lại lên tiếng: "Tên Cát Tường khó nghe thế sao ngươi nghĩ ra được hay vậy, hả? Tới đây."

Cát Tường: "..."

Nàng nghe gọi thì đứng lên, đi đến bên giường.

Lúc này Triệu Anh đã ngồi thẳng người lại, nàng ta vươn tay ra lấy hộp đựng thức ăn hai mẫu ở trên bàn thấp, vẫy vẫy tay với nàng: "Tới đây, ngươi ngồi xuống."

Nói xong nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, lộ ra khối băng bên trong.

Ở giữa khối băng có đặt một dĩa bánh ngọt, nhìn kích cỡ khối băng là biết thứ này đã được đặt trong phòng nàng ta một thời gian rồi, từ cái lần đầu tiên Triệu Anh dò xét nàng, Cát Tường biết ngay chuyện không hề đơn giản như nàng nghĩ. Nàng ta phá hủy dung nhan của mình ở trước mặt nàng, rất rõ ràng, khi dĩa bánh ngọt xuất hiện trước mặt mà nàng còn không đoán ra được xảy ra chuyện gì thì chẳng phải Cát Tường đã ngốc đến hết thuốc chữa rồi sao?

Nàng muốn phân rõ giới hạn với Hàn Tương Tử, nàng muốn đối địch với Tề, nàng muốn tự mình báo thù rửa hận, muốn khôi phục Mộc gia, mà khi nàng giả chết, hai lần Hàn Tương Tử đưa bánh ngọt đến trước mặt nàng, đơn giản là nói cho nàng biết, ở trong mắt ông ba cái trò xiếc khỉ này của nàng chẳng là gì cả, như trẻ con chơi đùa vậy thôi, mà Hàn Mộc có thể chết, nhưng muốn vứt người cha này đi thì ông không đồng ý!

Cát Tường cười, bánh ngọt này là vật tưởng niệm duy nhất của nàng về mẫu thân, nàng tự nhiên ngồi trên giường, vươn tay ra cầm một miếng lên cắn một cái, nở nụ cười: "Bánh ngọt Dung nương làm càng ngày càng ngon!"

Triệu Anh vươn tay ra chỉnh lại tóc rơi bên tai mình, vẻ mặt thản nhiên: "Dung nương không có vị giác, làm cái gì cũng khó ăn, ngươi biết rõ thứ này là do

đại nhân tự tay làm, tại sao còn giả vờ giả vịt, chẳng lẽ thật sự không muốn nhận lại ngài ấy?"

Bánh ngọt ngon ngọt, xóp giòn mát lạnh.

Cát Tường vẫn không trả lời, lại cắn một miếng.

Ngày kia nàng không ăn thứ gì, chỉ luôn ăn bánh ngọt này, vì nàng rất thích.

Triệu Anh nhướng mày: "Ngài ấy đã sớm đưa Thu Cúc và Hải Đường vào phủ Tướng quân, có thể thấy đại nhân đã biết thân thế của hai tỷ muội ngươi từ lâu, cũng vẫn luôn hận ốc cập ô*, hôm nay cả Triệu gia không yên ổn, gây sức ép đủ kiểu, khả năng lớn là khiến Triệu Thị chết bất đắc kỳ tử, ngươi còn thấy không đủ sao?"

(* Hận ốc cập ô: ý nói là không thích người nào đó cho nên cũng không có hảo cảm với những thứ liên quan đến người đó)

Không đủ, không đủ.

Sao có thể đủ được...

Cát Tường nhớ tới bánh ngọt nàng ăn bao nhiêu năm qua, có hơi đau xót, bèn đứng lên: "Hàn Mộc đã chết, cứ nói với đại nhân của mấy người như thế!"

Nói xong nàng còn khom người về phía Triệu Anh: "Cảm ơn."

Sau đó xoay người quỳ về hướng đông nam, vén vạt váy lên quỳ xuống.

Thiếu nữ quỳ xuống đất dập đầu, lấy đó làm từ biệt.

Triệu Anh chỉ cười nhạt: "Quả nhiên, đại nhân nói ngươi giỏi nhất là giả vờ lừa gạt người khác, không cần đến lúc này, trước đó đại nhân có nói để ngươi chơi đùa một thàng, đến lúc đó hối hận vẫn còn kịp. Nhưng nếu như vẫn u mê không tỉnh ngộ, dập đầu cũng không giữ được ngươi, cũng không giữ được tính mạng của a tỷ ngươi, biết rồi chứ?"

Cát Tường đứng dậy, chỉ quay đầu cười một tiếng, thả vạt váy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Nana Trang

Muôn vàn ánh sao trên bầu trời, ban đêm trong phủ Tướng quân rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Triệu Thị vừa về tới lập tức cho gọi Triệu Thù, tiểu cô nương cũng thận trọng đi tới trước mặt ông, nhưng đợi đến khi ông vừa hỏi tới Triệu Anh, đứa nhỏ lập tức xù lông, đủ loại cảm xúc uất ức mấy ngày nay của nàng ta tất cả đều xông lên, liền kêu lên với phụ thân.

Nàng ta hỏi ông con gái lớn từ đâu tới, hỏi trong mắt ông có còn mẹ con các nàng không, hỏi xem rốt cuộc ông muốn Triệu Anh hay Triệu Thù.

Nếu còn tiếp tục che chở cho nghiệt chủng kia nữa thì nàng ta và mẫu thân sẽ cùng rời khỏi phủ, nàng ta như đã muốn nhảy dựng lên rồi, tức giận căm phẫn gào thét nói lời trong lòng ra với ông.

Sau đó Triệu Thị giận dữ tát nàng ta một cái, phạt nàng ta quỳ trong từ đường.

Cũng vì Lâm thị khóc sướt mướt che chở con gái trước mặt ông, nói thẳng để ông đánh, tất cả đánh chết hết đi là hết chuyện.

Có lẽ là chữ chết này đã khiến nam nhân kia thấy đau nhói, ông vô lực phất tay bảo đám hạ nhân mang Lâm thị đi, lão nô ở bên cạnh khuyên bảoông, kết quả cũng không làm nên được chuyện gì. Ngay sau đó lão thái thái phủ Tướng quân được đám nha hoàn nâng tới, đầu tiên bà ta mắng cháu gái hai câu, sau đó giơ gậy lên đánh con trai, mọi người kéo tới khuyên can, Triệu Thị cũng không dám đánh trả, ông vô cùng áy náy với mẫu thân, chỉ đành cẩn thận dè dặt để mẫu thân đánh cho đủ, sau đó mới tính là diễn ra trò hay.

Triệu Thù đi tới quỳ ở từ đường, hơn nữa còn bị phạt không cho phép nàng ta ăn uống.

Nàng ta vốn tức giận không ăn gì cả, lúc này tới từ đường cũng có người trông giữ, có thể nhìn ra Triệu Thị thực sự tức giận.

Mọi hành động trong tiểu viện này đều có người ngó chừng, đợi tới khi tin tức này vào lỗ tai Triệu Anh, nàng ta cũng chỉ thản nhiên mỉm cười.

Nếu đã vạch mặt rồi, Cát Tường làm việc càng không cần e ngại gì nữa.

Có Triệu Anh bao che, nàng hành động càng thêm tự do.

Nàng mượn cớ lấy tổ yến cho Đại tiểu thư dạo qua nhà bếp một vòng, quả nhiên hiện tại Triệu Anh chính là thịt trong tim phủ Tướng quân, vừa nghe nói Đại tiểu thư chưa ăn cơm tối đã một mình làm một mâm nhỏ, Cát Tường vui vẻ bưng vào trong phòng mình, hiện giờ nàng và tiểu Yến Tử một phòng, kế bên khuê phòng của tiểu thư.

Cơm nước no nê, coi như là hưởng thụ lấy một lần.

Cát Tường dự tính thời gian cũng không còn nhiều lắm liền vảy ít nước lên ngực mình, bước chân nàng cũng nhẹ nhàng lặng lẽ chạy tới từ đường. Từ đường phủ Tướng quân ở đầu hành lang gấp khúc, người nàng nhẹ như chim yến xoay người liền bay lên mái ngói hành lang gấp khúc, vì cửa từ đường đang mở nên liếc mắt là có thể trông thấy thiếu nữ đang quỳ gối ở chính giữa.

Tiểu cô nương khóc rất thương tâm.

Cát Tường ghé lên mái ngói, bĩu môi: "Ít nhất cha mẹ cô đều còn, có gì mà phải khóc chứ!"

Làn gió lạnh thổi qua mặt nàng, không bao lâu thì có tiếng bước chân vang lên, Cát Tường không nhúc nhích, nhìn nam nhân đi vào trong từ đường.

Triệu Thị mặc thường phục, cũng không thấy được sắc mặt ông, bước chân không nhanh đi vào từ đường, đứng bên cạnh Triệu Thù.

Lão nô lẫn nha hoàn bên cạnh cùng lui xuống, ánh mắt của nam nhân nhìn lên bài vị vô tự: "Thù nhi, con đã biết sai chưa?"

Đương nhiên Triệu Thù không phục: "Con không biết sai."

Triệu Thị thở dài, giọng nói lạnh lùng: "Bình thường thật sự đã chiều hư con rồi, nên quản giáo tốt mới được."

Triệu Thù cứng cổ, uất ức lau nước mắt: "Quanh năm suốt tháng không gặp được phụ thân hai lần, nếu nói là chiều hư cũng là do nương con chiều, tốt xấu gì bà ấy cũng nuôi dưỡng dạy dỗ con, ngày ngày trông con bảo vệ con. Phụ thân nói tỷ tỷ này là con gái lớn của người, nói là được sinh ra ở nước Triệu, vô cùng có lỗi với tỷ ta, nhưng ngay đến cả dân chúng trên đường cũng biết cha của con là Đại Tướng quân nước Tề và đại quân nước Tề trong ứng ngoài hợp mới lập hạ được công. Nói cách khác, người đã sớm lựa chọn giữa nhà đó và nhà này, con gái của nhà đó cũng đã từ bỏ, hiện giờ còn nói xin lỗi tỷ ta cái gì? Đã là người của nước Tề, lẽ ra phải quên chuyện cũ trước kia, bây giờ lại lấy hai mẹ con con ra để đền cho tỷ ta, chúng ta cũng đâu có nợ tỷ ta!"

Tiểu cô nương này bình thường thì ngang ngược, thế mà không biết cũng có một miệng lưỡi sắc bén như vậy.

Cát Tường chống cằm, trông thấy Triệu Thị quả nhiên lại giơ tay lên: "Con..."

Còn chưa đợi ông tức giận nói ra lời gì thì Triệu Thù đã hất mặt lên kêu la: "Hôm nay cho dù phụ thân có đánh chết con thì con cũng phải nói, hôm nay đặt một đứa con gái nước Triệu ở phủ Tướng quân, phụ thân người đã từng nghĩ tới chúng con chưa? Từ lúc con bắt đầu có trí nhớ, phụ thân không phải ở trên chiến trường thì cũng là tìm người ở bên ngoài, có lẽ là tìm tỷ ta nhỉ, chỉ vì tỷ ta mà bây giờ người lạnh nhạt với con và nương, nếu đã như vậy vì sao còn cùng nương sinh ra con? Không có con và nương người vẫn sống tốt kia mà!"

Tay Triệu Thị rốt cuộc cũng buông xuống, chuyện cũ trước kia sao đã quên rồi?

Nói một cách đơn giản, lúc trước khi ông còn trẻ khí thịnh, nhớ tới cha nương, nhớ quê hương, đâu thể nghĩ nhiều như vậy?

Tay của ông nhẹ nhàng đặt lên vai con gái, muốn nói chuyện khác, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, kết quả cũng chỉ có thể thở dài: "Chuyện của ta và nương con đừng quan tâm, dù sao con và Anh nhi cũng là tỷ muội, thân thế nó thê lương, con thông cảm nhiều một chút là được. Hôm nay quỳ ở đây, con hãy cẩn thận suy nghĩ, đương nhiên phụ thân vẫn yêu thương con."

Dứt lời, nam nhân vỗ nhẹ một cái.

Ông vốn thờ ơ, chẳng thèm để ý tới nước mắt của con gái mình. Triệu Thị đi ra khỏi từ đường, Triệu Thù ở sau lưng cất giọng khóc rống, còn Cát Tường lại hơi nhếch môi, ánh mắt nàng lạnh như băng xuyên qua đỉnh đầu Triệu Thù, trên mặt đất nghiêng có thể thấy được trước linh vị đặt một thanh trường kiếm, đó chính là mục đích cuối cùng của nàng, chính là quyết định cầm kiếm lập tức rời khỏi phủ Tướng quân, nhưng nàng bỗng nhiên thay đổi mục đích.

Nằm trên hành lang một lúc, đến khi tối dần về đêm, trước sau có mấy lượt người tới nhìn Triệu Thù đều bị lão nô canh chừng Triệu Thù xua đuổi. Đến khi tiểu cô nương khóc đến mức không còn chút sức lực nào, cũng không còn nóng nảy, chỉ biết quỳ ở đó, lão nhân này mới đóng cửa từ đường lại, Triệu Thị phạt con gái quỳ thẳng một đêm, thời gian vẫn còn dài mà.

Cát Tường nằm úp sấp bên trên đủ rồi, lúc này mới tuột xuống.

Trước cửa từ đường không có ai bảo vệ nữa, nàng nhẹ nhàng rón rén đi tới, đẩy ra một khe cửa, sau đó đẩy cửa đi vào.

Nghe thấy tiếng cửa phòng, Triệu Thù cũng không quay đầu lại, lưng nàng ta đã không còn thẳng, chắc hẳn quỳ lâu đã sắp không chống đỡ được nữa, Cát Tường đi tới bên cạnh nàng ta rồi ngồi xổm xuống, hai mắt thiếu nữ lập tức đỏ lên, liếc mắt nhìn nàng: "Cát Tường?"

Cát Tường lấy nước ra đưa tới cho nàng ta: "Nhanh uống nước đi, đây là ta lén lấy tới đấy."

Quy củ nề nếp gia đình phủ Tướng quân rất nghiêm, nói không cho phép người vào đưa đồ ăn thức uống cho Triệu Thù thì thật sự sẽ không có người nào đưa tới cả. Lâm thị đã tới một lần bị lão nô ngăn cản đuổi về, Triệu Thù còn khóc lâu như thế, vừa khát vừa mệt, thấy Cát Tường đương nhiên hai mắt liền đẫm lệ mông lung.

Nàng ta uống hai ngụm nước, lúc này cuống họng mới tốt hơn một chút: "Cảm ơn ngươi Cát Tường, ngươi và A Mộc đều là người tốt."

Cát Tường ngồi xổm bên cạnh nàng ta, cố ý than thở: "Đáng tiếc ta không thể lấy thứ gì từ nhà bếp cho ngươi ăn, đói bụng không?"

Triệu Thù càng thấy uất ức hơn, nhớ tới A Mộc còn hết sức đau lòng: "Nghe nói A Mộc bị chết vô cùng thảm, thi thể rơi xuống nước còn bị biến dạng, ta muốn tiễn hắn một đoạn đường, đáng tiếc không thấy mặt hắn lần cuối cùng, tốt xấu gì cũng quen biết nhau..."

Cát Tường: "..."

Nói ra thì bản tính cô nương này không xấu, không khỏi lại sầu não thêm một lần.

Ánh mắt Cát Tường quét một vòng nhìn trong từ đường, thanh trường kiếm dường như tùy ý đặt trước linh vị, cũng không có cơ quan. Đồ của mẫu thân nàng vì sao phải trưng trong từ đường Triệu gia, đợi sau này lấy đi rồi cũng phải để lại chút gì đó cho Triệu gia mới phải. Triệu Thù uống hai ngụm nước, nhanh chóng đẩy nàng: "Ngươi mau trở về đi, một lát nữa sẽ có người quay lại trông ta, đừng để bị bắt gặp."

Cát Tường gật đầu, vốn cũng định vào từ đường nhìn một cái, lúc này cũng đã nhìn được, đương nhiên phải đi: "Tiểu thư quỳ trên nệm đi, tiếp tục như vậy sẽ chỉ có hại thôi."

Triệu Thù cúi đầu: "Không, ta không thể thua nữ nhân kia được!"

Cát Tường híp mắt, hơi nhếch môi: Được rồi, vậy các ngươi cứ tiếp tục đấu đi.

Đêm đã khuya, không đợi Cát Tường đi rất xa thì lão nô đã quay trở lại. Cát Tường tránh ở chỗ tối hành lang, trông thấy bước chân ông ta vội vàng cầm theo hộp đựng thức ăn, rõ ràng là đưa đồ ăn tới cho Triệu Thù, Cát Tường đứng bên ngoài từ đường, lén lút tới gần một chút, nghe không rõ giọng nói của ông ta, loáng thoáng thấy ông ta dụ dỗ tiểu cô nương, bảo nàng ta thông cảm cho sự khó xử của Triệu Thị. Trước giờ Triệu Thù đều rất quật cường, đương nhiên cười khinh miệt, nhưng cũng thật sự đói rồi, cho nên ăn không ít.

Cát Tường ngầm cười nhạt, rốt cuộc không còn kiên nhẫn nghe, lặng lẽ trở về phòng của mình. Tiểu Yến Tử vẫn chờ nàng chưa ngủ, nhưng có thể cũng được Triệu Anh dặn dò, nên cũng không hỏi nàng đi đâu, đã giúp nàng chuẩn bị nước ấm, Cát Tường cũng không nhờ bảo nàng ta hầu hạ, tự rửa thân mình, sau đó nằm xuống ngủ, có thể vì tâm tình tốt nên rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Đương nhiên tiến vào mộng đẹp không chỉ có mình nàng.

Trong phủ Tấn Vương cũng bao phủ không khí tĩnh lặng, Lý Dục đã nhiều ngày không nghỉ ngơi đã dạo chơi trong giấc mộng.

Khuôn mặt tươi cười của thiếu niên trông qua rất vui vẻ, A Mộc đứng giữa làn mây mù vẫy tay từ biệt hắn, giống như ngày ấy bỗng nhiên nắm đầu vai của hắn: "Này, huynh đệ tốt, ta tới từ biệt ngươi đây."

Tay của nam nhân vừa động thì lập tức tỉnh lại.

Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, mấy ngày nay những chuỗi không giống nhau giống như một giao tuyến chậm rãi xuyên chuỗi lại.

Lý Dục vươn tay kéo chuông, Ngưu Nhị gác đêm ở gian ngoài nhanh chóng vọt vào: "Điện hạ?"

Hắn sợ Trọng Gia xuất hiện, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của nam nhân lập tức khẽ thở ra.

Lý Dục ngồi thẳng người dậy, ánh mắt sáng quắc: "Ngưu Nhị, ngươi cẩn thận suy nghĩ xem, ngày đó trên núi Ngũ Hành, túi nước của ngươi sao vẩy ra được?"

Ngưu Nhị không biết tại sao hắn đột nhiên nhớ tới chuyện kia, liền vò đầu nói: "Ngày đó là A Mộc nói khát nước, muốn uống nước, tôi giật cái nắp còn chưa đưa cho hắn thì con ngựa bỗng nhiên kinh ngạc thiếu chút nữa đã giẫm lên tôi, tôi sợ quá liền ném túi nước đi, cũng không biết vì sao lại hồ đồ như vậy, ban sáng rõ ràng tôi đã kêu Đằng Lan đặt ba bầu nước, kết quả hai bầu còn lại đều không có nước."

Nam nhân cười lạnh một tiếng, chỉ yên lặng nhìn hắn: "Ngưu Nhị, ngươi cảm thấy A Mộc hắn như thế nào?"

Ngưu Nhị ăn không ít thiệt bởi A Mộc, nhưng ngươi muốn hắn nói xấu A Mộc, người này vừa chết liền nhớ tới điểm tốt của hắn, bình thường hay làm loạn với nhau, cũng có cảm tình, cẩn thận nghĩ lại, hắn vô cùng tiếc hận than một tiếng: "Bộ dạng A Mộc dễ nhìn, tính tình cũng tốt, làm việc cũng tốt, đáng tiếc."

Lý Dục nghe vậy nhíu mày: "Ngươi thật ngu xuẩn."

Ngưu Nhị há hốc mồm: "Điện hạ..."

Lý Dục trầm ngâm trong chốc lát, sau đó xốc tấm chăn mỏng lên, Ngưu Nhị khom người mang giày cho hắn, hắn lấy từ dưới gối ra một cây chủy thủ.

Đây chính là cây chủy thủ ngày đó A Mộc dùng để cưỡng ép Thái tử Phù Tô nước Triệu, vô cùng sắc bén.

Hôm trước hắn nhớ tới, bỗng nhiên kêu người mang qua, lúc này giật hai cọng tóc của Ngưu Nhị nhẹ nhàng ném đi, lưỡi dao sắc bén một phát cắt đứt.

Trong ngày sinh thần đó của hắn, tại sao A Mộc muốn mang theo cây chủy thủ này vào phủ Tấn Vương?

Nếu hắn và nữ thích khách kia là đồng bọn, vì sao trước đó còn rảnh rỗi hạ thuốc gì đó cho hắn?

Nếu như không phải đồng bọn, vì sao còn muốn che chở cho nàng ta như vậy?

A Mộc, A Mộc, A Mộc...

Nam nhân nhìn chằm chằm cây chủy thủ hồi lâu, chợt nhớ tới gì đó: "Ngưu Nhị, đồ của A Mộc đang ở đâu?"

Ngưu Nhị vội đáp: "Đồ của người chết không phải thứ tốt lành gì, ngày ấy Hàn đại phu sai người lấy đi rồi, tôi cũng không ngăn cản."

Lý Dục lại hỏi: "Ngươi có từng trông thấy mảnh ngọc hắn thường đeo trên người không?"

Ngưu Nhị: "..."

Hiển nhiên hắn không phát hiện ra, cũng không để ý tới.

Lý Dục nhíu mày, giơ tay lên, cây chủy thủ trong tay đâm lên bức họa thêu trên tấm bình phong: "Ngày mai khi trời vừa sáng, cùng ta đi tới thăm Hàn đại phu."

Ngưu Nhị có chút không rõ, nhưng nam nhân lại khoát tay với hắn, lên giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Editor: Nana Trang

Giữa trưa, mặt trời đã nhô lên cao, thời tiết ấm áp.

Trong sân nhỏ, nam nhân vòng tay qua áo nằm trên xích đu, không biết đang cầm vật gì, thỉnh thoảng di chuyển một chút.

Cửa lớn được mở ra, Lý Dục ngước mắt liếc nhìn thấy Hàn Tương Tử đang kiên nhẫn cầm đao khắc khắc bút họa trên đầu một viên mộc, trên lưng cõng từng tia sáng mặt trời, thần thái tùy nhiên. Ngưu Nhị ở phía sau hắng giọng một cái, vui vẻ gọi một tiếng: "Hàn đại phu!"

Động tác trong tay nam nhân chưa ngừng lại, ngược lại Dung nương nghe thấy động tĩnh từ trong nhà ra đón, bước chân cũng nhanh, thi lễ với Lý Dục: "Tham kiến Thế tử Điện hạ."

Lý Dục ừ một tiếng: "Hàn đại phu thế nào rồi?"

Dung nương hơi có phần sầu não, cúi đầu thở dài: "Vẫn là Điện hạ bận tâm đến cảm nhận của tiên sinh nhà chúng tôi, dù sao người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, tâm lý sao có thể thoải mái được."

Lý Dục nhếch môi: "Thằng nhóc A Mộc này ở chỗ ta được mấy ngày, đến cả ta cũng đau lòng, huống chi là Hàn đại phu đây."

Trong lúc nói chuyện đã đi đến cửa sổ, hắn khẽ khom người cúi đầu, có thể trông thấy trên viên mộc của Hàn Tương Tử, điêu khắc trên đó là một người nhỏ, hiện giờ chỉ mới có hình dạng cơ bản. Ngưu Nhị giơ cái hộp cầm theo lên, âm thanh vang dội: "Hàn đại phu, Điện hạ chúng ta tới vấn an ngài!"

Hàn Tương Tử ừ một tiếng, chỉ ngước mắt lên, sắc mặt xám trắng: "Vấn an ta thì có ích gì, chuyện có thể làm giúp ngươi ta cũng đã làm, hiện giờ con ta đã không còn rồi, sau này đến cả một người dưỡng lão chăm sóc cũng không có, ai tới thăm ta thì có thể thế nào?"

Ngưu Nhị ân cần đặt cái ghế sang bên cạnh, Lý Dục vén áo ngồi xuống: "Ngài đừng nên nói như thế, thích khách trước sau vẫn chưa bắt được, nhắc tới cũng kỳ quái, toàn thành điều tra một chút dấu vết để lại cũng không có, nếu Hàn đại phu đã phó thác con cho ta rồi, như vậy chắc chắn phủ Tấn Vương sẽ cho các người một công đạo."

Nam nhân xuống một đao dưới vạt áo của người nhỏ, khắc ra một đóa tường vân: "Công đạo thế nào? Công đạo kiểu gì? Ta không muốn điều gì khác, ta chỉ muốn con ta, có thế nào cũng không đổi được A Mộc của ta."

Sân nhỏ không lớn, ngõ thứ chín bên nãy đã tính là một cái sân rất nhỏ rồi.

Nơi này giản dị tới mức ngay cả thứ như sành cũng không có, chỉ có gói đá xanh trên mặt đất còn coi như trật tự, thiếu niên A Mộc lớn lên trên con đường này, xen lẫn với các sòng bài kỹ viện lớn, rõ ràng là một kẻ tinh ranh, hiện giờ hình dạng viên gỗ Hàn Tương Tử cầm khắc trên tay càng thêm ba phần chắc chắn với suy nghĩ của mình.

Nếu là phụ tử tình thâm, lúc nào cũng nhớ tới con trai, sao còn có thể có lòng dạ thanh thản điêu khắc người nhỏ của mình chứ?

Kỹ thuật đao khắc của Hàn Tương Tử rất ổn, nhìn đồ án tường vân trên vạt áo rõ ràng chính là bộ ông đang mặc, Lý Dục cúi đầu nhặt một người gỗ nhỏ bị vứt ra ngoài lên, bên trên cũng là dạng trang phục đó, chẳng qua khi điêu khắc khuôn mặt của nam nhân, một vết hơi sâu rơi trên nửa mặt của nam nhân, giống như không hài lòng mới ném trên mặt đất.

Hắn đi qua đi lại lòng vòng, nhìn Hàn Tương Tử: "Hôm nay ngoại trừ thăm Hàn đại phu ra, còn có một chuyện muốn hỏi một chút, trước kia Trọng Gia đưa một miếng ngọc cho A Mộc, đó là lệnh ngọc của phủ Tấn Vương ta, sau khi A Mộc gặp chuyện bất trắc vẫn không tìm ra được, không biết có trong đống y phục của hắn hay không?"

Động tác của nam nhân vẫn không ngừng, nghe vậy cũng chỉ a một tiếng: "Khối ngọc này ta biết, chẳng qua y phục đồ dùng tùy thân của A Mộc đều chôn cùng nó, ta cũng không biết có còn ở đó nữa hay không."

Lý Dục nhíu mày: "Hắn chôn ở chỗ nào? Đáng lý nên qua xem một chút."

Đi xem nó?

Hàn Tương Tử tựa như nghe thấy một chuyện cười: "Chôn ở đâu? Con ta đương nhiên ở cùng với ta, hai người chúng ta trước nay luôn sống nương tựa lẫn nhau, sao có thể để nó cô độc nằm đó, người không biết A Mộc nhát gan sợ tối, đương nhiên là trăm năm sau chôn cùng ta..."

Ông than thở, giống như con trai hời này đang ở trước mặt, thậm chí đáy mắt còn có chút vui vẻ.

Vừa nghe thấy nói người không chôn, Lý Dục ngẩm thở ra, hai mươi nhược quán ba mươi nhi lập, tuổi của A Mộc coi như thiếu niên, đơn giản sẽ không hỏa thiêu.

Nhưng Hàn Tương Tử nhanh chóng đứng dậy: "Người muốn thăm nó, được thôi, ta cũng đã nửa ngày không nói chuyện với nó rồi, cùng đi thôi."

Dứt lời xoay người đi vào trong nhà, Ngưu Nhị kỳ quái nhìn Lý Dục: "Điện hạ?"

Dù Lý Dục phát giác ra không được bình thường, đáy lòng thấp thoáng có loại dự cảm xấu, quả nhiên khi đi vào phòng, ngay trên kệ cao là một cái vò bắt mắt, Hàn Tương Tử vươn tay ôm xuống, đặt trên mặt bàn: "Nhìn đi, A Mộc chúng ta rất nghe lời, ta để cho nó ngủ một giấc thật ngon, nó liền không nói lời nào." Ông vỗ cái bình, còn dùng ánh mắt thăm dò: "Chẳng qua ngọc gì đó hình như không có, y phục đồ tùy thân của A Mộc đều vứt ở cửa miếu nát Đông Giao rồi, có một số đứa trẻ y phục rách không đủ che thân, cũng coi như làm chuyện tốt đi."

Ý ở mặt chữ, khối ngọc này của ngươi chúng ta không chú ý tới, cũng không biết có phải đã ném ở cửa miếu cùng với đồ tùy thân của A Mộc không nữa.

Mà hôm nay, người được gọi A Mộc đã biến thành bụi.

Điều này khiến hắn làm sao có thể nuốt trôi được, quả nhiên Hàn Tương Tử không giữ lại cho hắn chút cơ hội nào, nhưng càng không có sơ hở, Lý Dục càng nghi ngờ A Mộc chưa chết, bất kể vì nguyên nhân gì mà giả chết, "hắn" cũng không chết, cũng rất có thể đã sớm giả trang thành một bộ dạng khác, hiện giờ đang ăn ngon mặc đẹp sống qua cuộc sống ngập tràn vui sướng, gia đình tạm ổn của chính "hắn".

Việc này còn cần bí mật điều tra, hắn trầm ngâm một khắc rồi phất tay áo rời đi.

Đương nhiên Cát Tường đang ăn ngon mặc đẹp, sống những tháng ngày vô cùng vui sướng.

Trên bàn lúc này bày hai món ăn, một chén canh.

Nàng đã quen trước khi ăn cơm uống một ngụm nước, một thân một mình ngồi cạnh cửa sổ, quay đầu lại nhìn quanh.

Hải đường trong sân được làn gió thổi qua tán lá, yên lặng, không thể tin được cả khu vườn chỉ có một mình nàng ở đây, mới sáng sớm lão thái thái đã gọi Triệu Anh qua nói chuyện, nghe nói có bà mối tới làm mai, mấy nha hoàn đều đi theo qua đó, chỉ có nàng bị ở lại trông sân vườn.

Cảm giác vô cùng vi diệu, nàng thì sống sót dưới mí mắt Triệu Thị, đã từng lén dò xét ông, nhưng bất kể như thế nào cũng không nhớ nổi bộ dáng trước kia của ông. Hiện giờ ông đã có thê có khuê nữ, còn ở cùng lão thái thái, trong phủ Tướng quân to lớn này nhớ lại bao nhiêu hồi ức, đã bao nhiêu năm thực ra nàng rất ít khi ăn cơm một mình, lúc này nghĩ tới người nhà Triệu Thị cho dù cãi nhau cũng sẽ sum họp, giữa lồng ngực và lục phủ ngũ tạng của nàng đều đau.

Mặc dù ánh nắng rất ấm áp, nhưng nàng cũng khó tránh khỏi có chút buồn phiền.

Nhưng Cát Tường là ai, nàng quay người cần một cái khăn tới, lục tìm một chút liền giả làm thành mấy đầu người, bày trên bàn ăn, giả làm a tỷ và nàng, thậm chí còn lén hôn a tỷ một cái, sau đó mới động đũa.

Cơm nước no nê, đoàn người đã trở lại từ chỗ lão thái thái, mệt mỏi tới mức chỉ cần nhìn sắc mặt cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Ba nha hoàn đều không lo lắng nhìn Triệu Anh, bà cô này coi như không xảy ra chuyện gì trở lại ngồi bên cạnh bàn thấp, trông thấy Cát Tường đang loay hoay vò một cái khăn tới lui làm thành đầu người, hết sức tò mò: "Đó là cái gì?"

Cát Tường nháy mắt: "Là a tỷ của ta."

Đứa nhỏ này lại nói mê sảng, Triệu Anh cười giễu cợt một tiếng, đơn thuần nhìn nàng: "Xem ra bà lão này hạ quyết tâm gả ta ra ngoài, ta chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của phủ Tướng quân này, một ngày chưa diệt trừ sẽ có bao nhiêu người không ngủ ngon giấc được nha!"

Cát Tường cười: "Ai bảo ngươi ngày ngày làm trò chi."

Triệu Anh mím môi: "Thời gian không còn nhiều lắm, ta phải ngẫm lại thế nào để tiễn ông ta đi Tây Thiên."

Nàng ta híp mắt liếc qua mặt Cát Tường, cố gắng nhìn cảm xúc trên mặt nàng, đáng tiếc người này căn bản không để ý tới: "Tùy đi, nếu ngươi có thể tiễn thì tiễn."

Nàng sớm đã nói tới điều này, ở trong phủ tướng quân, muốn để Triệu Thị chết bất đắc kỳ tử, nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ.

Cũng không biết có phải do thói quen hành quân hay không mà lão nô cực kỳ cẩn thận, mọi việc đều tự lực đi làm.

Đương nhiên Triệu Anh cũng hiểu đạo lý trong đó, chỉ có điều nàng cũng không chỉ tâm niệm mỗi chuyện này: "Mấy ngày nay ta sẽ ra ngoài, có chuyện gì đặc biệt cần làm không?"

Cát Tường giả bộ nghe không hiểu: "Không có."

Triệu Anh hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nhìn: "Ta đã sớm nói ngươi chính là một con bạch nhãn lang mà, tiên sinh nuôi ngươi mấy năm nay, vậy mà ngươi chẳng hiểu chút thương người nào là sao?"

Cát Tường mím môi, miết khăn cất vào trong ngực: "Ta sợ gặp rồi sẽ khiến cha nuôi tức chết, lời giải thích này ngươi hài lòng chưa?"

Nàng cợt nhả mà không có một chút đứng đắn, Triệu Anh liền nhìn đi chỗ khác, tức giận không thôi.

Bà mối tới cửa phủ Tướng quân quả nhiên càng ngày càng siêng năng, đến cả Triệu Thị cũng muối mặt hỏi qua Triệu Anh thích nam tử hình thức thế nào, thích gia thế như thế nào, đương nhiên hiện tại cô nương này cũng coi như một nữ tử lỡ thì, muốn tìm một người vừa lòng đẹp ý cũng khó, phần lớn là lão phu tới cầu tái giá. Tâm tình Triệu Anh không tốt, đương nhiên giở trò nóng nảy, Triệu Thị cũng tùy ý để nàng ta náo loạn, việc hôn nhân nên thu xếp vẫn thu xếp, ngược lại Lâm Thị và Triệu Thù hỏi tới lại náo loạn một trận.

Qua thêm bảy, tám ngày, quả nhiên Triệu Anh nói quá buồn bực, muốn ra ngoài đi dạo.

Nàng ta ầm ĩ được vài ngày, lão thái thái vui vẻ đến thanh tịnh, kêu người đánh xe tới đưa nàng ta đi ra ngoài lên núi xin xăm.

Chớp mắt đã tới mùng một, núi Ngũ Hành lại vô cùng náo nhiệt, Cát Tường nửa đường xuống xe, sáng sớm nàng còn cố ý thay váy mới, nói muốn đi gặp một người, Triệu Anh cũng chỉ cho là nàng đã nghĩ thông, vô cùng vui vẻ để nàng đi.

Qua buổi trưa, đoàn người Triệu Anh bước xuống núi Ngũ Hành thì gặp Hà Kỳ Chính.

Biết được tiểu thư phủ tướng quân muốn lên núi, sáng sớm Hàn Tương Tử đã rời giường, nhưng đợi hơn nửa ngày, đến cả bóng dáng A Mộc cũng không thấy được, lúc này mới giận giữ sai người tới hỏi thăm. Triệu Anh lặng lẽ theo ông lên xe, sắc mặt Hàn Tương Tử không phiền, cũng đích thân tới. Nàng ta không dám giấu diếm, nói hết một lần Cát Tường mặc y phục như thế nào, trang điểm như thế nào, nam nhân hừ lạnh mấy tiếng, hiển nhiên đã rất tức giận.

Nhất định cứ không đi gặp ông, nhất định không muốn gặp ông, đến cả cha cũng không muốn nữa rồi, phủ sạch quan hệ luôn!

Cũng chẳng quan tâm rốt cuộc nàng đi gặp ai, ánh mắt Hàn Tương Tử như hai lưỡi dao, gọi Hàn Ký Chính tới: "Hôm nay có hơi tối rồi, sáng ngày mai đi một chuyến tới phủ Thái tử, gọi Hồng Tụ về ở hai ngày."

Hàn Kỳ Chính cúi đầu đáp ứng, Triệu Anh cẩn thận mở miệng: "Tiên sinh, còn A Mộc thì sao? Người muốn gặp nàng thì trực tiếp gọi nàng về là được, Hồng Tụ tỷ mới được Lý Khải độc sủng, lúc này bỗng nhiên lui về chỉ sợ kiếm củi ba năm thiêu một giờ đấy!"

Nam nhân chỉ nắn xương tay vang lên tiếng bốp bốp nói: "Ranh con kia, ta gọi nó chạy, bạch nhãn lang không có lương tâm nuôi sao cũng không thèm nhận thân!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Nana Trang

Rượu nước Tề ngon, trà nước Tề ngon, đây đều là những thứ nổi tiếng.

Trong tửu lâu lớn nhất Yên kinh, nơi đâu cũng đều là người.

Tiếng huyên náo dưới lầu rất lớn, trong đó có tiếng tiểu nhị qua lại không ngớt, tiếng rót rượu, tiếng kêu la và tiếng cười đùa liên tục không ngừng.

Trong một gian phòng trang nhã trên lầu, tiểu cô nương đã hơi say rượu, đầu giật giật, hai chân của nàng đều gác trên bàn, không hề có chút hình tượng đáng nói nào.

Nhưng cho dù người có như vậy nhưng vẫn cảm thấy rất đáng yêu.

Cái gọi là nhã gian cũng chỉ treo một tấm rèm châu trước cửa.

Nam nhân đứng ở ngưỡng cửa, bất đắc dĩ nhìn nàng: "Chủ nhân còn chưa tới, khách mời đã uống say rồi, như vậy có thật sự tốt không?"

Trong đôi mắt đẹp của hắn ánh lên tia vui vẻ, thân mặc thanh sam, bên hông treo hai ba mỹ ngọc, khi đi đường vang lên tiếng kêu đinh đang, sau lưng còn có Triệu Vạn đang cúi thấp đầu, chính là Thái tử Phù Tô của nước Triệu. Cát Tường không biết rượu này có nồng độ cao như vậy, quay đầu lại thoáng thấy là hắn ta, lập tức ngồi ngay ngắn, nở nụ cười: "Nói cái gì đó, ta chỉ uống một chút thôi, sao có thể say được."

Trên mặt bàn bày phần lớn là món thịt, chương tử thối, ngân nhục đề, dã phượng hoàng, đầu sư tử, nàng thật đúng là rất biết hưởng thụ.

Nam nhân chậm rãi đi tới cạnh bàn, ngồi xuống: "Tới sớm đấy, muội cũng biết tiền chi tiêu của ta như thế nào, có cần phải cắt một lớp da như vậy không?"

Cát Tường nhấc tay trái lên, cầm một túi bạc ở trên ghế dựa bên cạnh ném lên bàn: "Ta mời Điện hạ uống rượu, có thể chứ, quỷ hẹp hòi."

Cái gì?

Quỷ hẹp hòi?

Phù Tô cười, không khỏi nghiêng người, cẩn thận nhìn khuôn mặt nàng: "Trên đời này sao lại có người như muội kia chứ? Chậc, chậc, chậc..."

Cát Tường dựa người lên ghế, chỉ cười nói: "Đúng vậy, tại sao ta phải được sinh ra kia chứ?"

Nàng than thở, cầm chiếc đũa khẽ gõ lên bát vang lên những tiếng đinh đinh đang đang.

A tỷ từng nói với nàng, tỷ ấy nói Tiểu Nhị Bảo phủ Mộc Vương từ nhỏ đã rất bướng bỉnh, cũng chính vì tỷ ấy mà bướng bỉnh. Lần đầu xuất môn cùng bà vú thì đi lạc, khi Triệu Thị tìm kiếm nàng thì xảy ra tranh chấp với người ta, đánh nhau đánh tới cả nguồn gốc, sau đó tình cờ gặp người quen nước Triệu mới nhớ tới mình là ai.

Bộ dạng thiếu nữ lười biếng, ánh mắt đau khổ.

Triệu Vạn nhìn nàng mấy lần, rốt cuộc vẫn đau lòng, cầm cái khăn của mình tiến lên trước, hai tay nâng mặt của nàng, bên môi còn dính chút vụn thịt, cẩn thận lau đi.

Hai mắt Cát Tường say lờ đờ mông lung: "Vạn Vạn, vẫn là cô tốt nhất!"

Nàng nghiêng mặt vuốt ve lòng bàn tay Triệu Vạn, mở miệng hôn một cái, thật ra tâm tư của tiểu cô nương đối với nàng không phải nàng không phát hiện ra, chẳng qua không biết nên đáp lại thế nào. Hiện giờ Triệu vạn đã biết nàng cũng là nữ nhi, đương nhiên không cố kỵ gì nữa.

Chỉ có điều, thiếu nữ trước mặt vẫn đỏ mặt, đẩy mạnh mặt nàng ra, Triệu Vạn nhìn nàng chằm chằm: "Đừng hôn loạn, ghê tởm chết đi được!"

Cát Tường chống cằm, lại cầm bầu rượu tới: "Dù sao cũng ra rồi, uống rượu say cũng tốt, trở về ngủ một giấc thật ngon."

Triệu Vạn lập tức cướp lại bầu rượu: "Không được phép uống, uống nhiều quá hỏng việc!"

Cát Tường giơ hai tay lên làm bộ xin tha: "Được, được, được, cô định đoạt, tất cả đều nghe theo cô được chưa."

Ý cười trong mắt nàng khiến Triệu Vạn đỏ mặt, cũng chẳng phải thật sự uống say, chỉ cảm thấy trong lòng đều ấm áp dễ chịu.

Phù Tô ở bên không nói gì: "Đây là tửu lâu nổi tiếng nhất Yên Kinh, muội ở đây gọi loại rượu mạnh nhất, cố tình không muốn trở lại phủ Tướng quân hả?" Không biết tại sao, vừa nhìn thấy Cát Tường là hắn rất muốn cười, "Nói đi, lần này gọi ta ra ngoài làm gì?"

Cát Tường liếc nhìn hắn một cái: "Điện hạ suy nghĩ quá nhiều rồi, ta chuyển lời là muốn gọi Triệu Vạn tới gặp một chút, nhờ nàng giúp ta làm một số chuyện, khi nào thì thành gọi người khác rồi?"

Phù Tô: "..."

Triệu Vạn lập tức đập một cái lên ót Cát Tường: "Sao lại nói chuyện với Điện hạ như vậy! Ngươi cho rằng không có Điện hạ ta có thể ra ngoài gặp ngươi sao? Còn bảo ta làm việc, tại sao ta phải giúp ngươi? Ta bây giờ là nha hoàn của Điện hạ, Điện hạ muốn ta làm gì thì ta làm cái đó, có biết không hả!"

Cát Tường ôm đầu: "..."

Phù Tô rốt cục cười ra tiếng: "Thấy chưa, sau cùng không phải đã có người trị được muội rồi sao?"

Triệu Vạn hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài thông khí.

Hiển nhiên, nam nhân này chuyện nào cũng muốn chen một chân vào, Cát Tường cũng không có lòng trêu chọc hắn, tùy tiện cầm một đôi đũa trên bàn đưa tới trước mặt hắn: "Cho."

Hắn cười nhận lấy, hết sức ghét bỏ mà giơ lên: "Không có một món ăn nào mà ta thích..."

Còn chưa dứt lời, thiếu nữ đã nghiêng người bắt lấy cổ tay hắn: "Là bảo Triệu Vạn tìm cơ hội đem đôi đũa này đến cho a tỷ ta."

Phù Tô: "..."

Cát Tường cười, nam nhân di chuyển tầm mắt, đôi đũa trong tay cũng đập để lên bàn: "Có ý gì?"

Cát Tường nhướng mày, một lần nữa cầm đôi đũa lên đưa cho hắn: "Đưa cho tỷ ấy rồi, tỷ ấy tự khắc biết có ý gì."

Hắn đâu còn có tâm tư cầm lấy đôi đũa, lập tức phất tay áo gạt tay nàng ra: "Không đi."

Sắc mặt nam nhân không phiền, rất rõ ràng là có chút ưu tư.

Nếu là bình thường, Cát Tường còn có thể dỗ dành một chút, mọi người bên cạnh nàng nàng đều quý trọng.

Cho nên chỉ cần không phải kẻ thù, nàng có thể dỗ dành hai câu tốt đẹp, trước giờ chưa từng bỏ qua, chỉ có điều hôm nay tâm trạng nàng dường như rất không tốt, không có ý vui đùa với hắn: "Không đi thì thôi, đôi đũa này tối nay cần phải đưa tới, ngày mai không kịp nữa rồi, tự ta nghĩ cách vậy."

Sắc mặt Phù Tô cũng đông cứng lại: "Tại sao?"

Cát Tường trừng mắt: "Không tại sao cả, qua tối nay ta còn không quay về gặp cha ta, có lẽ ông ấy sẽ tức giận."

Vẫn không hiểu, nhưng nam nhân lấy đại cục làm trọng, cũng không khỏi vươn tay cầm đôi đũa lên: "Biết rồi, tối hôm nay sẽ đưa sang."

Lúc này tiểu cô nương mới nở nụ cười với hắn: "Vậy thì đa tạ Điện hạ rồi!"

Trong nụ cười lấy lòng của nàng còn mang theo chút dí dỏm, mặc dù trên khuôn mặt vẫn là mặt của người khác, nhưng chỉ đôi mắt đen nháy xinh đẹp kia, tia sáng trong đôi mắt ấy chỉ nhìn đã động lòng người. Cảnh đời tiểu cô nương này vốn đáng thương, rốt cuộc Phù Tô vẫn mềm lòng, chỉ thản nhiên liếc nhìn nàng.

Nàng tự cầm một bình rượu khác, nhấc bình rượu lên đưa tới trước mặt Phù Tô: "Thật lòng đấy, sau này chúng ta chính là người một nhà."

Người một nhà?

Vì cách gọi này, Phù Tô khẽ gật đầu: "Nhưng nghe nói khi muội ở phủ Tấn Vương, Thế tử Lý Dục cũng đối xử với muội rất tốt, muội cũng xưng huynh gọi đệ với hắn hả? Huynh đệ thế nào? Muội ngay cả cha nuôi dưỡng dục nhiều năm qua cũng có thể từ bỏ, không dám xưng người một nhà với muội."

Cát Tường lại chỉ nhướng mày: "Huynh đệ xác thực như tay chân, khi cần thiết cũng có thể bỏ qua không phải sao? Điện hạ cần gì cười nhạo ta như vậy, thật ra ta đã sớm biết chúng ta là cùng một loại người, vì mục đích mà không từ thủ đoạn, bất cứ vật gì đều có thể vứt bỏ, mỗi ngày đều cười cho qua, thật ra trong lòng rất đau khổ. Cho nên... là người một nhà, không phải sao?"

Nàng cười tự giễu, mặt nam nhân lại lạnh như băng.

Đúng lúc này, Triệu Vạn xoay người trở về nhã gian, thấp giọng nói: "Thế tử lên lầu, không biết là phát giác ra được gì hay là ngẫu nhiên."

Cát Tường bỗng nhiên trợn tròn hai mắt, hiện tại đầu óc nàng không được tỉnh táo lắm, không thích hợp xuất hiện trước mặt Lý Dục, nàng theo phản ứng bản năng chính là nhảy ra cửa sổ, cửa sổ hai nhã gian thông nhau, nàng chống tay xoay người nhẹ nhàng nhảy sang cửa sổ căn nhã gian bên cạnh, vì không biết người tới sẽ dừng lại ở đâu, nên tạm thời rơi xuống bên ngoài.

Bên này Triệu Vạn nhanh chóng ngồi xuống vị trí mà Cát Tường đã ngồi, rèm che trước cửa đúng lúc bị người bên ngoài nhấc lên.

Những ngón tay thon dài của người tới nhấc tấm rèm che đang đung đưa rung động lên, đằng sau lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ hoa phục đẹp đẽ Lý Dục, ánh mắt thản nhiên đảo qua mỗi một góc trong nhã gian, cũng chỉ hơi nhếch môi: "Thái tử Điện hạ thật có nhã hứng, một mình tới tửu lâu uống rượu?"

Phù Tô cố tỏ vẻ cũng không kém: "Tiểu nha hoàn của ta muốn uống rượu, nên dẫn nàng tới đây."

Lý Dục vội vã lên lầu, sau lưng lại không có người theo, bốn mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Triệu Vạn thấy hắn liền nhanh chóng đứng dậy hành lễ, cẩn thận kéo cái ghế cho nam nhân ngồi.

Có làn gió thu nhẹ nhàng thổi qua cửa sổ, bức rèm che lại vang lên tiếng đinh đang.

Lý Dục không ngồi xuống, mà là đi tới trước cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng liếc bên ngoài một vòng, nhưng ngoài cửa sổ không có người, dưới lầu hai là chuồng ngựa hậu viện tửu lâu, nếu có dị thường thì con ngựa sẽ kêu hí lên, tất cả nhìn qua đều rất bình thường, không có chút... dị thường nào.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao rồi, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào rất ấm áp.

Phù Tô cũng đứng dậy đi tới bên cạnh hắn: "Nói ra còn phải thật sự cảm kích phủ Tấn Vương chu toàn mới để cho ta trở lại nước Triệu ba tháng, cho tới bây giờ tới sớm không bằng tới đúng dịp, hôm nay vừa vặn không có chuyện gì, để ta làm chủ đổi một bàn rượu và thức ăn, thế nào?"

Ánh mắt của hắn tựa như thờ ơ mà đảo qua bên ngoài cửa sổ, trông thấy chuồng ngựa im lặng dưới mặt đất cũng chỉ nhíu mày.

Triệu Vạn đã cất cái bao nhỏ của Cát Tường để lại, hai nam nhân trong nhã gian cùng nói chuyện phiếm, bên ngoài vẫn ồn ào náo nhiệt như cũ, nhưng ở dưới lầu đúng lúc có một cỗ xe ngựa dừng lại, Nguru Nhị nóng vội chạy tới, gã không biết vì sao trong phủ vừa nhận được tin tức nói mật thám ngồi chờ mấy ngày, rõ ràng không phát hiện Thái tử nước Triệu có hành động dị thường gì, chẳng qua hôm nay hắn không tới trà lâu, mà là dẫn theo nha hoàn ngồi xe tới đại tửu lâu này, Điện hạ nhà hắn liền vội vã chạy tới.

Trong tay hắn còn cầm túi hạt dẻ mới mua ở đầu đường, mấy ngày này Điện hạ nhà hắn ăn ngủ không yên, thật sự không có khẩu vị, thỉnh thoảng muốn ăn hai ba miếng hạt dẻ, cũng coi như thoải mái. Nguru Nhị có thể thấy được, cho nên hàng ngày đều nhớ mua hạt dẻ cho Điện hạ.

Hắn vội vã đi tới cạnh chử tử, bước chân cũng gấp gáp, người trên lầu hai đi đi lại lại, vì hình thể bản thân cao to nên cứ thế mà đi thẳng lên.

Vừa đi lên lầu, Ngưu Nhị liền nhìn thấy một thiếu nữ yểu điệu đi từ nhã gian ra, hắn vốn cũng không mấy để ý, chẳng qua khi liếc mắt nhìn thì phát hiện nàng ta mặc trang phục nha hoàn, chút tà ác của nam nhân xộc lên ở trong lòng, thỉnh thoảng trong phủ gặp mặt nha hoàn thì cố ý đụng vào, thấy các nàng thét chói tai hắn lại đắc ý cười ha ha ha...

Nam nhân cười hì hì, càng bước đi nhanh đụng tới.

Tiểu cô nương tựa như sợ hãi cái gì đó, loạng choạng qua lại, sau đó thì thật sự đụng trúng cánh tay nam nhân, hơn nữa chân nàng bị vấp một cái, Ngưu Nhị cũng thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Cổ tay hắn bất thình lình không biết đâm phải cái gì, đau đớn tới mức buông gói hạt dẻ ra, tất cả đều ào ào rơi xuống mặt đất.

Thiếu nữ ngẩng mặt, lại là khuôn mặt không có chút cảm xúc nào.

So với thân hình yểu điệu kia, thì khuôn mặt này lại khiến hắn thất vọng, còn run sợ, chợt phát hiện hạt dẻ rơi đầy đất lập tức phát điên lên.

Đương nhiên cũng không chỉ có như vậy. Ngưu Nhị hơi cong người, vô thức sờ vào trong ngực, phát hiện túi tiền của mình đã không thấy đâu nữa.

Mà tiểu cô nương đụng mình khi nãy đã biến mất trước mí mắt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Nana Trang

Gió thu xào xạc, vô số lá vàng rơi xuống mặt đất.

Lão nô khom người vô cùng chuyên chú quét sân, Cát Tường đi từ hành lang đi qua, cẩn thận nhìn, phát hiện ông thiếu hai ngón tay, khuôn mặt nho nhã trắng bệch, vì lưng hơi còng, tuổi già sức yếu, rất rõ ràng Triệu Thị thường dẫn ông ta theo, địa vị của ông trong nhà này rất khó xử, việc lớn việc nhỏ đều qua tay ông, nhưng dường như lại bị người khác căm hận.

Bình thường khi không có chuyện gì thì ông bảo vệ từ đường.

Trong tay Cát Tường còn cầm hộp đồ ăn, ngước mắt nhìn cửa từ đường đóng chặt thì quẹo khúc quanh trở về.

Lão nô ở bên cạnh Triệu Thù đã từng gặp nàng, còn nhớ rõ tên của nàng: "Cát Tường, ngươi tới đây làm gì?"

Nàng vội vã cúi đầu: "Là Nhị tiểu thư bảo ta tới nhà bếp lấy đồ ăn, đi nhầm viện."

Âm thanh của nàng vang lên rất quả quyết, trước vì để giọng nói giống với thiếu niên nên trong miệng luôn ngậm đồ, giọng nói trầm lắng. Hiện giờ cải trang thành thiếu nữ, trở về giọng nói của tiểu cô nương, chẳng qua nàng đã quen với âm điệu nên nhất thời khó sửa được. Nghe nàng mở miệng, lão nô cũng không mấy để ý, chỉ chỉ đường cho nàng: "Đi từ nơi này ra cửa, đi thẳng, đi qua một đình nhỏ đi về bên phải sân to nhất chính là viện của Nhị tiểu thư."

Cát Tường cười: "Cảm ơn lão tổng quản."

Nàng không chút do dự quay người đi, đã gần đến hoàng hôn, thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, sau khi từ tửu lâu trở về thì ngủ say một giấc vì mem rượu, thức dậy mới phát hiện Triệu Anh vẫn chưa trở lại phủ Tướng quân, một mình nàng rảnh rang nên đi tìm Triệu Thù, chung quy vẫn buồn chán mà, dù sao cũng phải có chút chuyện để làm.

Đi tới cửa sân, một tiểu nha hoàn trông thấy nàng thì vội vàng hấp tấp chạy vào bên trong, Cát Tường bèn thả chậm bước chân.

Tiểu cô nương Triệu Thù này vẫn luôn như vậy, vọng động, không có đầu óc, làm việc lo trước không lo sau.

Hiển nhiên lại không biết đang làm chuyện xấu gì, cố ý cho người ở bên trong chút thời gian, khi Cát Tường bước vào sân thậm chí còn hét lên, lúc này mới có người đi ra nghênh đón nàng. Có thể là thông báo cho Triệu Thù rồi, tiểu nha hoàn vén rèm cho nàng, mời nàng vào trong.

Trong phòng có một bà tử tóc tai bù xù quỳ trong góc vẽ một vòng bát quái, bà ta mặc áo bào trắng, trước mặt là ba nén nhang, trong miệng lầm bầm lời lẽ hùng hồn, cũng không biết là đang nói điều gì, nha hoàn làm động tác im lặng với Cát Tường, sau đó tiếp tục đi ra ngoài trông chừng.

Trên giường bên cạnh, Triệu Thù vẫn mặc một bộ đồ đỏ.

Cát Tường không biết vì sao nàng ta lại thích màu sắc như vậy, nhưng trước giờ nàng luôn thích đứa nhỏ đơn giản, nhếch khóe môi đi tới, khẽ vươn tay đặt hộp đồ ăn ở trên giường: "Tiểu thư làm gì vậy, hôm nay trong nhà bếp mở tiểu táo*, ta cầm tới rồi đây."

(*tiểu táo: tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo, chắc hẳn là phần cơm được phát cho sân nào đó)

Tiểu cô nương nhướng mày cười, vẻ mặt nàng ta khờ dại: "Ngươi đoán xem ta đang làm gì?"

Cát Tường đã sớm nhìn thấy, ở trong tay của nàng ta đang cầm một người nhỏ vải trắng, hiện giờ toàn thân người vải này đều châm đầy kim, không nói gì, cũng chỉ giả bộ như không hiểu: "Đây là gì vậy tiểu thư?"

Trong tay Triệu Thù còn mấy cây châm, không kiêng dè cầm lên đâm lên mặt người vải mấy châm: "Trước kia ta cũng chưa từng thấy qua, rất thú vị, ngươi có muốn tới châm hai châm không?"

Cát Tường vội vàng khoát tay: "Không được..."

Triệu Thù chớp mắt với nàng: "Cát Tường, đây là bí mật, ta nể mặt A Mộc mới dẫn ngươi vào phủ Tướng quân, mặc dù hiện giờ ngươi đi theo Triệu Anh, nhưng tuyệt đối đừng quên ngươi là người của ai."

Cát Tường làm bộ hiểu rõ cúi người: "Điều này không cần tiểu thư mở miệng, Cát Tường cũng biết."

Triệu Thù lại cố ý đâm thêm châm lên người vải, lúc này mới hài lòng đặt ở bên cạnh: "Được rồi, để xem ngươi mang cái gì tới cho ta nào."

Hộp đồ ăn vừa mở ra, hương thơm đã đầy phòng.

Thật ra đây là phần tiểu táo của Triệu Anh, Cát Tường ở trong tiểu viện một lúc, không đợi Triệu Thù ghim đầy châm lên thân người vải chôn trong góc phòng thì nàng đã cáo lui.

Triệu Thù cũng chỉ nghĩ lúc này nàng tới đơn thuần là vì lấy lòng, đương nhiên không thèm để ý chút nào.

Ra khỏi tiểu viện, quả nhiên Triệu Anh đã quay trở lại.

Hải Đường và Thu Cúc vẫn được phân ra phố mua đồ, khi Cát Tường lắc cổ đi vào phòng, trông thấy tiểu Yến Tử đang ngồi trên mặt đất nhặt viên bi, hộp trang sức đổ trên mặt bàn, bên trong có không ít đồ rơi ra, Triệu Anh ngồi xuống một bên, sắc mặt bất ngờ.

Cát Tường lấy lệ ngồi khom người đối diện nàng ta: "Triệu đại tiểu thư, đi chơi vui vẻ không?"

Triệu Anh hơi ngước mắt, ánh mắt lạnh như băng: "Ngươi đã đi đâu?"

Nàng đương nhiên không thể nói ra đi gặp người nào, chỉ mỉm cười: "Đi ra ngoài uống chút rượu, đã trở lại từ sớm rồi."

Tay Triệu Anh đặt xuống một đôi giày vải nam, Cát Tường liếc qua, rồi tùy tiện ngồi đối diện với nàng ta, vươn tay cầm lên.

Đôi giày vải này không khác lắm với thứ nàng từng đi, nhưng cẩn thận so sánh lại thì lớn hơn một số, kỹ thuật thêu trên giày tinh mỹ: "Hả? Đây là làm cho ta?"

Nữ nhân túm lấy, ném lên mặt đất: "Tiểu Yến Tử, mang đi đốt đi! Để ai thấy trong phòng ta có cái này không chừng là đang đặt bẫy ta đây mà!"

Tiểu Yến Tử đáp một tiếng, vội vàng nhặt lên, chuẩn bị đi tìm chậu than.

Cát Tường nhìn thấy vô cùng tiếc, lập tức kéo nàng ta lại, đoạt lại hai chiếc giày: "Dù sao tỷ tỷ muội cũng không cần, chi bằng cho ta đi, ta thấy kích cỡ giày này hẳn có người mang được, muội nói có phải không?"

Tiểu Yến Tử vẫn có chút ngây ngô, Triệu Anh lại thong thả: "Có thích hợp thì cũng cho hắn đi, đồ ta muốn ném ngươi quản làm gì."

Cát Tường mỉm cười, thu đôi giày lại.

Căn bản là nàng biết vị tỷ tỷ này là ai rồi, thật ra trước cả nàng và a tỷ, Hàn Tương Tử đã mượn từ Phù Dung nuôi dưỡng rất nhiều nữ hài tử, phân tán các quốc gia thu thập tin tức, Triệu Anh chính là một người trong số đó, có thể trước đó đã từng gặp qua, mà cũng có thể là chưa từng gặp, nhưng nàng ta trung thành với cha nuôi tới mức có thiên địa chứng giám. Khi A Mộc còn nhỏ, Dung nương thường đưa cho nàng đôi giày vải nhỏ để mang, thủ công tinh tế, khi trước vẫn luôn cho là Dung nương làm, sau đó mới biết vốn là không phải.

Mỗi lần đưa tới đều là hai đôi, nhưng Hàn Tương Tử chưa bao giờ mang.

Ngược lại A Mộc thích chim én nhỏ được thêu trên giày, thường xuyên mang chúng.

Thì ra đều từ tay nữ nhân này.

Nàng dường như đoán được điều gì đó, nhanh chóng thu giày vải lại.

Lúc sắp chia tay Triệu Anh đã đưa đôi giày vải này cho Hàn Tương Tử, đáng tiếc đến cả liếc nhìn một cái người cũng chả màng tới, hoàn toàn không đặt ở trong lòng, đợi sau khi xe ngựa rời đi còn ném xuống đất.

Nhắc tới cũng thật khéo, đúng lúc tiểu Yến Tử đi ra ngoài mua đồ nhặt lại được.

Quả nhiên đã tan nát tâm hồn thiếu nữ.

Cát Tường cầm khăn của mình phủi bụi, vẫn đặt lại trên mặt bàn như cũ.

Triệu Anh không hề có ý tốt nhìn nàng, chỉ híp mắt lại: "Rõ ràng đã xuất phủ rồi, vì sao không quay về thăm chút? Tiên sinh không thấy ngươi đã rất tức giận đấy."

Cát Tường cười hì hì: "Có cơ hội sẽ tới gặp lão nhân gia người, trước mắt có một việc ngươi nhất định sẽ cảm thấy hứng thú."

Dứt lời liền nghiêng người nói với Triệu Anh chuyện Triệu Thù ghim người vải.

Triệu Anh đến phủ Tướng quân để làm gì, đang lo không tìm được lý do gọt giũa Triệu Thù, lần này thì hay rồi, thế mà đụng trúng họng súng của nàng ta.

Hôm sau khi trời vừa sáng, Triệu Anh bày tỏ đầu vô cùng đau đớn, không đứng dậy được, nằm trên giường suốt cả một ngày.

Triệu Thị tới thăm, ban đầu cũng không để ý, chỉ gọi đại phu vội tới xem, nhưng đại phu đến bắt mạch cũng không tra được chứng bệnh gì, không thiếu người thổi gió bên gối ông ta nói cô nương này cố ý giả bệnh là vì tránh việc cưới gả, vì đại phu cũng chẩn đoán chính xác không ra bệnh gì, Triệu Thị vô cùng tức giận, cũng không thèm để ý đến nữa.

Không ngờ ba ngày tiếp theo Triệu Anh vẫn không đứng dậy nổi, đại phu đã tới lại đi, vẫn không tra được đã xảy ra chuyện gì.

Cát Tường vẫn luôn canh chừng bên cạnh nàng đến ngày thứ tư, ba ngày Triệu Anh không uống được nước canh gì trút giận cũng phí sức, tiểu Yến Tử ngăn cản Triệu Thị muốn đi vào triều, vừa khóc vừa náo rốt cuộc cũng hút được người ta tới. Trời còn chưa sáng, bên ngoài cửa sổ vẫn còn u tối, lão nô đã đánh xe ngựa tới, Triệu Thị vội vã chạy tới hậu viện, Thu Cúc canh giữ ở ngoài cửa, Hải Đường và tiểu Yến Tử quỳ trên mặt đất khóc nức nở, trong phòng khắp nơi đều là mùi thang thuốc đại phu kê lung tung. Nam nhân tới trước giường xem xét lập tức chấn động.

Ông ta ngồi bên giường, tim như bị đao cắt.

Khuôn mặt nhỏ của Triệu Anh trắng tới mức kỳ cục, sau ba, năm ngày đã gầy sọp hẳn đi.

Triệu Thị nhíu mày: "Anh Nhi, rốt cuộc làm sao vậy?"

Cát Tường lật tay lấy trong tay áo ra một cây châm nhỏ, vì trời còn chưa sáng, tầm mắt trong phòng cũng không rõ ràng, nàng ngậm trong miệng, chậm rãi tiến lên phía trước.

Triệu Anh chỉ biết rơi lệ: "Cha, con không biết..."

Ót của nam nhân ở ngay trước mắt, Cát Tường không do dự dùng sức nhắm ngay huyệt đạo của ông ta, kim châm mảnh như sợi lông tơ lập tức đâm lên.

Ma tý* sẽ khiến ông ta không cảm giác được đau đớn, nhưng một lúc sau sẽ đau đầu, hơn nữa còn đau tới mức sống không bằng chết.

(* giống ma túy ý)

Nàng đứng sau lưng Triệu Thị khẽ ho một tiếng, sau đó xoay người phun ra một ống tiêu.

Triệu Anh đương nhiên nhận được tín hiệu, chỉ kêu muốn ngủ, cũng tận lực rơi nước mắt nhắm mắt ngủ.

Triệu Thị không còn tâm tư vào triều, lúc này sai người đi xin phép, nhưng chưa đợi người đi xa thì đầu ông ta đã đau không thôi, sau đó ngã quỵ xuống đất.

Đại phu chẩn bệnh cho ông ta cũng không nhìn ra được nguyên nhân gì, thế nhưng Triệu Thị lại đau đến mức đầu tuôn đầy mồ hôi thì rất không bình thường. Trụ cột của phủ Tướng quân bỗng nhiên ngã bệnh, lúc này đã kinh động tới lão thái thái, trong phủ đại loạn, khi trong lòng tất cả mọi người nóng như lửa đốt thì Triệu Thị ngất đi.

Lúc này Triệu Thù vô cùng sợ hãi, nàng cũng không biết phải làm sao mới tốt, nhanh chóng sai người đi tìm bà tử kia tới.

Cũng vì nàng ta nhất thời nóng vội hồ đồ, lúc này cả phủ Tướng quân đều đang khẩn trương, bỗng nhiên có một bà tử lạ lẫm như vậy vào, cho nên bị bắt lại, lão nô cũng chỉ hù dọa bà ta một chút, bà đồng này lập tức khai ra toàn bộ đầu đuôi ngọn ngành.

Lão thái thái dẫn người đích thân đi vào trong sân, sai người đào lễ đàn cúng bái ở góc phòng Triệu Thù ra, lập tức phát hiện bên trong có một người vải

nhỏ bị kim châm đầy thân.

Bà đồng giả thần giả quỷ một lần nữa cúng bái hành lễ, nói ra cũng kì quái, cơn đau của Triệu Thị lập tức hết, lập tức ngồi dậy.

Triệu Anh cũng bỗng nhiên tốt lên rất nhiều, nói đầu đã không còn đau nữa.

Triệu Thị giận dữ, mà lúc này Triệu Thù đã bị lão thái thái sai người trói lại, Lâm thị quỳ xuống trước mặt mọi người khóc lóc cầu tình cho con gái, lão thái thái liệt kê ba tội trạng của Lâm thị, có nữ không nam, có nữ không dạy, bất trung bất hiếu, cần hưu thê đuổi ra khỏi cửa, Triệu Thù khóc rống không ngừng, trong hậu viện trở nên hỗn loạn...

Vào đúng lúc này, Cát Tường đã lặng lẽ tránh được mọi người đi tới từ đường.

May mắn cả nhà đều ở trong viện của Triệu Thù, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, từ khe cửa đẩy vào trong. Trong từ đường hương khói lượn lờ, chỉ vừa ngước mắt đã thấy trường kiếm đặt trước linh vị không tên. Thiếu nữ kinh ngạc đi tới, nắm chặt tay thành quyền: "Nương, đồ của người con sẽ mang về cho người, đợi con."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Editor: Nana Trang

Đặt trong từ đường đều là liệt tổ liệt tông Triệu gia.

Cát Tường liếc nhìn một vòng, tỉ mỉ nhìn gia phổ Triệu gia.

Năm đó khi chọn nước Tề giữa hai nước là nước Triệu và nước Tề, a tỷ nói Triệu Thị vì nước trước nhà sau, còn các nàng không nằm trong phạm vi suy nghĩ của ông ta.

Nàng cười lạnh, chính giữa từ đường lượn lờ hương khói, trường kiếm của phủ Mộc Vương nàng được trưng bày ở nơi bắt mắt nhất, đằng sau là linh vị vô tự của mẫu thân nàng. Về Mộc Tĩnh Vân, thật ra trí nhớ của nàng đã rất mơ hồ, chỉ khi a tỷ kể lại những chuyện thú vị của nàng lúc nhỏ thì mới cảm thấy ấm áp.

Hiện giờ nơi chân nàng đang giẫm lên là nhà của người khác, nhà của kẻ nhát gan đã chạy trốn kia.

Nàng vuốt ve thanh trường kiếm, hận không thể dùng một mồi lửa thiêu rụi Triệu gia, cầm thanh kiếm này lên ra ngoài giết chết ông ta!

Chỉ có điều, Phù Tô nói không sai, khôi phục Mộc gia, xuất hiện một cách quang minh chính đại trước mặt Triệu Thị, đánh bại ông ta, khiến ông ta phải mất hết tất cả, như vậy mới càng có ý nghĩa, chứ không phải để ông ta đần độn u mê không biết gì chết đi, đến cả chính bản thân ông ta phạm phải sai lầm gì cũng không hay biết, đến cả nàng và a tỷ là ai cũng không biết rõ.

Không phải như vậy.

Thiếu nữ đứng trước thanh trường kiếm, thẫn thờ bần thần.

Ngoài cửa bỗng dưng có tiếng bước chân vội vàng vang lên, nàng lập tức phản ứng lại, nhưng trong phạm vi xung quanh từ đường cũng chỉ có dưới tấm mành rèm trong hương án là có thể có đường sống mà thôi.

Cát Tường lăn một vòng ngay tại chỗ, lập tức chui vào trong.

Cửa từ đường vừa mở ra, tiếng rống giận của nam nhân truyền vào trong lỗ tai của nàng: "Đừng đi theo ta!"

Cát Tường ngồi dưới rèm, cúi đầu, lão nô đóng cửa lại, bước chân của Triệu Thị đã đi tới trước tấm rèm, chỉ nghe thấy tiếng thân kiếm ma sát vang lên, lão nô hét một tiếng Tướng quân, sau đó tiếng hai người đánh nhau càng rõ ràng hơn.

Cát Tường chẳng hề nhúc nhích, một tiếng đinh vang lên, trường kiếm rơi xuống đất.

Ngay sau đó những tiếng khóc ẩn nhẫn của Triệu Thị vang lên chui vào trong tai.

Lão nô cũng khóc lóc nức nở: "Tướng quân không nên tự trách bản thân, đều là lỗi của lão nô! Hiện giờ phu nhân ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ thấy chúng ta tìm một nhà khá giả cho Đại tiểu thư là được..."

Ông còn chưa nói dứt lời, nam nhân đã bắt đầu đánh lên mặt của mình: "Như vậy sao có thể đủ được? Anh Nhi của ta là người thông tuệ, trước khi đi Tiểu Nhị Bảo cũng biết đọc sách rồi! Nhưng mà… nhưng mà Tĩnh Vân chết quá oan uổng, cũng là vì ta... ta cho rằng có thể gặp mặt nàng trên chiến trường, nhưng ai ngờ... ai ngờ..."

Những lời phía sau là gì thì nàng đã không nghe rõ nữa rồi.

Lão nô bên ngoài an ủi từng tiếng, Triệu Thị cũng khóc từng tiếng.

Cát Tường chỉ cắn răng, liều mạng khắc chế để bản thân không phát ra một tiếng nào. Nàng vươn tay sờ khe da bên mặt một chút, nhẹ nhàng lột xuống.

Tóc là do tiểu Yến Tử thắt giúp nàng, nàng cuốn toàn bộ lên đỉnh đầu, cũng cởi áo cánh ra.

Sau cùng Triệu Thị vẫn là một nam nhân, hậu viện vô cùng hỗn loạn còn cần đi qua xử lý, phát tiết ở từ đường một lúc rồi đẩy cửa trở về.

Lão nô xoay người nhặt linh vị vô tự dưới mặt đất lên, nhẹ nhàng thở dài.

Chỉ có điều, còn chưa đợi ông đứng dậy thì sau lưng đã có thêm một người.

Nàng cầm thanh kiếm trên mặt đất lên còn nhanh hơn cả ông, lão nô phát giác ra sau lưng có người lập tức quay người lại.

Thiếu niên?

Thiếu nữ?

Đợi đến khi ông thấy rõ khuôn mặt kia, linh vị vô tự trong tay lập tức rơi xuống...

Cát Tường hơi nhếch môi, một tay cầm kiếm, giơ lên trước mặt ông: "Lão tổng quản, đồ rơi rồi này."

Trang phục lúc này của nàng là bán nam bán nữ, nhưng một khi khôi phục lại diện mạo lúc trước lại khiến lão nô ngây ngẩn cả người.

Dung mạo thiếu nữ như vẽ, môi mấp máy, âm thanh này cực kỳ lạ lẫm. Ông lặng yên nhìn nàng, trong đầu bỗng thoáng hiện khuôn mặt của thiếu niên kia: "Ngươi... ngươi là ai? Ngươi vào được bằng cách nào?"

Cát Tường tiến về phía trước một bước, rút kiếm chỉa về hướng cổ ông: "Lão tổng quản, vẫn khỏe chứ?"

Nàng mang dáng vẻ thiếu niên, thực sự có mấy phần giống Triệu Thị khi thời niên thiếu, lần trước gặp mặt nàng thì có cảm giác quái dị, lúc này nàng cười lạnh, hai bên má còn ẩn hiện hai lúm đồng tiền, ánh mắt lạnh như băng, dung mạo có phần giống hồn của Đại tiểu thư Mộc Tĩnh Vân của phủ Mộc Vương, tay lão nô bỗng nhiên run lên: "Ngươi... chẳng lẽ ngươi là Tiểu Nhị Bảo?"

Cát Tường lại tiến lên phía trước, trường kiếm đè trên cổ hắn: "Tiểu Nhị Bảo? Ta nhỏ! Tiểu Nhị Bảo là kẻ nào? Trước kia sao ta không nhớ ra được, vì không ngờ chỉ mấy chục năm mà ông đã già nhanh tới vậy, không ngờ con chó của phủ Mộc Vương cũng đi theo Triệu Thị trở về nước Tề!"

Ba chữ phủ Mộc Vương kia giống như kim châm đau nhói hai mắt lão nô, hai mắt ông ửng đỏ, có phần kích động nói: "Quả nhiên! Quả nhiên con là Tiểu Nhị Bảo, nếu Tướng quân biết con còn sống không biết sẽ vui vẻ tới mức nào! Con… Mấy năm qua con sống thế nào!"

Cát Tường đạp một cước khiến người kia ngã lăn ra đất, trường kiếm đâm vào đầu vai ông, nàng giẫm lên tay ông, hai mắt chớp chớp: "Đừng nhắc tới Tướng quân của mấy người, sớm muộn gì ta cũng sẽ gặp ông ta, dẫn tới trước mặt nương ta chuộc tội."

Lão nô nhịn đau ôm vai: "Không phải vậy đâu, xin Nhị tiểu thư hãy nghe một lời ta nói."

Thiếu nữ chỉ cười lạnh: "Không phải vậy? Vậy thì đó là gì? Khoản nợ trên dưới hơn trăm miệng ăn Mộc gia ta ông cho rằng chỉ vài ba câu nói bâng quơ

của ông là có thể hoàn toàn xóa bỏ được sao? Hả? Nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư nhà ông đang quỳ bên ngoài kia kìa!"

Lão nô nghẹn lời, hai mắt đục ngầu rơi lệ: "Năm đó là Tướng quân cứu ta, ta cho rằng Đại tiểu thư muốn giao nộp ngài nên mới lặng lẽ dẫn ngài đi ra ngoài nói mấy lời hồ đồ, mới dẫn tới tai họa cho phủ Mộc Vương, nhưng khi ấy hai chúng ta hoàn toàn không biết, nói sai cũng là lỗi của ta, là lỗi của lão nô, không liên quan gì tới Tướng quân cả, không liên quan gì tới ngài ấy cả!"

Không liên quan?

Cát Tường nhướng mày: "Trên dưới hơn trăm người phủ Mộc Vương một đêm chết sạch, không có liên quan gì với ông ta sao?"

Sắc mặt lão nô tái nhợt, giọng nói vẫn kiên định "Nhị tiểu thư không biết, cha nương trong nhà Tướng quân sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc con trai của mình được? Khi ấy cũng là sách lược không toàn vẹn, nhưng ngài cũng không tổn hại tới tâm của nương con, tuyệt đối không có!"

Cát Tường bỗng nhiên rút kiếm, xé toạc làn váy của mình đút vào trong miệng ông.

Sức lực của nàng lớn, mạnh mẽ trói lão nô kia lại, kéo ông ném vào trước hương án từ đường, lão nô còn ậm ừ không dứt, thiếu nữ lại giẫm lên vết máu của ông, ngồi xổm trước mặt ông. Giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng, nhẹ tới mức không thể tưởng tượng được: "Có lời gì để nói không?"

Lão nô mạnh mẽ gật đầu, vội vã gật đầu.

Bao nhiêu năm qua sống trong sự hổ thẹn không chỉ có mình Triệu Thị.

Tất cả cũng vì ông đã hiểu lầm Đại tiểu thư mà ra, tất cả đều đã không còn kịp.

May mà hai đứa bé vẫn còn sống trên trần gian, ông còn có thể chuộc tội, điều này khiến trong lòng ông được an ủi một chút.

Đáng tiếc tiểu cô nương chỉ cười với ông, nàng cúi đầu mới nhìn rõ giữa nụ cười còn có ánh nước.

Nước mắt lạnh lẽo bỗng nhiên rơi xuống, rơi trên khuôn mặt già nua của ông, thiếu nữ vẫn đang cười, nói từng câu từng chữ: "Thiên ngôn vạn ngữ của ông cũng không xóa bỏ hoàn toàn được tội lỗi của ông và Triệu Thị. Món nợ máu hơn một trăm người phủ Mộc Vương ông không trả được. Trước giờ ông ta đều luôn hiếu thuận với cha nương của ông ta, ông ta là con của người khác, còn con của ông ta chỉ bằng một câu nói, ông ta đã làm rồi thì phải có can đảm chịu trách nhiệm, ông còn muốn rửa sạch tội cho ông ta sao? Ta cho ông biết ai cũng không rửa sạch được, không một ai có thể rửa sạch được. Mạng của nhiều người phủ Mộc Vương mất đi như vậy, ông ta sẽ phải nợ máu trả bằng máu!" Trong đầu Cát Tường lúc này chỉ hiện lên một trận lửa lớn, vừa nghĩ tới khuôn mặt đã sớm mơ hồ của mẫu thân chết đi như thế nào, trái tim nàng không thể bình tĩnh được, "Lời của ông thì giữ lại mà kể với nương ta đi, đúng, cứ như vậy đi."

Thiếu nữ đứng dậy, không do dự nữa.

Nàng sử dụng mũi kiếm khiêu sáp trên ngọn đèn, khắp từ đường đều là ánh nến.

Liệt tổ liệt tông Triệu gia dường như cũng đang nhìn nàng, bên ngoài là thanh thiên bạch nhật, lão nô trước hương án nghẹn ngào khóc.

Có gan treo kiếm của phủ Mộc Vương trước từ đường, cũng có gan bày một linh vị vô tự lên trên, loại tưởng nhớ quá khứ như Triệu Thị thật khiến cho người ta sinh ác cảm. Cát Tường cẩn thận quét dầu lên tất cả những đồ vật bằng gỗ trong từ đường, sau đó mới đốt một mồi lửa phủ lên khắp nơi.

Lão nô phát giác nàng muốn làm gì, lắn tới chân của nàng, đáng tiếc hai tay của ông đã bị trói chặt, ngôn ngữ trong miệng cũng không thể nói ra.

Nhìn thấy tất cả đều hóa thành biển lửa, nhưng ông muốn chịu phạt chuộc tội, hoặc muốn đau khổ cầu xin tha thứ cũng đã không còn quan trọng nữa rồi.

Bởi vì ông chỉ còn thấy được mép váy quét qua, lão nô liếc mắt nhìn, trong nháy mắt người đã nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Cũng may Triệu lão phu nhân còn đang nổi nóng, mượn đề tài nói chuyện muốn hưu thê, đa số người Triệu gia đều ở trong sân Triệu Thị, không có ai chú ý tới nàng.

Cát Tường cúi đầu, vốn đang bước nhanh về hướng viện của Triệu Anh, khi đi qua viện nhỏ của Triệu Thù lại nghe thấy bên trong có tiếng mắng chửi, ngay sau đó hai tiểu nha đầu cúi đầu lui ra ngoài, hiển nhiên Triệu Thù đang ở trong viện.

Nàng mới phóng lửa, sát ý chưa dứt.

Do dự một chút, thiếu nữ liền vuốt tóc rơi bên mặt, xoay người vào viện nhỏ.

Trong viện dường như có thể nghe thấy tiếng khóc của tiểu cô nương, có lẽ là mới vừa trở về, chỉ nghe thấy cửa phòng đóng một tiếng ngăn cách mọi thứ. Trường kiếm trên lưng Cát Tường trước đó đã được vải ở từ đường quấn lấy, lúc này nàng vươn tay vuốt ve, bước chân nhanh chóng đi tới.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên người nàng, nhưng khuôn mặt nàng đều là vẻ lạnh lẽo, làn váy trên người đã sớm đổi thành vải thô.

Đẩy cửa phòng ra, quả nhiên bên trong không còn ai khác, chỉ có Triệu Thù.

Hiện giờ Triệu Thù là nữ nhi duy nhất của Triệu gia, là đứa nhỏ duy nhất của Triệu Thị và Lâm thị, giết nàng ta có thể sẽ khiến bọn họ phải chịu đựng sự đau đớn cùng cực.

Cát Tường xoay người khép cửa phòng lại.

Ánh mắt nàng lạnh như băng, nhưng bốn mắt nhìn nhau thì lại nhìn thấy bên mặt Triệu Thù có dấu tát tai.

Tiểu cô nương khóc rất nhiều, hai mắt sưng đỏ, nhưng khi quay đầu lại trông thấy nàng thì giật mình: "A... A Mộc..."

A Mộc?

Cát Tường dùng dáng vẻ A Mộc xuất hiện trước mặt nàng ta, hoàn toàn không có ý định để nàng ta sống sót.

Chỉ trong chốc lát, Triệu Thù đã ôm lấy eo của nàng: "A Mộc... A Mộc, là ta đang mơ phải không? Trên đời này ngoại trừ nương ta ra cũng chỉ có ngươi tốt với ta, bọn họ đều ức hiếp ta, hu hu... A Mộc..."

A Mộc cao hơn nàng ta một cái đầu, rủ mắt có thể trông thấy cặp mắt sưng đỏ của nàng ta, một thiên kim luôn được nuông chiều sao có thể chịu phạt ủy khuất như vậy được, vậy nên ôm nàng thỏa sức mà khóc.

Tiểu cô nương xinh đẹp, lúc này hơi có vẻ chật vật.

Nàng ôm A Mộc thật chặt, nước mắt nhuộm ướt xiêm y, từng câu từng câu kêu tên của nàng.

Thật ra nàng rất muốn nói cô khóc cái gì? Cha nương cô vẫn còn sống khỏe mạnh kia kìa.

Có thể vì tiểu cô nương ôm quá chặt, thật sự không đành lòng ra tay, A Mộc đánh Triệu Thù một chưởng hôn mê, sau đó ôm người lên giường rồi xoay người ra khỏi phòng.

Bên ngoài viện càng thêm ầm ĩ hơn, Triệu gia đều chạy về hướng từ đường rực lửa, thế lửa được làn gió thu hỗ trợ khiến hậu viện hỗn loạn, khắp nơi đều là người hô đi lấy nước, mà giữa làn ánh sáng đỏ rực phóng thẳng lên trời đó, A Mộc đeo kiếm nhảy lên đầu tường, bất ngờ rời khỏi Triệu gia.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Nana Trang

Chiếc xe ngựa đi rất chậm, nhấc màn xe lên còn có thể trông thấy một vùng đỏ rực ở phủ Tướng quân.

Nam nhân trên xe cười khẽ một tiếng, buông màn xe xuống, quay đầu liếc nhìn thiếu nữ, trên mặt nàng không biết bị dính thứ gì, chỉ dựa người ngồi ở một bên, vẻ mặt mệt mỏi.

Thấy đã rời khỏi phủ Tướng quân, tốc độ của xe ngựa trở nên nhanh hơn.

Triệu Vạn cầm khăn lau mặt cho A Mộc, sợ nàng bị thương ở đâu, còn cố ý hỏi nàng: "A Mộc, ngươi nói chuyện đi, có bị thương ở đâu không? Ngươi sao vậy? Hả? Sao trên chân lại có máu?"

Phù Tô ở bên bật cười: "Đừng khẩn trương thế, trông có vẻ không giống như muội ấy đang bị thương đâu."

Triệu Vạn cẩn thận lau sạch sẽ mặt cho nàng: "Hiện giờ chúng ta đi đâu? Sau này A Mộc sẽ đi cùng chúng ta sao?"

Phù Tô nhướng mày: "Ừ, trong khoảng thời gian này tạm thời để muội ấy ở cùng với ngươi, ta nghĩ Cát Tường... A Mộc... Nếu là nha hoàn bên cạnh ta tên là gì thì hay đây nhỉ, có Xuân Mai, Đông Sinh rồi, à chi bằng gọi muội là..."

Còn chưa dứt lời, A Mộc đã yên lặng chuyển mắt sang nhìn, cắt ngang lời hắn: "Chiếc đũa ta bảo Điện hạ đưa giúp đã đưa qua chưa?"

Vừa nói đến chiếc đũa, Phù Tô ngừng lại sự vui vẻ: "Xin lỗi, cố ý đi một chuyến tới phủ Thái tử, nhưng a tỷ của muội đã không còn ở đó nữa rồi."

Triệu Vạn cũng vô cùng lo lắng: "Dường như mọi người ở trong phủ Thái Tử cũng không biết rõ tình hình."

Nàng ta vươn tay cầm bánh khô mang theo bên người bẻ một nửa đưa cho A Mộc, A Mộc nhận lấy ngậm trong miệng, ừ một tiếng, dương như không để ý tới nữa. Lúc này Phù Tô mới nhẹ nhàng thở ra: "A Mộc, chuyện của a tỷ muội chúng ta từ từ bàn bạc, muội trở về cùng ta trước đã."

Triệu Vạn cũng thẳng thắn gật đầu: "Ừ, đợi một tháng nữa ta cũng đi theo A Mộc, A Mộc đi tới đâu ta sẽ chạy theo tới đó."

Vừa dứt lời, A Mộc đã giành lấy nửa cái bánh khô trên tay nàng ta, tiện thể búng một cái lên trán Triệu Vạn: "Đi, đi, đi, cô đi đâu chứ, ta nói cho cô biết, cô nhanh chóng trở về chỗ Triệu di nương đi, chừng hai năm nữa thì gả cho người ta sinh con đẻ cái, đi theo ta làm gì!"

Triệu Vạn nhìn nàng chằm chằm: "Ta nói sai rồi, là Thái tử Điện hạ đi nơi nào ta sẽ đi theo tới đó, ngươi quản được chắc!"

A Mộc liếc nàng ta một cái, trong nháy mắt lại búng lên trán nàng ta: "Ta mặc kệ ai quản cô! Kết quả không phải Triệu di nương vẫn tới tìm ta đòi người sao?"

Triệu Vạn dùng một tay ôm trán: "Ui, đau quá!"

A Mộc ăn bánh khô, vươn tay ra với nàng ta: "Có nước không?"

Triệu Vạn quay đầu lại lấy túi nước ấm, đặt vào trong tay nàng: "Uống từ từ thôi."

A Mộc gật đầu, uống nước ăn sạch bánh khô, sau đó vén rèm lên thấy đã cách xa phủ Tướng quân, quay đầu nhướng mày với Phù Tô: "Hiện giờ đưa ta trở lại tiểu viện Hàn gia kia đi."

Nam nhân lập tức ngước mắt: "Bây giờ muội không nên trở về nữa."

A Mộc dứt khoát: "Đưa ta trở về, đợi đến lúc ngươi hồi Triệu thì ta đi tìm ngươi là được."

Phù Tô mím môi: "Hiện giờ trở về chỗ Hàn đại phu chẳng phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Với tính tình của ông ta, có thể bằng lòng để muội theo ta trở về nước Triệu không? Có thể để muội đi không? Nếu A Mộc đã chết rồi, chi bằng thay hình đổi dạng sống lại một lần nữa, đợi chúng ta trở về nước Triệu, đường đường chính chính làm người Mộc gia của muội."

A Mộc vén rèm kêu Đông Sinh đánh xe chuyển hướng, sau đó mới ngoái đầu lại nhìn hắn: "A tỷ của ta ở chỗ ông ấy, ta biết."

Dáng vẻ Phù Tô như gặp quỷ: "A tỷ của muội là bảo muội về cùng ta không phải bảo muội chui đầu vô lưới."

A Mộc xoa cổ tay: "Nếu cha nuôi đã bảo a tỷ trở về chính là gọi ta trở về, trước giờ ông ấy làm việc gì cũng luôn lòng vòng, ta về xem chuyện gì đã xảy ra."

Nói không thông, nam nhân phiền não: "A Mộc! Người làm đại sự sao có thể dùng lòng nữ nhân được!"

Triệu Vạn ở bên cạnh có chút lo lắng, lập tức nắm lấy cánh tay nàng: "Nếu ngươi trở về, Hàn đại phu không cho ngươi ra ngoài nữa thì phải làm sao đây?"

A Mộc nhấc màn xe nhìn đường: "Ta không thể để a tỷ phải mạo hiểm được, về xem thử trước đã, sau đó tùy cơ ứng biến thôi, một tháng sau nhất định sẽ hồi Triệu, phủ Mộc Vương phải khôi phục lại, a tỷ cũng phải dẫn đi, cứ vậy đi."

Khi đang nói chuyện thì Đông Sinh đã kéo dây cương, xe ngựa dừng lại ở ngã tư đường.

A Mộc quay đầu nhìn Phù Tô: "Rốt cuộc đưa hay không đưa, không đưa thì ta tự đi qua đó."

Giữa ban ngày mà nghênh ngang đi trên đường sao?

Phù Tô nhìn mặt nàng, cả bím tóc của A Mộc búi thành một búi tròn ở trên đầu, chỉ tùy ý dùng một cây trâm cài tóc để cố định, thật sự làm ẩu.

Cô nương này không có một lần nào không nằm ngoài dự liệu của hắn, làm việc gì cũng không theo lẽ thường, mặc dù lúc này đang vô cùng tức giận, phần lớn là hết cách, cuối cùng hắn chỉ có thể thở dài: "A Mộc, muội nhất định phải như vậy sao? Trở về nơi cha nuôi kia? Phải biết rằng rất có thể sau này không ra được, cũng có thể sẽ có nhiều biến cố xảy ra, đến lúc đó muội không thể tới bên cạnh ta, không thể hồi Triệu."

A Mộc cười, dí dỏm chớp mắt với hắn: "Thái tử Điện hạ không tin năng lực của ta sao?"

Nam nhân nhìn đi chỗ khác: "Ta không tin cha nuôi của muội có thể để muội rời khỏi nước Tề."

A Mộc vươn tay ra: "Ta có thể vỗ tay thề với Thái tử Điện hạ, nhất định sẽ đuổi theo Điện hạ."

Vẻ mặt nàng trịnh trọng, vốn Phù Tô cũng không quan trọng lời thề, chỉ có điều bàn tay A Mộc duỗi ra vô cùng xinh đẹp, vì cho tới bây giờ Hàn Tương Tử luôn đặt ra yêu cầu rất cao đối với nàng, đôi tay này được bảo dưỡng với nhiều loại thuốc, quanh năm trắng nõn, hắn như bị ma xui quỷ khiến mà

duỗi tay ra.

Kết quả còn chưa giơ tới trước mặt người ta thì thiếu nữ đã nhanh chóng rút tay về. Nàng chỉ vào Phù Tô, trên khuôn mặt toàn sự vui vẻ: "Không phải chứ, chuyện vỗ tay thề này mà Điện hạ cũng tin được à?"

Phù Tô im lặng, hắn cũng không thể rút tay về, một ngón tay của A Mộc lại nhanh chóng điểm vào lòng bàn tay hắn: "Được rồi, không đùa với Điện hạ nữa, ta cho Điện hạ một đại ấn của mình, chuyện đã hẹn nhất định sẽ làm được."

Nhiệt độ nơi ngón tay nàng như vẫn còn nơi lòng bàn tay, nam nhân hơi xoay đầu: "Muội có dám lấy a tỷ của mình ra để thề không?"

Sắc mặt A Mộc lập tức biến đổi: "Ta sẽ không dùng a tỷ để thề, cũng sẽ không để cho người khác lấy tỷ ấy ra vui đùa."

Dứt lời, nàng xoay người muốn xuống xe, tính cách bướng bỉnh của cô nương thật sự khiến hắn phải bó tay, Phù Tô đành nhanh chóng gọi nàng lại.

Triệu Vạn khá lo lắng, kéo lấy cánh tay của A Mộc: "Ngươi cứ thế trở về mà được sao? Hàn đại phu có lột da ngươi hay không?"

A Mộc nhìn nàng ta, rất chắc chắn bĩu môi: "Có."

Tiểu cô nương càng chớp mắt: "Vậy phải làm sao đây?"

A Mộc nói lời thật: "Ta không biết."

Nàng thật sự không biết, vì bản thân Hàn Tương Tử ngày thường nói ít làm nhiều.

Nếu đã dễ dàng gọi a tỷ từ phủ Thái tử về, vậy A Mộc không thể khoanh tay ngồi nhìn, lỡ như trong cơn giận dữ ông ta ném người trở về Phù Dung một lần nữa, vậy nàng sẽ sống không bằng chết.

Hiển nhiên cha nuôi đang thị uy với nàng.

Nàng nhìn Phù Tô: "Ta phải trở về."

Phù Tô cười giễu một tiếng: "Ban ngày ban mặt, từ đây tới Hàn gia phải đi qua rất nhiều con đường, muội đâu thể cứ đi nghênh ngang như vậy được?"

Thấy hắn nhượng bộ, thiếu nữ cười nói: "Ta đã có cách!" Dứt lời, nàng liền gọi với ra bên ngoài, "Đông Sinh, ngươi vào đây!"

....

Phủ Tướng quân hỏa hoạn rồi!

Ngọn lửa quá lớn, nghe nói từ đường Triệu gia dấy lên ngọn lửa hừng hực, khi Ngưu Nhị thở hồng hộc chạy vào thư phòng thì nam nhân đang ngồi trên ghế tựa nghỉ ngơi. Đêm qua Trọng Gia làm ầm ĩ nửa đêm đòi ra ngoài tìm A Mộc, mấy người liên hợp kéo hắn trói lại mới khiến hắn yên lặng được , buổi tối không được nghỉ ngơi, ban ngày toàn thân mệt mỏi. Thái tử nước Triệu đã định ngày về, hiện giờ bắt đầu không ngừng tranh cãi xem ai hộ tống. A Mộc đã chết, Hàn đại phu đóng cửa không ra ngoài, ngày hôm nay của Yên Kinh dường như đang bao phủ trong bầu không khí lo lắng.

Ngưu Nhị đứng bên cạnh hắn, ghé sát một chút, nhỏ giọng nói với hắn: "Điện hạ, Điện hạ, đã xảy ra chuyện rồi á!"

Đã xảy ra chuyện, còn á nữa, giọng điệu kiểu gì vậy?

Lý Dục mở mắt: "Chuyện gì?"

Ngưu Nhị cười hì hì không ngừng: "Nghe nói phủ Tướng quân xảy ra hỏa hoạn, thế lửa rất mạnh, hoàn toàn không cứu được!"

Nam nhân cười nhạo một tiếng, nhắm mắt lại lần nữa: "Ta quan tâm làm gì."

Hiển nhiên hắn không có chút để ý nào.

Đương nhiên Ngưu Nhị nhìn có chút hả hê, vỗ bàn tay cười: "Không biết là tiểu tử nào to gan lớn mật phóng hỏa, nghe nói thế lửa rất lớn, những thứ bên trong đều đã bị động tay động chân, không mở cửa còn đỡ, vừa mở cửa đã bốc toàn bộ lửa lên, người phủ Tướng quân bị thương rất nhiều, hoàn toàn không thể dập tắt được lửa này!"

Gã khoa chân múa tay vui sướng khi nghe thấy tin tức từ bên ngoài, không biết trong đầu bỗng nhiên lóe lên suy nghĩ gì, Lý Dục chợt mở hai mắt ra: "Ngưu Nhị, ngươi nói xem Yên kinh to lớn này có nơi nào ta chưa từng tới, cũng hoàn toàn không để ý tới không?"

Cho tới bây giờ Ngưu Nhị vẫn luôn ở cạnh hắn, nhếch miệng cười nói: "Còn phải hỏi sao, đương nhiên là phủ Tướng quân, sợ rằng đời này Điện hạ sẽ chẳng đi qua đó bao giờ."

Lý Dục bỗng đứng dậy: "Đi đánh xe một chuyến tới phủ Tướng quân."

Ngưu Nhị có chút mụ mị: "Điện hạ?"

Vẻ mặt nam nhân sáng láng: "Chúng ta đi bắt quỷ."

Ngưu Nhị dắt xe, Lý Dục còn gọi Trường Lộ buộc mái tóc dài lại lần nữa, khi lên xe với Trường Lộ, Ngưu Nhị phát hiện hắn thậm chí còn thay một bộ áo mới, tâm tình trông có vẻ không tệ. Trước kia khi nhắc tới phủ Tướng quân, phản ứng của Thế tử Điện hạ không phải buồn bực thì chính là tức giận, hiện giờ không biết sao lại có chút khác thường, Ngưu Nhị không hiểu được, nhưng tâm trạng chủ tử tốt, đi đâu cũng tốt, cho nên gã vung roi lên ngâm nga hát.

Từ sau khi A Mộc chết ở thác nước mười dặm, thế cục dường như lâm vào tình trạng bế tắc.

Ông trời rốt cuộc muốn chiến không muốn hòa, một khi Triệu Thị lấy cớ hộ tống Thái tử nước Triệu hồi Triệu mà ám sát hắn, như vậy hai nước sẽ không tránh khỏi phải khai chiến.

Hiện tại quốc khố đang trống rỗng, mấy năm nay liên tục chinh chiến khiến dân chúng khổ không thể tả, trong đầu Triệu Thị chỉ biết đánh đánh giết giết, còn lâu mới quan tâm tới dân sinh.

Không biết tại sao, ý nghĩ A Mộc chưa chết luôn càng ngày càng rõ ràng nơi đáy lòng Lý Dục.

Chỉ có điều dù hắn nhớ rõ rất nhiều động tác nhỏ hoặc gì đó của A Mộc, nhưng dù có lén bày bố thiên la địa võng thế nào thì mấy ngày qua vẫn không thực sự thu hoạch được gì.

Nam nhân vươn tay nhấc tấm rèm, nhìn người đến người đi trên phố, hơi nhếch môi lên: Thằng nhóc này khiến hắn mất nhiều tâm tư như vậy, bắt được rồi xem hắn có đánh gãy chân chó của "hắn" hay không!

Hắn thậm chí còn mơ mộng, thiếu niên sao dám có gan chơi xấu như vậy, nhất định rất buồn cười.

Hắn nhướng mày, từ xa đã trông thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy tới, trông rất quen mắt.

Trái tim Lý Dục khẽ động đậy, lập tức ngoái đầu nhìn rồi kêu Trường Lộ: "Đi cản lại!"

Trường Lộ nghiêng người nhìn: "Là xe của Thái tử nước Triệu..."

Còn chưa nói xong, nam nhân đã thủ thế, không đợi xe ngựa dừng thì Trường Lộ đã vội vã bước xuống cản xe lại.

Lý Dục vươn tay vỗ trán, từ khi nào thì quan hệ giữa Phù Tô và Hàn Tương Tử, giữa Hàn Tương Tử và Triệu Thị có liên quan tới nhau rồi? Rõ ràng vẫn luôn có người cẩn thận quan sát động tĩnh của những người này, rốt cuộc A Mộc sắm vai gì trong quan hệ tam giác này, không có gì ngoài phỏng đoán, bỗng nhiên hắn có thêm trực giác.

Trái tim của nam nhân đập nhanh hơn.

Ngưu Nhị nhận được lệnh đương nhiên ngăn cản xe ngựa của Phù Tô, Trường Lộ nhấc rèm xe, Lý Dục vươn tay kéo áo, hơi cúi người đi ra.

Hắn chậm rãi xuống xe, trên chiếc xe ngựa đối diện là một thiếu niên đánh xe, không hề hoang mang kéo dây cương.

Ánh mắt Lý Dục sáng quắc, chăm chú nhìn màn xe: "Thái tử Điện hạ thật có hứng thú."

Quả thật rất có hứng thú, màn xe nhấc lên, có thể trông thấy trong chiếc xe ngựa to lớn chỉ có hai người. Nam nhân lười biếng nằm bên trong, hai tay giơ một Cửu Liên Hoàn lên chơi đùa, một tiểu nha hoàn ở bên cạnh đang đấm chân cho hắn chính là Triệu Vạn, khi bốn mắt nhìn nhau, Phù Tô liền cười: "Hiền đệ cũng thấy ta đang có hứng thú sao? Mới từ bên kia trở về, lửa thật lớn mà, chậc chậc chậc..."

Hai chiếc xe ngựa đứng đối nhau, người qua đường đều cùng nghiêng mắt nhìn.

Trường Lộ gọi một tiếng Điện hạ, Lý Dục tỉnh lại, khách sáo hai câu rồi vội vàng nghiêng người cho qua.

Phù Tô vẫy tay từ biệt hắn, dường như chẳng có chút để ý gì về chuyện đột ngột bị người khác chặn xe ngựa lại, chỉ kêu thiếu niên đánh xe bên ngoài: "Đông Sinh, buông rèm của Điện hạ nhà ngươi xuống, gió hơi lớn rồi."

Thiếu niên không nói lời nào, buông màn xe xuống.

Lý Dục nhíu mày, khi lên xe bỗng nhiên quay người lại, nhưng chỉ nhìn thấy thiếu niên giơ roi lên, cuối cùng chiếc xe ngựa lướt qua hắn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: Nana Trang

Vách xe đối diện, nam nhân mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, chỉ nhìn chằm chằm đường hoa văn cổ trong xe, không nhúc nhích.

A Mộc ở sau lưng hắn cởi áo ngoài của Đông Sinh ra, nhìn chằm chằm sau lưng người đang không nói một câu gì kia: "Ta nói này Thái tử Điện hạ, ta cũng chỉ cởi một cái áo ngoài thôi, ngươi trốn cái gì chứ?"

Triệu Vạn lập tức bịt chặt miệng nàng lại: "Một cô nương gia như ngươi sao lại nói mấy lời linh tinh này!"

Khi nãy tới tiệm may, Triệu Vạn đã xuống xe mua cho nàng một bộ y phục, nàng giúp A Mộc mặc áo cánh lần nữa, ngồi xuống bên cạnh xoa bóp cho người ta, sau đó mới bảo Phù Tô xoay người lại.

Thiếu nữ tóc dài đã xuất hiện rồi.

Hóa ra bím tóc sáng sớm nay là do tiểu Yến Tử búi cho A Mộc, cho nên lúc này nàng bảo Triệu Vạn thả tóc xuống, rủ sang hai bên tai.

Sau khi đã sắp xếp gọn gàng lại xong mới đứng dậy.

Phù Tô chống cằm nhìn nàng từ trên xuống dưới: "Chậc, chậc, chậc, A Mộc cô nương."

A Mộc nhìn lại hắn bằng ánh mắt kì quái, giẫm một cước tới bên cạnh hắn, cẩn thận thắt chặt vớ hài: "Cái lớp da mặt bên ngoài này là nam hay nữ có liên quan gì tới nhau không?"

Động tác vẫn mang theo vẻ lưu loát của thiếu niên, không hề có dáng vẻ ngượng nghịu.

Nam nhân không nói thêm, chỉ không ngừng gật đầu: "Cũng đúng, với muội mà nói chả có liên quan gì tới nhau cả."

Triệu Vạn dọn dẹp xong y phục của Đông Sinh, không được bao lâu thì tiểu tử kia đã đi tới đón các nàng, nàng ngước mắt trông thấy A Mộc rút một thanh chủy thủ ra nhắm thẳng tới tay mình thì lập tức bị dọa hết hồn, nhanh chóng bắt lấy cánh tay của A Mộc dùng sức ôm lấy: "A Mộc, ngươi muốn làm gì!"

A Mộc liếc nàng một cái: "Bây giờ trở về, hiện tại cha nuôi đang nổi nóng, dù sao cũng phải để ông ấy bớt giận một chút."

Triệu Vạn vẫn dùng sức ôm lấy cánh tay của nàng: "Vậy ngươi cũng không thể động đao trên người mình chứ, không được!"

Phù Tô cũng hơi nhíu mày: "Đây là muốn làm gì? Khổ nhục kế?"

Thiếu nữ chậm rãi rút tay ra khỏi hai tay đang ôm cứng của Triệu Vạn, chớp mắt với mấy người họ: "Hi sinh nho nhỏ cũng không đáng là gì, mấy người không hiểu đâu. Ta đi rồi, Đông Sinh sẽ tới đón mọi người, sau này có tin tức thì gặp ở trà lâu."

Dứt lời, nàng quẹt nhẹ một cái, đầu ngón tay lập tức chảy máu, cẩn thận điểm vài cái ở ống tay áo và mép váy, lại xé thêm một mảnh vải nhỏ băng lên đầu ngón tay.

Lúc xuống xe, A Mộc chà chà chân, Triệu Vạn lo lắng không thôi, nhấc màn xe ra nhìn nàng.

Nàng trước giờ luôn rất mềm lòng với nữ hài tử, cũng đành phải dùng lực lớn phất tay, sau đó nở nụ cười: "Yên tâm."

Dứt lời, nàng nhanh chóng cúi thấp đầu, sau đó đi tới cửa sau tiểu viện Hàn gia.

Cửa sau không khóa, nhẹ nhàng đẩy mở ra, giống như những gì nàng nghĩ.

A Mộc không hề do dự bước nhanh về hướng tiền viện.

Hà Kỳ Chính đang cho gà ăn ở trong sân, mấy ngày này không về nhà, không biết ở trong góc tiểu viện dựng một hàng rào từ khi nào, bên trong có mấy con gà đang vỗ cánh chạy uych uych tán loạn khắp góc, nam nhân vụng về vung thức ăn cho gà, quay đầu lại thấy A Mộc thì động tác lập tức ngừng lại.

Hắn chớp mắt, chậu nhỏ trong tay rơi xuống mặt đất: "..."

A Mộc nắm lấy mép váy, nhanh chóng đi tới trước mặt hắn cúi người nhặt chậu nhỏ lên nhét vào trong tay hắn, thậm chí còn vỗ bả vai của hắn: "Đồ ăn cho gà đều rơi hết rồi."

Dứt lời, nàng xoay người đi tới con đường phía trước, bước chân càng nhanh hơn.

Cửa phòng cũng mở ra, giống như vô số lần nàng trở về tiểu viện này, Hàn Tương Tử ngồi ở trước nhà, đang đánh cờ một mình.

Ngay bên cạnh ông, nữ nhân đang đứng bưng trà, A Mộc đứng ở trước cửa nhìn nàng ấy lập tức nở nụ cười.

Từ đầu tới cuối nam nhân không hề ngẩng đầu, chỉ lấy quân cờ im lặng cúi đầu.

Tiểu cô nương lật tay nhảy vào trong.

A Mộc đi tới trước mặt Hàn Tương Tử, nghiêng đầu nhìn ông cười: "Cha, con đã trở về!"

Thứ đồ ngày thường nàng ngậm trong miệng đã sớm nhả ra ngoài, lúc này giọng nói trong trẻo dứt khoát, nam nhân nghe thấy âm thanh này mới ngước mắt lên, liếc nàng từ trên xuống dưới một lần, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Con còn biết trở về sao? Hả? Không phải chết ở thác nước mười dặm rồi sao? Lần đầu tiên cha con bị gọi đi nhặt xác cho con, lợi hại đấy!"

Thái độ của ông quái gở, giọng điệu cực kỳ xấu.

A Mộc tươi cười chào đón, thậm chí nàng còn lấy từ trong ngực ra một đôi giày vải, hai tay nâng tới trước mặt nam nhân: "Cha xem, con thaygiày mới rồi, đây là của cha."

Nàng hơi nhấc chân lên, có thể trông thấy vết máu nhỏ ở đế giày thêu, trên lòng ngón tay trái của thiếu nữ còn bọc vải, nam nhân lườm một cái, vươn tay nhận lấy giày đặt ở bên cạnh, ánh mắt từ trên khuôn mặt nàng lướt xuống nhìn dưới chân nàng, sau đó mới từ từ đứng dậy: "Bị thương?"

A Mộc ngại ngùng cúi đầu, rụt tay quay mu bàn tay lại: "Không có, chỉ bất cẩn chút thôi."

Nàng từng giả thành thiếu nữ không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều thích chưng diện, mặc dù là khuôn mặt của người khác, nhưng đều có lòng thích những bộ trang phục tốt đẹp, y phục trước giờ đều sạch sẽ, trông từ xa vẫn hết sức đáng yêu, chẳng qua lúc này là mặt của nàng, y phục trên người có những nếp gấp nhỏ, mép váy và giày còn có vài vết máu, rõ ràng là khuôn mặt xinh đẹp, bím tóc hơi tán loạn, vết thương cũ trên thái dương lộ hở trước ánh mắt của ông, dáng vẻ luôn vui vẻ nhìn ông.

Từ nhỏ nàng đã như vậy, bất kể là chuyện gì, dù bên ngoài đánh nhau thương tích đầy mình trở về cũng sẽ cười nói không sao.

Rõ ràng là một người rất sợ đau, nhưng lại rất ít khóc.

Hàn Tương Tử mím môi, lập tức không vui đứng dậy: "Để ta xem một chút."

A Mộc lật tay, cười với ông: "Cha, thật sự không sao đâu."

Ngay lập tức quên mất rằng tức giận nàng cỡ nào, vốn còn nghĩ nên phạt nàng thế nào, đáy lòng mắng ranh con này vô số lần, nhưng khi người thật xuất hiện trước mắt rồi, vừa thấy dáng vẻ chật vật này của nàng thì lập tức đau lòng: "Vươn ra!"

Lúc này thiếu nữ mới lắp bắp vươn tay ra: "Thật sự không sao mà."

Hàn Tương Tử cởi bỏ mảnh vải nhỏ cho nàng, rũ mắt nhìn vết thương, quả nhiên là vết thương mới, nhưng không sâu, ông nghi ngờ cúi đầu liếc nhìn giày của tiểu cô nương, nếu nàng cố ý dùng khổ nhục kế thì chút máu ấy không đến mức cả đế giày cũng là máu, mấy giọt máu bên mép váy giống như máu đầu ngón tay, ông vừa quay đầu lại đã thấy ánh mắt của Hồng Tụ nhìn trên ngón tay của A Mộc, lập tức lên tiếng: "Còn không mau đi lấy thuốc mỡ tới?"

Hồng Tụ vội vàng xoay người.

A Mộc vui sướng gọi nàng một tiếng: "A tỷ!"

Là vui vẻ thật lòng, Hồng Tụ quay đầu lại nhìn nàng, cảm thấy chua xót, khẽ gật đầu với nàng sau đó mới đi vào bên trong.

Thiếu nữ nhìn bóng lưng a tỷ biến mất, sau đó mới di chuyển tầm mắt, nàng nhấc mép váy trực tiếp quỳ gối trước mặt Hàn Tương Tử, ngẩng mặt ôm lấy một chân của nam nhân. A Mộc trước giờ đều ôm chân rất thuần thục, cũng làm ra vẻ rất mệt mỏi, trực tiếp quỳ gối xuống: "Cha, hài nhi thực sự có lỗi với người, con lại gây họa rồi, là đại họa đấy."

Giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng, sức lực toàn thân đều dựa trên đùi nam nhân.

Hàn Tương Tử vươn tay vén những lọn tóc rơi bên sườn mặt nàng, lại giống như không nghe thấy: "Thế nào? Nếu con thích khuôn mặt của nữ hài, vậy thì làm một nữ hài đi, cha sẽ cho con mặc đẹp mỗi ngày, cũng trở thành đại tiểu thư Hàn gia, nuôi chiều từ bé ai cũng không so bì được, thế nào?"

A Mộc cười, trong mắt còn có chút đắc ý: "Cha có nghe thấy tin tức chưa? Con phóng hỏa trong phủ Tướng quân đấy."

Lần này Hàn Tương Tử thật sự không biết, sáng sớm nay ông đã bảo Dung nương tới nhà bếp chuẩn bị một vài món mà A Mộc thích ăn, cọc gỗ Hà Kỳ Chính bận rộn tay chân đưa Hồng Tụ về, sau đó trực tiếp lệnh cho hắn đi làm mấy việc nặng, ông và Hồng Tụ đánh hắn ba ván cờ, cũng để giết thời gian nên cũng không chú ý tới tin tức bên ngoài.

Phóng hỏa phủ Tướng quân, nói thiêu là thiêu.

Chẳng qua ông cũng không mấy để ý, lần này A Mộc trở về tương đối nhanh ngoài việc trong lòng ông có chút an ủi ra, còn khó tránh khỏi có chút đau

lòng.

Bím tóc của tiểu cô nương còn có hoa văn, ông không biết nuôi trẻ con, trong nội viên này cũng không cho người khác vào, nếu không phải có Dung nương ở đây thì thật không biết làm sao có thể nuôi đứa bé này lớn lên. Nhưng cho dù có một ma ma ở đây thì A Mộc cũng trưởng thành trong cuộc sống bấp bênh. Hàn Tương Tử vươn tay mơn trớn lọn tóc tết của nàng, thở dài nói: "Chuyện phủ Tướng quân con không cần xen vào nữa, sau này làm một nữ hài cũng không tồi, cứ thế mà bỏ qua đi!"

Ông không hỏi A Mộc đi hay ở lại, cũng không cho nàng có cơ hội lựa chọn.

Đương nhiên A Mộc cũng chưa bao giờ thấy một Hàn Tương Tử như vậy, vốn cho rằng không thể thiếu điều bị đánh, không ngờ chỉ đơn giản như vậy đã có thể lật ngược cục diện này, thật sự cảm thấy kỳ lạ. Nàng nhấc chân nhìn vết máu dưới đế giày thêu, đương nhiên nam nhân cũng nhìn thấy dáng vẻ nhu nhược như phải chịu uất ức vô cùng lớn, động lực bao che khuyết điểm lập tức dâng trào, vịn nàng đứng dậy nói: "Đi tìm a tỷ của con đi!"

Tiểu cô nương quả thật vui mừng, lập tức nhảy dựng lên: "Cảm ơn cha!"

Vừa dứt lời, cả người đã biến mất trước mắt ông.

Hà Kỳ Chính đang cho gà ăn, bất chợt hiểu đã xảy ra chuyện gì, lại nắm kiếm thủ ở trước cửa.

Hàn Tương Tử day trán than nhẹ, dùng một tay phất loạn bàn cờ, sau đó nhếch khóe môi.

Đương nhiên bất cứ lúc nào cũng có người mừng, có người lo.

Xe ngựa còn chưa tới cửa lớn phủ Tướng quân đã có thể nghe thấy dân chúng bàn tán xôn xao, trong phủ có không ít gia quyến đã trốn ra đường phố, vì lần lượt từ từ đường tới những viện nhỏ kế bên cũng đã bị lửa thiêu cháy, cho nên ngoài cứu hỏa ra, lão thái thái cùng hai vị tiểu thư đều được đưa ra khỏi nội viện, con đường lập tức bị lấp kín. Ngưu Nhị dừng xe bên đường, chui vào trong xe hỏi Lý Dục có muốn đi qua hay không.

Trường Lộ trực tiếp đuổi hắn ra ngoài, nhấc bức màn lên, khói đen vẫn bay lơ lửng trên không trung, là từ trong đại viện bay ra.

Hắn nhanh chóng buông bức màn xuống, vừa kêu một tiếng Điện hạ, quay đầu đã thấy chủ tử nhà mình chau mày, sắc mặt bất ngờ, lập tức không nói thêm gì nữa.

Khi nam nhân quay người lại đã nhắm nghiền hai mắt: "Trường Lộ, đi gọi Ngưu Nhị quay lại."

Trường Lộ cảm thấy khó hiểu: "Điều này... sắp tới phủ Tướng quân rồi mà."

Lý Dục chậm rãi mở hai mắt, vẻ mặt có chút ảo não: "Lửa lớn qua đi, chắc chắn Triệu Thị sẽ tự tra nội viện của mình, hắn không thể ở đó được."

Trường Lộ kinh ngạc nhìn hắn: "Điện hạ."

Trong đầu Lý Dục lúc này là thiếu niên giơ roi đánh ngựa đi qua, khi ấy không chú ý tới, chỉ là nhớ lại, lúc "hắn" xoay người dường như dưới đế giày có dính vết máu hay gì đó, một người như vậy sao có thể là Đông Sinh bên cạnh Phù Tô được, chỉ trách khi ấy Phù Tô gọi một tiếng Đông Sinh mà hắn cũng không để ý tới.

Mỗi lần đều chỉ thiếu một chút xíu như vậy thôi.

Nhóc con gây ra đầy sóng gió này. Nam nhân ngồi ngay ngắn lại, nhướng mày lên: "Không có gì, lần này không cần phải gấp nữa, hắn về nhà rồi."

Trường Lộ cúi người, Lý Dục ghé bên tai hắn nhanh chóng dặn dò mấy câu, nhìn Trường Lộ xuống xe rời đi, hắn giơ tay nắm thành quyền, lại hơi mở lòng bàn tay ra, trong đó không có thứ gì cả. Xe ngựa bắt đầu lui lại quay đầu đi về phía sau, trên con đường xóc nảy, sắc mặt hắn ánh lên chút dáng vẻ vui mừng.

Đợi đến khi bắt được A Mộc sẽ biết được Hàn Tương Tử đang diễn vở kịch gì.

Đợi đến khi bắt được A Mộc, ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Editor: Nana Trang

Những giọt nước lóng lánh lăn trên khuôn mặt tuyết trắng.

A Mộc nằm bên thùng tắm, thổi vết thương nơi đầu ngón tay.

Nàng thật sự không biết đã dùng khổ nhục kế bao nhiêu lần trước ở mặt Hàn Tương Tử, mỗi lần đều là ông mềm lòng trước.

Nói ra cũng vì ông quá bao che khuyết điểm, dù sao cũng là con của mình, mình nói gì đều có thể, người khác thì không được.

Nữ nhân đứng bên ngoài thùng tắm, nhẹ nhàng lau lưng cho nàng, vì tâm trạng của cô nương này quá bướng bỉnh nên trên mặt đất đều toàn là nước.

Hồng Tụ cầm khăn mặt vỗ mạnh một cái lên lưng thiếu nữ, một dấu đỏ lập tức nổi lên: "Bây giờ muội đã không để a tỷ vào mắt rồi, đúng không? Những lời ta đã nói với muội, muội đều quên cả rồi đúng không? Hả?"

A Mộc vốn đang cợt nhả, vừa nghe thấy a tỷ hỏi nàng, lúc này mới rụt người vào trong nước. Nàng xoay người lại, hiện giờ trên mặt nước chỉ còn hai con mắt, phun bọt khí rồi mới di chuyển lên trên một chút: "Hì hì, thích a tỷ nhất, a tỷ không chỉ ở trong mắt muội, mà còn ở trong lòng của muội."

Tay cầm khăn của Hồng Tụ run rẩy, không nói gì mà chỉ nhìn muội muội đang trần truồng.

Tiểu cô nương này trước giờ vẫn nhõng nhẽo, chớp đôi mắt vô tội cười với nàng ấy.

Mái tóc dài ướt sũng nước của nàng thả ở phía sau, một khuôn mặt xinh tươi động lòng người, Hồng Tụ đành phải than thở, vươn tay béo má nàng một cái: "Ba hoa, muội nói đi, tại sao muội trở về? Còn một tháng nữa là Thái tử hồi Triệu rồi, muội cho rằng tiên sinh có thể để cho muội đi sao?"

A Mộc dùng mũi phun bong bóng, không nói lời nào.

Hồng Tụ thấy nàng vẫn không đứng đắn, trực tiếp vươn tay ném khăn lên mặt của nàng: "A Mộc!"

A Mộc không dám cười nữa, tự lau cổ của mình: "Muội chưa từng quên lời dạy bảo của a tỷ, một tháng sau sẽ theo Thái tử hồi Triệu."

Nữ nhân thấy vẻ mặt của nàng nghiêm túc, rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra: "Nhớ kỹ những lời ta nói, xứng danh với Mộc gia ta, muội không cần cố kỵ người khác, cho dù là a tỷ thì sau này cũng không được làm ẩu, ta vẫn rất tốt, không cần tới phiên muội nhớ thương!"

Tiểu cô nương chỉ luôn miệng đồng ý, không dám chống đối lại một câu nào.

Hồng Tụ cẩn thận băng bó vết thương cho nàng, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, sau đó cầm nội y và khố bọc chặt tới, bên ngoài mặc một bộ nội y, cưỡng chế đè người xuống, cầm chiếc váy mới vội tới thay cho nàng. Chiếc váy này đã được chuẩn bị sẵn từ sớm, Hàn Tương Tử đoán chắc Hồng Tụ mới tới, A Mộc nhất định sẽ ngoan ngoãn trở về nên đã sớm sắp xếp xong rất nhiều việc.

Mái tóc dài A Mộc xõa vai, mặc chiếc váy mới lượn một vòng trước mặt a tỷ, đắc ý: "A tỷ, đẹp không?"

Hồng Tụ bỗng bật cười: "A Mộc của chúng ta thế nào cũng đều đẹp cả."

Nàng làm thiếu niên tự nhiên phong lưu phóng khoáng, làm thiếu nữ, một màn này thực sự đẹp như tranh vẽ.

Trên áo đuôi ngắn này là vải bông lụa lam mềm mại, tay áo rộng thêm một đoạn lụa trắng, tiểu cô nương rung tay một cái lộ ra cánh tay nhỏ trắng như bạch ngọc.

Trên cổ áo có một đoạn giao hình chữ thập, song song đó dưới váy dùng bốn tố lụa nối tiếp hợp thành trên bó dưới rộng, bên hông may xếp thành nếp gấp, eo váy buộc đai lụa, thiếu niên anh tuấn cứ thế biến thành tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều, nữ nhân không kiềm chế được sự vui vẻ, vươn tay chải chuốt mái tóc dài của A Mộc lại, để nàng ngồi bên cạnh bàn.

A Mộc nhìn gương, bắt đầu cầm lấy tóc của mình: "Thật không hiểu tại sao phải giữ tóc dài như vậy, muội chải không được, chi bằng cắt bớt còn có thể dễ buộc lại hơn một chút."

Hồng Tụ vươn tay trực tiếp vỗ một cái lên bàn tay đang vuốt ve tóc của nàng: "Muội dám cắt một chút thử xem? Đánh gãy chân của muội!"

A Mộc nhếch mày, quay đầu lại ôm lấy cánh tay của nàng ấy bên cạnh mình: "A tỷ nỡ sao? Chỉ là từ nhỏ tới lớn người muốn đánh gãy chân của muội thật sự không ít, không phải bây giờ muội vẫn rất tốt sao, muội phải cảm tạ ông trời đã chiếu cố tốt cho muội mới được!"

Nàng cười đắc ý, bất thình lình bị a tỷ dùng lược gõ một cái: "Muội nên cảm tạ tiên sinh đã dạy muội bơi, thác nước mười dặm cao như vậy cũng dám ngã xuống, chán sống rồi hả?"

A Mộc cười hì hì, a tỷ chải thẳng mái tóc dài của nàng, sau đó tết thành bím tóc, vén ra sau tai.

Khi muốn lấy trang sức tới, tiếng gõ cửa lại vang lên, giọng của Hàn Tương Tử vang lên ở ngoài cửa: "Thu xếp xong chưa?"

Hồng Tụ vội vàng đi ra mở cửa cho ông: "Đang chải đầu cho muội ấy."

Nam nhân đi tới, A Mộc ở sau tấm bình phong thò đầu ra, cuốn bím tóc mới tết xong chớp mắt với ông: "Cha, con như vậy có đẹp không?"

Nàng cười cực kỳ vui vẻ, lộ ra hàm răng nhỏ đầy đủ. Sắc mặt của cha Hàn vẫn không thay đổi đi tới trước mặt nàng, dùng một ngón tay chọc lên trán nàng: "Không đứng đắn gì cả, con như vậy cũng chỉ có thể làm một thằng nhóc thôi."

A Mộc không thèm để ý, nhấc mép váy ở trước mặt ông, đáng tiếc khi đang muốn đi quanh người một vòng thì tay đã bị cha nuôi vỗ một cái.

Nàng ngước mắt: "Cha đây là đang ghét bỏ con sao?"

Hàn Tương Tử lại chọc trán nàng: "Sau này mặc váy không cho phép tùy tiện nhấc mép váy lên."

A Mộc cười: "Biết rồi ạ!"

Ông thấy nàng cợt nhả, mặc dù giọng điệu đáng ghét, nhưng khóe môi nhếch lên lại tiết lộ tâm tình lúc này của ông.

Khi đang nói chuyện thì Hồng Tụ đã đi tới trước mặt, nam nhân quay đầu nhìn lại, thản nhiên liếc nàng ấy một cái: "Ngươi cũng chuẩn bị một chút, có người tới đón ngươi rồi."

Trong tay nữ nhân vẫn còn đang cầm lược, sắc mặt A Mộc cũng thay đổi, lập tức bắt lấy tay áo của ông: "Cha, có thể để a tỷ ở cùng con được không, có thể để a tỷ trở về được không? Có thể... có thể để a tỷ sống cuộc sống mà bản thân muốn hay không?"

Nàng mím môi, trong ánh mắt đều ngập tràn sự khao khát.

Khó có khi lộ ra dáng vẻ trẻ con như vậy, Hàn Tương Tử thở dài: "Con không hiểu, hiện giờ những thứ có thể cho a tỷ của con đã là tốt nhất rồi."

Hồng Tụ cụp mắt: "Xin tiên sinh cho phép để ta chải đầu lại cho A Mộc đã."

A Mộc không chịu ngồi xuống, vẫn nắm lấy tay áo nam nhân như cũ: "A tỷ của con muốn ở cùng với con..."

Còn chưa dứt lời, nam nhân đã nhíu mày: "Ở cùng với con? Sau đó để người ta tra ra hai người là hậu nhân Mộc gia nước Triệu?"

Rõ ràng ông đã tức giận, phất tay áo vung tay của nàng ra, ngồi xuống bên cạnh: "Chải đầu đi, chớ để Đại công tử đợi lâu."

A Mộc không nỡ từ bỏ, lật tay bắt lấy tay áo của a tỷ: "A tỷ."

Hồng Tụ đã sớm biết kết quả sẽ như vậy, cũng chỉ cười nói: "Không sao, Đại công tử đối xử với tỷ rất tốt, ở đó cũng an toàn hơn một chút."

A Mộc thật sự hận không thể sớm đưa đôi đũa kia cho nàng, hận trở về không thể nói chuyện thêm với a tỷ một lúc nữa, đáy lòng cảm thấy khổ sở, rồi từ từ buông tay áo của a tỷ ra, một lần nữa ngồi xuống trước mặt tỷ ấy.

Hồng Tụ cầm lược bắt đầu chải đầu cho nàng: "Đừng cử động, nhớ kỹ những lời a tỷ nói."

Đương nhiên A Mộc hiểu được ý tứ của nàng: "Vâng."

Hồng Tụ ghim lên hai bím tóc dài sau tai nàng vài viên chân trâu, sau đó rủ xuống trước ngực của nàng, mái tóc dài đằng sau nàng tùy ý buộc lên trên đỉnh đầu một chút, quấn ở chính giữa một dây cột tóc cũng có gắn chân trâu, vô cùng đơn giản, xinh đẹp, quý phái mà vẫn không mất đi sự hoạt bát. Thiếu nữ trong gương mặt mày như vẽ, chẳng qua trên cái trán trơn bóng là một vết sẹo nhỏ, trông có phần chướng mắt, Hồng Tụ suy nghĩ, cầm một món đồ trang sức đeo trán bằng bạc liên dài khoa chân múa tay một chút, sau đó trực tiếp đeo lên đỉnh đầu cho nàng.

Thứ trang sức mới đeo trên trán là bạch ngọc nhỏ hình giọt nước, vừa vặn che đi vết sẹo nhỏ trên trán, khiến gương mặt A Mộc càng tăng thêm một chút kinh diễm.

Đến ngay cả Hàn Tương Tử liếc mắt nhìn cũng không khỏi nhếch môi: "Cái này hay, đeo đi."

Hồng Tụ gật đầu, nhẹ nhàng đặt lược lên mặt bàn.

Hoàng trưởng tử đích thân tới đón, quả thật không thể để người ta đợi lâu được.

Nữ nhân nhẹ nhàng ấn lên bờ vai của muội muội, khẽ nói nhỏ bên tai nàng: "Sau này không cho phép tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn nữa, nghe lời."

Mặc dù tách ra nhưng A Mộc cũng không hối hận.

Nàng vươn tay nắm chặt tay a tỷ, quay đầu lại mỉm cười: "Dạ, đi thôi a tỷ, có rảnh muội tới thăm tỷ."

Hồng Tụ gật đầu, vừa định xoay người, rốt cuộc thiếu nữ không cam lòng, đứng dậy ôm lấy a tỷ từ đằng sau lưng.

Lúc này Hàn Tương Tử nhìn không nổi nữa, hừ lạnh nói: "Cũng không phải không còn được gặp lại, làm cái gì vậy!"

Hồng Tụ cũng bị bộ dạng nhỏ đáng thương này của nàng chọc cười: "Đúng vậy đấy, hai tỷ muội chúng ta sẽ còn được gặp lại mà."

A Mộc cực kỳ không nỡ, cuối cùng cũng tiễn người ra cửa từng bước một, Hà Kỳ Chính canh giữ ở cửa ra vào lại không cho nàng đi ra khỏi cửa, thiếu nữ quay đầu lại, Hàn Tương Tử liền đi tới phía sau nàng: "Đằng trước còn có khách quý, con đàng hoàng nghỉ ngơi trong phòng đi."

Từ đầu tới cuối Hồng Tụ không hề quay đầu lại, đã đi xa rồi.

A Mộc bám ở cửa ra vào, thấy nam nhân cũng sắp đi, lúc này mới ôm lấy cánh tay ông nói: "Cha, cha không cho con ra ngoài không phải là buồn chết người sao!"

Nam nhân ngoảnh đầu lại nhìn, lại chỉ đi về phía trước: "Về đi."

Nàng đương nhiên không thuận theo, vẫn một mực bắt lấy cánh tay, kết quả đã kéo ông lại mấy bước.

Hàn Tương Tử: "..."

Ông bất lực đứng lại, tiểu cô nương làm bộ dáng thương ngẩng mặt lên: "Cha có thể kêu Hà ngốc tử đi theo con, kêu con đi qua đi lại ở trong viện còn không bằng con lắc lư đi lại trước mặt khách quý, được không ạ?"

Trang sức trên trán nàng theo động tác của nàng lắc qua lắc lại có hơi lệch, kể ra cô nương này cũng chưa từng trang điểm thành dáng vẻ như thế này bao giờ đâu.

Không phải là tự hào cho đứa nhỏ nhà mình, mà vì thật sự đẹp.

Rốt cuộc đắc ý trong lòng, Hàn Tương Tử trầm giọng nói: "Được rồi, trong viện này lớn như vậy, muốn đi thì đi đi, đều như nhau cả, không cho phép quấy rầy thanh tịnh của khách quý."

A Mộc thấy ông đã đồng ý thì lập tức nhảy dựng lên: "Tuân lệnh!"

...

Cả chín con hẻm đều bị vây vô cùng nghiêm ngặt, tiểu viện Hàn gia đóng chặt cửa, khi cấm vệ quân Yên Kinh kéo tới vây kín đến cả một con ruồi cũng bay không lọt, xe ngựa của phủ Tấn Vương cũng đã đi tới cửa ra vào. Dưới chân thiên tử, cấm vệ quân đều xuất thân từ đội quân Hắc Tử của phủ Tấn Vương, ngày thường đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, hiện giờ đến một tiếng động cũng không có.

Trường Lộ tiến lên phía trước gõ cửa, chẳng qua cả buổi cũng không thấy có ai ra mở cửa.

Nam nhân chậm rãi xuống xe, không khỏi nhếch môi.

Hắn cầm y hoa phục, dáng vẻ mệt mỏi của ban sáng đã hoàn toàn biến mất, Ngưu Nhị nhắm mắt theo sau đuôi hắn: "Điện hạ, nếu lại mắc bệnh thì hẵng mời Hàn đại phu, đi như vậy có vẻ không tốt lắm đâu!"

Lý Dục chắp tay đi vào, một hàng tiểu đội đi theo sau.

Trong nội viện không có người, cánh cửa tiền đường mở ra, một mình Hàn Tương Tử ngồi phía trước, có thể trông thấy ông ngồi đánh cờ tự nhiên tới mức nào.

Cửa sương phòng cách đó không xa, Hà Kỳ Chính đang thủ ở trước cửa, chẳng mảy may nhúc nhích.

Tầm mắt hắn liếc tới, sau đó bước vào tiền đường.

Cấm vệ quân lập tức đứng thành hai hàng bên cạnh, rốt cục Hàn Tương Tử cũng ngẩng đầu lên, trong khoảng thời gian này ông vẫn dùng khuôn mặt thật, màu da có hơi trắng, trên khuôn mặt tuấn tú là sự lạnh nhạt: "Thế tử Điện hạ làm cái gì vậy?"

Lý Dục nhướng mày: "Đừng hiểu lầm, thích khách bị truy xét đặt chân tới khu vực này, dù sao cũng phải cho A Mộc một công đạo, cho Hàn đại phu ngài một công đạo chứ."

Màn tiếp đón đã xong, ông xoay người đi vào, Hà Kỳ Chính vẫn đang canh ở cửa như cũ, chẳng qua thấy cấm vệ quân mới rút kiếm tiến lên phía trước.

Hàn Tương Tử đã xuất hiện ở trong nội viện: "Dừng tay."

Hà Kỳ Chính thu kiếm đứng vững, lại vẫn chặn ở trước cửa.

Cửa phòng đóng chặt, Lý Dục chỉ cười không nói.

Một bộ hạ cấm vệ quân chắp tay với Hàn Tương Tử: "Chúng tôi phụng mệnh đang điều tra thích khách, xin hỏi Hàn đại phu, trong phòng là người phương nào?"

Sắc mặt của Hàn Tương Tử vẫn không thay đổi: "Trong phòng là khách quý của ta, chỉ sợ các người không kinh động nổi."

Nếu không đoán sai, trong phòng hẳn là A Mộc mới về tới Hàn gia.

Bí ẩn mấy ngày nay hắn cũng đoán được bảy tám phần, chỉ đợi chứng thực, trước khi tới đây đã sớm giao phó, sớm đã có người cưỡng chế tiến lên phía trước đẩy cửa phòng, Hàn Tương Tử kêu một tiếng lớn mật, mọi người cũng không coi là quan trọng, chỉ có điều người trong phòng đã sớm bị đánh thức, lúc này đã đi tới trước cửa.

Ngay giây phút cửa phòng bị đẩy ra, nụ cười trên khuôn mặt Lý Dục ngừng lại, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Thiên tử cải trang, chỉ có một thường thị làm bạn bên cạnh, lúc này nhìn thấy tình cảnh trong nội viện thì sắc mặt hiện lên vẻ bất ngờ.

Hàn Tương Tử cười nhạo một tiếng, ném quân cờ trong tay lên tay cấm vệ quân khi nãy nói chuyện với ông, tên kia lập tức quỳ xuống đất.

Thiên tử nước Tề hừ lạnh một tiếng: "Đang hát tuồng cái gì đây?"

Hàn Tương Tử đi trước mặt của ông ta, ôm cánh tay nói: "Đi nhanh đi, đi nhanh đi, các người đều đi hết đi cho ta thanh tịnh!"

Thiên tử bỗng tức giận: "Dục nhi!"

Lý Dục biết quan hệ giữa bọn họ, đương nhiên không thể để nhiều người như vậy xem náo nhiệt, nhanh chóng kêu người lui ra bên ngoài.

Chẳng qua còn chưa đợi hắn mở miệng thì đã nghe thấy tiếng cười như chuông bạc truyền tới từ sau cửa phòng bếp, giọng cười trong trẻo của thiếu nữ còn chứa chút vui vẻ, hơi có vẻ nghịch ngợm: "Dung nương, bà thật sự không gạt ta, cái này mềm thật, ăn ngon quá đi!"

Nam nhân vô thức ngoảnh đầu lại, lập tức ngơ ngẩn.

Kinh hồng nhìn thoáng qua cũng không có gì hơn cái này, một thiếu nữ thanh tú động lòng người đang đứng bên cạnh Dung nương.

Nàng có cùng dung mạo với A Mộc, chẳng qua bớt chút khí khái, tăng thêm vẻ xinh đẹp, lúc này đang bưng cái đĩa nhìn bọn họ vẫn giữ dáng vẻ ngẩn ngơ.

Cô nương này mặc váy ngắn trên người, thêm làn gió thu, có thể nói là xinh đẹp không sao tả xiết được.

A Mộc?

Không phải A Mộc.

Không phải A Mộc?

Đây lại là ai?

Màu sắc trong mắt Lý Dục càng thâm thúy hơn, nhưng thiên tử trước mắt hắn lại nở nụ cười.

Hàn Tương Tử đã phất tay áo, ông như có ý chịu tội với Hàn Tương Tử đứng ở sau lưng hất mặt qua: "Được rồi, được rồi mà, Hàn đệ chớ giận, Mộc ca nhi đi rồi, ta lại bồi cho đệ một khuê nữ là được, đệ xem dáng dấp giống như đúc, để nó tận hiếu ở trước mặt đệ đi, làm con gái Hàn gia, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Editor: Nana Trang

Ánh trăng sáng chiếu rọi trên bầu trời, vũ cơ trong bữa tiệc dịu dàng uyển chuyển.

Khúc nhạc càng thêm vui vẻ, Thiên tử nước Tề không biết có nhã hứng từ đầu, mời rất nhiều quý tộc Yên Kinh vào trong cung.

Các danh môn khuê tú trẻ tuổi trên yến hội đều xấu hổ, thì ra nam nữ không ngồi ghế giống nhau, đều được phân ra hai bên, ánh đèn dưới mái hiên ngói xanh sáng trên cao, đá bạch ngọc trải thẳng trong hành lang đại điện, trên cột hình trụ trước điện rồng bay phượng múa, trên thềm đá liếc nhìn có thể thấy hoành phi do chính tay Thiên tử viết.

Các cung nữ trong cung đều cúi đầu, dàn thành hai hàng đứng hai bên.

Trên yến tiệc cơ bản chia làm hai loại người, một loại là các thần tử làm quan trên triều, một loại là đám nữ tử khuê các nhà các thần tử.

Tất cả mọi người đều đang phỏng đoán lý do tại sao Thiên tử đột ngột mời nhiều người như vậy tới, hoặc là vì hôn sự hoang đường của hoàng trưởng tử Lý Khải, hoặc vì Lý Dục của phủ Tấn Vương chậm chạp không chịu đính ước, trong nhà ai phàm là thiếu nữ tới tuổi thành hôn đều cẩn thận ăn mặc rồi mới tới.

Đáng tiếc Thiên tử dường như đều không có ý với hai mối hôn sự này, ánh mắt của ông ta càng nhìn nhiều trông ngóng Hàn Tương Tử lộ diện chưa lâu trên yến tiệc.

Cũng hoặc là nhìn đám tiểu công tử đến dự tiệc phía trước.

Quần thần đều sợ hãi.

Đương nhiên phủ Tấn Vương cũng ở hàng ngũ được mời, Lý Dục càng kinh hãi hơn.

Hiện giờ không chỉ có hắn biết, mà tất cả mọi người đều đã biết, Thiên tử cảm động nỗi đau mất con của Hàn đại phu, ở bên ngoài tìm được một cô nương gần giống con trai của ông ta ban thưởng làm con gái trong phủ của ông, lập tức dấy lên vô số phỏng đoán chuyện Hàn Tương Tử năm đó xuất cung như thế nào.

Thái tử nước Triệu cũng ở trên yến tiệc, trùng hợp là hắn cũng đang ngồi cạnh Hàn Tương Tử.

Nhưng không khí giữa hai người dường như bất hòa, đến cả người ngồi bên cạnh cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, vì thi thoảng sẽ thấy vắng vẻ.

A Mộc ngồi xa một chút, không baolaau thì Thiên tử nói uống rượu đau đầu, đã sớm rời đi.

Chẳng mấy chốc thường thị bên cạnh ông ta quay lại mời Hàn Tương Tử, chỉ nói Thái Y viện đã chẩn cho bệ hạ, nhưng nhìn không ra, đúng lúc ông đang ở trong cung nên mời ông qua xem.

Thiên tử để mọi người tùy ý, nhưng ai có thể thật sự tùy ý chứ.

Tan tiệc là điều tất nhiên, chẳng qua là vấn đề thời gian. Lý Dục cũng không chú ý tới có ai rời đi, sự chú ý của hắn đều đặt trên người A Mộc, từ khi nhìn thấy nàng trong viện Hàn gia, cả người hắn đâu đâu cũng không thấy thoải mái. Cô nương này ngay từ khi ngồi vào vị trí vẫn luôn ăn, nói cũng kỳ quái, động tác của nàng không nhanh, thậm chí cũng có thể gọi là ưu nhã, nhưng vẫn chưa ngừng t lần nào. Vì trước kia cũng không phải chỉ mới tiếp xúc với A Mộc ngày một ngày hai, nhìn khuôn mặt này khiến nỗi lòng hắn thấy rất phức tạp.

Trước khi rơi xuống thác nước mười dặm, nàng ở trước mặt mình từng càn quấy, từng ăn vạ.

Nhưng cũng ngoan cố cứu hắn, cũng chính là khuôn mặt đó bỗng nhiên biến thành một cô gái nhỏ như vậy. Chỉ ánh mắt đầu tiên đã thật sự khiến hắn phải ngạc nhiên, lại nhìn nàng mà không tự chủ được phỏng đoán, rốt cuộc là thiếu niên hay thiếu nữ, tất cả điều này rốt cuộc là cố ý hay lơ đãng, trong khoảnh khắc khiến bản thân tìm vô số lý do tới gần nàng.

Vì là cô nương mà Thiên tử cố ý tuyển chọn, cho nên tất cả quan khách đều chú ý tới nàng.

Hà Kỳ Chính vẫn đứng sau lưng nàng, tân khách đều rời tiệc, đối diện chỉ có duy nhất hai người còn ở lại.

Lý Dục đối diện nàng cũng không động đậy.

Ánh mắt thản nhiên của hắn đảo qua trên người nàng, A Mộc cười với hắn, hai tay nâng ly nhướng mày với hắn.

Cũng không tận lực kiêng dè, nhìn vào ánh mắt vừa không quen thuộc cũng không xa lạ, khi nhìn hắn hoàn toàn là ánh mắt mà thiếu nữ bình thường nhìn hắn. Khi ở trong viện Hàn gia đã nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của hắn, dùng giọng điệu khẩn thiết nói hắn là nam nhân đẹp nhất mà nàng từng gặp.

Nhìn xem, đây là lời một cô nương nên nói với hắn sao?

Có lẽ là vì ánh mắt của hắn ngừng lại quá lâu, A Mộc tự rót rượu cho mình, nàng hơi điều chỉnh dáng ngồi của mình, cười với hắn: "Ta mời Điện hạ uống một bình được chứ?"

Mặt nam nhân không đổi nhìn nàng.

Con trai của Hàn Tương Tử là Hàn Mộc giống như đột ngột xuất hiện.

Năm đó cũng chính vì có Thiên tử làm chỗ dựa cho ông, nghe nói thương ông không con, ôm một tiểu thái giám từ trong cung ra cho ông.

Hiện giờ thiếu nữ này đang ở trước mặt, mặc dù mang dáng người linh lung hấp dẫn, nhưng không hiểu sao hắn lại nghi ngờ dưới lớp y phục kia có phải một thiếu niên giả trang hay không?

Hắn tự tay cầm bình rượu, đang muốn ngồi dậy đã thấy Phù Tô đi tới trước một bước.

Lý Dục hơi nghiêng người lập tức đã có người tiến tới rót rượu, ánh mắt của hắn luôn một mực nhìn phía đối diện, A Mộc đang dùng một tay quơ bình rượu, hai mắt trong trẻo sáng ngời.

Chẳng qua khi nàng thấy Phù Tô, vẻ mặt này cũng như khi nhìn thấy hắn, không khác biệt là mấy: "Thái tử Điện hạ thật phong độ, tiểu nữ tử cung kính Điện hạ."

Lý Dục không khỏi nhíu mày, cho nên lời nói gì mà hắn đẹp nhất đều là lừa gạt, là thấy ai cũng lừa gạt cả.

Khuôn mặt thiếu nữ vui vẻ, khi uống rượu cũng không nhăn nhó, quả nhiên đã cạn sạch, Phù Tô liền cười: "Sảng khoái."

Trong lúc nói chuyện, Hàn Tương Tử đã quay lại, ông chỉ đứng trước đại điện, ánh mắt nhìn A Mộc nhẹ nhàng: "Còn không qua đây? Đi về."

A Mộc uống một ngụm rượu thiếu chút nữa bị sặc, vội vàng đặt bình rượu lên bàn.

Nàng thi lễ quy củ với Phù Tô, lúc gần đi cũng không quên khom người với Lý Dục.

Khi nãy rõ ràng vẫn còn là cô nương rất tự tại, lúc này đến cả đi đường cũng thay đổi trở nên cẩn thận, quả nhiên giống một đôi cha con không biết phải chung đụng thế nào.

Làn váy thiếu nữ theo động tác của nàng bay qua lại.

Một người có thể giả thành người khác, nhưng cử chỉ bản năng thông thường vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Lý Dục không do dự nữa đứng dậy đuổi theo.

Sắc mặt Hàn Tương Tử bất ngờ, A Mộc nhắm mắt theo sát sau lưng ông.

Chẳng qua còn chưa ra khỏi điện, thường thị bên cạnh Thiên tử đã bước tới chào đón, hắn quỳ phịch xuống trước mặt Hàn Tương Tử, đau khổ cầu khẩn: "Hàn đại phu xin dừng bước!"

Trước mặt mọi người, hắn có khổ mà không nói được nên lời, đôi mắt trông mong bày ra dáng vẻ đáng thương nhìn nam nhân trước mặt.

Đáng tiếc người ta hoàn toàn không có ý muốn dừng bước, thấy người kia sắp sửa vượt qua mình, tiểu thái giám kia liền nóng nảy vươn tay tóm lấy vạt áo ông. Ngày thường Hàn Tương Tử ghét nhất là người khác đụng chạm vào mình, ngươi xem đùi con trai ôm người khác không được ôm, ông khó khăn lắm mới tránh thoát, đang muốn nổi giận thì Thiên tử nước Tề đã nhanh chóng từ đầu hành lang bước tới.

Long bào trên người nhìn cũng không khác gì bình thường, nhưng nhìn kỹ tư thế đi đường thì có chút cổ quái.

Đương nhiên, Hàn Tương Tử liếc mắt một cái đã biết được chỗ cổ quái nằm ở đâu.

Một chân Thiên tử nước Tề không đi giày, mặc dù bước chân giả vờ như sóng nước chẳng dao động, nhưng bất luận là biểu lộ hay long bào trên người đều có thể nhìn ra được là vội vàng đi tới.

Người xung quanh lúc này quỳ xuống, ánh mắt Hàn Tương Tử lạnh lùng đảo qua thường thị bên chân, không đợi hắn mở miệng thì Thiên tử nước Tề đã dậm chân.

Dưới ngọn đèn dầu mờ ảo, cho dù Thiên tử uy nghi còn đang ở đây, nhưng người cẩn thận cũng có thể nhìn ra được dáng vẻ bối rối trên khuôn mặt ông, dù con tức giận lớn tới đâu cũng tiêu tan đi một nửa, nam nhân nhất thời ngoái đầu nhìn lại, giọng nói đã thấp hơn một chút: "Hà Kỳ Chính, ngươi đi theo tiểu thư về trước đi."

Lý Dục đã đi tới bên cạnh, người quỳ đầy đất không ai dám ngẩng đầu lên.

Thiên tử nước Tề bình tĩnh xoay người, giống như khi nãy ông chưa từng xuất hiện vậy.

A Mộc đứng dậy, khi nãy mới mời rượu khiến chân nàng không được vững, hơi choáng váng.

May mà Hà Kỳ Chính đứng ở trước mặt, nàng vươn tay vịn bả vai của hắn, hạ giọng ổn định chính mình: "Rượu lên đầu rồi, đi mau."

Nói xong thì đẩy hắn một cái, nàng đi theo ở phía sau.

Chẳng qua không đợi nàng đi được mấy bước, nam nhân sau lưng bỗng nhiên bước nhanh tới giữ lấy cổ tay của nàng.

Thân thể nàng vô thức phản ứng xoay ngược lại như muốn tránh thoát.

Xoay người đứng vững, con ngươi đen láy như nổi lên tầng ánh sáng nhàn nhạt: "Nam nữ thụ thụ bất thân, Thế tử Điện hạ."

Lý Dục lập tức nhíu mày.

Nàng nói gì?

Có thể lôi lôi kéo kéo với một nam thị vệ, vậy mà lại nói với hắn nam nữ thụ thụ bất thân sao?

Hắn mở to mắt, phất tay áo đi trước một bước: "Cùng đi."

Cùng đi, có ý gì?

Chẳng qua mặc kệ có ý gì cũng được, chỉ cần nhanh chóng rời khỏi hoàng cung, A Mộc lập tức bước nhanh đuổi theo.

Hà Kỳ Chính đánh xe tới, Trường Lộ đã sớm đỗ xe ngựa ở một bên khác, lúc này thiếu nữ mới hiểu được cùng đi là có ý gì, sợ rằng hiện giờ vị chủ nhân kia đang ở trên xe chờ nàng.

Nàng hơi say rượu, ôm cánh tay lung lay đứng bên cạnh cửa xe, dùng giọng nói trong trẻo nói: "Nam đơn nữ chiếc, Thế tử Điện hạ làm như vậy không ổn đâu, ta trông thấy xe ngựa của phủ Tấn Vương ở phía sau rồi."

Rõ ràng là âm thanh của thiếu nữ, đáng tiếc trong xe không có ai đáp lại lời nàng.

Làn gió thu thổi qua giảm bớt không ít khí nóng, chân A Mộc mềm nhũn tựa lên xe.

Ánh trăng sáng trên đầu, nàng ngẩng mặt, sờ tay vào trong ngực lấy ra sợi dây đỏ đeo lên cổ, chỗ cổ áo hơi sửa lại một chút, toàn bộ đều đã che lại rồi mới nhếch môi.

Thiếu nữ cười dưới vầng trăng sáng, phất tay với vầng trăng, Hà Kỳ Chính đợi lâu không thấy nàng lên xe quả nhiên tới tìm: "Tiểu thư..."

A Mộc nhấc mép váy, ánh mắt ngừng lại.

Ngay sau lưng Hà Kỳ Chính có một chiếc xe ngựa đi qua đột ngột dừng lại.

Nam nhân vén rèm xe lên, giữa hai đầu lông mày đều là ý cười vui vẻ: "Nghe nói Hàn đại phu tạm thời không thể hồi phủ, chi bằng ta để ta đưa Hàn tiểu thư trở về được không?"

Giọng điệu của Phù Tô cứng rắn, bức màn của chiếc xe ngựa bên kia cũng bị nhấc lên, lúc này lộ ra một bên mặt của Lý Dục dưới ngọn đèn mờ ảo cũng có thể thấy được dung nhan tuấn mỹ của hắn, quả nhiên là một công tử đẹp độc nhất vô nhị. A Mộc ngoái đầu là nhìn thấy, cố ý mặt không đổi sắc nhìn hắn.

Nam nhân nhanh chóng cất giọng không cho phép nghi ngờ nói: "Lên xe."

Thiếu nữ đưa lưng về phía hắn, rốt cục cười ra tiếng, vui vẻ vẫy tay tạm biệt Phù Tô, sau đó xoay người lên xe.

Đương nhiên, nàng vì nhất thời quên bản thân đang mặc váy ngắn vướng chân, xem nhẹ chuyện có thể ngã vào thùng xe.

Tiếng cười của Phù Tô quả thật có thể xâm nhập tận xương tủy, khiến Lý Dục phải nhíu mày.

Xe ngựa chậm rãi chạy đi, A Mộc vô cùng bình tĩnh nằm sấp dưới chân hắn ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Nàng chớp mắt: "Xin lỗi."

Dứt lời nàng bò dậy ngồi đối diện với hắn, tỏ vẻ trấn định xoay người vỗ bụi trên mép váy của mình.

Nam nhân chỉ cười lạnh: "A Mộc, ngã xuống thác nước mười dặm chơi vui lắm nhỉ?"

Hắn nhất định là thiếu niên giả dạng, ánh mắt sáng quắc.

A Mộc đương nhiên giả ngu, ngồi ngay ngắn: "Không biết Điện hạ đang nói cái gì? Thác nước mười dặm gì?"

Lý Dục hơi nhếch môi, đuôi mắt nhìn thoáng qua sợi dây đỏ lộ ra dưới cổ áo của nàng, tâm hắn khẽ động lập tức nghiêng người: "Đây là cái gì? Hả? Nếu muốn giả cũng phải giống một chút..."

Trong lúc nói chuyện, hắn bỗng nhiên xán tới gần, vươn tay lấy sợi dây đỏ.

Làn da thịt tuyết trắng bên dưới, thiếu nữ dường như hốt hoảng.

Hai tay nàng đè chặt ngực mình, mười ngón tay nhỏ xíu không khác với A Mộc là mấy, nam nhân càng cảm thấy buồn cười, nhưng không đợi hắn động thủ thì A Mộc vung nắm tay không có chưởng pháp gì tới.

Lý Dục nhận định nàng chính là thiếu niên A Mộc, làm sao chịu ngừng tay được.

Xe ngựa chạy rất chậm.

Thật ra khi A Mộc vừa bước lên xe còn nói thêm một câu với Hà Kỳ Chính, bảo hắn mặc kệ động tĩnh gì cũng không được quản, một khi yên tĩnh trở lại thì tới cứu cánh.

Lúc này trên xe vang lên những tiếng ầm vang, hắn chỉ mắt điếc tai ngơ đánh xe, nhưng lại vô cùng lo lắng.

Đương nhiên, thật ra cũng không có gì lo lắng.

Trong xe đã yên tĩnh trở lại, khi A Mộc giãy dụa đã kéo ngã nam nhân, lúc vật lộn liền kéo ra sợi dây đỏ, song song theo đó y phục của thiếu nữ dưới người hắn cũng xốc xếch.

Nửa bờ vai tuyết trắng của nàng lộ ra bên ngoài, dây áo ngực bên trong buông thõng, dường như hơi cuốn loạn với sợi dây đỏ bị hắn giật ra một chút, vừa vặn lộ ra con thỏ nhỏ tuyết trắng bên trong, bên trên điểm hồng mai ngạo nghễ, mặc dù cơ thể thiếu nữ này không mấy căng tròn, nhưng rất rõ ràng ở dưới người hắn chính là một thiếu nữ.

Mà ngọc bội trong tay hắn cũng hoàn toàn không phải là ngọc bội của phủ Tấn Vương hắn.

Khi giật mình thì xe ngựa đã ngừng lại.

Hà Kỳ Chính gọi một tiếng tiểu thư, vừa vén màn xe lên, Lý Dục vô thức nghiêng người che ánh mắt của hắn: "Đi ra ngoài!"

A Mộc lập tức kéo cổ áo lên, trở tay tát lên mặt hắn một cáu: "Khốn kiếp!"

Lúc này nàng đang cố nén ý cười, làm thế nào cũng khóc không được, chỉ dùng sức đẩy người ra, ôm lấy đầu gối vùi đầu run rẩy...

Cũng không cần người đuổi đi, Lý Dục và Trường Lộ nửa đường xuống xe.

Cảm giác ngày hôm nay quả thật muốn có bao nhiêu huyền ảo thì có bấy nhiêu huyễn ảo, muốn bết bát bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thiếu niên A Mộc trước kia giống như một vệt đậm màu ở dưới đáy lòng hắn, còn con tiểu bạch thỏ này vẫn luôn in đậm trong đầu hắn, khi ấy hắn mới giật mình, mùi rượu thơm nhàn nhạt trên người cô nương này đã xộc vào mũi hắn. Ngưu Nhị đánh xe đuổi theo sau bọn họ, đến cả Trường Lộ sau khi phát hiện ra thiếu nữ khóc cũng xuống xe nói với hắn rằng đây không phải A Mộc.

Có lẽ là quá mệt mỏi, nam nhân nhắm hai mắt lại.

Hắn xoa mi tâm, suy nghĩ vô cùng hỗn loạn, trời tối dần, Ngưu Nhị đánh xe cũng nhanh, chỉ một lát sau đã tới cửa lớn phủ Tấn Vương.

Trường Lộ xuống xe đầu tiên, vươn tay nhấc màn xe, Lý Dục âm trầm chậm rãi xuống xe.

Trước cánh cửa son có một tiểu nha hoàn đang đứng.

Nàng ấy không được vào cửa, đành phải đi tới đi lui bồi hồi ở cửa ra vào, thấy xe ngựa thì chạy vội tới, Lý Dục ngước mắt đương nhiên phát hiện cách đó không xa có một nhuyễn kiệu đáng đỗ.

Tiểu nha hoàn đi tới trước mặt hắn, quỳ xuống: "Điện hạ, phu nhân nhà ta mời Điện hạ đi qua đó nói một câu."

Ánh mắt của hắn lạnh lùng liếc qua nàng ta: "Muộn quá rồi, có việc gì ngày mai hãy nói."

Tiểu nha hoàn không chịu đứng dậy: "Hôm nay trong phủ Tướng quân xảy ra hỏa hoạn lớn, sau khi dập tắt được lửa thì tìm được trong Từ đường một vật của phủ Tấn Vương bị thiêu hủy, phu nhân mời Điện hạ qua nói chuyện."

Vật của phủ Tấn Vương?

Nam nhân nhíu mày, Lâm thị bên trong chiếc kiệu kia cũng đã đi ra.

Lý Dục quay đầu lại nhìn, phân phó Trường Lộ và Ngưu Nhị: "Các ngươi đi vào trước đi."

Nói xong thì nhanh chóng đi tới, sắc mặt nữ nhân có vẻ tái nhợt.

Cho dù bà ta đã lựa chọn một cuộc sống mới, thế nhưng cũng không tốt như bà ta đã nghĩ, quan hệ mẹ con giữa hai người chỉ còn lại một chút dịu dàng trong trí nhớ, sớm đã bị đứa trẻ chết yểu kia mang đi rồi. Nam nhân dừng bước trước mặt bà ta, ánh mắt nặng nề: "Chuyện gì?"

Trong lòng Lâm thị chua xót, nhưng cũng biết hiện giờ không phải thời điểm để bi thương: "Đây là thứ tìm được trong Từ đường, con nhìn xem."

Bà ta lấy từ trong ngực ra một vật đặt vào lòng bàn tay giơ tới trước mặt hắn. Lý Dục vươn tay qua lấy, mở khăn lụa bọc xung quanh, một miếng ngọc lẳng lặng nằm bên trong.

Không, chính xác mà nói là hai miếng ngọc.

Một miếng ngọc bị vỡ thành hai nửa, thân ngọc còn có dấu vết bị lửa thiêu, chính là mảnh mà hắn cho A Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Nana Trang

Một tiếng đinh vang lên, miếng ngọc bội bị người ta ném lên mặt bàn.

Phù Tô đưa cho nàng khối ngọc này, còn đồng ý một lời hứa vô cùng buồn cười.

Nàng trước nay không tin người khác, nhất là lời nói của nam nhân. Lúc Hàn Tương Tử về thì nàng đã ngủ, quả nhiên uống rượu vào rất có trợ lực cho giấc ngủ, đến cả mộng cũng không có. Thời tiết đã trở lạnh rồi, buổi tối đóng chặt cửa sổ, nửa đêm lại có mưa rơi xuống, A Mộc bị tiếng sấm đánh choàng tỉnh, bỗng nhiên ngồi dậy.

Mái tóc dài của nàng xõa tung trên bả vai, trong phòng không có một bóng người, khoảng không tối tăm.

Sấm sét đánh vang dội, một bóng đen hiện lên trên cửa, không biết thứ gì kêu meo một tiếng, ngay sau đó là một tiếng két cùng với một tia sét đánh xuống, toàn thân A Mộc đều cứng lại, không thể cử động được chút nào.

Bình thường Dung nương đều ở bên ngoài, lúc này chỉ cần ho một tiếng là sẽ có người đi vào.

Đáng tiếc lúc này cả người nàng toàn mồ hôi, thực sự không thể vượt qua được không khí đầy tiếng sấm chớp này. Nàng vô cùng nhớ mong a tỷ, nhân lúc sét không đánh rốt cuộc cũng gọi ra được một tiếng: "Dung nương!"

Giọng nói vừa nhỏ vừa thấp.

Nhưng cũng may đã gọi ra được thành tiếng, nàng ôm thật chặt cổ họng, giống như bị người ta đẩy một cái rốt cục không còn cứng ngắc nữa.

A Mộc ôm chặt chăn: "Dung nương!"

Dung nương ở bên ngoài nhanh chóng nghe được động tĩnh, vội vàng đi vào bên trong: "A Mộc đừng sợ."

Bà ngồi bên giường, một tay ôm lấy thiếu nữ vào trong ngực.

Dung nương ôm lấy nàng, có thể nói lúc này A Mộc thấy người rồi cũng khắc chế khủng hoảng trong lòng, nhưng toàn thân vô lực, trái tim đập liên hồi, nàng vỗ ngực của mình: "Không sao, không sao, A Mộc không sợ."

Biết nàng sợ hãi, Dung nương nhớ tới con gái mất sớm của mình, đau lòng không thôi.

Khi đang dỗ dành, cửa phòng bị người bên ngoài đẩy vào, Hàn Tương Tử run rẩy xắn tay áo đóng cửa lại: "Làm sao vậy?"

Trên người ông ta đã có rất nhiều chỗ bị nước mưa dính ướt, Dung nương thở dài: "A Mộc bị sấm sét dọa sợ, bên ngoài mưa rồi à? Nhưng cũng nhanh thôi, có mưa là ít có sấm đánh."

Bà vừa dứt lời, tiếng sấm lại nổ đùng đoàng vang lên bên cửa sổ.

A Mộc quay người chui vào sâu trong chăn, nam nhân lập tức khoát tay với Dung nương, thay thế bà ngồi bên giường.

Hàn Tương Tử vội vàng tới, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo mỏng, bị gió thổi lạnh băng. Ông tự tay xốc chăn lên, có thể thấy A Mộc đang co ro lại một chỗ.

Đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có cảm giác an toàn, Hàn Tương Tử vươn tay đặt lên đỉnh đầu của nàng: "Ra đây ngủ một giấc an lành đi, ngày mai tất cả đều sẽ tốt thôi."

A Mộc nghe thấy giọng của ông, lúc này mới ngước mắt lên: "Cha..."

Từ nhỏ nàng chỉ sợ ông, nhưng bất cứ lúc nào ngoại trừ a tỷ thì cũng chỉ có ông mới được nàng tín nhiệm.

Khi còn nhỏ, mỗi lần đêm có mưa bão, Hàn Tương Tử sẽ cõng nàng xoay quanh phòng. Ông không nói lời nào, nhưng có thể cho nàng sự an ủi ấm áp, sau này lớn lên thì không còn như vậy nữa.

Ông tự tay ôm hai vai nàng để nàng nằm xuống, cẩn thận đắp chăn mỏng lên cho nàng.

Tia lửa của cây nến trên bàn bập bùng, A Mộc đắp chăn trùm kín lên đỉnh đầu, sắc mặt tiểu cô nương còn hơi trắng, nằm trong chăn không nhúc nhích.

Hàn Tương Tử ngồi ở bên cạnh: "Ngủ đi, cha gác đêm cho con."

Cả người A Mộc đều nằm trong chăn, chỉ lộ ra hai mắt, giọng nói thấp thoáng phiền muộn: "Quá tối, con sợ."

Nam nhân cũng không nói lời nào, xoay người đi tới bên ánh nến bập bùng bên bàn, tiếng lửa lách tách nhảy nhót, trong phòng càng sáng hơn. Ông trở lại ngồi bên giường, A Mộc làm bộ đáng thương nhìn ông, cầm lấy góc chăn cắn: "Sáng quá rồi, không ngủ được."

Ông không nói gì nhìn nàng.

Tiểu cô nương ngửa mặt nhìn đỉnh màn: "Cha, cả người con rất khó chịu."

Nàng chính là như vậy, khổ sở trong lòng thì nói thành toàn thân khó chịu. Sấm chớp mưa đêm đối với nàng mà nói có quá nhiều trí nhớ máu tanh không thể nào quên được. Hàn Tương Tử đỏa mắt, sau đó vươn tay che hai mắt của nàng lại: "Ngủ đi."

Khó có được lúc giọng điệu của ông cưng chiều như vậy, nhiệt độ từ lòng bàn tay khiến cảm xúc khẩn trương của A Mộc hòa hoãn hơn không ít. Nàng chớp mắt dưới lòng bàn tay của nam nhân, tiếng sấm bên ngoài dường như cũng không còn chói tai nữa: "Vâng, phụ thân thật tốt."

Hàn Tương Tử chỉ cười nhạo một tiếng: "Tốt không?"

A Mộc khẽ gật đầu: "Tốt."

Đầu ngón tay ông hơi nhúc nhích, đầu ngón tay khẽ nhịp lên mặt nàng một cái: "Có tốt như a tỷ của con không?"

Nàng lập tức ngậm miệng.

Ánh mắt thản nhiên của nam nhân nhìn vào khuôn mặt của A Mộc, một lát sau mới chuyển qua nhìn bên ngoài cửa sổ.

Tiếng sấm rền vang, cơn mưa to tầm tã, bên ngoài chỉ toàn tiếng mưa rơi ào ào, thỉnh thoảng có ánh chớp chiếu sáng bên ngoài, ngay sau đó trở lại màn đêm tối tăm. Đêm đã khuya, ông ngồi thẳng lưng, tay phải nắm lấy chuỗi Phật châu giống như nhập định không hề nhúc nhích.

Tiếng sấm, tiếng mưa rơi kéo dài, đợi A Mộc ngủ lại lần nữa đã là chuyện của nửa canh giờ sau rồi.

Dung nương cẩn thận đắp kín chăn mỏng cho A Mộc, hai người lẳng lặng đứng trước giường A Mộc, đều nhìn nàng một lúc lâu sau mới lần lượt rời đi.

Hơn nửa đêm trôi qua, Hàn Tương Tử không hề có chút mệt mỏi nào, ông đi đằng trước nói: "Pha một bình trà."

Dung nương vội vàng đuổi theo bước chân của ông.

Đương nhiên Hà Kỳ Chính cũng thức dậy, hắn trời sinh như một khúc gỗ, dậy tới đưa cho tiên sinh một cái ô.

Ba người cùng đi tới tiền đường, cũng không có tâm trạng ngủ nữa.

Dung nương tới nhà bếp nấu nước, Hà Kỳ Chính đứng ngơ ngác một bên, chỉ có một mình Hàn Tương Tử ngồi cạnh bàn. Ông tháo chuỗi Phật châu

xuống, xoay tới xoay lui tâm thần không yên.

Tiếng sấm rền vang không dứt, cảm giác như sẽ có chuyện gì đó xảy ra, xoay Phật châu càng lúc càng nhanh.

Có lẽ như ứng với tâm thần không yên của ông, nửa đêm canh ba có người gõ cửa, rõ ràng đã cấm đêm, Hàn Tương Tử gật đầu với Hà Kỳ Chính, để hắn ra mở cửa.

Ngưu Nhị vọt vào, vạt áo trên người hắn còn có vết máu loang lổ, bị nước mưa xối chật vật vô cùng.

Hàn Tương Tử không đợi hắn mở miệng đã đứng dậy: "Bị sao vậy?"

Cổ tay Ngưu Nhị bị thương, vừa bịt vết thương vừa quỳ xuống: "Hàn đại phu mau đi cùng ta đi, Điện hạ bị sấm sét kinh sợ rồi, điên khùng ai cũng không ngăn cản được!"

Nam nhân trầm ngâm trong chốc lát: "Hà Kỳ Chính, mang hòm thuốc đi!"

Hà Kỳ Chính đi vào trong lấy, Ngưu Nhị lau nước mưa trên mặt gấp tới độ không chờ được: "Xe ngựa đã ở cửa ra vào, Hàn đại phu ngồi xe ngựa đi cùng ta!"

Bên ngoài mưa to tầm tã, bầu trời tối đen, tiếng sấm cũng như giảm bớt. Hà Kỳ Chính mang áo tơi tới choàng cho tiên sinh, quay đầu đưa cho Ngưu Nhị một cái ô, che được còn hơn không che.

Xe ngựa phủ Tấn Vương quả nhiên đang đỗ ngoài cửa, mấy người cùng lên xe, nhưng khoảng cách xa như vậy dù là áo tơi cũng bị xối rách.

Phu xe giơ roi ngựa dùng tốc độ cực nhanh về tới phủ Tấn Vương. Hàn Tương Tử xuống xe trước, Hà Kỳ Chính cầm hòm thuốc cho ông, hạt mưa cũng xối lên mặt hắn mang tới từng cảm giác mát lạnh.

Trong phủ đã đại loạn, lúc này Tấn Vương Lý Hạo đang trở về từ hậu viện, nghênh đón đồng thời ngăn cản mấy người: "Nghiệp chướng kia đả thương mấy người đã xuất phủ rồi!"

Trong lúc nói chuyện đã có mấy đội thị vệ lĩnh mệnh chờ phân phó, Lý Dục trong đêm mưa gió bỗng nhiên bừng tỉnh biến thành Trọng Gia.

Yên Kinh lớn như vậy, mấy người đuổi theo hắn ra ngoài hoàn toàn không trông thấy người kia chạy đi hướng nào, trong tay hắn còn cầm chủy thủ, nếu làm người khác bị thương sẽ không hay. Tin tức Thế tử phủ Tấn Vương, được Thiên tử khâm định ba cánh quân cấm vệ quân bị điên mà được truyền ra thì còn ra thể thống gì nữa.

Hàn Tương Tử đợi ở phủ Tấn Vương rất lâu, người đi ra ngoài ngày càng nhiều, nhưng vẫn không tìm được.

Trong đêm mưa bão này, dù rằng về sau tiếng sấm đã mất, tiếng mưa rơi cũng dần ngừng lại, trong lòng ông vẫn khó có thể bình yên, rốt cuộc vẫn lấy cớ về nhà, trong nhà còn có một A Mộc không bớt lo đây, lòng ông sao có thể yên được.

Cũng vì thật sự lo nghĩ, trên đường vẫn cảm thấy về đến nhà hoặc Lý Trọng Gia sẽ xuất hiện trước mặt A Mộc, hoặc A Mộc thừa dịp đêm mưa này lén chạy trốn lần nữa. Cũng may khoảng cách từ phủ Tấn Vương tới ngõ số chín không xa, trở về cũng nhanh, Dung nương đã đun xong ấm trà, lúc này đang lẳng lặng chờ ở tiền đường.

Hàn Tương Tử đi thẳng tới phòng A Mộc, ánh nến còn tia sáng nhạt, nhưng trên giường chỉ có chiếc chăn mỏng nhấc lên một bên, hoàn toàn không thấy tung tích A Mộc đâu. Nam nhân tới gần, chiếc váy mới bên giường nàng cũng biến mất, ông vịn một tay lên chiếc bàn bên cạnh, cảm thấy dần nổi giận, vung tay áo khiến cả ấm trà và nén trên bàn đều bị quét rơi xuống đất.

Dung nương nghe thấy tiếng đi tới, nhanh chóng nhặt nến lên: "Tiên sinh, làm sao vậy?"

Hàn Tương Tử xoay người lại, nhíu mày: "A Mộc lại đi rồi?"

Dung nương giật mình, ngay sau đó nở nụ cười: "Tiên sinh nói cái gì vậy, tiếng sấm ngừng A Mộc liền thức dậy, ta chải đầu cho con bé, có thể là ban chiều ăn hơi nhiều, dường như có hơi đau bụng nên ở trong phòng người tìm kiếm thuốc dán đấy!"

Lúc nhỏ nàng đi theo a tỷ sống cuộc sống đầu đường xó chợ, sau đó khi ăn gì là sẽ thích ăn nhiều một chút, dạy mãi không sửa. Hàn Tương Tử từng làm thuốc dán cho nàng, chỉ cần dán ở phần cuống rốn là sẽ có hiệu quả giảm đau.

Nam nhân day trán, dường như đã phát hiện ra bản thân luống cuống: "Ta đi xem."

Trở lại trong phòng, A Mộc đang nằm ở trên mặt bàn phòng ông, đang vẽ cái gì đó.

Trên bàn ông đặt một bức vẽ đã vẽ được một nửa, là một bức điền viên trường thiên nhỏ, bên trên vẽ phong cảnh ngoài bức tường rào, trong tường rào là mấy con gà, ngoài tường là rừng rậm, cô nương cầm bút vẽ mấy vòng trên từng con gà, trong miệng trong lẩm bẩm: "Một con gà, hai con gà, gà, gà, gà, ba con gà, bốn con gà... A, cha, sao người đã trở về rồi?"

Nàng vừa buông tay, bút không cầm chặt quả nhiên đã rơi vẩy ra hoa mực...

Có thể là khó có dịp như thế này, Hàn Tương Tử nhìn vị 'con trai' nuôi được mấy chục năm này, cảm thấy nàng đến cả cái dáng ngồi co quắp trên ghế dựa thông thường kia cũng cảm thấy đáng yêu, khiến người làm cha này cảm khái chỉ có nam nhân từng nuôi con mới có được. Ông bỏ qua bức tranh mình đã vẽ mấy ngày, nhếch môi, đi tới trước mặt nàng, giọng điệu thản nhiên: "Tìm được thuốc chưa?"

A Mộc vỗ bụng của mình: "Vâng, đã dán thuốc lên rồi."

Bên ngoài tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng giọt nước rơi từ mái hiên xuống, nam nhân liền ngồi xuống: "Đi đi, cha mệt rồi."

A Mộc cắn môi, nhảy xuống ghế: "Cha, ta nghe Dung nương nói người tới phủ Tấn Vương hả? Thế tử Điện hạ hiện giờ thế nào rồi?"

Hàn Tương Tử xoa thái dương, đáp: "Thế tử Trọng Gia đánh mấy người bị thương, một canh giờ trước chạy ra khỏi phủ Tấn Vương, không biết đi đâu, đến giờ vẫn chưa tìm được."

Nàng hơi thất thần, chỉ "A" một tiếng.

Lý Trọng Gia có thể đi đâu?

A Mộc ra khỏi phòng của cha, nhìn lên bầu trời đêm.

Trời nhanh chóng sáng, sau cơn mưa bão, làn gió thổi quá gò má có chút đau rát.

Trước kia có một lần khi A Mộc bảo hắn yểm trợ mình xuất phủ còn giật giây Trọng Gia rời phủ, nhưng rõ ràng dù cho biến thành Trọng Gia, hắn cũng rất tự nhiên kiềm chế, sợ mình gây ra rắc rối cho phủ Tấn Vương, nhát gan không dám tùy tiện đi ra ngoài.

Hắn chưa bao giờ tự rời khỏi nhà, có thể đi nơi nào được đây?

A Mộc xoa bụng, nhìn bầu trời, có vài tia sáng tản ra nơi cuối chân trời, nàng bỗng nhiên rùng mình một cái, nhớ tới đủ những điều từng dùng trêu chọc Trọng Gia.

Nàng trở lại phòng tìm một cái áo choàng khoác lên người.

Phía chân trời mới có vài tia sáng, A Mộc khoác áo choàng leo tường ra khỏi tiểu viện.

Trước kia mỗi lần đêm mưa bão tới, cả hai còn cùng tránh sấm sét, khi ấy cùng ôm nhau, Trọng Gia cũng bị sợ không nhẹ, sau đó hắn nói để A Mộc vĩnh viễn ở cùng với hắn.

Nàng nói còn lâu.

Trọng Gia phiền não, còn nói không được phép nói không.

Cũng trêu đùa hắn, A Mộc nói sau này nếu sợ sét đánh thì bảo hắn tới cửa sau phủ Tấn Vương chờ, bất kể nàng ở đâu nghe được tiếng sấm sẽ trở lại tìm hắn.

Hà Kỳ Chính thấy Hàn Tương Tử không ngăn cản, đánh xe đưa nàng tới cửa lớn phủ Tấn Vương.

A Mộc sợ bị người khác chú ý nên bảo hắn về trước, nàng che kín áo choàng bước nhanh về hướng cửa sau, trời càng lúc càng sáng, có thể thấy rõ hòn đá nhỏ trên đường, nàng nhanh chóng đi tới cửa sau.

Tiểu cô nương như không dám tin, ngừng bước chân lại.

Ngay tại cửa sau phủ Tấn Vương, toàn thân nam nhân ướt đẫm dựa người đứng nghiêm ở cửa sau.

Sắc mặt hắn tái nhợt, tóc bên tai rơi dính lên mặt, dùng bộ dạng này đón tia sáng đầu tiên của buổi sáng sớm. Lý Trọng Gia nhìn thấy A Mộc, bốn mắt nhìn nhau, thiếu nữ chớp mắt, cảm thấy thật thần kỳ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn vào ban ngày.

Nàng tháo áo choàng xuống, nhướng mày cười với hắn: "Này! Đây là đầu đất nhà ai vậy, ngươi ở đây làm gì vậy?"

Mà nam nhân cũng chạy vội tới: "A Mộc, sao bây giờ ngươi mới tới!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Editor: Nana Trang

"Này! Đây là đầu đất nhà ai vậy, ngươi ở đây làm gì vậy?"

"A Mộc, sao bây giờ ngươi mới tới!"

Ánh mắt nam nhân phẫn nộ nhìn khuôn mặt của nàng, đi nhanh tới đứng trước mặt nàng, còn ngẩng mặt tỏ rõ thái độ cực kỳ tức giận của bản thân, toàn thân hắn đã sớm ướt đẫm, không biết đã đứng ở cửa sau được bao lâu, ánh nắng buổi sớm mới ló, không có nhiệt độ ấm áp gì, làn gió nhẹ thổi qua người cũng khiến hắn lạnh như băng.

A Mộc nắm bím tóc bên mặt, cuốn lấy sợi tóc trước ngực mình: "Ngươi nhận lầm người rồi, ta không quen ngươi."

Trọng Gia cảm thấy buồn cười, lại tiến lên một bước vươn tay nhấc cổ áo choàng của nàng, cầm chặt trong tay cau mày: "Ngươi có hóa thành tro ta cũng nhận ra ngươi, A Mộc."

Thiếu nữ chỉ cảm thấy buồn cười, phụt thành tiếng nói: "A Mộc là ai?"

Cánh tay mảnh khảnh của nàng như cố ý phủ trên tay hắn, dưới lòng bàn tay còn có thể cảm giác được từng luồng khí lạnh nhè nhẹ, sợ rằng người trước mặt này đã sớm bị mưa thu xối ướt lạnh thấu tim, liền nhếch môi.

Nam nhân một mực nắm chặt tay nàng không để cho nàng chạy: "Mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy? Ca của ta đuổi ngươi đi rồi?"

A Mộc vỗ tay hắn, ý bảo hắn buông tay: "Vị ca ca này, ta nói ngươi nhận lầm người rồi, ngươi suy nghĩ một chút xem A Mộc mà ngươi nói là nam tử hay nữ tử, cao, gầy hay béo? Giống ta sao?"

Nàng đẩy ngón tay hắn ra, vươn tay cởi áo choàng trên người mình, tiến lên trước một bước choàng lên người hắn. Thiếu nữ dạo qua trước mặt hắn một vòng, mép váy nhẹ bay, hai bím tóc buông thõng trước ngực nàng, rất rõ ràng nàng đích xác không giống như A Mộc, chỉ có điều Lý Trọng Gia cũng chỉ ngắn người, ngay sau đó ánh mắt sáng ngời, nhìn nàng nở nụ cười: "A Mộc chính là A Mộc, nam tử hay nữ tử đều không quan trọng, cao thấp mập ốm cũng không liên quan, chẳng qua bây giờ như vậy càng đẹp hơn."

Trong lúc nói chuyện, áo choàng trên người hắn lệch xuống, nam nhân vươn tay vịn chặt, nhưng hắn nắm hai sợi dây lại khoa tay múa chân một hồi lại không biết nên làm thế nào mới buộc lại được.

A Mộc không nói gì, đành phải tiến lên phía trước vươn tay cẩn thận buộc lại cho hắn.

Lý Trọng Gia ngoan ngoãn đứng thẳng, cúi đầu nhìn nàng: "Lạnh quá."

Hiện giờ đến cả giày của hắn cũng ướt đẫm rồi, có thể không lạnh sao, dù tâm địa sắt đá cũng bị dáng vẻ này làm cho cảm động, một người đần như vậy dù người làm nam tử hay nữ tử hắn cũng không phân ra được, nàng cũng lười cố ý che giấu.

Cẩn thận buộc lại áo choàng cho hắn, A Mộc vươn tay ra nói với hắn: "Đi thôi, chúng ta trở về đi."

Hiển nhiên nam nhân vô cùng vui vẻ nắm lấy tay nàng.

Lúc này cửa sau vẫn chưa mở, nàng nắm tay của hắn, dán sát vào tường cao phủ Tấn Vương mà đi, chỉ chốc lát sau đã tới cửa lớn, người phủ Tấn vương trợn mắt líu lưỡi nhìn các nàng nghênh ngang đi vào, quả thật không thể tin được vào mắt mình.

A Mộc chỉ nói: "Mau trở về bẩm báo với Vương gia nhà ngươi, nói Thế tử Điện hạ đã trở lại, ta phụng mệnh gia phụ cố ý qua phủ thăm, một lát Điện hạ ổn định rồi thì đi về."

Đã sớm có người đi bẩm báo với Tấn Vương, Trọng Gia bất mãn dậm chân không đi: "Đi? Ngươi đi đâu?"

Thiếu nữ chỉ nắm tay hắn đi tới hậu viện: "Ngươi nói ta đi đâu, đương nhiên phải về nhà, chẳng lẽ ngươi có nhà còn ta không có nhà sao?"

Nam nhân bị nàng kéo đi mấy bước, Trường Lộ nhận được tin tức kích động đến mức không ngồi yên được, nhanh chóng gọi người đi lấy nước ấm tới. Hắn và A Mộc một kéo một đẩy, rốt cuộc cũng đẩy được người vào trong phòng.

Trọng Gia rời khỏi phủ Tấn Vương là trước khi trời tối hoàn toàn, đầu óc hắn vô cùng đơn giản, chờ A Mộc thì chính là chờ A Mộc, khó khăn lắm mới tìm được cửa sau thì vẫn đứng chờ ở nơi đó.

Hiện giờ thấy được A Mộc rồi thì lập tức buông thả, toàn thân đều run rẩy.

May mà nước ấm đã chuẩn bị xong, Trường Lộ cộng thêm gã hầu tắm nước nóng cho hắn, A Mộc ở phòng trong chờ hắn. Hiện giờ trong căn phòng này không tìm được bất cứ một món đồ sứ nào, chắc hẳn cũng không quăng được vật nào, nàng đi tới ngồi bên giường, nghĩ tới dáng vẻ ngốc nghếch của Trọng Gia đứng chờ ở cửa sau kia không khỏi bật cười.

Đáy lòng ấm áp, cũng lập tức có chút xấu hổ.

Nàng đứng dậy, tự mình trải chăn nệm, gối mềm hơi cao, A Mộc vươn tay thả ngang.

Thiếu niên Lý Dục có tiếng là làm việc cẩn thận, một người như vậy lại có một mặt như Trọng Gia, quả thật không thể tưởng tượng được. Nàng nghe thấy động tĩnh ở gian ngoài, vừa muốn ngồi dậy, dưới gối lại lộ ra một góc khăn lụa trông rất quen mắt.

A Mộc xốc gối mềm lên, lộ ra một chiếc khăn tay bên dưới.

Đây vốn là của nàng, trước khi rơi xuống thác nước mười thì thì ở chỗ Lý Dục, vươn tay mở một góc ra lại hiện ra một miếng ngọc đã bị vỡ làm hai được bọc bên trong. Nàng giật mình, ngay sau đó yên lặng thả lại dưới gối. Miếng ngọc kia khi ấy đã bị nàng ném vào trong lửa, vì ly gián quan hệ giữa phủ Tấn Vương và Triệu Thị, cũng vì nàng muốn kết thúc với Lý Dục, bất luận như thế nào thì nàng cũng đâu thể buông bỏ được việc hắn là con trai ruột của Lâm thị được.

Chẳng qua so với Lý Dục, Trọng Gia tốt hơn một chút, bởi vì hắn không tính là một người hoàn chỉnh, không rành thế sự.

Lại ngồi thêm chốc lát, Trọng Gia đã đổi lại y phục sạch sẽ đi vào phòng trong. Mái tóc dài của hắn đã được lau khô, lúc này mái tóc dài như mực rối tung sau lưng, cực kỳ mềm mại. Trường Lộ dụ dỗ hắn đi ngủ: "Điện hạ, người đứng cả đêm rồi, nhanh chóng nghỉ ngơi một chút đi, ngủ một giấc dậy thì mọi chuyện đều tốt cả thôi."

Nói xong thì hiệu bằng ánh mắt với A Mộc.

Hắn mặc kệ đây có phải A Mộc hay không, có thể tìm được Điện hạ nhà hắn, còn trả người lại thì đó chính là ân nhân của phủ Tấn Vương.

A Mộc đương nhiên phối hợp, nắm lấy tay người kia kéo đến bên giường: "Còn lạnh không?"

Trọng Gia đã được ngâm trong nước ấm một lúc mới ấm lên được một chút, ngồi chếch trên giường, hắn xốc chăn, quay đầu ngước mắt nhìn A Mộc, hơi có vẻ không hài lòng: "Lên đây."

Dứt lời thì vỗ lên nệm, hai mắt sắc đen như mực.

Đương nhiên A Mộc không thể đi qua, một chân nàng đẩy một chiếc ghế sang, ngồi bên cạnh giường: "Ngươi ngủ đi, ta ở bên cạnh ngươi."

Nam nhân nằm vật xuống, cả đêm mệt mỏi khiến hắn toàn thân vô lực, hắn nghiêng người nhìn nàng, còn buồn bực nói: "Lần sau ngươi nhớ đến sớm chút, đừng để ta đợi quá lâu."

Dường như hắn không muốn buông bỏ, vươn tay ra nắm lấy tay của nàng đặt vào lòng bàn tay mình.

A Mộc nghẹn lời, thật sự không biết nên nói gì mới phải. Dựa theo sự hiểu biết của nàng về Lý Dục, Trọng Gia được phân liệt ra này thật ra chính là đệ đệ mà hắn ao ước đã chết non ở trong đáy lòng của hắn, có thể vì Lâm thị ruồng bỏ, sự ra đi của đệ đệ cùng với thái độ hờ hững của phụ thân mới tạo nên Trọng Gia của hiện tại.

Thật ra hắn rất đáng thương, trong sự ngây thơ hắn cũng biết một số đạo lý, chuyện có thể làm cũng không chiếu theo lẽ thường.

Nàng muốn rút tay về, nam nhân lại nắm rất chặt: "Đã mấy ngày không gặp ngươi, đi đâu chơi vui vậy?"

Trước kia vì dỗ dành hắn nhanh chóng đi ngủ mà nàng bịa ra không ít chuyện phố phường xưa lừa hắn. A Mộc nhìn mặt của hắn, cảm thấy rõ ràng là khuôn mặt của Lý Dục có nhìn bao lâu cũng đều lạnh lùng, nhưng Trọng Gia lại không giống vậy.

Hắn rất ấm áp, ngoại trừ cha nuôi nàng ra, thì hắn chính là nam nhân đẹp nhất mà nàng từng gặp.

A Mộc không nhịn được mà dịu giọng nói: "Ngủ đi, đợi ngươi tỉnh lại rồi kể cho ngươi."

Hai mắt Trọng Gia nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng: "A Mộc, hôm nay ngươi khác hoàn toàn."

Nàng rốt cuộc cũng rút tay về, đắp lại chăn cho hắn, bật cười nói: "Khác ở điểm nào?"

Hắn chớp mắt: "Như thế này càng đẹp hơn."

Nàng cố nén cười: "Ngủ đi."

Lý Trọng Gia không cam lòng: "Trời vừa sáng thì không ngủ được, sáng quá rồi."

A Mộc nhớ tới đêm qua mình cũng nói với cha như vậy, cảm thấy buồn cười, nàng cũng vươn tay che mắt của hắn: "Hiện giờ thì sao?"

Nam nhân nhắm mắt lại dưới lòng bàn tay của nàng: "Được."

Âm thanh của hắn nghe rất nhẹ, nhẹ tới mức như không nghe thấy được gì.

A Mộc lặng yên nhìn hắn, trong thế giới của nàng dường như có thêm một phần ràng buộc. Chỉ chốc lát sau hô hấp của Trọng Gia đã vững vàng, nàng sợ hắn choàng tỉnh nên vẫn chưa dám cử động.

Thiếu nữ che cặp mắt của hắn, chỉ nhìn thấy được môi và nửa khuôn mặt của hắn, giờ khắc này càng trở nên ấm áp hơn bao giờ hết.

Nàng vươn tay sờ chiếc khăn tay dưới gối, lòng bàn tay di chuyển nhanh, không khỏi thầm cười, rút chiếc khăn tay ra nhẹ nhàng thổi qua mặt của hắn, nam nhân cũng đã mệt quá mức, hô hấp nhẹ nhàng.

...

Giấc ngủ này có thể nói là có hơi lâu, lâu tới mức hắn cho là bản thân đã mơ một giấc mộng thật dài.

Trong mộng, thằng nhóc A Mộc này lại sờ lên mặt hắn, đầu Lý Dục đau như muốn nứt ra, vươn tay sờ trán của mình, nhiệt độ trên trán như muốn đốt tay hắn, hiển nhiên đã có dấu hiệu bị bệnh, mí mắt nặng như ngàn vàng, vừa hé mắt một đường nhỏ đã thấy được Hàn Tương Tử nghiêng người đứng cạnh bàn không biết đưa ai thứ gì, giọng nói không cao: "Ném đi."

Cô nương bên cạnh đưa lưng về phía hắn, mép váy phất lên đi ra khỏi phòng.

Nam nhân lập tức ngước mắt, đáng tiếc người đã nhanh chóng đi ra ngoài rồi.

Lúc nào Trường Lộ cũng luôn chú ý tới động tĩnh của hắn, thấy hắn đã mở mắt thì nhanh chóng tiến lên phía trước: "Hiện giờ Điện hạ cảm thấy thế nào rồi ạ? Ta rót nước cho Điện hạ trước."

Ánh mắt của hắn lưu chuyển, vô thức vươn tay sờ vị trí dưới gối.

Quả nhiên mảnh ngọc dưới gối vẫn còn, nhưng khăn tay lại mất, Lý Dục nhướng mày, nhìn Hàn Tương Tử: "Hàn đại phu, như vậy thật không có ý nghĩa, gọi A Mộc tới đây."

Dứt lời thì duỗi ngón tay ra gian ngoài, bật cười một tiếng.

Hàn Tương Tử dọn dẹp hòm thuốc, ngoái đầu lại nhìn: "Điện hạ nóng đầu tới hồ đồ rồi sao? Làm gì có A Mộc, nó không ở đây."

Khi nãy ở trong mộng, A Mộc cười tươi như hoa, mấy ngày nay đêm không thể say giấc, giống như tìm được một lỗ hổng, hé mắt trông thấy cũng đã không còn nữa, rõ ràng là mép váy nữ nhân tung bay, lại vẫn đang gạt hắn.

Lý Dục bỗng nhiên ngồi dậy, vén chăn xuống đất.

Nam nhân đẩy Trường Lộ đang tiến lên vịn, đi chân trần bước tới cửa ra vào, đáng tiếc nữ tử gian ngoài không phải A Mộc, trong tay nàng còn cầm tờ giấy vo viên vứt đi, quay đầu lại trông thấy hắn thì sợ tới mức nhanh chóng cúi đầu.

Trường Lộ nhanh chóng tiến lên vịn: "Điện hạ, ngài muốn tìm tiểu thư A Mộc thì cũng phải hết bệnh đã, lúc này vẫn còn đang nóng, phải nhanh chóng nghỉ ngơi đã!"

Hàn Tương Tử nhấc hòm thuốc lên, đi tới bên cạnh hắn: "Bệnh của Điện hạ cũng không nhẹ, nhờ phúc của ngài A Mộc con ta hiện đang ở dưới âm tào địa phủ đợi qua cầu Nại Hà, vừa nhặt được một khuê nữ, Điện hạ có còn cho chúng ta một con đường sống không đây!"

Dứt lời liền đeo hòm thuốc lên người, nhanh chóng rời đi.

Mới châm kim cho hắn xong, cũng đã đổi phương thuốc, Trường Lộ cầm phương thuốc đưa tới trước mặt hắn, Lý Dục lại không có tâm tư để nhìn, phất tay áo trở lại giường, gạt phăng gối mềm của mình: "Khăn tay bọc ngọc đâu? Đã từng có ai tới phòng này?"

Trường Lộ mím môi không nói lời nào, lên giường tìm cẩn thận, lật nệm tìm qua một lượt, rốt cục ở dưới chân sàng tìm được khăn của A Mộc, hắn cẩn thận tỉ mỉ dâng tới trước mặt nam nhân, mở miệng: "Là cái này sao? Có thể bất cẩn bị cuốn xuống dưới chân sàng."

Lý Dục lấy tới, ngoài cửa sổ không biết là tiếng ai hét lên kêu la trong sân.

Hắn day trán, xoay người đi tới gian ngoài, trên giường còn đặt chiếc ghế thấp mà A Mộc ngồi, trên tàng cây ngoài cửa sổ, một con diều lớn bị mắc trên cây, Lý Mẫn nhảy lên nhảy xuống dưới tàng cây, mấy tiểu nha hoàn vây xung quanh che miệng kinh hô, một tiểu cô nương quay lưng về phía hắn lưu loát nhanh chóng trèo lên cây.

Nam nhân lập tức nắm chặt chiếc khăn trong tay.

Cô nương kia mặc dù mặc phục sức nha hoàn, nhưng nhìn kiểu gì cũng giống A Mộc.

Hắn dậm chân, đến khi nàng leo xuống cây mới giật mình bản thân lại nhận lầm người.

Thật sự trúng độc của A Mộc rồi, nhìn ai cũng đều giống A Mộc cả.

Lý Dục giận dữ ném khăn xuống mặt đất, dùng một chân giẫm lên.

Đáng tiếc hắn rũ mắt nhìn một khắc, lại vẫn tự mình cúi người nhặt lên.

Đằng Lan nấu thuốc đã trở lại, Trường Lộ vội vàng nhận lấy chén thuốc đưa tới trước mặt hắn: "Điện hạ, uống thuốc đi ạ."

Lý Dục mở khăn tay trong lòng bàn tay, rốt cuộc đã bình tĩnh lại: "Thay y phục, ta ra ngoài một chuyến."

Trường Lộ đệm khăn bưng lấy chén thuốc, nhắm mắt theo sau hắn: "Điện hạ đi đâu, dù gì cũng phải uống thuốc đã!"

Nam nhân đi tới trước giường lấy hai mảnh ngọc vỡ ra, gói kỹ lại lần nữa.

Trường Lộ tỏ vẻ đáng thương lại nâng chén thuốc tới, hắn nhận lấy, đặt miếng ngọc vỡ vào trong tay Trường Lộ, chén thuốc còn hơi nóng, chỉ thổi qua một lượt rồi uống một hơi cạn sạch: "Ngươi đi ra ngoài tìm người tháo vát nối miếng ngọc vỡ này lại."

Trường Lộ trở lại cầm áo mới cho hắn: "Vậy Điện hạ thì sao?"

Lý Dục phất tay áo: "Cũng thật sự tới tuổi thành hôn rồi, ta đi nói với phụ vương, có đối tượng tuyển chọn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.